

Steama de FOC

Un roman
palpant și
incântător.

Jude
Deveraux

BEST
SELLER

EDITURA MIRON

Respectul meu TUTUROR celor care scanează și lucrează CU SIMȚ DE RĂSPUNDERE.

Celorlalte personaje, care POLUEAZĂ internetul cu scanurile lor mizerabile, le adresez un călduros " *'tu-vă-n gură, dragele moșului !* "

Pentru a-mi dezvolta baza de date (personală, non-publică) în cadrul programului AUTOCORECT (corector automat pentru OCR-Word)

info - <http://www.softset.ro/diacritice.html>

- program gratuit pe care vă sugerez să-l folosiți, dar în varianta ROMANIA INEDIT - download link:

[am abordat - pentru prelucrare OCR - cele mai scârboase scanuri existente pe scribd - scanuri făcute de niște femei IRESPONSABILE \(MAMA PROASTELOR este permanent gravidă\) -, femei care vor continua să scoată pe bandă rulantă scanuri borâte și plozi idioți - MOSTRE fidele ale filosofiei BALCANICE FEMININE.](http://romania-inedit.3xforum.ro/post/446915/1/AutoCorect_versiune_pentru_Romania-<u>Inedit/</u> ,</p></div><div data-bbox=)

(E drept, nici pe plan mondial femeile NU au dat lumii MARI FILOSOAFE, întrucât ele NU SUNT antrenate SĂ ASCULTE, ci doar să clămpăne toată ziua despre găscănării interesante pentru cei cu IQ-ul de maimuță verde din Zair.)

Am prelucrat imaginea scanurilor pentru a putea scoate un OCR acceptabil, editând imaginea - pagină cu pagină, personalizat, precum și si literele LIPSĂ / ȘTERSE / NECLARE din jpg - cu funcția APPLY TEXT din ACDSEE PHOTOEDITOR 3.1, am scos OCR și l-am și corectat v.1.0 (prima corectură).

Nu sugerez să faceți ca mine.

Pentru mizeriile de scanuri pe care le furnizați (*futu-vă-n gură, gloabelor!*), editarea de imagine la câteva sute de pagini durează până la 10 zile a câte 8 ore, când AR FI FOARTE SIMPLU să scoateți în numai 4-5 ore un SCAN PERFECT pentru OCR chiar și cu cele mai vechi scannere (fabricate în anii '90), **presând cartea pe scanner, mai ales LA COTOR.**

Mai am de prelucrat încă o porcărie de scan, tuflită pe scribd de către cea mai tâmpită *femelă de catâr prost* din estul Europei, <http://www.scribd.com/fblondi19727213>

Întrucât aveți o părere supra-dimensionată despre propria inteligență, vouă - celor care contaminați spațiul virtual cu NESIMȚIRE și scanuri de căcat -, NU vă mai sugerez să studiați

http://romania-inedit.3xforum.ro/post/481155/1/Softuri_si_tutoriale_Ebook/ deoarece ați suferi GRAVE prejudicii (creier ars).

Întrucât în ROMÂNIA numărul femeilor depășește cu un 1.100.000 numărul bărbaților, ROMÂNIA este în căcat datorită EDUCAȚIEI de căcat, educație făcută COPIILOR de către mamele lor de căcat - auto-suficiente și superficiale -, mame (în general) lăsate singure pe SCRIBD sau pe matrimoniale.ro - de către niște bețivi și curvari (așa cum sunt 78%, și respectiv, 97 % sută dintre BĂRBAȚII ROMÂNI).

TUTUROR ACESTOR FEMEILE DE CĂCAT,

ce nu respectă pe cei care VIN (sau CITESC) după ELE,

LE TRANSMIT DISPREȚUL MEU ETERN ȘI PROFUND!

JUDE DEVERAUX

GEAMĂNA DE FOC

Editura Miron

București 1997

Twin of Fire

ISBN 973-95060-9-4

PROLOG

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

APRILIE 1892

— Surpriză! strigară unsprezece oameni când Blair Chandler intră în sufrageria casei ce aparținea unchiului ei, Henry.

Era o tânără frumoasă, cu părul castaniu cu reflexe roșietice, ochi mari, albaștri-verzi, un nas drept, aristocratic, și o gură mică, perfect conturată.

Blair se opri o clipă, clipind de câteva ori pentru a-și împiedica lacrimile de fericire în timp ce privea la oamenii aflați în fața ei. Erau mătușa și unchiul ei, Alan alături de ei, privind-o cu dragoste în ochi, iar în jurul lui se aflau colegii ei de la Facultatea de medicină, o femeie și șapte bărbați. Așa cum se aflau cu toții acolo, zâmbindu-i radios în fața unei mese pline cu daruri, formau un tablou mult prea frumos ce o împiedica să-și mai amintească de ultimii câțiva ani, în care luptase din răputeri pentru a absolvi și a-și lua diploma în medicină.

Mătușa Flo, cu grația unei adolescente, veni iute către ea.

— Hai, nu mai sta așa, draga mea. Toată lumea moare de curiozitate să-ți vadă darurile.

— Mai întâi acesta, spuse unchiul Henry, întinzându-i un pachet mare.

Blair bănuia ce poate fi în cutie, dar îi era teamă să spere așa ceva. Când desfăcu ambalajul și văzu geanta de piele cu instrumentele medicale noi și curate se

prăbuși pe scaunul din spatele ei, incapabilă să scoată un cuvânt. Nu putu decât să pipăie cu degetele plăcuța de alamă de pe geantă pe care scria: *Dr. B. Chandler, M.D.*

Alan rupse tăcerea stingheritoare:

— Oare aceasta este femeia care i-a pus ouă clocite în dulap chirurgului instructor? Oare aceasta este femeia care a înfruntat cu curaj întregul colegiu medical din Philadelphia?

Aplecându-se, îi șopti la ureche:

— Oare aceasta este femeia care a ieșit pe primul loc la examenul de la *St. Joseph* și a devenit prima femeie din personalul lor medical?

Se scurseră câteva secunde până când Blair fu în stare să reacționeze.

— Eu? șopti ea, ridicându-și privirea către el, cu buzele întredeschise a neîncredere.

— Ai câștigat postul de rezident, spuse mătușa Flo cu chipul radios. Te vei prezenta la post în iulie, imediat ce te întorci de la nunta surorii tale.

Blair se uita în jur de la unul la altul. Încercase tot ce i stătuse în puteri pentru spitalul *St. Joseph*, își angajase chiar și un profesor particular pentru a o ajuta să se pregătească la examene, dar i se spusese că acest spital din oraș, spre deosebire de o clinică pentru femei, nu acceptă medici femei.

Se întoarse către unchiul Henry.

— E mâna ta aici, nu-i așa?

Henry își umflă pieptul lat cu mândrie.

— Eu n-am făcut decât un pariu că, dacă nepoata mea nu va avea cel mai mare punctaj la teste dintre toți ceilalți candidați, atunci să nu-i dea niciun post. De fapt le-am spus că în această situație tu te vei gândi chiar să renunți la medicină și să stai acasă să ai grijă de Alan. Nu cred că au putut rezista tentației de a vedea o femeie medic băgându-și mințile în cap.

Preț de câteva clipe Blair încercă o senzație de slăbiciune. Nu avusese nici cea mai vagă idee că acele trei zile de examene, afurisit de grele, cântăriseră atât de mult.

— Dar ai reușit, râse Alan. Deși nu sunt prea sigur că îmi place să fiu premiu de consolare.

— Felicitări, iubito. Știu cât de mult îți doreai acest lucru.

Mătușa Flo îi dădu scrisoarea prin care se confirma că fusese într-adevăr

acceptată ca rezident la spitalul *St. Joseph*.

Blair strânse hârtia la piept și privi la oamenii din jurul ei. În clipa asta, se gândi ea, întreaga mea viață mi se întinde în față și este perfectă. Am o familie, prieteni; mă voi putea pregăti într-unul dintre cele mai bune spitale din Statele Unite; și îl am și pe Alan, omul pe care-l iubesc. Își frecă obrazul de palma lui Alan, în timp ce privea la instrumentele medicale noi ce străluceau. Urma să-și realizeze visul de o viață, de a deveni medic și de a se căsători cu acest om bun și iubitor.

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Chandler, Colorado, pentru a lua parte la căsătoria surorii ei gemene. Blair abia aștepta să o vadă din nou, după toți acești ani, pentru a împărtăși împreună cu ea bucuria alegerii bărbaților pe care-i iubeau și a vieții pe care și-o alesese fiecare.

Și, în timp ce se afla în Chandler, Alan urma să-i facă o vizită pentru a le întâlni pe mama și pe sora ei. Atunci își vor anunța în mod oficial logodna, nunta urmând să aibă loc după ce atât ea, cât și Alan, își terminau stagiul.

Blair le zâmbi prietenilor ei, dorind să împărtășească această bucurie cu toată lumea. Doar încă o lună și va începe să facă munca pentru care se pregătise până acum.

CAPITOLUL 1

CHANDLER, COLORADO

MAI 1892

Blair Chandler stătea tăcută în salonul împodobit al casei Chandler înconjurată de mobila grea, împodobită cu milieuri mici de dantelă. Nu conta faptul că mama ei se recăsătorise cu mulți ani în urmă și că noul ei soț, Duncan Gates, sfârșise prin a plăti casa, pentru că oamenii din oraș o considerau în continuare ca aparținând lui William Houston Chandler, omul care o proiectase, o construise și murise înainte de a apuca să plătească prima rată.

Blair își ținea ochii plecați, ascunzându-și astfel privirea mânioasă. Se afla de o săptămână în casa tatălui ei vitreg, iar omulețul vulgar și grosolan nu făcea altceva decât să țipe la ea.

Pentru cineva din afară, ea părea a fi o tânără respectuoasă, așa cum stătea acolo îmbrăcată cu o bluză albă, curată, și o fustă neagră, împletită, ce reușeau să-i ascundă în mare parte silueta voluptuoasă de invidiat, iar pe chipul ei tăcut și frumos se afla o expresie atât de blândă, încât nimeni n-ar fi putut bănui starea din interior. Dar oricine și-ar fi petrecut ceva timp alături de Blair și-ar fi dat seama că ea reușea de minune să se stăpânească, atunci când lua parte la o discuție în contradictoriu.

Și acesta era motivul pentru care Duncan Gates nu pierdea niciodată prilejul de a-i spune cum anume trebuie ea să devină o doamnă „așa cum se cuvine”.

Iar părerea lui despre ceea ce însemna a fi doamnă nu includea o tânără care fusese pregătită să devină medic și care se pricepea mai ales la răni produse de gloanțe. Nu reușea să aprecieze faptul că, talentul de a coase al lui Blair, se putea aplica la fel de bine atât la un intestin perforat, cât și la gherghef.

Vorbi cu patos și furie, așa cum făcea de o săptămână, iar Blair tăcu până când îi fu imposibil să-l mai suporte și începu și ea să-l trateze la fel.

Din păcate, când se întâmpla asta, de obicei apăreau mama sau sora lui Blair, împiedicând astfel schimbul de cuvinte. Lui Blair nu-i trebuise multă vreme să-și dea seama că domnul Gates își conducea casa și familia cu o mână de fier. El avea voie să spună ce voia, dar nicio femeie nu trebuia să-i contrazică.

— Sper să-ți vină mintea la cap și să renunți la prostiile astea cu medicina, strigă Gates la ea. O doamnă trebuie să se ocupe de casă și, după cum a dovedit doctorul Clark când o femeie își folosește mintea, funcțiile ei femeiești au de suferit.

Blair oftă din greu, aproape neluând în seamă pamfletul vechi și uzat pe care domnul Gates îl ținea întins către ea. Cărticica lui Clark se vânduse în sute de mii de exemplare și provocase un rău imens pentru educația ulterioară a femeilor.

— Doctorul Clark n-a dovedit nimic, zise ea obosită. A spus că a examinat o elevă de paisprezece ani fără sâni și, în urma acestei examinări, a concluzionat că, dacă femeile își folosesc mintea, sistemul lor de reproducere ar avea de suferit. Eu nu consider asta deloc ca fiind o probă concludentă.

Chipul domnului Gates începu să se înroșească.

— N-am să tolerez un asemenea limbaj în casa mea. S-ar putea să crezi că faptul că te consideri medic îți dă dreptul la o comportare indecentă, dar asta nu se va întâmpla în casa mea.

Omul începuse să cam depășească limita a ceea ce putea tolera Blair.

— De când este asta casa *dumitale*? Tatăl meu...

În clipa aceea, intră Houston, sora lui Blair, care se așeză între ei, aruncându-i lui Blair o privire îndurerată.

— Nu e vremea să mergem la masă? Poate că ar trebui să intrăm, spuse Houston cu glasul acela rece și rezervat al ei, un glas pe care Blair începuse să-l urască.

Blair se așeză pe locul ei de la masa masivă de mahon și pe parcursul mesei răspunse întrebărilor răutăcioase ale domnului Gates, dar cu gândul la sora ei.

Așteptase cu nerăbdare să se întoarcă la Chandler pentru a le revedea pe sora și pe mama ei și să-și reîntâlnească prietenii din copilărie. Trecuseră cinci ani de când fusese ultima dată acasă și atunci avea șaptesprezece ani, pregătindu-se să intre la medicină, cuprinsă de entuziasm în legătură cu viitoarele ei studii. Probabil că atunci fusese prea mult preocupată de propriile ei gânduri, pentru a putea vedea cu adevărat atmosfera în care trăiau mama și sora ei.

Dar, de această dată, simțise opresiunea de îndată ce coborâse din tren. Când Houston o întâmpinase la gară, Blair rămase convinsă că nu mai întâlnise niciodată în toată viața până acum un specimen mai exact de femeie rigidă, frigidă și

neînduplecată. Arăta ca o femeie perfectă ce întâmplător fusese sculptată în gheață.

La gară nu avusese loc niciun schimb entuziast de îmbrățișări sau de noutăți de prin partea locului, în drumul către casă. Blair încercase să-i vorbească surorii ei, dar nu primise în schimb decât o privire rece și distantă. Nici măcar numele lui Leander, logodnicul lui Houston, nu adusese niciun strop de căldură în comportamentul acesteia.

Jumătate din scurta călătorie se desfășurase într-o tăcere profundă, în timp ce Blair strângea la piept noua ei trusă medicală, fiindu-i teamă s-o lase din mână pe măsură ce străbăteau orașul Chandler.

Orașul se schimbase foarte mult în cei cinci ani de când Blair nu-l mai văzuse. Existau multe lucruri noi, case construite de curând, clădiri reamenajate, ceea ce demonstra continua dezvoltare a orașului. Această localitate din Vest era atât de diferită față de orașele din Est unde deja tradițiile erau bine stabilite.

Clădirile cu fațadele lor false, într-un stil pe care cineva îl numise western victorian, erau fie noi, fie în curs de construcție. Chandler fusese doar o bucată de pământ bună cu o cantitate surprinzător de mare de cărbune la suprafață când aici sosise William Chandler. Nu exista cale ferată sau centru, iar cele câteva magazine care deserveau fermele din împrejurimi nici măcar nu aveau nume. Bill Chandler însă remediase curând aceste neajunsuri.

Când ajunseseră pe aleea din fața casei Chandler, sau a conacului, așa cum le plăcea oamenilor din oraș să denumească această clădire, Blair zâmbise încântată privind fațada împodobită a celor trei etaje. Grădina mamei ei era verde și bogată și se simțea mirosul trandafirilor. Acum existau trepte din stradă până la ușa de la intrare pentru că strada fusese nivelată pentru construirea șinelor noilor tramvaie cu cai, dar altfel nu se schimbase prea mult.

Ea se îndreptă spre veranda ce înconjura casa și intră pe una din ușile din față.

Lui Blair nu-i trebuia mai mult de zece minute în casă pentru a-și da seama ce anume făcuse să-i dispară lui Houston tot spiritul ei animat de altădată.

În ușă se afla un bărbat atât de îndesat, încât ar fi provocat invidia oricărui bolnav, iar expresia întipărită pe chipul lui se potrivea de minune cu silueta scundă și îngrămădită.

Blair avea doar doisprezece ani când plecase din Chandler în Pennsylvania

pentru a locui împreună cu mătușa și unchiul ei ca să poată studia medicina. Iar pe parcursul acestor ani uitase cum arăta tatăl ei vitreg. Chiar în momentul când Blair îi zâmbi și-i întinse mâna, el începu să-i spună ce femeie neascultătoare era și cum el nu-i va permite să-și practice leacurile vrăjitorești sub acoperișul lui.

Uluită, Blair o privise pe mama ei, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Opal Gates era mai slabă, iar mișcările ei erau mai încete decât își amintea ea și, înainte de a apuca să răspundă remarcilor domnului Gates, Opal făcuse un pas înainte, o îmbrățișase scurt pe fiica ei și o condusesese sus pe scări.

Timp de trei zile Blair nu vorbise mai deloc. Devenise o spectatoare din afară care privea. Și ceea ce văzu o înspăimântă.

Sora pe care și-o amintea, cea care râdea și se juca, care era încântată să participe la jocul gemenilor de a schimba locul cu sora ei și făcând astfel o grămadă de năzbâtii dispăruse, sau se îngropase undeva atât de adânc, încât nimeni n-o mai putea găsi acum.

Houston, care organiza înainte jocuri, Houston, care era întotdeauna atât de creativă, Houston, actrița, se transformase acum într-o femeie rigidă care avea mai multe rochii decât tot restul femeilor din oraș laolaltă. Se părea că întreaga creativitate a lui Houston fusese canalizată acum doar în alegerea rochiilor care de care mai grozavă.

În cea de-a doua zi în Chandler, Blair aflase de la o prietenă ceva care-i dăduse speranțe că viața surorii ei nu era complet lipsită de sens. În fiecare miercuri, Houston se îmbrăca deghezându-se într-o femeie bătrână și grasă și pleca cu căruța trasă de patru cai plină de alimente în taberele de mineri care înconjurau orașul Chandler. Acest lucru era ceva destul de periculos, din moment ce zona taberelor era închisă și păzită pentru a împiedica infiltrarea sindicaliştilor. Dacă Houston ar fi fost prinsă furnizând mărfuri ilegale soțiilor de mineri, mărfuri ce nu erau cumpărate de la magazinul companiei, ar fi putut fi dată în judecată, asta dacă gărzile nu o împușcau mai întâi.

Dar în a treia zi, Blair renunță la speranțele deșarte pe care și le făcuse, pentru că în cea de-a treia zi îl reîntâlnise pe Leander Westfield.

Când familia Westfield se mutase în Chandler, gemenele aveau șase ani, iar Blair se afla închisă în camera ei pentru că avea o mână ruptă, astfel încât pierduse

întâlnirea dintre Leander, un băiețel de doisprezece ani și sora ei. Dar Blair aflate despre el de la Houston. Neascultând-o pe mama ei, Houston se strecurase în camera lui Blair ca să-i povestească că-l întâlnise în sfârșit pe bărbatul cu care se va căsători.

Blair stătuse și o ascultase cu ochii mari plini de atenție. Houston știuse întotdeauna ceea ce vrea și întotdeauna păruse ca un adult.

— Este exact tipul de bărbat care îmi place. E liniștit, inteligent, foarte frumos și vrea să se facă doctor. O să aflu eu ce trebuie să știe o soție de medic.

Dacă e posibil, ochii lui Blair deveniseră și mai mari.

— Te-a cerut în căsătorie? șoptise ea.

— Nu, răspusese Houston, trăgându-și de pe mâini mănușile albe, curate încă. Dacă Blair ar fi purtat mănușile acelea o jumătate de oră le-ar fi înnegrit definitiv.

— Bărbații atât de tineri ca Leander nu se gândesc la căsătorie, dar noi, femeile, trebuie s-o facem. Eu m-am hotărât. Mă voi căsători cu Leander Westfield imediat ce termină facultatea de medicină. Bineînțeles că și tu va trebui să-ți dai consimțământul. Nu m-aș putea căsători cu cineva care nu-ți place ție.

Blair se simțise onorată că Houston îi acordase această putere și-și luase responsabilitatea în serios. Fusese puțin dezamăgită când îl întâlnise pe Leander și descoperise că nu era deloc un bărbat, ci doar un băiat înăltuț, subțirel și drăguț care vorbea foarte rar. Ei îi plăcuseră întotdeauna băieții care alergau și azvârleau cu pietre sau o învățau cum să fluiere ținând două degete în gură. După câteva întâlniri neplăcute cu el în debut, începuse să vadă ce anume le plăcea celorlalți la Lee, după ce Jimmy Summers căzuse dintr-un copac și-și rupsesse piciorul. Niciunul dintre ceilalți copii nu știuse ce să facă și rămăseseră cu toții nemișcați privindu-l pe Jim cum țipa de durere, dar Lee preluase comanda și trimisese pe cineva după doctor și pe altcineva după doamna Summers. Blair fusese destul de impresionată de gestul lui și după ce-i împărtășise acest lucru lui Houston, ea încuviințase, dând din cap de parcă ar fi vrut să spună că acest episod nu făcea decât să valideze hotărârea ei de a deveni doamna Leander Westfield.

Blair era dispusă să recunoască faptul că Leander avea câteva calități apreciable, dar ei personal nu-i plăcuse niciodată cu adevărat. Era prea sigur de el, prea îngâmfat... prea perfect. Bineînțeles că nu-i spusese lui Houston că nu-i plăcea de el, gândindu-se că poate el se va schimba și va deveni mai uman pe măsură ce se

va maturiza. Dar nu se întâmplase așa.

Cu câteva zile în urmă, Lee venise s-o ia pe Houston la ceaiul de după-amiază și pentru că Opal era plecată, iar domnul Gates la lucru, Blair avusese ocazia să converseze cu el, în timp ce Houston se îmbrăca; de obicei îi lua o grămadă de timp pentru a intra într-unul din corsetele acelea de dantelă și mătase pe care le purta întotdeauna.

Blair crezuse că vor avea un subiect comun de discuție din moment ce amândoi erau medici și că el nu-și va mai manifesta adversitatea față de ea așa cum făcea înainte.

— O să-mi fac stagiul la spitalul *St. Joseph* din Philadelphia, începând de luna viitoare, începu ea după ce se așezară în salon. Se spune că e un spital foarte bun.

Leander însă o privise cu ochi scrutători așa cum făcuse și în copilărie. Era imposibil să-ți dai seama ce gândește.

— Mă întrebam, continuă ea, crezi că ar fi posibil să fac ture cu tine la infirmeria din Chandler? Poate că mi-ai arăta câteva lucruri pe care să le pot folosi înainte de a-mi începe stagiul luna viitoare.

Lui Lee îi trebui foarte mult timp până când să răspundă, ceea ce o înfurie teribil pe Blair.

— Nu cred că ăsta ar fi un lucru înțelept, răspunse el în cele din urmă.

— Am crezut că între medici...

— Nu sunt sigur că specialiștii din consiliul medical vor considera o femeie drept medic pe deplin calificat. Dar aș putea să încerc să te duc la spitalul pentru femei.

La școală li se spusese că vor fi tratate în felul acesta uneori.

— S-ar putea să te surprindă faptul că intenționez să mă specializez în chirurgia abdominală. Nu toate femeile doctor vor să devină soții deosebite.

Leander își arcuise o sprânceană și o măsură din cap până în picioare într-un mod neplăcut care o făcuse pe Blair să se întrebe dacă nu cumva toți bărbații din Chandler credeau că femeile erau niște idioate cărora n-ar trebui să li se dea drumul din casă.

Totuși era hotărâtă să nu-l judece. În fond acum erau adulți și animozitățile din copilărie trebuiau date la o parte dacă el era bărbatul pe care și-l dorea Houston,

atunci n-avea decât să-l ia, nu Blair era cea care urma să trăiască alături de el.

Dar după câteva zile petrecute împreună cu sora ei, începuse să se îndoiască de oportunitățile căsătoriei dintre Leander și Houston, pentru că, dacă era posibil, Houston era și mai rigidă în prezența lui Leander. Vorbeau foarte rar unul cu altul și nu exista niciun fel de intimitate sau bucurie între ei, așa cum se întâmplă cu majoritatea cuplurilor logodite. Cu siguranță că nu semănau deloc cu ea și Alan, se gândi Blair.

Iar în seara asta, la cină, lucrurile păreau să fi atins apogeul. Blair era obosită de hărțuiala neconținută a lui Gates și se săturase să o vadă pe sora ei obligată să suporte această atmosferă oribilă de ostilitate. Când Gates continuă să se țină de capul lui Blair, ea explodează și-i spuse că-i ruinase viața lui Houston, dar nu va reuși să o ruineze și pe a ei.

Blair regretă cele spuse de îndată ce pronunță cuvintele și avu de gând să-și ceară scuze, dar, chiar în clipa aceea, alteța sa regală Leander Westfield intră și toată lumea se uită la el de parcă ar fi fost un semizeu ce a pășit în acea încăpere. Blair avu viziunea lui Houston oferită drept sacrificiu virginal acestui bărbat rece, lipsit de sentimente. Și când Leander îndrăzni să o numească pe Houston „mireasa lui”, de parcă ar fi fost deja proprietarul ei, Blair nu mai suportă și fugi de la masă cu ochii încărcăți de lacrimi.

N-avea idee de cât timp plângea când veni mama ei și o luă în brațe, legănându-o ca pe un copil.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, șopti Opal mângâind părul fiicei ei. Ți-e chiar atât de dor de casă? Știi că domnul Gates nu a făcut din vizita ta un lucru prea plăcut, dar e bine intenționat. Vrea să ai și tu casa ta, copiii tăi și îi este teamă că fiind medic niciun bărbat n-o să te ia de soție. Nu vei mai rămâne alături de noi multă vreme, ai să te întorci curând la Henry și Flo și vei începe să lucrezi la spital.

Cuvintele mamei ei o făcură pe Blair să plângă și mai tare.

— Nu-i vorba de mine, suspină ea. Eu pot să plec. Pot să părăsesc locul acesta. E vorba de Houston. E atât de nefericită și asta numai din vina mea. Am plecat și am lăsat-o cu omul ăsta îngrozitor și acum e atât de nefericită.

— Blair, spuse Opal cu fermitate, domnul Gates este soțul meu și indiferent ce face eu îl respect și nu-ți pot permite ca tu să vorbești în felul ăsta despre el.

Blair își ridică ochii plini de lacrimi către mama ei.

— Nu mă refer la el. El se află acum aici, dar Houston poate scăpa de el. Mă refer la Leander.

— La Lee? întrebă Opal, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dar Leander este un băiat minunat. Păi, orice domnișoară din Chandler și-ar fi dorit să fie măcar invitată la dans de el, iar acum Houston se va căsători cu el. Doar nu vrei să spui că ești îngrijorată pentru Houston că se căsătorește cu Lee?

Blair se îndepărtă de mama ei.

— Întotdeauna am fost singura care am văzut ce fel de om este el în realitate! Te-ai uitat la Houston să vezi cum se comportă când este el în preajmă? Îngheață! Stă acolo de parcă i-ar fi frică de toată lumea și mai ales de el. Houston era o fată veselă care râdea, dar acum nici măcar nu mai zâmbește. Oh, mamă, acum îmi doresc să nu fi plecat niciodată de aici. Dac-aș fi rămas, aș fi putut-o împiedica pe Houston să fie de acord cu această căsătorie.

Alergă spre mama ei și-și îngropă capul în poala ei. Opal îi zâmbi fiicei ei, încântată de grija pe care o manifesta Blair față de sora ei.

— Nu. N-ar fi trebuit să rămâi aici, spuse ea blând. Ai fi devenit ca Houston și ai fi crezut că singurul lucru pe care-l poate face o femeie este să stea acasă, să aibă grijă de soțul ei, iar lumea ar fi pierdut astfel un medic foarte bun. Uită-te la mine.

Ridică bărbia lui Blair către ea.

— Nu putem ști cu adevărat cum sunt Houston și Lee atunci când rămân singuri. Nimeni nu poate ști ce se află cu adevărat în viața personală a altora. Îmi imaginez că și tu ai câteva secrete personale.

Imediat, Blair se gândi la Alan și obrazii i se îmbujorară. Dar nu era acum momentul să discute despre el. Alan va sosi peste câteva zile și atunci poate că va avea pe cineva care să fie de acord cu ea.

— Dar pot să-mi dau seama de modul în care se comportă, insistă Blair. Niciodată nu-și vorbesc, nu se ating, nu-i văd niciodată privindu-se cu dragoste unul pe celălalt.

Blair se ridică.

— Și adevărul este că niciodată n-am putut să-l sufăr pe arogantul și încrezutul ăla pompos de Leander Westfield. E unul dintre băieții aceia de bani gata care a

primit pe tavă totul. Nu știe ce-i aia dezamăgire, greutate sau luptă și nu cunoaște cuvântul „nu”. Când eram la școală, facultatea de medicină pentru băieți a admis participarea la câteva cursuri a primelor cinci fete clasate. Băieții au fost destul de politicoși până când noi, fetele, am început să luăm punctaj mai mare la teste decât ei și apoi am fost rugate să plecăm înainte de sfârșitul trimestrului. Leander îmi amintește de băieții aceia încrezuți ce nu erau în stare să suporte o competiție.

— Dar, draga mea, crezi că așa-i cinstit? Doar pentru că Lee îți amintește de alții, asta nu înseamnă că el este, de fapt, la fel ca ei.

— Am încercat de câteva ori să vorbesc cu el despre medicină și de fiecare dată n-a făcut altceva decât să uite fix la mine. Ce se va întâmpla dacă Houston se va hotărî că vrea să facă și altceva cu viața ei decât să-i cârpească lui ciorapii? O să se poarte atunci mai urât cu ea decât se poartă Gates cu mine și nu va fi doar ceva temporar. Houston nu va putea să scape atunci.

Opal începu să se încrunte.

— Ai discutat cu Houston? Sunt sigură că ea își va putea explica de ce îl iubește pe Leander. Și indiferent ce spui tu să știi că Leander este un om bun.

— La fel este și Duncan Gates, zise ea pentru ea Blair. Dar începuse să observe că oamenii ”buni” puteau ucide sufletul unei femei.

CAPITOLUL 2

Blair făcu tot posibilul să discute cu Houston, s-o facă să înțeleagă, dar aceasta arboră o atitudine rigidă și-i spuse că îl iubește pe Leander. Lui Blair îi venea să plângă de ciudă, dar, în timp ce cobora scările în urma surorii ei, începu să-și facă un plan. Astăzi urmau să meargă în oraș, Blair să ia o revistă medicală, pe care i o trimisese Alan la oficiul poștal iar Houston să facă niște cumpărături, amândouă însoțite de Lee.

Până acum fusese politicoasă cu Leander, dar oare ce s-ar întâmpla dacă l-ar forța să-și arate adevărata față? Oare cum ar fi dacă l-ar determina să-și dea în vileag firea aspră și încăpățânată de tiran? Dacă i-ar putea dovedi că Lee era la fel de tiran și de mărginit ca Duncan Gates atunci poate că Houston s-ar răzgândi în privința hotărârii de a-și petrece întreaga viață alături de el.

Bineînțeles că Blair se putea înșela în privința lui Lee. Și dacă lucrurile stăteau așa, iar Lee se dovedea a fi un om deschis și atent, ca Alan, atunci Blair va fi prima care să-l felicite pentru alegerea făcută.

Când ajunseră la parter, Leander le aștepta.

Ea rămase tăcută în timp ce-i urma ieșind din casă. Ei nu se uitară deloc unul la altul și, bineînțeles, nu se atinseră deloc.

Houston mergea pur și simplu încet, probabil din cauza corsetului prea strâns, se gândi Blair, care n-o lăsa să respire normal și apoi în dreptul trăsorii negre îl lăsă pe Lee s-o ajute când urcă.

— Crezi că o femeie mai poate fi și altceva în afară de soție și mamă? îl întrebă Blair pe Lee când el se întinse să o ajute pentru a urca în trăsură. Se uită cu coada ochiului la Houston pentru a fi sigură că sora ei putea auzi răspunsul lui Lee.

— Nu-ți plac copiii? întrebă el surprins.

— Îmi plac copiii foarte mult, răspunse ea repede.

— Atunci bănuiesc că nu-ți plac bărbații.

— Bineînțeles că-mi plac bărbații, cel puțin unii dintre ei. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi că o femeie ar putea fi și altceva în afară de soție și mamă?

— Cred că asta depinde de femeie. Sora mea, de exemplu, face un gem de prune de-ți lasă gura apă, spuse el cu luminițe șagalnice în privire, apoi, înainte ca

Blair să-i poată răspunde, îi făcu cu ochiul, o luă de mijloc și aproape pe sus o urcă în trăsură.

Blair trebui întâi să se calmeze ca să poată vorbi mai departe. Era limpede că el n-avea de gând s-o ia în serios. Cel puțin avea simțul umorului, recunoscându ea lipsită de entuziasm.

Merseră pe străzile orașului Chandler, iar Blair încercă să nu se mai gândească la altceva în afară de priveliști. Ușile clădirii vechi, de piatră, ce adăpostea opera fuseseră revopsite, iar în oraș păreau să fi apărut cel puțin trei hoteluri noi.

Străzile erau pline de oameni și de căruțe: cowboys sosiți de curând de pe la ferme aflate la mare distanță, oameni de pe Coasta de Est bine îmbrăcați care doreau să monopolizeze prosperitatea din Chandler, câțiva lucrători de la minele de cărbune și locuitori ai orașului care făceau semne cu mâna și le salutau pe gemene și pe Leander. Strigăte de „Bine ai venit, Blair-Houston”, se auzeau pe stradă la tot pasul.

Blair aruncă o privire către sora ei și văzu că ea se uita spre vest la cea mai monstruoasă clădire pe care o văzuse vreodată. Era o casă albă, așezată pe o colină înaltă, al cărei vârf fusese nivelat de un oarecare domn Kane Taggart pentru a putea construi deasupra clădirea supradimensionată care domina întregul oraș. Blair știa că nu putea rămâne indiferentă la această casă pentru că de ani de zile mama ei și cu Houston îi scriseseră despre ea. Ignoraseră nașterile, decesele, căsătoriile și accidente, nimic din ceea ce se întâmpla în Chandler nu fusese considerat important dacă nu avea o legătură cu această clădire.

Și când fusese terminată, iar proprietarul nu invitase pe nimeni ca s-o viziteze, disperarea strecurată în scrisori printre rânduri fusese aproape comică.

— Tot mai încearcă toată lumea să viziteze locul acela? întrebă Blair, în timp ce încerca să-și reorganizeze gândurile.

Dacă Leander nu-i lua niciodată întrebările în serios, nedându-i niciodată un răspuns corect, cum putea ea oare să-i mai dovedească ceva lui Houston?

Houston vorbea despre clădirea aceea monstruoasă cu un glas ciudat și visător, de parcă ar fi considerat-o mai degrabă un castel cu zâne, un loc vrăjit unde visele puteau deveni realitate.

— Nu sunt sigur că toate lucrurile pe care le spun oamenii despre el sunt doar zvonuri, spunea Leander, referindu-se la numele lui Taggart pe care-l pomenise

Houston. Jacob Fenton zicea că...

— Fenton! explodă Blair. Fenton este un șmecher și un hoț care se folosește de toată lumea pentru a obține ceea ce dorește.

Fenton era proprietarul majorității minelor de cărbuni din jurul orașului și-i ținea pe oameni închiși în tabere de muncă de parcă ar fi fost prizonieri.

— Nu cred că poți da vina doar pe Fenton, spuse Lee. Are acționari; are de îndeplinit niște contracte, mai sunt și alții implicați.

Lui Blair nu-i venea să creadă ceea ce auzea și, când se opriră pentru a lăsa să treacă un tramvai cu cai, aruncă o privire către Houston, bucurându-se că și ea auzise această afirmație. Leander îi apăra pe proprietarii minelor de cărbuni, iar Blair știa cât de mult ținea Houston la mineri.

— N-ai muncit niciodată într-o mină de cărbuni, spuse Blair. N-ai idee ce înseamnă să te lupți în fiecare zi doar ca să supraviețuiești.

— Și înțeleg că tu știi.

— Mai mult decât tine, se răsti ea. Te-ai dus să studiezi medicina la *Harvard*. La Harvard femeile nu au acces.

— Deci, am ajuns din nou la asta, constată el obosit. Spune-mi, te rog, îi învinovățești pe toți medicii bărbați sau doar pe mine în mod deosebit?

— Păi, ești singurul care se căsătorește cu sora mea.

El se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate în semn de mirare.

— N-am știut că ești geloasă. Capul sus, Blair, ai să-ți găsești și tu până la urmă bărbatul potrivit.

Blair își încleștă pumnii, privind drept înainte și încercă să-și amintească scopul inițial care o determinase să discute cu acest om ce părea să aibă o părere atât de bună despre el însuși. Spera ca Houston să aprecieze ceea ce făcea pentru ea.

Blair respiră adânc.

— Ce crezi despre femeile medici?

— Îmi plac femeile.

— Aha! Îți plac femeile atâta vreme cât stau la locul lor și nu se vântură prin spitale.

— Tu ai spus asta, nu eu.

— Ai zis că eu nu sunt medic „adevărat” și nu pot lucra în schimburi cu tine.

— Am spus că eu cred că membrii consiliului spitalului nu te vor accepta. Dacă obții permisiunea lor, vii la mine și-ți arăt câte cazuri vrei.

— Tatăl tău nu este membru al consiliului?

— Eu nu-i controlez activitatea mai mult decât atunci când aveam cinci ani, poate chiar mai puțin decât atunci.

— Sunt sigură că e la fel ca tine și nu crede că femeile ar putea deveni medici.

— Din câte îmi amintesc, n-am afirmat nimic în legătură cu ceea ce cred eu în privința femeilor doctori.

Blair simți că-i vine să urle.

— Vorbești în parabole. Spune-mi, totuși, ce crezi despre femeile care practică medicina?

— Cred că asta depinde de pacient. Dacă aș avea un pacient care ar spune că mai bine ar muri decât să fie tratat de o femeie, n-aș lăsa o femeie doctor lângă el. Dar dacă aș avea un pacient care m-ar implora să-i găsesc o doamnă doctor, atunci cred că aș întoarce pământul cu susul în jos dacă ar trebui.

Lui Blair nu-i mai veni nimic în cap drept răspuns. Până acum Leander reușise să-i întoarcă fiecare replică pe care o spusese ea.

— Asta e casa de vis a lui Houston, spuse Leander, după ce trecu tramvaiul cu cai, încercând clar să schimbe subiectul. Dacă Houston nu m-ar fi vrut pe mine, cred că s-ar fi alăturat femeilor care luptă pentru Taggert și casa aceea a lui.

— Aș vrea s-o văd înăuntru, zise Houston cu glas visător, apoi îl rugă pe Lee s-o lase la magazinul *Wilson's Mercantile*.

După ce plecă Houston, Blair nu mai simți nevoia să-i vorbească lui Leander și nici el nu păru să considere necesar să întrețină o conversație cu ea. Îi stătea pe vârful limbii să-l mai întrebe câte ceva despre spital, dar nu mai voia să audă replicile lui istețe.

O lăasă în fața sediului ziarului *Chandler Chronicle*, iar ea se opri să stea de vorbă cu câțiva oameni pe care-i cunoștea foarte bine și care i se adresau cu numele de Blair-Houston pentru că nu știau care dintre gemene era. Nu se mai auzise chemată așa de ani de zile și se întrebă cum oare se simțea Houston ca făcând parte dintr-un întreg, nefiind niciodată aproape considerată ca o persoană anume.

Își ridică revista medicală de la biroul ziarului și porni pe trotuarul lat de lemn

de pe Third Street pentru a ajunge la magazinul *Farrell's Hardware* unde urma să se întâlnească cu Houston și Leander.

Lee se afla acolo singur, sprijinindu-se de gard, iar trăsura trasă de calul acela mare și negru pătat cu alb se afla așezată în apropiere. Houston nu se vedea prin preajmă, iar Blair se gândi să aștepte în magazinul de pantofi de vizavi până când va apărea sora ei. Dar Lee o văzu și strigă destul de tare cât să audă tot orașul:

— Ai de gând să fugi cu coada între picioare?

Blair își îndreptă spatele, traversă strada plină de praf și merse către el.

El îi zâmbea ironic, ceea ce o făcu să-și dorească să fi fost bărbat ca să-l poată provoca la duel.

— Nu cred că tot ceea ce gândești i se potrivește unei doamne. Oare ce-ar zice domnul Gates?

— Nimic deosebit față de ceea ce-mi spune mereu, sunt sigură.

Expresia de pe chipul lui Lee se schimbă imediat.

— Houston mi-a spus că el e destul de dur cu tine. Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui.

Blair rămase uluită câteva clipe, atât din cauza schimbării lui de atitudine cât și a ofertei de a o ajuta. Ea credea că el o disprețuiește. Înainte de a apuca să spună ceva, apăru Houston, cu chipul îmbujorat și o expresie distrată în privire.

— Mă bucur că ai apărut acum pentru că ți-ai salvat sora de la o soartă mai cumplită decât moartea. Tocmai era pe punctul de a-mi spune ceva plăcut.

— Îmi pare rău, spuse Houston.

Lee o luă de cot și o conduse la trăsura.

— Cred că ar fi mai bine să mergi acasă acum, ca să te poți pregăti pentru recepția guvernatorului din seara asta.

O ajută pe Houston să urce, apoi întinse mâna către Blair.

Aruncând o privire către sora ei, Blair își dădu seama că trebuia să încerce din nou să-i arate cum era Leander în realitate.

— Fără îndoială că și tu crezi în teoria doctorului Clark despre vicleniile minții unei femei, spuse ea cu glas tare.

Leander cu mâinile pe mijlocul ei îi aruncă o privire goală preț de-o clipă, apoi începu să zâmbească. După o privire galeșă cu care o măsură din cap până în picioare

spuse:

— Blair, nu cred că tu ar trebui să-ți faci probleme. Mie mi se pare că mintea ta se află la locul potrivit.

Blair se așeză în trăsură, ascultând hohotul de râs al lui Leander, gândindu-se că nicio altă soră din lume nu îndura atât de mult ca ea pentru Houston.

Când ieșiră din oraș, doi bărbați voinici, cu fețe bovine, aflați într-o căruță atât de părăginită, încât niciun fermier respectabil n-ar fi folosit-o, îi strigară lui Leander să se oprească. Bărbatul brunet, cu o siluetă amenințătoare, purtând barbă și arătând ca o brută murdară, i se adresă lui Houston pe un ton agresiv, pe care Blair nu-și aducea aminte ca ea să i-l fi permis vreunui bărbat până acum. Dacă exista un lucru la care Houston se pricepea de minune acesta era modul în care știa să-i descurajeze pe bărbații prea îndrăzneți. Houston dădu din cap politicoasă spre el, iar acesta urlă la cai și se îndepărtă într-un nor de praf.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Leander. Nu știam că-l cunoști pe Taggert.

Înainte ca Houston să poată răspunde, Blair spuse:

— Acesta e omul care a construit casa aceea? Nu-i de mirare că n-a invitat pe nimeni s-o vadă. Știe că ar fi refuzat. Apropo, cum de a reușit să ne deosebească?

— După haine, spuse repede Houston. L-am întâlnit la magazin mai devreme.

— În privința acceptării invitației, interveni Lee, cred că Houston ar risca să se îmbolnăvească și de ciumă numai ca să ajungă să vadă casa aceea.

Blair se aplecă spre sora ei.

— Ai primit scrisori în legătură cu casa aceea?

— Dacă aș putea vinde fiecare cuvânt cu o liră aș fi miliardară până acum.

— Ca și el, răspunse Blair, ridicându-și ochii spre casa care domina partea din vest a orașului. N-are decât să-și păstreze milioanele la fel ca și dinozaurul acela de casă.

— Cred că am căzut din nou de acord, spuse Lee, prefăcându-se surprins. Crezi că s-ar putea ca asta să devină un obicei?

— Mă îndoiesc, se răsti Blair, dar nu o spuse din toată inima.

Poate că totuși se înșelase în privința lui.

Dar după douăzeci de minute se afla în aceeași stare de spirit de îngrijorare pentru viitorul surorii ei ca și până atunci. Îi lăsase singuri pe Lee și pe Houston în

grădina mamei ei. Apoi își amintise că revista ei se afla încă în trăsura lui Lee. Grăbindu-se să-l prindă pe Lee înainte de a pleca, fu martoră la o mică dramă între cei doi.

Leander se aplecase în spatele lui Houston pentru a goni o albină, iar ea deveni rigidă. Chiar și din locul unde se afla Blair își dădea seama de gestul surorii ei care se îndepărtase pentru a nu fi atinsă de Lee.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el pe un ton aspru. N-am să te ating.

— Asta va fi numai până când ne vom căsători, șopti ea, dar Lee nu răspunse și trecând val-vârtej pe lângă Blair, dispăru cu trăsura într-un nor de praf.

*

Leander intră nervos în casa tatălui său și trânti ușa cu putere, făcând să zăngăne vitraliile. Urcă câte două trepte odată, iar pe palier coti brusc, îndepărtându-se către camera lui, încăperea la care urma să renunțe de îndată ce se va căsători cu Houston și se va muta în casa pe care o cumpărase pentru ea.

Aproape că se ciocni de tatăl lui, dar nu-i ceru scuze și nici nu-și încetini pasul.

Reed Westfield, uitându-se în urma fiului său, îi văzu expresia de furie de pe chip și merse după el în cameră. Leander deja își arunca hainele într-o valiză când intră Reed.

Reed rămase o clipă în prag, privindu-și fiul. Chiar dacă nu semănau deloc, pentru că Reed era scund, îndesat și avea o figură de buldog, temperamentul lor ca același. Trebuia să se întâmple ceva serios ca să stârnești mânia unul Westfield.

— Este vorba despre vreun pacient care are nevoie urgentă de tine? întrebă Reed, privindu-și fiul, care-și arunca hainele în valiza de pe pat și din cauza furiei de multe ori nimerea alături.

— Nu, e vorba despre femei, reuși să spună Lee printre dinți.

Reed încercă să-și ascundă un zâmbet și tuși pentru a și-l acoperi. În practica sa de avocat, învățase să-și ascundă reacțiile față de ceea ce îi mărturiseau clienții săi.

— Te-ai certat cu Houston?

Leander se întoarse către tatăl său cu chipul plin de furie.

— Niciodată n-am avut nicio discuție sau ceartă, ori vreo neînțelegere cu Houston. Houston este absolut în totalitate perfectă, fără niciun defect.

— Ah. Atunci e vorba despre sora aceea a ei. Cineva mi-a spus că a văzut-o

cum te necăjea astăzi. Dar să știi că n-ai să trăiești cu cumnata, de fapt.

Lee se opri o clipă din împachetat.

— Blair? Ce legătură are ea cu toate astea? M-am distrat de minune cu ea, așa cum nu m-am mai distrat cu nicio altă femeie de când m-am logodit. Houston e cea care m-a scos din minți. Sau, mai exact, ea e cea care mă obligă să plec din Chandler.

— Stai o clipă, spuse Reed luându-l de mână pe fiul lui. Înainte de a sări în tren și de a-ți lăsa pacienții să moară, ce-ar fi să stăm puțin de vorbă și să-mi spui ce te-a înfuriat atât de tare?

Lee se așeză pe un scaun de parcă ar fi cântărit o tonă și trecură câteva minute bune până când începu să vorbească:

— Ți-aduci aminte de ce-am cerut-o în căsătorie pe Houston? În clipa de față nu sunt în stare să-mi amintesc măcar un motiv pentru care am făcut-o.

Reed se așeză vizavi de fiul lui.

— Stai să vedem, dacă-mi amintesc corect era vorba pur și simplu de o dorință de modă veche. Când te-ai întors de la Viena, după ce-ai terminat facultatea, te-ai alăturat legiunii de bărbați tineri și bătrâni care o urmăreau pe eleganta domnișoară Houston prin tot orașul, implorând-o să participe indiferent la ce fel de eveniment social doar pentru a se afla alături de ea. Cred că-mi aduc aminte cât de încântat erai de frumusețea ei și cum spuneai că toți bărbații din Chandler o ceruseră în căsătorie. Și-mi amintesc de asemenea că în noaptea când ai cerut-o tu în căsătorie, iar ea a acceptat, vreo săptămână după aceea al plutit în nori de bucurie.

Se opri o clipă.

— Acesta este un răspuns la întrebarea ta? Ai ajuns acum la concluzia că de fapt n-o mai dorești pe frumoasa domnișoară Houston?

Leander îl privi serios pe tatăl său.

— Am ajuns la concluzia că silueta ei, mersul ei, după care erau înnebuniți toți bărbații, nu sunt altceva decât o aparență. Femeia asta e un bloc de gheață. E complet frigidă, nu trăiește niciun fel de emoții. Nu mă pot căsători cu cineva ca ea și să-mi petrec tot restul vieții încercând să trăiesc alături de o femeie care n-are niciun fel de sentimente.

— Numai despre asta-i vorba? întrebă Reed vizibil ușurat. Femeile serioase așa trebuie să fie. Așteaptă până ai să te însori și o să se încălzească. Mamaia a fost foarte

rece cu mine până când ne-am căsătorit. Într-o seară și-a rupt umbrela de soare în capul meu când eram prea înfierbântat. Dar mai târziu, după ce ne-am căsătorit... ei bine, lucrurile s-au îmbunătățit, s-au îmbunătățit chiar foarte mult. Ai încredere în cineva care are experiență în această privință. Houston e o fată bună și a mai și trăit atâția ani alături de bigotul acela de Gates. Bineînțeles că e nervoasă și speriată.

Leander ascultă cu atenție vorbele tatălui său. Nu se gândise niciodată să rămână în Chandler. Plănuise să meargă într-un oraș mare, să lucreze într-un spital mare și în final să-și deschidă propriul cabinet ca să câștige bani mulți. Rezistase doar șase luni, înainte de a se hotărî să revină acasă unde era nevoie de el și unde avea cazuri mult mai importante decât un atac de isterie al unei femei bogate.

Cât timp lipsise din Chandler, Houston îi scrisese, dându-i vești mărunte despre ceea ce se petrecea în oraș și apoi, mai târziu, despre absolvirea școlii. Întotdeauna așteptase scrisorile ei cu nerăbdare și de asemenea să o revadă pe fetița care le scrisese.

În seara când se întorsese acasă, tatăl lui dăduse o petrecere de bun venit și „fetița” venise și ea. Houston devenise o femeie cu un chip și o siluetă care-l făcuseră pe Lee să-și simtă palmele umede și, pe când se afla încă șocat din cauza surprizei, un prieten din copilărie îl lovise peste braț.

— N-are rost să încerci. Nu există niciun bărbat în tot orașul care să nu-i fi cerut să se căsătorească sau vreun favor cât de mic din partea ei, dar ea ne-a refuzat pe toți. Cred că așteaptă vreun prinț sau vreun președinte.

Lee zâmbise condescendent.

— Poate că voi, băieți, nu știți cum să vă purtați. Eu, unul, am învățat câteva șmecherii când am fost la Paris.

Și astfel el devenise unul dintre participanții la cursa pentru cucerirea domnișoarei Chandler. Încă nu înțelegea ce se întâmplase. O însoțise la câteva petreceri și cam a treia oară o ceruse în căsătorie spunând ceva de genul „Nu cred că ai vrea să te căsătorești cu mine, nu-i așa?” Se așteptase ca ea să-l refuze; atunci ar fi putut râde împreună cu prietenii de la club spunând că a încercat, dar, din păcate, nu reușise nici el.

Fusese șocat când Houston acceptase imediat propunerea lui și-l întrebase dacă e de acord cu data de 20 mai. A doua zi dimineață își văzuse fotografia în ziar, în

calitate de logodnic al lui Houston, iar în articol se menționa că fericita pereche urma să aleagă inelul de logodnă chiar în dimineața aceea. După aceasta nu mai avusese timp nici măcar o clipă să se gândească la ceea ce făcuse când o ceruse în căsătorie. Dacă nu era la spital, era la croitor sau discuta cu Houston culoarea draperiilor din viitoarea casă pe care el se și trezise cumpărând-o.

Iar acum, cu doar câteva săptămâni înainte de nuntă, începuse să se răzgândească. De fiecare dată când o atingea pe Houston ea se îndepărta de parcă i-ar fi fost silă de el. Bineînțeles că-l cunoștea pe Duncan Gates și știa cum acesta nu pierdea nicio ocazie de a pune o femeie la locul ei. Tatăl lui îi scrisese cu câțiva ani în urmă că Gates încercase să împiedice femeile să intre în noua cofetărie ce se deschisese în oraș, unde se servea înghețată. Motivele sale fuseseră că aceasta le va încuraja pe femei să devină leneșe, să bârfească și să flirteze. Tot ceea ce-i scrisese Reed se dovedise a fi adevărat. Iar bărbații erau încântați.

Leander scoase din buzunar un trabuc lung și subțire și îl aprinse.

— Nu am prea multă experiență în privința fetelor „serioase”. Înainte de a te căsători cu mama te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca ea să nu se schimbe?

— Da, mi-am făcut probleme zi și noapte din cauza asta. I-am spus chiar tatălui meu că nu vreau să mă mai însor cu ea, că nu vreau să-mi petrec restul vieții alături de o femeie care e ca o statuie.

— Dar te-ai răzgândit. De ce?

Reed zâmbi parcă cerându-și scuze.

— Ei bine, eu... vreau să spun că eu...

Întoarse capul de parcă ar fi fost stingherit.

— Dacă s-ar fi aflat astăzi, aici, cred că ar fi vrut să-ți spun. Adevărul este, fiule, că am sedus-o. I-am dat să bea puțin mai multă șampanie, i-am vorbit ore în șir și în cele din urmă am sedus-o.

Se întoarse brusc.

— Dar nu te sfătuiesc să faci la fel. Te sfătuiesc doar să înveți puțin din experiența mea. Poți intra într-o mare încurcătură dacă faci așa ceva. Până în ziua de azi cred că te-ai născut cu două săptămâni mai devreme decât trebuia.

Leander rămăsese cu ochii ațintiți la vârful trabucului studiindu-l.

— Îmi place sfatul tău și cred că am să-l urmez.

— Nu sunt sigur că ar fi trebuit să-ți spun asta. Houston e o fată frumoasă și...
Se opri și-și privi fiul cu atenție câteva clipe.

— Am încredere în judecata ta. Faci ce crezi de cuviință. Ai să fii acasă la cină?

— Nu, spuse Lee încet, foarte gânditor. În seara asta o însoțesc pe Houston la recepția dată de guvernator.

Reed începu să spună ceva dar renunță și ieși din cameră. S-ar fi putut răzgândi în privința binelui pe care i-l făcuse fiului lui spunându-i adevărul, dacă ar fi știut că mai târziu Lee comandase de la un restaurant patru sticle de șampanie franțuzească pentru a fi trimise la noua lui casă, apoi o rugase pe menajeră să-i pregătească o cină care să înceapă cu stridii și să se sfârșească cu ciocolată.

CAPITOLUL 3

Blair stătea în camera ei de la ultimul nivel al casei Chandler, încercând să se concentreze asupra unui articol despre peritonită, dar mereu ochii ei se ridicau din paginile revistei, urmărind-o cu interes pe sora ei care tăia trandafiri în grădină. Blair observă că Houston fredona în surdină, mirosea trandafirii și părea în general bine dispusă.

Blair nu reușea s-o înțeleagă pe Houston. Tocmai se certase cu logodnicul ei, care plecase înfuriat, și totuși ea nu părea deloc necăjită.

Și apoi mai era și episodul din oraș cu omul acela, Taggert. Blair n-o văzuse niciodată pe Houston atât de amabilă cu un bărbat care nu-i fusese prezentat oficial în prealabil. Houston era foarte drastică în privința etichetei și a regulilor de comportare în societate și totuși îl salutase pe omul acela prost îmbrăcat și bărbos de parcă ar fi fost prieteni vechi.

Blair puse revista jos și coborî în grădină.

— Bine, spuse Blair când ajunse lângă sora ei, acum vreau să știu ce se întâmplă.

— Nu am idee despre ce vorbești.

Houston arăta nevinovată ca un copil.

— Despre Kane Taggert, răspuse Blair, încercând să citească ceva pe fața surorii sale.

— L-am văzut la magazinul *Wilson's Mercantile* și mai târziu ne-a spus „bună dimineața”.

Blair o privi cu atenție pe Houston și observă că obrajii ei erau cuprinși de o roșeață ciudată, de parcă ar fi fost emoționată de ceva anume.

— Îmi ascunzi adevărul.

— Probabil că n-ar fi trebuit să mă amestec, dar domnul Taggert părea înfuriat și am vrut să împiedic o ceartă. Din păcate asta s-a întâmplat din cauza lui Mary Alice.

Houston îi povesti apoi despre faptul că Mary Alice Pendergast îl jignise pe Taggert numindu-l miner și strâmbând din nas la adresa lui. Iar Houston îi luase partea lui Taggert.

Blair rămase uimită că Houston se implicase în ceva care nu o privea deloc, ba, mai mult decât atât, lui Blair nu-i plăcuse deloc de Taggert. Părea un om în stare de orice. Și mai auzise și multe zvonuri în legătură cu el și cu amicii săi nedespărțiți ca Vanderbilt, Jay Gould sau Rockefeller.

— Nu-mi place să ai relații cu el.

— Parcă ai fi Leander.

— Măcar o dată are și el dreptate! se răsti Blair.

— Poate că ar trebui să trecem acest eveniment în *Biblia* familiei. Blair, după seara asta, jur că nu voi mai pomeni niciodată numele domnului Taggert.

— După seara asta?

Blair avu senzația că în clipa de față cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să alerge cât putea de repede către cel mai apropiat adăpost.

Când erau copii, Houston inițiasse anumite proiecte al căror final nu fusese deloc fericit, iar în toate cazurile vina căzuse pe Blair. Nimeni nu ar fi putut crede că liniștita și supusa Houston ar fi fost în stare să nu fie ascultătoare.

— Uită-te la asta. Mi l-a adus un mesager. Mă invită să iau cina la el acasă.

Houston scoase biletul din mânecă și i-l dădu lui Blair.

— Și ce dacă? În seara asta trebuie să mergi cu Leander undeva, nu?

— Blair, tu nu-ți dai seama ce agitație a produs casa asta în oraș. Toată lumea a încercat să obțină o invitație pentru a o vedea pe dinăuntru. Au venit oameni din tot statul ca s-o vadă, dar nimeni n-a fost invitat înăuntru. Odată i s-a spus chiar domnului Taggert că orice englez care trecea prin oraș ar fi trebuit găzduit în acea casă, dar domnul Taggert nici n-a vrut s-audă. Iar acum eu am fost invitată.

— Dar trebuie să mergi în altă parte, insistă Blair. Guvernatorul se va afla acolo. Cu siguranță că el e mai important decât interiorul unei case.

Pe chipul lui Houston se întipări o expresie stranie, aceeași pe care o avusese dimineața când privise către acea clădire.

— Nu înțelegi cum a fost. An de an am văzut cum trenurile descărcău marfa pentru ea. Domnul Gates a spus că proprietarul n-a construit o linie secundară până la casă pentru că dorea ca toată lumea să vadă tot ceea ce trecea prin oraș. Erau vagoane cu mărfuri din toată lumea. Oh, Blair, știu că înăuntru trebuie să fi fost mobilă. Și tapiserii! Tapiserii de Bruxelles.

— Houston, nu te poți afla în două locuri deodată. Ai promis că mergi la recepție și trebuie să mergi, spuse ea hotărâtă, sperând să încheie discuția. Dintre cei doi bărbați, Leander era cel mai puțin periculos.

— Când eram copii puteam fi în același timp în două locuri, spuse Houston, de parcă ar fi fost cea mai simplă afirmație din lume.

Blair simți că i se oprește respirația.

— Vrei să schimbăm locurile? Vrei ca *eu* să petrec o seară întreagă cu Leander, prefăcându-mă că îmi place de el, în timp ce tu te duci să vezi casa acelui individ libidinos?

— Ce știi tu despre Kane de-l faci libidinos?

— Îi spui Kane? Credeam că nici nu-l cunoști!

— Nu schimba subiectul, Blair, te rog schimbă locul cu mine. Doar pentru o seară. M-aș duce în altă seară dar mi-e teamă că domnul Gates o să-mi interzică și nu sunt sigură nici că Leander ar fi de acord să merg acolo și nu voi mai avea niciodată o ocazie ca asta. Doar o ultimă încercare înainte de a mă căsători.

— Vorbești de căsătorie de parcă ar fi vorba despre moarte. Și apoi, Leander o să-și dea seama că nu ești tu într-o clipă.

— Nu dacă te porți cum trebuie. Știi doar că amândouă suntem actrițe bune. Uită-te de exemplu cum eu joc rolul unei femei bătrâne în fiecare miercuri. Nu trebuie decât să taci și să nu stârnești nicio discuție cu Lee, să te abții să vorbești despre medicină și să mergi ca o doamnă în loc să alergi de parcă ar fi luat ceva foc.

Mintea lui Blair era cuprinsă de agitație. De când se întorsese în Chandler fusese foarte îngrijorată de sora ei, înfricoșată că tot spiritul ei fusese suprimat. Acesta era primul semn de viață pe care îl arăta Houston de o săptămână încoace. Era ca pe vremea când erau copii, intrând în tot felul de încurcături, schimbând locurile una cu cealaltă și râzând cu lacrimi împreună după aceea.

Dar cum rămânea cu Leander? Nu trebuia decât s-o tachineze pe Blair că era medic și...

Își ridică brusc capul. Leander n-o tachina niciodată pe Houston, iar pentru o noapte ea va fi Houston. Și, de asemenea, aceasta va fi șansa ei de a fi sigură că Leander era într-adevăr bărbatul minunat pe care îl descriau Opal și Houston. Își va putea satisface astfel curiozitatea că, atunci când erau singuri, Lee și Houston erau

potrivii unul cu altul și că se iubeau.

— Te rog, te rog, Blair. N-am să te mai rog niciodată nimic.

— Doar să petrec săptămâni întregi în casa tatălui nostru vitreg pe care știi foarte bine că îl detest. Să petrec săptămâni în compania aceluia îngâmfat bărbat cu care cred că vrei să te căsătorești. Să... spuse Blair, dar zâmbind de data asta. Se putea întoarce liniștită în Pennsylvania fiind sigură că sora ei va fi fericită.

— Oh? Blair, te rog. Vreau din toată inima să văd casa aceea.

— Te interesează doar casa, nu și Taggert?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am luat parte la sute de dineuri și încă nicio gazdă n-a reușit să-mi la mințile. Și apoi, vor mai fi și alți oameni acolo.

— După nuntă, o să te deranjeze dacă am să-i spun lui Leander că a petrecut o seară cu mine? Numai să-i văd fața și ar merita tot efortul.

— Bineînțeles că poți să-i spui. Lee are un deosebit simț al umorului și sunt sigură că o să-i placă gluma.

— Pe undeva mă îndoiesc, dar cel puțin eu o să mă distrez.

— Hai să ne pregătim. Vreau să mă îmbrac cu ceva potrivit acelei case, iar tu ai să porți rochia albastră de satin.

— Ar trebui să-mi pun pantalonii scurți, dar asta m-ar da de gol, nu-i așa?

Blair o urmă pe Houston în casă, încântată de aranjament. Nu va fi ușor să joace rolul lui Houston cu mersul acela încet și leneș al ei, dar Blair privea asta ca pe o provocare și abia aștepta să intre în rol.

Începu să se gândească altfel la întreaga aventură când o simți pe Houston strângându-i cotul.

Houston n-avea nimic împotriva unor mici dureri de dragul frumuseții, dar Blair se tot gândea la modul în care era reorganizat locul organelor ei interne cu ajutorul balenelor acestui instrument de tortură. Dar, după ce-și puse rochia și se văzu cu silueta perfectă ca a lui Houston, rămase încântată.

Houston își privi sora în oglindă.

— Acum arăți ca o femeie.

Ea aruncă o privire la fusta și bluza pe care le purta, simțind corsetul strâns pe dedesubt.

— Iar eu mă simt ușoară ca un puf de păpădie.

Se opriră o clipă, studiindu-se reciproc în oglindă.

— Nimeni nu ne va deosebi una de cealaltă, zise Houston.

— Asta doar până când o să vorbim, răspunse Blair, întorcându-se.

— Nu e nicio problemă. Cel puțin, ținându-mi locul, nu e nevoie să vorbești.

— Asta înseamnă că eu vorbesc prea mult? îi replică Blair.

— Asta înseamnă că, dacă Blair ar fi tăcută, n-am mai ieși niciodată din casă pentru că mama ar chema un doctor.

— Pe Leander? întrebă Blair și amândouă izbucniră în râs.

Mai târziu, după ce se îmbrăcară amândouă, gata să iasă, Blair pretinzând că merge să-și petreacă seara cu prietena ei, Tia Mankin, ea reuși să vadă ceva ce puțini oameni reușeau să vadă; se văzu așa cum o vedeau alții.

La început fu atât de ocupată concentrându-se să fie Houston, imitându-i mersul, felul în care intra într-o încăpere, modul în care îi privea pe oameni, de parcă s-ar fi aflat la mare distanță, încât nu observă cum încerca Houston să o imite pe ea.

Domnul Gates intră în cameră și spuse foarte politicos că amândouă tinerele erau foarte frumoase. Houston, în rolul lui Blair, își dădu capul pe spate și-și folosi înălțimea superioară pentru a se uita de sus la omul mărunțel din fața ei.

— Sunt medic și asta este mai important decât să fiu frumoasă. Doresc mai mult de la viață decât să fiu doar soție și mamă.

Blair deschise gura să protesteze că ea niciodată nu se manifesta așa și că nu ataca niciodată un om care nu o atacase el mai întâi, dar privind la fețele din jurul ei, văzu că nimeni nu considera că vorbele lui Houston erau ceva neobișnuit.

Aproape că-i fu milă de domnul Gates când chipul lui își schimbă culoarea devenind roșu ca racul. Înainte de a-și da seama ce face, păși între sora ei și bărbatul furios.

— Este o noapte atât de frumoasă, spuse ea cu glas tare. Blair, ce-ar fi să stăm puțin în grădină până vine Leander?

Când Houston se întoarse către ea, avea o expresie de mânie și ostilitate pe care Blair n-o mai văzuse niciodată până acum. Oare chiar așa arăt eu? se întrebă ea. Oare eu sunt cea care pornește majoritatea discuțiilor cu domnul Gates?

Voia s-o întrebe pe Houston aceste lucruri, dar, înainte de a apuca să iasă, Leander sosi să le ia.

Blair rămase pe loc și o privi pe Houston care juca rolul ei și aproape imediat simți nevoia să-l apere. El era curtenitor, zâmbitor și politicos și, oh, arăta atât de bine. Nu observase niciodată până acum că Leander putea da bătaie de inimă femeilor. Era un bărbat serios cu ochi verzi, un nas lung și subțire și buze pline. Părul negru, destul de lung, îi acoperea gulerul hainei. Dar pe Blair nu o interesa atât figura lui, cât expresia pe care o avea în ochi. Era de parcă în spatele acelor ochi s-ar fi ascuns secrete neștiute de nimeni.

— Houston? întrebă el, readucând-o la realitate. Te simți bine?

— Bineînțeles, răspunse ea scurt, încercând să imite răceala surorii ei.

Când Leander o luă de mijloc ca s-o ridice în trăsură, ea îi zâmbi, iar el îi zâmbi și el scurt și rapid, dar suficient cât s-o încălzească, făcând-o să se bucure că are ocazia să petreacă acest timp cu el.

Abia se așezaseră în trăsură când Houston se repezi la Leander.

— Cum împiedici răspândirea peritonitei? întrebă ea pe un ton ostil care o făcu pe Blair s-o privească uluită. De ce era atât de furioasă? Și unde învățase despre peritonită?

— Coasem ambele capete ale intestinului și ne rugăm, spuse Lee destul de rațional și corect.

— Încă n-ați auzit aici în Chandler despre asepsie?

Ținându-și răsuflarea, Blair ridică privirea către Lee ca să vadă cum va reacționa la această întrebare.

Consideră că era de-a dreptul insultătoare și nu l-ar fi blamat pe Lee dacă l-ar fi spus vreo două lui Houston. Dar Lee îi aruncă doar o privire lui Blair, îl făcu iute cu ochiul și-i spuse lui Houston că doctorii din Chandler într-adevăr se spală pe mâini înainte de operație.

Blair nu se putu împiedica să nu-i zâmbească și se simți mai alături de el ca niciodată.

Houston continuă să-l apostrofeze pe Lee, în timp ce Blair se sprijini de spătarul banchetei și privi stelele, nemaiobosindu-se să asculte vorbele în doi peri ale surorii ei.

Când ajunseră în cele din urmă la casa Tiei, se simți ușurată. Iar după ce Houston plecă și Blair rămase singură cu Lee, ea oftă adânc.

— Este ca momentul de după o furtună puternică, spuse ea, uitându-se la Lee, pe jumătate speriată de comentariile lui la adresa celeilalte persoane.

— Nu e nimic rău în asta. Toți doctorii sunt așa după ce termină școala de medicină. Devii foarte conștient de responsabilitatea profesiei tale.

— Și mai târziu părerile se schimbă?

— Da, dar nu știu cum să-ți explic. Cred că ajungi să-ți cunoști propriile limite și nu mai ești chiar atât de sigur că poți salva întreaga omenire doar cu propriile-ți mâini.

Blair se relaxă, sprijinindu-se de spătarul banchetei și se gândi cât de frumos era din partea lui că nu spusese nimic rău despre atacul lui Houston la adresa lui. Și el o numise „medic”.

Simți că face un gest natural atunci când își strecură mâna pe sub brațul lui și rămase așa, fără a se refugia în celălalt colț al trăsurii, acum, când sora ei plecase. Nu observă modul ciudat în care o privi Leander și Blair se simți destul de încântată de seara care o aștepta.

CAPITOLUL 4

Orașul Chandler din Colorado se afla situat la poalele Munților Stâncoși, la o altitudine de peste două mii trei sute de metri și drept rezultat aerul era întotdeauna limpede și răcoros. Verile erau plăcute în timpul zilei, dar când apunea soarele trebuia să ai un șal pe umeri din cauza aerului de munte.

Blair stătea lângă Lee, respirând adânc și bucurându-se de mirosul ce plutea în aerul curat, alpin. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise acest aer.

Abia merseseră o jumătate de milă când apăru un om călare, învăluit într-un nor de praf, cu calul în spume, care îi strigă lui Leander:

— Westfield! Cineva are nevoie de ajutor. O femeie de pe River Street a încercat să se sinucidă.

Blair nu-l mai văzuse niciodată pe acest om, dar nu credea că ar dori să-l mai vadă vreodată. Arăta ca o caricatură de om ce practică jocurile de noroc, cu părul negru ca smoala și o mustață subțire, dar ceea ce era mai rău era felul în care zâmbi arogant când se uită la ea, își scoase pălăria cu borul drept și o lăsă în jos în fața ei.

— Înțeleg că s-ar putea să fii prea ocupat ca să vii, doctore.

Blair îi aruncă o privire lui Lee și-l văzu că ezită, dându-și seama că era din pricina ei.

— Merg și eu cu tine. Lee. Poate reușesc să-ți fiu de ajutor.

Omul, jucător sau nu spuse:

— River Street nu-i un joc pentru o doamnă. Poate că ar fi bine să am eu grijă de ea cât mergi dumneata la locul sinuciderii.

Asta îl hotărî brusc pe Lee. Pocni din bici și strigă către Blair:

— Ține-te bine!

Blair se lovi de spatele trăsurii și se apucă de marginea de sus pentru a se ține, în timp ce Lee porni în viteză. Închise ochii de două ori de spaimă când Lee abia reuși să ocolească alte trei trăsură. Oamenii îl văzură venind și se dădură la o parte din calea lui la vreme. Ea auzi câteva strigăte de încurajare și-și dădu seama că imaginea oferită de Lee care zbura pe străzi era ceva familiar.

El opri calul în capătul de nord-est al orașului, pe malul celălalt al râului Tijeras, între două șine de cale ferată, un loc pe care Blair nu-l mai văzuse până

atunci și nici nu fusese curioasă să-l exploreze. Dintr-o singură mișcare, el legă calul, își înșfăcă trusa, sări jos și-i spuse lui Blair să rămână pe loc.

După ce aruncă iute o privire către figura cartoforului ce avea un rânjet întipărit pe chip, ea coborî și-l urmă pe Lee în casa cu felinar roșu la poartă. Lee urcă pe scări, de parcă ar fi știut încotro se îndreaptă, dar Blair nu se putu împiedica să nu privească în jur.

Totul părea să fie roșu. Pereții erau roșii, covoarele roșii, iar mobila tapițată în roșu, cu franjuri din lemn închis la culoare.

În capul scărilor văzu un grup de femei pe jumătate dezbrăcate care se dădură la o parte când ea ajunse în dreptul lor.

— V-am spus că am nevoie de ajutor, îl auzi Blair pe Lee strigând. În timp ce ea își făcea loc prin mulțime.

Lee ridică ochii către ea.

— Ți-am spus să rămâi jos, în trăsură.

Pe pat, în fața lui, se afla o tânără subțirică, mai mult o copilă, de fapt, zvârcolindu-se de durere, probabil pentru că înghițise un dezinfectant pe bază de alcool, ghici Blair.

— Carbolic? întrebă Blair și, când îl văzu pe Lee scoțând o pompă din trusă, știu ce trebuie făcut.

Blair se apucă imediat de lucru. Cu un glas autoritar porunci la trei dintre femeile aflate în apropiere, una dintre ele având pe ea doar corsetul și un neglijé negru pe deasupra, să o țină pe fată de mâini și de picioare, iar celeilalte să aducă prosoape.

Când în încăpere își făcu apariția o femeie înaltă și bine îmbrăcată care părea că știe să comande, Blair o trimise după două pelerine de ploaie, iar când acestea fură aduse, Blair îl privi pe Lee până când avu o mână liberă și-i puse pelerina din cauciuc lucios. Ea îmbracă repede cealaltă pelerină peste rochia surorii ei.

Lee vorbi cu fata, calmând-o, în timp ce-l împingea pompa pe gât, iar când substanța otrăvitoare ieși la suprafață, apăru cu întreg conținutul stomacului; împroșcând pe toată lumea din cameră.

Tușind, vomând și cuprinsă de slăbiciune, acoperită de murdărie, fata se agăță de Lee care o ținu la piept, în timp ce Blair organiza curățenia.

— Nimic nu poate fi chiar atât de rău, spuse Lee ținând fata de umeri când aceasta începu să plângă. Uite, vreau să bei asta, spuse el dându-i două tablete și un pahar cu apă.

Nu-i dădu drumul până când nu se relaxă și în cele din urmă adormi. Încet, o așeză pe pat și ridică privirea către femeia înaltă pe care Blair o trimisese după pelerinele de ploaie.

— Spal-o și trimite-o mâine la infirmerie. Vreau să vorbesc cu ea.

Femeia încuviință tăcută, uitându-se la Lee cu ochii mari în care se citea adorația. Se întoarse către Blair.

— Sper că-l apreciezi cum se cuvine pe bărbatul ăsta, draga mea, nu sunt mulți ca el. El...

Femeia se opri când Lee îi aruncă o privire.

— Trebuie să plecăm.

Surprins, el privi la pelerina de ploaie pe care o avea peste haine și apoi la Blair.

— Am învățat de la sora mea, doctorița, spuse ea drept răspuns la întrebarea lui tacită și brusc începu să-și facă probleme despre reacția lui Lee la ajutorul pe care ea i-l oferise cu fata.

Dar Lee își strânse trusa, o luă de braț și o conduse afară fără să menționeze deloc îndemânarea ei. Oamenii din jurul lor murmurară cuvinte de mulțumire privindu-i pe Lee și pe Blair cu ochi triști, în timp ce Blair se gândi că femeile din jur se gândeau probabil că oricare dintre ele s-ar fi putut afla în patul acela, în locul fetei.

— Vii des aici? îl întrebă ea pe Lee în timp ce coborau scările.

— Cam o dată pe săptămână vine un doctor aici dintr-un motiv sau altul. Cred că am fost și eu la fel de des ca oricare altul.

Când ajunseră la trăsură, Lee se opri în fața lui Blair, iar ea fu sigură că el știa cine este.

— Apreciez mult faptul că ai mers cu mine înăuntru și că n-am fost nevoit să te las undeva. Acest lucru a însemnat pentru mine mai mult decât îți poți da seama.

Ea îl zâmbi ușurată.

— Te-ai descurcat de minune cu femeia, rapid și cu foarte mare eficiență.

Cu un zâmbet ușor el îi atinse părul de la tâmple.

— Din nou vorbești ca Blair, dar indiferent de motiv îți mulțumesc pentru compliment.

Când Blair era la facultate, avusese un profesor care le avertizase că blestemul doctorițelor tinere era că se îndrăgosteau de obicei de cel mai bun chirurg. Instructorul le spusese că o stagiară nu trebuia decât să vadă un doctor operând un chist ovarian dificil și imediat își pierdea capul după el.

În clipa asta, Blair se gândea că Lee este unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care-i văzuse vreodată. El se descurcase foarte bine în acest caz dar, mai mult decât atât, fusese impresionată de compasiunea pe care el o arătase și pe care ea n-o mai întâlnise până atunci.

Când el se aplecă spre ea s-o sărute, Blair își dădu seama că ar fi vrut s-o sărute pe ea și nu pe Houston.

Își întoarse fața într-o parte.

Leander își luă mâna imediat de pe fața ei, iar furia din ochii lui era înfricoșătoare. Se întoarse și fiecare mișcare pe care o făcea reflecta mânia pe care o încerca.

Blair trecu printr-un moment de panică. În clipele acestea ea era Houston și nu Blair și bineînțeles că-l va săruta pe omul pe care-l iubea.

Blair îl luă de braț. El se opri și se uită la ea cu ochii sclipind de furie, iar ei îi trebui mult curaj să nu dea înapoi. Curajoasă îl luă de gât și-i atinse buzele.

El rămase nemișcat, de parcă ar fi fost dăltuit în piatră, fără să se miște sau să răspundă avansurilor ei.

Pentru o clipă Blair se gândi că doctorul Leander Westfield era cu siguranță un bărbat foarte răsfățat din moment ce reacționa atât de sever la refuzul logodnicei lui de a-i oferi un sărut.

Cum el continuă să nu reacționeze, ea consideră acest lucru drept o provocare, ca atunci când trecuse primul an la facultatea de medicină.

Se ridică pe vârfuri și începu să arate puțină pasiune față de acest bărbat inflexibil.

Nu era însă pregătită pentru reacția lui, nimic din ce trăise până acum n-o pregătise.

Îi cuprinse capul în mâini, i-l răsuci puțin și-i acoperi gura cu o pasiune care o

făcu să-și piardă răsuflarea, iar Blair reacționează la fel. Își lipi trupul de al lui și se agăță mai tare de el când Lee își împinse genunchiul între picioarele ei și limba între buzele ei.

— Scuzați-mă, se auzi un glas râzând și, după câteva clipe, Lee se desprinse de ea.

Blair rămase pe loc, cu ochii închiși, bucuroasă că se sprijinea cu spatele de trăsură pentru că altfel probabil ar fi căzut. Își dădu vag seama că acolo se afla acel cartofor care îi privea rânjind, chiar în momentul când începu să-i vorbească lui Lee, dar ei nu-i mai păsa. Probabil că reputația lui Houston era ruinată pentru totdeauna, dar, în momentul acela, Blair nu se mai gândea deloc la sora ei.

— Gata? îl auzi pe Lee, șoptindu-i blând la ureche după ce plecă omul.

Îi simțea căldura trupului atât de aproape de ea.

— Pentru ce? murmură ea, apoi deschise ochii.

— Houston, nu e nevoie să mergem la recepție, zise Lee.

Blair se îndreptă de spate și-și aduse aminte cine și unde era și că se afla împreună cu logodnicul surorii ei.

— Ba da, bineînțeles că trebuie, zise ea cu timiditate, neîndrăznind să-l privească în ochi și neluând în seamă faptul că mâinile lui zăboviră mai mult pe talia ei când o ajută să urce în trăsură. După ce se așeză, rămase cu ochii pironiți asupra drumului. Deci de aceea îl iubea Houston, se gândi ea. Și când te gândești că ea își făcuse probleme că ei erau prea reci atunci când se aflau împreună.

Se uită la el când se întoarse spre ea, iar ochii lui erau vii, scânteietori și flămânzi. Ea îi adresă un zâmbet slab și-și zise că trebuia să se gândească la Alan. Alan! Alan!

Blair reuși să-și recapete într-un fel stăpânirea de sine. Dar simțurile îi erau în continuare agitate, astfel încât nu-și dădu seama că Lee condusesse trăsura traversând râul, în adâncurile parcului Fenton.

Midnight Lane se întindea în fața lor când Lee opri calul lângă pavilionul din parc și veni s-o ajute să coboare din trăsură.

— De ce ne-am oprit?

— Simt încă în nări mirosul de dezinfectant și m-am gândit că aerul curat o să mă ajute să scap de el.

El îi zâmbi când o ridică din trăsură, iar ea trebui să se întoarcă pentru că altfel știa că va ajunge din nou în brațele lui.

— Ai fost într-adevăr foarte bun cu fata aceea.

— Ai mai spus asta, răspunse el, dându-i drumul, în timp ce scotea un trabuc din buzunar și-l aprindea. De ce-ai mers cu mine în seara asta? Până acum n-ai mai făcut-o niciodată.

Lui Blair i se opri respirația. Trebuia să se gândească repede.

— Cred că am fost îngrijorată pentru ceea ce s-a întâmplat după-amiază. Păreai îngrozitor de furios, spuse ea sperând ca acest motiv să pară plauzibil. El își lăsă capul într-o parte și o privi la lumina lunii printr-un nor de fum.

— Nici despre asta nu ți-ai făcut niciodată probleme.

În ce naiba se băgase? se întrebă Blair. Și de ce n-o avertizase Houston despre ceea ce vorbea Lee?

— Bineînțeles că-mi fac probleme, Lee, spuse ea, întorcându-se și sprijinindu-și mâna de balustrada pavilionului. Întotdeauna îmi fac probleme când te superi din cauza mea. N-o să se mai întâmple.

El rămase tăcut o vreme, încât, în cele din urmă, ea se întoarse să-l privească. O fixa cu aceeași privire înfometată ca mai înainte.

— Lee, mă faci să roșesc. N-ar fi mai bine să mergem în recepție?

S-o ia naiba pe Houston! se gândi ea. Din nou îi permisesse surorii ei s-o bage într-un bucluc pe cinste. Spera din tot sufletul ca vizitarea acelei case să merite toate aceste eforturi.

Încet, Lee întinse mâna și-i atinse brațul. Ea se dădu înapoi și rămase lipită de pavilion. El își aruncă trabucul și făcu un pas spre ea.

Blair avu un zâmbet mic, își ridică poalele rochiei și fugi pe scări în mijlocul pavilionului.

— Aici aveau loc niște concerte minunate, spuse ea, dându-se înapoi când îl văzu că vine spre ea. Îmi aduc aminte că purtam rochițe roz cu alb și...

Se opri când el veni în fața ei și nu mai avu unde să se dea înapoi. Când îl privi, simțindu-i căldura trupului alături, el întinse brațele, iar ea se lipi de el.

Nu se auzea niciun fel de muzică în afară de sunetele nopții, dar Blair era sigură că aude strune de viori când Lee o conduse în pași de vals în pavilion.

Închizând ochii, ținându-și cu o mână rochia, păși alături de el ca în transă, nemaigândindu-se la nimic altceva. Iar când Lee o trase mai aproape, continuând să danseze, cu picioarele lipite de ale el, se lăsă în voia unor emoții pe care nu le mai simțise niciodată până atunci.

Nu-și dădu seama cât timp trecuse de când el o ținea îmbrățișată, uită că juca rolul surorii el și că pentru ea acest bărbat era un străin. Nu era conștientă decât de prezent, în rest nu mai exista nici trecut, nici viitor.

Când el începu s-o sărute pe gât, pe obraji, pe tâmpile, ea se lipi de trupul lui, își strecură mâinile în jurul gâtului lui și continuă să danseze încet și seducător.

— Ai spus că poți fi diferită, îi șopti el, dar Blair nu-i auzi cuvintele. Hai, sărută-mă încă o dată înainte de a pleca.

Numai câteva cuvinte îl pătrunseră în mintea înceteșată. Nu voia să plece, voia ca aceste clipe să nu se mai sfârșească niciodată și, când el o sărută din nou, se simți mai slăbită decât înainte, astfel încât Lee trebui s-o susțină pentru că altfel s-ar fi prăbușit.

El se trase înapoi și pentru o clipă ea nu fu în stare să se miște, rămânând cu ochii închiși și cu capul dat pe spate.

Când se uită la el, Lee zâmbea, având pe chip întipărită o expresie de încântare pe care ea n-o mai văzuse până atunci. Îi zâmbi și ea.

— Hai, iubito, râse el, luând-o în brațe. Vreau să te arăt lumii întregi.

După ce Lee o puse în trăsură, mintea lui Blair începu să funcționeze din nou. Seara asta nu se desfășura deloc după cum plănuiuse. Voise să afle dacă sora ei urma să se căsătorească cu bărbatul potrivit și în loc să facă un studiu științific, de fiecare dată când o atingea Leander i se înmuiau genunchii.

— Asta e de-a dreptul ridicol.

— Ce anume? întrebă Lee care se afla în trăsură lângă ea.

— Asta... asta că m-a apucat o durere înfiorătoare de cap. Cred că ar trebui să merg acasă.

— Stai, dă-mi voie să mă uit.

— Nu, spuse Blair, îndepărtându-se de el...

Degetele lui lungi și puternice o apucară de bărbie și-și apropie fața de chipul ei.

— Nu văd niciun semn de durere, șopti el, în afară poate de vena asta mică de aici, spuse el, sărutându-i părul de pe tâmplă. Ajută cu ceva?

— Te rog, șopti ea încercând să-și întoarcă fața. Te rog, nu.

După o mângâiere blândă, el apucă hățurile și porniră spre ieșirea din parc.

Blair își puse o mână pe piept, încercând să-și potolească bătăile inimii. Cel puțin în curând se vor afla într-un loc public, se gândi ea, iar apoi el o va conduce acasă și acolo va redeveni ea însăși, scăpând de acest bărbat periculos al cărui loc se afla în brațele surorii ei și nu într-ale sale.

* * *

Mai târziu cineva îi spuse lui Blair că într-adevăr avusese loc o recepție pentru guvernator și că ea participase și-l cunoscuse, reușind chiar să vorbească destul de coerent, dar ea nu-și mai aducea aminte de nimic. Pe parcursul celor câtorva ore părea să se afle mereu în brațele lui Leander, dansând pe podeaua lucioasă ca oglinda și nevăzând nimic altceva decât ochii lui, scăldându-se în adâncurile lor verzi.

Își aminti că unii dintre invitați îi spusese că niciodată nu o văzuseră arătând mai frumoasă sau pe Lee mai fericit. I se puseseră o mie de întrebări despre nuntă, iar Blair nu cunoștea răspunsul la niciuna, dar nu conta, pentru că Lee se afla mereu lângă ea s-o conducă din nou pe ringul de dans. Nu-și amintea nimic din ceea ce discutaseră împreună. Nu se putea gândi decât la brațele lui la ochii lui și la modul în care o făcea să se simtă.

Abia când sosi un băiat ce adusese un mesaj prin care Lee era solicitat în altă parte, își dădu seama că această noapte fermecătoare luase sfârșit. Se simțea precum Cenușăreasa, iar acum trebuia să plătească prețul pentru această noapte minunată.

— Poți să rămâi și o să vorbesc cu cineva care să te ducă acasă, spuse Lee. Sau poți să mergi cu mine.

— Cu tine, hotărî ea, iar el o conduse la trăsură. Nu vorbiră pe drum, în timp ce mergeau pe străzile liniștite ale orașului, dar Blair își dădu seama că nu mai era în stare să judece coerent.

El se întinse, o luă de mână și, când ea îl privi, îi zâmbi. O clipă, Blair se gândi la sora ei și-și dădu seama că n-ar fi trebuit să se afle acum aici, că ceea ce se

întâmplase în această seară era ceva prea intim pentru a putea fi împărtășit, că aceste zâmbete și sărutări îi erau adresate lui Houston, iar ea n-avea niciun drept să pătrundă în tainele iubirii lor. Până în seara asta, nu avusese idee că legătură dintre gemeni poate fi chiar atât de puternică, altfel încât să poată petrece o seară cu bărbatul pe care-l iubea sora ei, ca prin intermediul acestei legături, ea să poată reacționa atât de puternic față de acest bărbat, aproape să poată simți că ea era cea îndrăgostită de el.

— Ți-e destul de cald? întrebă Lee, iar ea încuviință. Destul de cald, destul de frig, destul de amețită, destul de trează, se gândi ea.

Leander opri trăsura în fața unei case pe care Blair n-o mai văzuse niciodată.

— Aici stă pacientul tău? Credeam că mergem la infirmerie.

Lee își ridică brațele spre ea.

— Vreau să cred că prezența mea te-a făcut să uiți casa pe care am ales-o împreună.

Înainte ca Blair să aibă timp să-și corecteze eroarea, el continuă:

— M-am gândit că poate ar fi bine să discutăm câteva dintre planurile pentru nuntă. N-am prea avut timp să vorbim în ultima vreme.

— Dar cum rămâne cu pacientul tău? N-ar trebui să...

El o dădu jos.

— Nu e nicio urgență și nu există niciun pacient. Am căutat o scuză pentru a pleca de acolo și mă tem că am profitat de profesia mea. Nu te superi, nu?

— Dar trebuie să ajung acasă. E deja târziu și mama probabil că mă așteaptă.

— Parcă știam că mama ta doarme foarte adânc și că de fiecare dată îți vine foarte greu să o trezești.

— Păi da, așa e, dar acum de când e Blair acasă s-a schimbat.

Blair zâmbi văzându-i încruntarea nedumerită și spuse repede că i-ar face plăcere să discute despre nuntă.

Trecu pe lângă el și se opri în fața ușilor încuiate, sperând ca el să nu-i pună prea multe întrebări.

Interiorul era foarte frumos și feminin, dar fără să includă amprenta masculină. Blair era sigură că Houston decorase casa. În salon ardea un foc mic ce îndepărta răcoarea aerului de munte, iar în fața căminului se afla o masă joasă pe care erau puse lumânări, caviar, stridii, trufe de ciocolată și patru frapiere de argint pline cu gheață și

șampanie franceză.

În jurul mesei se aflau perne mari.

În aruncă o privire lui Lee aflat în fața căminului și se gândi: Am dat de necaz.

CAPITOLUL 5

Blair simți că i se scurge tot sângele din trup când îl văzu pe Leander cum o privește. Deși petrecuse aproape o săptămână întregă alături de el, nu observase până acum ca el să fi avut vreo putere deosebită asupra femeilor, cu atât mai puțin asupra ei.

Cu siguranță că era vorba despre legătura ce exista între gemeni, de aceea se simțea așa. Houston în mod sigur fusese deosebit de șireată, reușind să ascundă de minune această pasiune sub aparența unei răceli calculate. Nimeni, nici măcar sora ei, n-ar fi putut ghici ce pasiuni arzătoare zac sub aparența aceluia exterior glacial și cât trebuie să se fi distrat Houston în sinea ei cunoscând temerile lui Blair că ea și cu Lee n-ar fi fost compatibili!

Bineînțeles, se gândi Blair, dacă eu aș fi logodită cu un bărbat ce m-ar face să tremur de fiecare dată când abia mă atinge, nu cred că i-aș permite unei alte femei să fie singură cu el, nici chiar surorii mele, sau poate cu atât mai puțin surorii mele.

Când se uită din nou la Lee, la felul în care i se curba buza superioară, la intensitatea arzătoare din ochii lui, își dădu seama că, cinstit vorbind, trebuia să recunoască că niciun alt bărbat n-o făcuse vreodată să se simtă astfel și nici nu fusese conștientă că poate exista o asemenea pasiune înfocată.

— Ar trebui să merg acasă. Cred că am uitat să fac ceva, se bâlbâi Blair.

— Adică?

El se îndreptă către ea cu pași rari, dar hotărâți.

— Stai pe loc, răspunse ea, înghițind în sec.

Lee o luă de braț.

— Sper că nu ți-e teamă de mine, nu? Vino încoace și stai jos. Nu te-am văzut niciodată așa. Nu că nu mi-ar plăcea, dar...

Blair încercă să se relaxeze, încercă să-și reamintească faptul că juca rolul surorii el. Dacă i-ar spune acum lui Lee despre farsa pe care gemenele i-o jucaseră toată seara, s-ar înfuria, poate chiar atât de tare, încât să rupă logodna. Se gândi că, dacă l-ar face să vorbească întruna, dacă ar putea să mănânce și să bea puțin, poate că atunci ar reuși să-i convingă s-o ducă acasă. Orice altceva, în afară de a-l lăsa să o atingă.

Se așeză pe una din perne și luă o stridie.

— Nu te-am văzut prea des în calitate de doctor, spuse ea, fără să-l privească, dar auzi pocnetul unei sticle de șampanie ce fusese deschisă.

— Niciodată, din câte îmi amintesc. Ia o căpșună, o îndemnă el, înmuind fructul în șampanie și dându-i-l direct în gură fără să ia în seamă mâna ei întinsă.

Își apropie gura de a ei, iar ea se înecă. Lee îi întinse un pahar din care ea bău recunoscătoare. Din păcate era șampanie și aproape imediat simți cum i se urcă la cap.

— Niciodată? întrebă ea, încercând să-și învingă amețeala și starea de euforie ce începuse s-o copleșească. Asta pare a fi un timp îngrozitor de lung.

— Prea lung pentru foarte multe lucruri.

El îl luă degetele și i le sărută.

Ea își trase mâna.

— Ce-i acolo? întrebă, arătând un bol.

— Caviar. Se spune că-i un minunat afrodisiac. Vrei puțin?

— Nu. Mulțumesc.

Întinse mâna după paharul pe care Lee îl umpluse din nou. După ce bău puțin, spuse:

— Cum împiedici apariția peritonitei?

El se apropie de ea, vrăjind-o cu privirea lui hipnotică.

— Mai întâi trebuie să examinezi pacientul.

Îi puse o mână pe abdomen și începu să o miște încet.

— Simt pielea, caldă și plină de viață, apoi cobor mai jos.

Blair, cu o mișcare bruscă, reuși să se îndepărteze de el și lovi paharul de șampanie care se rostogoli pe masă până la Lee.

El se dădu înapoi, râzând.

— O să mai pun niște lemne pe foc.

Se gândi că el părea foarte mulțumit de ceva anume.

— Cred că ar trebui să merg acasă. Probabil că e foarte târziu.

— Nici nu te-ai atins de mâncare.

Se așeză pe o pernă lângă ea.

— Am să mănânc, dacă dorești. Povestește-mi cum ai devenit doctor. Ce te-a

făcut să-ți dorești asta?

El se opri din a-i pune pe farfurie câte puțin din fiecare fel de mâncare și o privi nelămurit.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu. Dar niciodată nu m-ai întrebat așa ceva până acum.

Blair ar fi vrut să-i strige că asta se întâmplase pentru că niciodată până acum nu stătuse de fapt de vorbă cu el. Sorbi o înghițitură lungă din pahar pentru a-și ascunde stânjeneala, în timp ce Lee îi puneă în farfurie o porție de pui în sos de vin.

— Poate din cauza faptului că te-am văzut în seara asta cu fata aceea.

El își întinse picioarele lungi lângă ea. La o distanță de doar câțiva centimetri, cu pantalonii strânși pe coapse, cu paharul în mână, privind flăcările din cămin.

— Voiam să salvez oamenii. Știai că mama a murit, nu pentru că năștea un copil la patruzeci și cinci de ani, ci pentru că moașa tocmai venise de la o altă naștere și nu se spălase pe mâini?

Blair rămase cu furculița în aer.

— Nu, spuse ea încet, nu știam. Trebuie să te fi durut când Blair te-a întrebat despre condiții aseptice.

El se întoarse, zâmbindu-i.

— Blair nu mă deranjează deloc. Uite, mai ia o stridie.

Nu știu dacă să fie bucuroasă sau ofensată de comentariul lui.

— Oricum, ai necăjit-o. Știai că ea te consideră exact ca pe domnul Gates?

Lee rămase o clipă cu gura căscată.

— Ce idee absurdă! De ce nu te relaxezi puțin aici, lângă mine?

Blair se apropie de el, înainte de a-și da seama ce face, dar se opri. Poate că de vină era șampania care o făcea atât de îndrăzneată. Bineînțeles că asta nu explica purtarea ei de pe River Street sau din parc, ori de la recepție.

— Nu, mulțumesc, spuse ea cu glasul acela înțepat al lui Houston. Mă simt foarte bine unde sunt. Ai de gând să lucrezi mereu la infirmerie?

Oftând el își întoarse privirea către foc.

— Nu trebuia să devii doctor ca să ajuți oamenii, nu-i așa? insistă ea. Ai fi putut construi un spital, nu?

— Mulțumită bogatului meu bunic care mi-a lăsat o moștenire frumoasă, da, aș

fi putut. Dar voiam să fac eu însumi ceva. Dacă aş mai găsi un doctor la fel de interesat, mi-ar plăcea să deschid o infirmerie pentru femei, ceva mult mai complet decât clinica aceea rudimentară care există pentru ele acum. Aş dori un loc decent unde femei ca mama mea să poată fi tratate. Dar toţi doctorii spun că ginecologia tratează femei ale căror boli sunt în capul lor.

— Dar Blair? întrebă ea, brusc interesată.

— Blair? Dar ea e fe...

Se întrerupse, văzându-i expresia din ochi.

— Poate. După ce-şi va termina stagiatura. Hai să nu începem acum să vorbim despre ea. Vino aici.

— Cred că într-adevăr ar trebui să plec.

— Houston! se răsti el. Aşa o să fie de fiecare dată? Întotdeauna ai să mă refuzi?

Glasul lui arăta o furie crescândă.

— Dacă ne căsătorim ai să mă refuzi şi atunci?

— Dacă? şopti Blair. Dacă ne căsătorim? Oare ce îl făcuse să renunţe la nuntă după numai o seară petrecută în compania lui Blair? Oare Houston era atât de caldă cu Lee, încât considera reacţiile ei din seara asta neaşteptat de reci?

— Iubito, hai să nu ne certăm.

Îşi deschise braţele către ea.

Blair ezită doar o clipă înainte de a-şi aminti de avertismentul lui Houston să nu se certe cu Lee. Poate că, dacă-l va mai săruta doar de câteva ori, atunci el va fi satisfăcut şi o va conduce acasă în siguranţă.

Se apropie de el, îl lăasă să o îmbrăţişeze, lipindu-şi trupul de al lui şi, când el începu să o sărute, uită de toată lumea în afară de ei doi.

Leander o strânse în braţe, aproape cu disperare, aproape înfricoşat că ea ar putea dispărea, iar Blair deveni deosebit de conştientă de faptul că, doar o singură dată în viaţă, avea ocazia de a se afla lângă acest bărbat care o făcea să se simtă astfel. Gura lui o cuprinse pe a ei într-un sărut pătimaş, strângând-o cu putere la piept, în timp ce ea se agăţa de el.

Când mâinile lui îi alunecară pe spate, iar degetele îndemânatic de chirurg începură să-i descheie nasturii rochiei, nu-i trecu prin cap să-l oprească. Rochia

începu să cadă pe umerii ei goi, iar Lee depuse sărutări și mângâieri până când ea își simți pielea arzând de dorință.

În câteva clipe rochia zăcea grămadă lângă ei, iar foșnetul juponului de mătase roz îi îndemnă să se lase cuprinși cu și mai multă patimă de pasiunea lor arzătoare. Picioarele lungi ale lui Lee se mișcară peste țesătura apretată, răsucind-o și trăgând-o în același timp de pe ea.

Blair nu se putea desprinde de buzele lui, iar degetele i se îngropară în părul lui lung și curat, respirând aroma adâncă și masculină.

— Leander, șopti ea, în timp ce buzele lui îi atingeau brațele, iar cu mâinile îi mai scoase încă două jupoane. Erau înconjurați de mătase, satin și tafta, în care se cuibăriseră amândoi la lumina caldă a focului.

Mâinile lui păreau să se afle pretutindeni pe trupul ei, mângâind-o cu mișcări delicate și îndepărtându-i încet, cu grijă, fiecare articol de îmbrăcăminte, dezgolind-o încetul cu încetul atingerilor lui pătimașe.

Cu mâna pe un picior de-al ei, mângâindu-l în sus și în jos prin ciorapul de mătase și cu buzele sărutându-i lobul urechii, ea își dădu seama că el era încă îmbrăcat și începu să tragă de hainele lui.

Când începu să și le scoată, el nu o făcu cu grija și atenția cu care le scosese pe ale ei, ci trase de ele cu o forță aproape de violență.

La școala de medicină, Blair văzuse mulți bărbați goi, iar odată îl văzuse chiar și pe Alan fără cămașă, dar până acum nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de viu și plin de pasiune, cu pielea bronzată și privind-o cu asemenea sclipiri pătimașe în ochi. O clipă se îndepărtă când el vru să o cuprindă din nou în brațe, în ochii lui apăru o expresie de prudență când se retrase de lângă el, dar Blair n-o văzu. Nu-l vedea decât pe Lee, pielea lui minunată sub care se vedeau mușchii umerilor și abdomenul tare și plat. Privi cu interes mai jos, curioasă să vadă diferența dintre un bărbat viu și unul mort, singurul mod în care văzuse un bărbat gol până în aceea zi.

— Am trecut examenul? întrebă el cu glas răgușit.

Blair nu răspunse, trăgându-l către ea și lipindu-și mâinile de pielea aceea care lucea.

Leander începu să-i scoată grăbit restul hainelor, trăgându-i jartierele și ciorapii și chiar desfăcându-i cataramele pantofilor, iar în tot acest timp nu încetă nicio clipă

s-o mângâie și s-o sărute, astfel încât, atunci când Blair rămase complet goală, începu să simtă că pasiunea ei se ridicase la un nivel ce ar fi putut-o face să explodeze în orice clipă.

Nimic din ceea ce simțise până acum n-o pregătise pentru senzația pe care o trăi când își lipi trupul gol de al lui Lee. Cu o exclamație de plăcere, se agăță de el, strecurându-și piciorul între ale lui și încercând să se apropie și mai mult.

Lee o trase deasupra, sărutând-o, mângâindu-i spatele, coapsele și fesele, zăbovind lângă sâni.

Cu gura lipită de a ei o rostogoli pe spate și, încet, îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

Teoretic, Blair știa cum se reproduce specia umană. Avuseseră cursuri speciale pentru fete necăsătorite la facultate, dar niciunul dintre profesori nu pomenise despre pasiunea declanșată în decursul acestui act. Nu bănuise nicio clipă că o femeie putea simți așa ceva, că acest act nu era doar în scopul procreării, ci era un act de dragoste și de dorință.

Era pregătită pentru Lee când el o pătrunse, dar o duru totuși și scoase o exclamație. El rămase nemișcat o clipă, cu respirația fierbinte pe gâtul ei, cu buzele nemișcate așteptând un semn de la ea.

Blair își reveni după primul moment de durere și începură să-și miște încet șoldurile, iar mâinile de pe spatele lui coborâră, cuprinzându-i șoldurile. Doar respirația întretăiată a lui Lee, de lângă urechea ei, îi arăta efortul suprem pe care el îl exercita asupra lui însuși ca să se abțină să nu-i facă vreun rău.

Abia când ea începu să se miște, el îi urmă ritmul și foarte încet începu să facă dragoste cu ea.

Durerea dispăru când Lee începu să facă mișcări încete și blânde, iar Blair, stângace la început, se mișcă împreună cu el. După câteva clipe, mișcările încete dispărură pe măsură ce dragostea făcu loc pasiunii. Nu se puteau sătura unul de altul în timp ce se arcuiiau, agățându-se cu putere unul de trupul altuia, încercând imposibilul, de a se lipi și mai mult până când, în cele din urmă, explodară împreună.

Blair se agăță de Lee de parcă i-ar fi fost teamă să-i dea drumul. Trupurile lor asudate erau lipite unul de altul de parcă până și pielea lor s-ar fi topit.

— Te iubesc, îi șopti Leander la ureche. Nu știi dacă te am iubit înainte. Nu

sunt nici măcar sigur că te-am cunoscut înainte de noaptea asta sau că vreunul dintre noi este aceeași persoană care a fost ieri, dar știu că te iubesc și, Houston, să știi că până acum n-am iubit nicio altă femeie.

O clipă, Blair nu înțelese de ce bărbatul din brațele ei o chema pe numele surorii ei.

Își aminti brusc totul. Cu o senzație de spaimă cumplită, se desprinse de Lee.

— Trebuie să plec acasă, spuse ea, iar din glasul ei se vedea tot ceea ce simțea...

— Houston, zise Lee, nu e sfârșitul lumii. Peste două săptămâni vom fi căsătoriți și vom începe să ne petrecem nopțile împreună.

— Lasă-mă să mă ridic! Trebuie să merg acasă.

El o privi lung de parcă ar fi stat în cumpănă dacă să se supere sau nu, dar în cele din urmă zâmbi.

— Poți să fii cât de timidă vrei, iubito. Hai, dă-mi voie să te ajut.

Blair nu era în stare nici măcar să-l privească. Fusese cea mai minunată experiență din viața ei, dar de fapt, nu-i aparținuse. O înșelase pe sora el, îl înșelase pe bărbatul cu care urma să se căsătorească și-l mituise pe bărbatul pe care... pe care...

Privind pe sub gene, se uită la Lee care o ajută să-și lege șnururile corsetului. Dacă nu era atentă, va ajunge din nou în brațele lui și dacă el o ruga, probabil că ar fi fost în stare să se urce în primul tren cu el, uitând de toate obligațiile față de alte persoane.

— Te pricepi să umbli cu hainele femeilor, se răsti ea.

Lee râse încet în timp ce-i ținea fusta de tafta pentru ca ea să pășească în interiorul ei.

— Ei bine, bănuiesc că suficient. Să te ajut cu jartierele?

Înșfăcând ciorapii din mâna lui, se așeză pe un scaun și începu să și-i pună, încercând să-l ignore.

Ce Dumnezeu făcuse? Houston o s-o urască. Și ce va spune Lee când va vedea că soția lui e virgină din nou? Și ce ar spune Alan dacă ar ști? Cum i-ar putea explica? Oare ar crede-o cineva dacă ar spune că el o atinsese doar și că după aceea nu mai avusese niciun control asupra propriului trup? Poate că tot ceea ce spunea

Duncan Gates despre ea era adevărat.

— Houston, spuse Lee, îngenunchind în fața ei. Arăți de parcă ți-ar veni să plângi.

Îi luă mâna într-ale lui.

— Uită-te la mine, iubito. Știu cum ai fost crescută și știu că voiai să rămâi virgină până când ne căsătorim, dar ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost între noi și a fost bine. Voi deveni soțul tău peste foarte puțin timp și atunci ne vom putea bucura unul de altul cât de mult vrem și dacă ești îngrijorată de moralitatea a ceea ce am făcut, eu sunt doctor și-ți pot spune că multe, foarte multe femei care se căsătoresc au petrecut ceva timp singure cu bărbații pe care-i iubesc.

El nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Omul pe care-l iubea ea nu era cel cu care tocmai făcuse dragoste și, nu bărbatul cu care urma să se căsătorească se bucurase de virginitatea ei. Se ridică în picioare.

— Te rog, du-mă acasă, spuse ea, iar Leander o ascultă.

CAPITOLUL 6

— Bună dimineața, spuse Leander cu o bucurie neobișnuită în glas către tatăl și sora sa, Nina, ce se aflau la masă, luând micul dejun.

Nina, care avea douăzeci și unu de ani și era foarte drăguță, rămase cu ceașca de cafea în aer.

— Atunci înseamnă că e adevărat ceea ce am auzit, spuse ea.

Lee își luă o porție enormă de mâncare de pe bufet.

— Sarah Oakley a trecut pe aici la prima oră a dimineții și mi-a spus că aseară tu și cu Houston nu vă puteați lua ochii, sau mai precis mâinile, unul de pe altul. Mi-a zis că n-a mai văzut niciodată doi oameni atât de îndrăgostiți.

— Și acum s-a liniștit? întrebă Lee. Și mă rog ce-i atât de neobișnuit în toată povestea asta? Doar am cerut-o de soție pe frumoasa domnișoară.

— Dar au existat momente când păreai că mai degrabă ai fi în stare s-o rupi la fugă decât să stai alături de frumoasa ta mireasă.

Lee îi zâmbi surorii lui.

— Când ai să mai crești un pic, surioară, poate că ai să afli mai multe despre păsărele și albinuțe.

Punându-și farfuria pe masă, vizavi de ea, se întinse și o sărută pe frunte.

Nina aproape că se înecă mâncând.

— Asta-i chiar culmea, spuse ea uitându-se la tatăl ei. Ori e nebun, ori s-a îndrăgostit de-a binelea.

Reed stătea sprijinit de spătarul scaunului, privind-și fiul cu deosebit interes. Când Lee se uită la el și-i făcu cu ochiul, temerile lui cele mai cumplite se confirmară.

— Cu siguranță că știi foarte multe lucruri în privința femeilor, tată! zâmbi Lee, iar Reed izbucni în râs.

— Nu cred că aș dori să aflu despre ce-a fost vorba în acest schimb de cuvinte, spuse Nina înțepată, ridicându-se să plece. Cred că am să-i fac o vizită lui Houston să-i transmit condoleanțele mele.

— Să-i spui că vin s-o iau pe la unsprezece, zise Lee cu gura plină. Și că am să aduc un coșuleț pentru picnic.

Reed rămase pe scaun și-și aprinse pipa, un gest pe care-l făcea arareori dimineața, privindu-și fiul cum mânca. De obicei Leander mânca încet și meticolos, dar astăzi înghițea pe nemestecate de parcă n-ar mai fi existat și ziua de mâine. Părea pierdut într-o lume a lui, o lume plină de bucurii și planuri de viitor.

— M-am tot gândit la spitalul acela pentru femei în ultima vreme, spuse Lee mușcând dintr-un biscuit gros. De fapt Houston m-a determinat să mă gândesc la asta. Poate că ar fi timpul să încep să mă gândesc la construcția lui sau poate am să cumpăr depozitul acela vechi de piatră de la capătul bulevardului Archer. Cu puțină muncă și ceva bani locul acela ar putea deveni exact spațiul de care am nevoie.

— Houston a avut ideea asta? întrebă Reed.

— Nu chiar, dar m-a ajutat. Trebuie să ajung la spital și mai târziu mă întâlnesc cu Houston. Pe curând.

Luă un măr și la ușă se opri, întorcându-se să se uite din nou la tatăl lui.

— Mulțumesc, tată, spuse el, la fel ca pe vremea când era copil, iar acest lucru îi aminti lui Reed de băiețelul de altădată, înainte de a deveni bărbatul de azi ce intenționa să se însoare.

Toată dimineața, Lee fluieră fericit la spital, iar veselia lui deveni molipsitoare. În scurt timp întreg personalul spitalului zâmbea, bombănind mai puțin despre munca ce trebuia făcută. Tânăra prostituată, ce încercase să sinucidă cu o zi în urmă, beneficia cel mai mult de buna dispoziție a lui Lee. El îi vorbi despre bucuria de a trăi și apoi îi găsi un post de infirmieră la clinica pentru femei, promițându-i că va avea grijă de ea și o va sprijini în viitor.

La unsprezece fără zece, sări în trăsură și merse în oraș pentru a lua coșulețul pe care-l pregătise domnișoara Emily de la ceainărie.

— Deci e adevărat, spuse domnișoara Emily, zâmbind și încrețindu-și veselă chipul rozaliu în niște cutișoare mărunte. Nina mi-a povestit despre fratele ei bolnav de dragoste toată dimineața.

— Sora mea vorbește cam mult, zise Lee zâmbind. Nu știu de ce-i așa de neobișnuit să fiu vesel când mă însor cu cea mai frumoasă femeie din lume. Trebuie să plec, spuse el, ieșind grăbit din magazin.

Își lăsă calul și trăsura în grija lui Willie, un băiat de la grajdurile lui Gates, urcă câte două trepte odată și ridică mâna să bată.

— Poți să intri, se auzi un glas dinspre veranda aflată în umbră. Te așteaptă.

Leander se uită spre verandă și o văzu pe Blair care stătea cu fața pe jumătate întoarsă, dar observă că părul ei era zburlit iar pe față i se vedeau urme de lacrimi. Se duse la ea.

— S-a întâmplat ceva? E Houston bolnavă?

— Nu, e bine! se răsti Blair și dădu să se ridice.

Lee o prinse de braț.

— Vino, te rog, aici și stai jos să mă uit la tine. Nu pari să te simți bine deloc.

— Lasă-mă în pace! aproape că strigă ea cu glasul înecat de lacrimi. Și să nu pui mâna pe mine!

Se smuci de lângă el, coborî alergând pe scări și dispăru în spatele casei.

În timp ce Lee rămase cu gura căscată de uimire, apăru Houston, punându-și mânușile albe de dantelă.

— Blair era cea care striga? Sper că nu v-ați luat din nou la ceartă, nu? întrebă ea.

Lee se-ntoarse către ea, având pe chip întipărită o impresie de fericire supremă, măsurând-o din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut s-o soarbă din ochi.

— Era Blair, răspunse el la întrebarea ei.

— Bine, zise Houston. Speram că ai s-o poți vedea. Așa a fost toată ziua. Cred că a plâns, dar nu știu de ce. N a vrut să-mi spună nimic.

— O să trebuiască să o examinez, spuse Lee, în timp ce o ajuta să urce în trăsură, dar de îndată ce puse mâna pe ea, păru că nu mai e în stare să-i dea drumul, rămânând cu brațele în jurul taliei ei.

— Lee! Ne vede lumea.

— Da, bineînțeles, zâmbi el, dar curând vom remedia acest mic neajuns.

El nu vorbi prea mult pe drumul ce ducea în afara orașului, ci doar îi arunca din când în când câte o privire lui Houston, observând felul în care stătea departe de el, la marginea trăsurii, ca întotdeauna de altfel, în afară de noaptea trecută. Nu se putu împiedica să nu zâmbească în barbă, gândindu-se că tânăra aceasta rece era una și aceeași cu cea care nu-i putuse rezista noaptea trecută.

Nu dormise prea mult, ci rămăsese treaz, rememorând fiecare clipă petrecută împreună cu Houston. Nu era vorba atât despre sex, asta mai făcuse și înainte cu alte

femei fără a se îndrăgosti de ele, ci era vorba despre atitudinea ei, ceva care-l făcea să se simtă grozav, puternic, de parcă ar fi fost în stare să facă orice.

Conduse trăsura spre un loc secret pe care-l descoperise odată când fusese chemat să îngrijească piciorul rupt al unui prospector și fusese prins de o furtună de vară. Era un loc retras printre niște stânci uriașe, cu copaci înalți și un pâraiaș ce susura printre stânci. Niciodată nu venise aici însoțit de cineva.

Opri trăsura, sări jos, legă calul și se îndreptă spre Houston. Când o ridică în brațe, o lăsă să alunece încet și o trase către el, îmbrățișând-o strâns, astfel încât ei i se opri respirația.

— Nu m-am gândit decât la tine toată noaptea, spuse el. Ți simțeam parfumul părului pe haine, ți simțeam gustul buzelor, ți...

Houston se desprinse de el.

— Ce?! exclamă ea.

El îi atinse părul de la tâmpile cu vârfurile degetelor.

— Sper că n-ai să fii timidă cu mine azi, nu? N-ai să mai fi acum așa cum ai fost până noaptea trecută, nu-i așa? Houston, mi-ai dovedit că poți fi diferită, așa că nu mai e nevoie acum să redevii prințesa de gheață. Acum știu cum ești în realitate și pot să-ți spun că, dacă n-am să mai văd niciodată femeia aceea rece și distantă, aș fi foarte fericit. Acum vino și sărută-mă așa cum ai făcut-o azi noapte.

Houston îl împinse, eliberându-se de el.

— Vrei să spui că azi-noapte n-am fost așa cum sunt de obicei? Că am fost... mai bună?

Zâmbind, el înaintă spre ea.

— Știi doar că-i așa. Ai fost ca niciodată. Nu știam că poți fi și așa. Ai să râzi de asta, dar începusem să cred că ești incapabilă să trăiești o pasiune adevărată, că în spatele exteriorului tău rece se află o inimă de gheață. Dar, dacă poți avea o soră ca Blair, care scoate scânteii la cea mai mică provocare, cu siguranță că trebuia să se șteargă ceva.

O luă de mână și o trase către el, neluând în seamă rezistența ei. Nu luă în seamă nici felul în care ea încercă să se ferească atunci când el îi acoperi buzele cu gura lui.

Buzele ei rămaseră reci și nemișcate. La început el se amuză când ea încercă

să-și păstreze cumpătul și reuși atât de bine, dar, pe măsură ce sărutul continuă, iar ea tot nu-i răspunde, se desprinsese de ea furios.

— Mergi prea departe cu jocul ăsta, spuse el. Nu poți să fii sălbatică și pățimașă într-o clipă și apoi frigidă în următorul moment. Ce ești tu, două ființe într-una?

Ceva din privirea lui Houston făcu să-i încolțească prima bănuială. Dar bineînțeles că se înșela. Făcu un pas înapoi.

— Asta este imposibil, nu-i așa, Houston? zise el. Spune-mi că nu-i adevărat ce gândesc. În nimeni nu pot sălășlui două ființe deodată, nu-i așa?

Houston stătea, uitându-se la el, cu ochii mari și neliniștiți.

Lee se îndepărtă de ea și se lăsă să cadă pe o stâncă.

— Tu și cu sora ta ați schimbat locurile aseară? întrebă el încet. Eu mi-am petrecut seara cu Blair și nu cu tine?

El abia reuși s-o audă șoptind:

— Da.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată: cât de bine s-a descurcat cu sinuciderea aceea și nici măcar nu știa casa pe care am cumpărat-o pentru ea... pentru tine. Cred că n-am vrut să văd adevărul. Din clipa în care a spus că vrea să mă însoțească ca să-mi dea o mână de ajutor, am fost atât de prostește încântat, încât nu mi-am mai pus nicio problemă după aceea. Ar fi trebui să-mi dau seama când am sărutat-o... Să vă ia naiba pe amândouă! Sper să ajungeți în iad pentru că v-ați bătut joc de mine.

— Lee! exclamă Houston punându-i o mână pe braț.

El se întoarse furios către ea.

— Dacă ții la binele tău să nu sufli o vorbă. Nu știu cum de v-a dus mintea să puneți la cale o farsă atât de urâtă, dar pot să-ți spun că nu-mi place să fiu obiectul unei asemenea glume. Acum, pentru că tu și sora ta v-ați distrat copios pe seama mea, trebuie să hotărâsc ce este de făcut în legătură cu noaptea trecută.

O luă aproape pe sus și o sui în trăsură, apoi pocni din bici și se îndreptară spre oraș într-un nor de praf. Când ajunseră acasă, el nu mai coborî lăsând-o pe Houston să se descurce singură cu poalele bogate ale fustei. Pe veranda se afla Blair așteptându-i, cu ochii roșii și umflați de atâta plâns.

Leander se uită încruntat la ea cu un amestec de mânie și ură, apoi își îndemnă calul și plecă.

Se opri doar peste câteva clipe acasă, la tatăl lui, ca să încalce pe un armăsar mare, roib, apoi se îndreptă în trombă spre munți. Nu știa încotro merge, dar știa că trebuie să plece ca să se gândească.

Sui cu calul până când animalul nu mai putu merge mai departe, apoi descălecă și duse calul de frâu sus pe munte, pe stânci, peste prăpăstii, printre cactuși și tufișuri mărunte. Când în cele din urmă ajunse sus pe e mastă și nu mai putu urca mai sus, scoase pușca de lângă șaua, o lipi de picior și trase în aer până o descărcă. După ce aerul se liniști de țipetele păsărilor și se limpezi de fum. Scoase un urlet din plămâni dând astfel frâu liber frustrării și mâniei care-l măcinau.

— Să te ia dracu', Blair! strigă el. Să te ia mama dracului!

* * *

Soarele era spre asfințit când Reed Westfield intră în bibliotecă. Când vru să aprindă lumina văzu jarul din vârful trabucului pe care-l aprinsese fiul său.

— Lee? întrebă el, apăsând pe întrerupător. Te-au căutat de la spital.

Leander nu-și ridică ochii.

— Au găsit pe altcineva?

Reed îl privi atent pe fiul lui.

— Da, au găsit pe altcineva. Ce s-a întâmplat cu starea ta de spirit de azi-dimineață? Să nu-mi spui că Houston regretă ce s-a întâmplat noaptea trecută. Femeile fac asta de obicei. Mama ta...

Lee se uită la tatăl său cu o privire goală.

— Scutește-mă de sfaturi în privința femeilor. Nu cred că pot să mai suport.

Reed se așeză.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

Lee scutură scrumul țigării.

— Cred că, după cum se spune, în câteva minute va izbucni iadul pe pământ. Noaptea trecută...

Se opri ca să tragă aer în piept și să se calmeze.

— Noaptea trecută, gemenele Chandler s-au hotărât să joace un joc. S-au gândit că ar fi foarte distractiv să schimbe locurile și să vadă dacă-l pot păcăli pe sărmanul nătâng de Leander. Au reușit destul de bine.

Strivi mukul țigării în scrumieră și se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Am fost păcălit așa cum scrie la carte și asta nu pentru că Blair a reușit să joace atât de bine rolul surorii ei. De fapt a făcut multe lucruri în plus în afară de a se îmbrăca la fel ca Houston. Blair m-a ajutat în rezolvarea unul caz medical fără ca eu să-i dau vreo instrucțiune; s-a arătat interesată de viața mea, ceea ce Houston n-a făcut niciodată; Blair m-a întrebat despre visurile și speranțele mele de viitor. Cu alte cuvinte era femeia perfectă la care visează orice bărbat.

Se întoarse, uitându-se la tatăl lui.

— Și a fost și iubita perfectă. Cred că orice bărbat, n vanitatea lui, își dorește o femeie care nu-i poate rezista. Asta îl face să creadă că poate face tot ce vrea din ea. Până acum toate femeile pe care le-am cunoscut erau interesate de banii pe care-i aveam în bancă. Am avut de-a face și cu femei care nu erau interesate de mine, crezându-mă un doctoraș de duzină, fără nicio lețcaie, dar care, când aflau că mama făcea parte din familia Candish, nu-și puteau ascunde strălucirea din ochi. Blair n-a fost așa. A fost...

Glasul i se pierdu, iar el se întoarse cu fața la fereastră.

— Pe Houston n-o interesează banii tăi, spuse Reed. Niciodată n-a interesat-o asta.

— Cine poate ști ce vrea Houston de la viață? Am petrecut luni de zile alături de ea și nu știu nimic despre ea. Pentru mine este o femeie rece care nu face nimic altceva decât să se preocupe să arate frumoasă. Dar Blair trăiește viața! Ultimele cuvinte le spuse cu o asemenea pasiune, încât Reed își îngustă privirea.

— Nu cred că-mi place ce aud. Houston e femeia cu care urmează să te căsătorești. Știu că Blair e o fată îndrăzneță și este păcat de ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, dar eu am încercat să te avertizez că o asemenea experiență îți poate provoca neazuri. Sunt sigur că Houston o să fie furioasă, dar, dacă ai să continui să-i faci curte și să-i trimiți flori, până la urmă o să te ierte.

Lee se uită la tatăl lui.

— Și cum rămâne cu Blair? Ea oare mă va ierta?

Reed se îndreptă spre biroul masiv de nuc ce domina încăperea și luă o pipă dintr-o cutie.

— Dacă e genul de fată care se culcă cu logodnicul surorii ei, atunci îmi imaginez că deja știe cum să treacă peste această problemă.

— Și, mă rog, ce vrei să zici cu asta?

— Exact ce-am zis. Ea a trăit pe Coasta de Est în toți acești ani, mergând la școli mixte, studiind lucruri pe care n-avea niciun drept să le cunoască și încercând să fie bărbat. Fete ca ea știu din experiență cum să-și revină de pe urma unor legături de-o noapte.

Lui Leander îi trebuiră câteva minute ca să-și păstreze cumpătul.

— Vreau să uit că ai spus asta și să știi că, dac-ai să mai zici așa ceva vreodată, am să ies pe ușa asta și n-am să mă mai întorc niciodată. Nu e treaba ta, dar să știi că Blair a fost virgină până azi-noapte. Și peste două săptămâni am de gând s-o iau de soție.

Reed fu atât de uluit, încât rămase deschizând și închizând gura ca un pește pe uscat.

Lee se așeză și-și aprinse din nou un trabuc.

— Cred că ar fi mai bine să-ți spun tot ceea ce știu că s-a întâmplat. După cum ți-am zis, aseară, dintr-un motiv anume, gemenele au hotărât să-și schimbe locurile, astfel încât eu am mers la recepție cu Blair. Deja plănuisem să-mi dau toată osteneala pentru a o seduce și, dacă ea mi-ar fi opus rezistență, aveam de gând să rup logodna. Cred că mă așteptam să fiu nevoit să recurg la acest gest din moment ce eram sigur că nimeni, sau cel puțin nu eu, n-ar fi fost în stare să spargă pojghița aceea de gheață de care e înconjurată Houston.

Ridică trabucul și un zâmbet ușor îi apăru pe buze, amintindu-și de noaptea trecută.

— După cinci minute petrecute împreună cu ea, eram atât de încântat de Blair, încât nu m-am gândit deloc să mă întreb cine era sau de ce se purta atât de diferit. A fost o urgență pe River Street, iar ea a mers împreună cu mine, spre deosebire de Houston care întotdeauna insista să o las pe drum la vreo prietenă. Am mers la recepție și apoi la casa cea nouă. Într-un cuvânt a fost cea mai plăcută seară din viața mea.

— Deci acum crezi că trebuie să te însori cu ea, spuse Reed pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială. N-ar fi mai bine să te mai gândești? Abia o cunoști. O căsătorie odată făcută e pentru totdeauna. Va trebui să-ți petreci viața alături de această femeie și o noapte petrecută împreună nu este suficientă pentru a lua o asemenea hotărâre. Doar pentru că e pățimașă în pat nu înseamnă că...

Se opri când văzu expresia din ochii lui Lee.

— Bine, continuă Reed. Deci acum ai de gând să-i ceri mâna acestei domnișoare. Ce se va întâmpla atunci cu Houston? Ai s-o lași baltă pur și simplu? Femeile reacționează destul de dur în asemenea situații, să știi.

— Din moment ce ele au pornit totul, nu mă simt prea vinovat. Ar fi trebuit să se gândească la consecințe.

— Nu cred că ar fi avut de unde să știe că tu ai ales tocmai noaptea asta pentru a-ți hotărî viitorul. Înainte de a o cere în căsătorie pe Blair de ce nu mai aștepti vreo lună? Asta vă va da amândurora mai mult timp de gândire în legătură cu ce aveți de gând să faceți.

— E prea târziu pentru așa ceva. Și apoi, nu cred că Blair vrea să se mărite cu mine.

— Nu vrea să...? începu Reed. Dacă s-a culcat cu tine, atunci de ce naiba să nu vrea să se mărite cu tine?

În ciuda mâniei din glasul tatălui său, Lee începu să zâmbească.

— Nu sunt sigur că-i place de mine. Mă consideră un bigot ca și pe Gates și, cinstit vorbind, cred că dacă aș cere-o de soție mi-ar râde în nas.

Reed își ridică mâinile într-un gest de disperare.

— Nu înțeleg nimic din toate astea.

În clipa aceea, ușa de la intrare fu dată în lături și imediat se auziră strigăte răsunând în casă.

Lee se ridică de pe scaun.

— Acesta e fără îndoială furiosul domn Gates. Am trecut acum un ceas pe la fabrica lui de bere și i-am spus că i-am deflorat fiica vitregă și, pentru că vreau să îndrept greșeala, o să mă căsătoresc cu fata cea încăpățânată. O aduce pe Blair cu el și toți patru vom discuta problema. Nu fi atât de necăjit, tată. Vreau să fie a mea și voi folosi orice mijloace pentru a pune mâna pe ea.

CAPITOLUL 7

— N-am absolut nicio intenție să mă mărit cu el. Deloc, spuse Blair pentru a douăzecea oară.

— Ești pătată și impură, urlă Duncan. Nimeni n-o să te mai vrea acum!

Blair încercă din rășputeri să-și păstreze calmul și să nu arate tumultul care fierbea în ea. Gates țipa la ea încercând s-o intimideze de trei ceasuri întregi. Se gândi la calmul unchiului Henry, cum ar fi privit cu umor situația, stând și discutând ca doi adulți. Dar așa ceva nu se putea face cu Gates. El avea această idee medievală că acum, dacă nu mai era virgină, ar trebui aruncată la câini sau lui Leander, ceea ce era cam același lucru, din punctul de vedere al lui Blair.

— Aș putea să aflu de ce nu vrei să te căsătorești cu fiul meu? întrebă Reed Westfield.

Blair simți animozitatea ce răzbătea din ton ca niște valuri de căldură mișcându-se peste dunele deșertului.

— V-am mai spus că am fost acceptată să-mi fac stagiatura într-un spital important din Pennsylvania și am de gând să accept această ofertă. Și apoi, nu-l iubesc pe fiul dumneavoastră. Era logodit cu sora mea și, imediat după nunta lor, mă voi reîntoarce în Pennsylvania, așa că nimeni din acest oraș nu o să mă mai vadă vreodată. Nu știu ce aș putea spune în plus ca să mă fac înțeleasă.

— I-ai ruinat viitorul surorii tale! strigă Gates. Doar nu crezi că ea se mai poate căsători cu el după toate astea?

— Insinuezi cumva că Leander a fost... ah, nepătat, după cum ai spus, înainte de noaptea trecută?

Duncan se înroși ca un rac.

— Calmează-te, Duncan, zise Reed. Blair, trebuie să existe o soluție mulțumitoare pentru toți cei implicați. Cu siguranță că trebuie să ai niște sentimente față de fiul meu.

Blair se uită la Lee care stătea în fundul camerei, părând să se distreze copios. Nu erau sentimente despre care se putea discuta în public, se gândi ea și, de parcă Lee i-ar fi putut citi gândurile, și zâmbi într-un mod care o făcu să roșească și trebui să-și mute privirea în altă parte.

— V-am mai spus, zise ea. M-am prefăcut că sunt sora mea și m-am purtat în felul în care am crezut că s-ar fi purtat și ea față de bărbatul pe care-l iubește. Nu cred că ar trebui să fiu pedepsită pentru că am reușit să fiu o actriță excelentă.

— Nu cred că vreo actriță și-ar duce rolul atât de departe.

— Iar eu nu voi permite ca numele lui Houston să fie târât în noroi de tine sau de oricine altcineva, strigă Duncan. Ea nu ar fi făcut ceea ce ai făcut tu. Ea e o fată cuminte.

— Iar eu nu sunt, nu-i așa? întrebă Blair sfâșiată între dorința de a plânge și furie.

— O femeie decentă nu ar fi...

— Am auzit tot ce doream să aflu, spuse Lee făcând un pas înainte. Vreți să ne lăsați acum? Aș dori să vorbesc cu Blair între patru ochi.

Blair vru să protesteze că nu dorea deloc să rămână singură cu el, dar poate că împreună cu el nu va fi chiar atât de rău cum era cu toți ceilalți țipând la ea.

— Vrei niște vin? o întrebă el când rămaseră singuri.

— Te rog, spuse ea, luând paharul cu degete tremurânde.

El se încruntă văzându-i mâinile.

— Nu știam că el este chiar atât de rău. Houston îmi spusese, dar nu mi-am putut imagina nici pe jumătate de ce este în stare.

Blair bău vinul, sperând că acesta o va calma.

— Dacă n-ai crezut că-i chiar atât de rău, atunci de ce l-ai înscris pe lista de ajutoare în planul tău machiavelic?

— Doream să am tot ajutorul necesar. M-am gândit, și am avut dreptate, că, dacă aș fi venit de unul singur la tine, mi-ai fi răs în nas.

— Acum nu rîd.

— Bine, atunci hai să lămurim problema. Invitațiile sunt la tipărit și nu e nevoie decât să fie schimbat numele lui Houston cu al tău.

Blair sări în sus de pe scaun.

— Dintre toate ideile idioate pe care le-am auzit până acum, asta e cea mai rea. Nu înțelegi? Nu vreau să mă mărit cu tine. Nu mai vreau să mai petrec nicio clipă în plus în orașul ăsta nenorocit. Vreau să plec acasă, iar sora mea să-și ia logodnicul înapoi. Ce v-aș putea spune mai mult ca să mă înțelegeți, oameni buni? Vreau să

merg acasă!

În ciuda bunelor ei intenții, Blair se prăbuși pe scaun, își duse mâinile la ochi și izbucni în lacrimi.

— Are dreptate, suspină ea, i-am ruinat viața lui Houston.

Lee îngenunche în fața ei și cu mare gingășie îi desprinse mâinile de pe față.

— Nu înțelegi că eu vreau să mă însor cu tine și nu cu Houston?

Ea îl privi o clipă, îi simți mâinile calde pe încheieturile mâinilor ei și se gândi la cele spuse, dar, înainte de a se lăsa convinsă, se ridică și merse în fața ferestrei.

— Tu îi aparții surorii mele. De când era copilă a plănuit să se mărite cu tine. Are un sipet plin cu lenjerie de pat brodată cu un L și un H împreună. Nu și-a dorit nimic altceva decât să fie doamna Leander Westfield. Te iubește, nu știi asta? Iar eu iubesc medicina. Medicina a fost viața mea de când aveam doisprezece ani și acum când am câștigat locul acesta de stagiatură vreau să-l accept și să mă mărit cu Alan și să trăiesc fericită până la adânci bătrânețe.

Lui Leander îi dispăru expresia de îngrijorare de pe chip și se ridică brusc în picioare.

— Alan? Și cine dracu' mai e și ăsta?

— De când m-am întors în orașul ăsta, nimeni nu m-a întrebat nimic despre viața mea din Pennsylvania. Gates țipă la mine că sunt imorală, mama stă jos și coase la gherghef, Houston își petrece majoritatea timpului comandând rochii noi, iar tu... tu stai pur și simplu acolo și-mi dai ordine.

Pe chipul lui Lee se înregistrează un amestec de emoții.

— Cine este Alan?

— Bărbatul cu care sunt logodită. Bărbatul pe care-l iubesc. Bărbatul care vine peste două zile în Chandler ca să-mi cunoască familia și să mă ceară în căsătorie.

— *Eu* te-am cerut în căsătorie.

— Sunt sigură că te-ai și îndrăgostit de mine după o singură noapte.

Spre surprinderea ei, Leander nu spuse nimic referitor la asta.

El se juca distrat cu o scrisoare de pe birou.

— Dar dacă te fac să vrei să te măriți cu mine? Dacă la sfârșitul celor două săptămâni am să te fac să vrei să mergi în fața altarului cu mine?

— Nu există nicio șansă din lume ca să se întâmple acest lucru. Alan va veni

aici curând și apoi, ți-am mai spus, tu îi aparții surorii mele.

— Zău? spuse el și dintr-un singur pas ajunse lângă ea și o luă în brațe.

Sărutul lui o secă de puteri, așa cum se întâmplase și noaptea trecută când jucase rolul surorii ei.

Îi tremurau picioarele când el îl dădu drumul.

— Acum să-mi spui dacă nu am nicio șansă.

Se depărtă de ea.

— Ți-a trecut prin cap că acest Alan s-ar putea să nu te mai vrea după ce-i vei explica de ce se află numele tău pe invitațiile de nuntă?

— El nu este așa. E un om foarte înțelegător.

— O să vedem noi cât de înțelegător este. Ai să te măriți cu mine de azi în două săptămâni și ai face mai bine să te obișnuiești cu această idee.

Blair reuși cumva să-și păstreze calmul până când domnul Gates o aduse înapoi acasă, și atunci ea o văzu pe Houston. Sora ei arăta de parcă viața n-ar mai fi avut niciun rost pentru ea. Blair fusese îngrijorată de viitorul lui Houston. Atât de îngrijorată, încât voise să iasă cu Leander doar pentru a se asigura că sora ei urma să se căsătorească cu bărbatul potrivit. Și nu reușise să facă altceva decât să distrugă întreg viitorul surorii ei.

Blair o imploră pe sora ei să-i răspundă, dar Houston refuză să-i vorbească și chiar atunci când Blair izbucni în lacrimi, Houston nu cedă.

Domnul Gates o împinse hotărât pe Blair în camera ei de la etajul al treilea și încuie ușa. Chiar și când veni Opal la ușă, cerând să-și vadă fiica, Gates refuză s-o deschidă.

Blair stătu multă vreme în camera întunecată, cu ochii prea secați de lacrimi ca să mai poată plânge, pentru că plânsese toată ziua și chiar o parte din noapte.

Acum însă trebuia să-și facă un plan ca să scape din încurcătura asta. N-avea de gând să se lase forțată să rămână în acest oraș și să se căsătorească neapărat cu un bărbat pe care nu-l dorea de soț și nici n-avea de gând să renunțe la postul ei de stagiară de la spitalul *St. Joseph*.

Rămase liniștită până când nu mai auzi niciun zgomot în casă și apoi merse la fereastră. Când era copil reușea să coboare jos folosindu-se de ramurile lungi și curbate ale bătrânului ulm din partea de răsărit a casei. Dacă sărea, se gândi că putea

ajunge la cea mai grosă ramură a copacului, dar dacă nu reușea... Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Își împachetă o geantă cu câteva haine și o aruncă jos, așteptând o clipă să vadă dacă zgomotul fusese auzit de cineva. Până acum era bine. Nimeni nu părea o fi auzit. Își puse o fustă-pantaloni și încăleacă pervazul terestrei ținându-se cu o mână și întinzându-se cu cealaltă cât putu de mult. Abia reuși să atingă ramurile copacului.

Se trase înapoi, știind că n-avea cum să ajungă altfel la copac decât dacă sărea. Se urcă pe pervaz pe vine și sări, zburând prin aer și reușind să apuce ramura copacului.

Rămase agățată acolo, suspendată în aer, auzind trosnetul lemnului. Îi trebuiră câteva încercări, dar reuși, în cele din urmă, să-și încolăcească picioarele în jurul crengii cu o clipă înainte de a o lăsa brațele. Folosindu-și toată puterea, în timp ce stătea atârnată cu capul în jos, sprijinită doar în mână și glezne, simți cum coaja copacului o zgâria prin haine și ciorapi, dar reuși totuși cu mare efort să se ridice pe trunchiul copacului. Ajunsă acolo, se opri o clipă să-și tragă respirația, apoi începu să coboare.

Când ajunse în sfârșit pe pământ se uită spre casă cu un sentiment de triumf. N-o putea ține nimeni prizonieră dacă ea nu voia.

Un zgomot din partea stângă o făcu să se răsucescă brusc.

Se aprinse flacăra unui chibrit și la lumina ei apăru chipul lui Leander care-și aprindea un trabuc.

— Ai nevoie de ajutor cu geanta? întrebă el privind-o.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Am grijă de ceea ce am început să consider ca fiind al meu, spuse el zâmbind.

— Stăteai aici în timp ce eu mă luptam pentru viața mea în vârful copacului aceluia?

— Nu chiar în vârf și n-am văzut să fi fost în pericol. Cine te-a învățat să te cațeri așa?

— În niciun caz tu. Erai prea ocupat cu salvarea vieților omenești ca să înveți să te cațeri într-un copac când erai copil.

— Ce idei ciudate ai despre mine. Nu pot să-mi da seama de unde ți-au venit.

Acum, dacă ți-ai terminat gimnastica de noapte propun să intri înapoi în casă. După tine, doamna mea, spuse el făcând o plecăciune și arătând spre copac.

— N-am de gând să mă întorc în casă. Peste puțin timp e un tren către Denver și am să mă urc în el.

— Nu și dacă am să-i spun lui Gates. Sunt sigur că s-ar lua după tine ca din pușcă.

— N-ai să îndrăznești.

— Uiți că eu sunt cel care am provocat toată chestia asta? N-am de gând să te las să pleci din Chandler nici acum, nici altă dată.

— Cred că încep să te urăsc.

— Noaptea trecută nu m-ai urât, spuse el blând. Acum spune-mi, mai vrei o repetiție prin care să-ți demonstrezi ca nu mă urăști sau te ajut să ajungi din nou în budoarul tău?

Blair strânse din dinți. O să trebuiască și el să doarmă cândva și când va fi momentul ea va fi pregătită să scape.

— Încetează să te mai uiți la mine de parcă ți-ar plăcea să mă ai pe o farfurie la micul dejun și haide.

El se apucă de cea mai joasă cracă a copacului și se ridică, întinzând o mână spre ea.

Fără nicio tragere de inimă ea se apucă de mâna lui și-l lăsă să o ridice. Găsi un pic de satisfacție în faptul că ea aproape nu-l ajută deloc, lăsându-și corpul să atârne greu.

Când se aflau sus, o ajută să ajungă la fereastră, apoi se aplecă spre ea și-i șopti:

— Ce-ai zice de un sărut de noapte bună?

Blair, zâmbind ușor, se aplecă spre el, de parcă ar fi intenționat să-l sărute, apoi, în ultima clipă, trânti geamul în jos iute, astfel încât Lee trebui să sară înapoi ca să nu-și prindă degetele. Din spatele ferestrei, ea îi trimise un sărut și trase repede draperiile.

În timp ce zâmbea bucuroasă, auzi un trosnet de afară, un strigăt înfundat și apoi o bufnitură puternică.

— A căzut! exclamă ea, deschizând rapid fereastra și cotind capul afară. Lee!

strigă ea cât de tare îndrăzni.

Spre surprinderea ei, chipul lui apăru de lângă fereastră, se întinse repede și o sărută iute și apăsător.

— Știam eu că nu mi poți rezista.

Cu acestea, el sări pe cea mai lungă ramură și ajunse jos în timp record.

— Ar fi trebuit să mă lași pe mine să te învăț cum să te cațeri în copaci, râse el, apoi se așeză lângă tulpină, de parcă ar fi avut de gând să-și petreacă acolo noaptea.

Blair trânti geamul și merse la culcare.

CAPITOLUL 8

Duminică dimineața, Gates îi spuse lui Blair să se îmbrace pentru a merge la biserică și că trebuia să reușească să arate pe cât posibil ca o doamnă.

La micul dejun fu o atmosferă sumbră, cu Houston mai rigidă decât de obicei, iar ea și cu Opal arătau de parcă ar fi plâns cea mai mare parte a nopții. Duncan își întipărise pe chip o expresie de martir care suferea din pricina tuturor.

Imediat după masa îngrozitoare, Opal declară că nu se simțea în stare să meargă la biserică și se retrase în camera ei. Gates o luă pe Blair într-un colț și-i spuse că o omoară pe mama ei cu purtarea ei.

La biserică fu cel mai rău. Preotul păru să considere că tot ceea ce se întâmplase între gemene era o glumă bună și provocă râsul întregii congregații când spuse că Lee se răzgândise în privința gemenei pe care voia s-o ia de soție.

După slujbă, oamenii se strânseră în jurul lor, dorind să afle ce se întâmplă, dar Houston rămase imperturbabilă de parcă ar fi fost stană de piatră. Și când Leander încercă să-l vorbească, îi răspunse cu o furie aproape deloc ascunsă, astfel încât bineînțeles el se hotărî să-și descarce nervii pe Blair. O înșfăcă de braț și aproape o târî la trăsura lui.

Blair fu aruncată ca un sac pe pernele trăsorii în timp ce Lee porni, îndreptându-se spre sud. Abia când ieșiră din oraș el mai încetini viteza.

Blair își aranjă pălăria.

— Credeai că o să-ți zâmbească și o să-ți spună ceva plăcut?

El opri trăsura.

— Credeam că o să fie rezonabilă. Voi amândouă împreună ați pornit acest joc. Niciodată n-am vrut s-o umilesc în public.

— Nu trebuie decât să mă ajuți să mă întorc în Pennsylvania și atunci te poți întoarce la Houston în genunchi, iar eu sunt sigură că te va ierta.

— Nu. N-am să fac așa ceva. Tu și cu mine ne vom căsători. Am adus un coșuleț pentru picnic și cred că putem lua prânzul.

Înfășură frâul pe mânerul frânei, coborî și merse s-o ajute pe Blair. Dar, după ce ocoli calul, se opri.

— Cred că am o piatră în pantof, spuse el, sprijinindu-se de un copac ca să și-o

scoată.

Blair rămase pe loc o clipă privindu-l și gândindu-se la chipul surorii ei în timpul anunțului din biserică; se gândi că ea nu voia să rămână în Chandler sau să devină soția acestui bărbat; apoi apucă frâul, îl smuci și îndemnă calul să pornească în timp ce Leander stătea acolo într-un picior. El o urmări o vreme, dar curând se opri când se înțepă în ceva în piciorul încălțat doar în ciorap și începu să șchioapete.

Când ajunse la o distanță sigură față de el, Blair încetini alergarea calului și se întoarse în Chandler. Trebuia să găsească o modalitate de a părăsi acest oraș. După anunțul de azi-dimineață nu putea urca pur și simplu în tren, fără să stârnească măcar curiozitatea. Fiind o Chandler, într-un oraș numit Chandler, crea și anumite dezavantaje.

Mâine va sosi Alan și poate că el o va ajuta. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Lee, avea oarecari îndoieli dacă Alan o va mai dori de soție după ceea ce se întâmplase.

În clipa când Blair ajunse acasă își dădu seama că era în neregulă ceva. Opal stătea pe verandă și, când o văzu pe Blair, sări în sus.

— Știi unde este sora ta?

Blair urcă grăbită scările.

— A fugit? Stai să mă schimb și începem s-o căutăm.

— E mai rău decât atât, spuse Opal, așezându-se pe leagănul de pe verandă. Omul acela îngrozitor, domnul Taggert, a venit la biserică și a spus tuturor că el și cu Houston se vor căsători și că va fi o căsătorie dublă cu tine și cu Leander. Ce se întâmplă cu familia mea? Domnul Gates spune că omul acela, Taggert, a împușcat oameni pentru a obține ceea ce are și nu pot să cred că Houston îl ia pe omul ăsta pentru că l-a pierdut pe Leander și vrea să arate întregului oraș că-și poate găsi un alt soț. Iar el trebuie să fie foarte bogat. Nici nu vreau să mă gândesc la faptul că ea se căsătorește cu bărbatul acesta pentru banii lui.

Blair se așeză în leagăn lângă mama ei.

— Asta e numai greșeala mea.

Opal o lovi cu palma pe genunchi.

— Întotdeauna ai fost ușor influențabilă. Nu fi așa surprinsă, draga mea, îmi cunosc fiicele destul de bine. Deși Houston arată a fi numai lapte și miere, știu că ea e

cea care te îndeamnă să faci cele mai îndrăznețe lucruri, întotdeauna ai fost cea mai inimoasă, ai vrut să ajuți oamenii și de aceea sunt sigură că vei ajunge un doctor foarte bun.

— Dacă voi reuși să scap vreodată de aici și să-mi continui studiile, spuse Blair dezamăgită.

Opal se juca cu vița de vie ce se întindea pe o parte a verandei.

— M-am tot gândit la tine și la Lee. S-ar putea să nu crezi așa acum, dar el este cu adevărat un bărbat foarte bun. Nu cred că cineva îl cunoaște foarte bine. Întotdeauna a fost foarte tăcut în preajma lui Houston, dar în ultimele câteva zile a fost mai animat ca niciodată.

— Animat! Așa ți se pare ție? Tot timpul îmi comandă. Îmi spune că am să mă mărit cu el, zice că o femeie nu poate fi partenera lui la clinica pe care vrea s-o construiască și în general este un porc îngust la minte.

— Asta ai crezut și vineri noaptea?

Blair își întoarse capul pentru a-și ascunde roșeața.

— Poate că atunci nu, dar băusem multă șampanie și era și lumina lunii și dansul și, pur și simplu, s-a întâmplat.

— Hmm, zise Opal neîncrezătoare. Indiferent de ce ai văzut tu în noaptea aceea, nu cred că Lee a văzut la fel.

— Nu cred că-mi pasă ce a văzut el. Problema acum este Houston. M-am întors în acest oraș și efectiv i-am ruinat viața, iar acum spune că vrea să se mărite cu urâtul acela de Midas, Kane Taggert. Cum putem împiedica să se întâmple acest lucru?

— Domnul Gates și cu mine vom sta de vorbă cu ea de îndată ce se întoarce acasă și vom vedea dacă o putem convinge să creadă că mai există și o altă soluție pentru această problemă în afară de cea drastică pe care, se pare, a adoptat-o.

Blair privi prin verdeța ce înconjura veranda către un colț alb ce se zărea din conacul Taggert.

— Urăsc din tot sufletul casa aceea, spuse ea cu patimă. Dacă Houston n-ar fi vrut s-o vadă atât de mult, n-am fi schimbat locurile și nu mi-aș fi petrecut noaptea cu Leander, iar acum, dacă nu și-ar dori casa aceea atât de mult, nu s-ar gândi să se mărite cu barbarul acela.

— Blair, ar trebui să te odihnești în după-amiaza asta. Citește niște cărți pe care

le-ai adus și lasă-ne pe noi să ne facem griji pentru Houston. Apropo, unde este Lee? De ce nu te-a adus el acasă?

Blair se ridică.

— Cred că am să mă odihnesc. Nu prea am dormit azi-noapte. Și Lee probabil că va apărea curând ca să-și ia trăsura. Sub nicio formă nu vreau să-l văd.

Opal ezită o clipă, apoi fu de acord.

— O s-o trimit pe Susan sus cu o tavă. Odihnește-te, draga mea, pentru că, după câte cunosc eu orașul ăsta, mâine va fi o agitație cumplită. După ce toată lumea va afla despre căsătoria ta cu Lee și despre cea a lui Houston cu omul acela, sunt sigură că... Oh, Doamne, nici nu-mi vine să mă gândesc.

Nici Blair nu voia și bucuroasă se retrase în camera ei unde rămase tot restul zilei.

* * *

Luni fu mai rău decât își putuse imagina Blair vreodată că ar putea fi. Micul dejun fu îngrozitor. Gates urlă întruna, cu gura plină, că Blair i-a ruinat viața surorii ei. Din moment ce Blair avea tendința să-i dea dreptate, îi venea greu să se apere. Opal plângea întruna în timp ce Houston reușea să-și păstreze calmul de parcă n-ar fi auzit nimic.

După micul dejun, începură să sosească oameni cu zecile, căruțe pline de oameni, aducând mâncare și scuze străvezii în legătură cu motivul pentru care se aflau aici. Era atâta timp de când ea nu mai locuise într-un oraș mic, încât fu uimită cât de băgăreți erau oamenii. Se părea că nu există nimic care să nu-i privească. Erau foarte curioși să afle de ce Lee se însura acum cu Blair. Și la fel de curioși în legătură cu Taggert, punându-i lui Houston mii de întrebări despre el și casa lui.

La unsprezece, Blair intră în casă pentru a pune deoparte una din numeroasele plăcinte pe care le aduseseră vizitatorii și reuși să se strecoare pe ușa din spate fără s-o vadă cineva. Alergă practic cele două mile până la gară și simțea cum, cu fiecare pas făcut, se apropie de libertate. Când va veni Alan, va reuși să lămurească întreaga situație și atunci Houston se va putea mărita cu Leander, iar ea se va întoarce acasă.

Nerăbdătoare, așteptă trenul să intre în gară și, când se opri în cele din urmă,

avu senzația că aburul nu se va mai opri niciodată. Dar, prin ceață, îl zări și începu să alerge pe lângă tren până când el sări și o luă în brațe.

Nu-i păsa că locuitorii din Chandler se uită la ei sau că ei o considerau logodită cu alt bărbat, tot ceea ce conta era că se afla din nou cu Alan.

— Ce primire călduroasă, spuse el ținând-o în brațe.

Ea se dădu înapoi ca să-l privească. Era la fel de frumos cum și-l amintea, cu părul blond și ochi albaștri, cu câțiva centimetri mai înalt ca ea. Începu să-i spună ceva, apoi văzu că atenția lui era atrasă de ceva din spatele ei. Se întoarse iute, dar nu destul de iute.

Leander își strecură brațul cu abilitate în jurul taliei ei și reuși s-o tragă spre el, departe de Alan.

— Așa deci, tu trebuie să fii Alan, spuse el calm cu un zâmbet cald. Am auzit atâtea despre tine. Bineînțeles că între îndrăgostiți nu există secrete, nu-i așa, iubito?

— Dă-mi drumul! zise ea printre dinți încercând să zâmbească către Alan ce părea total nedumerit.

În timp ce-și băga un cot în coastele lui Lee îi spuse lui Alan:

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe logodnicul surorii mele. Este Leander Westfield. Iar acesta este Alan Hunter, lo...

Lee îi opri vorbele strivindu-i aproape coastele cu strânsoarea lui și nici măcar cele trei lovituri ascuțite cu cotul nu reușiră să-l facă să-i dea drumul.

El îl întinse mâna lui Alan.

— Te rog s-o ierți pe Blair. E puțin emoționată astăzi, revăzându-și un vechi și drag prieten. Eu sunt logodnicul ei. Ea și cu mine urmează să ne căsătorim peste două săptămâni. Nu-i așa, draga mea? Doar încă câteva zile și vei deveni doamna Leander Westfield. Știu că emoția te face puțin nervoasă și uitucă, dar hai să nu dăm o impresie greșită prietenului tău.

Îi zâmbi angelic lui Alan.

— Nu este așa cum pare, începu Blair. Omul ăsta e nebun și are niște idei ciudate.

Împingându-l cu putere reuși să se desprindă de Lee.

— Alan, hai să mergem undeva să stăm de vorbă. Am foarte multe să-ți spun.

Alan se uită la Lee care era cu câțiva centimetri buni mai înalt decât el.

— Cred că într-adevăr trebuie să stăm de vorbă. Întinse brațul către ea. Mergem?

Se uită peste umăr la Lee.

— Tu poți să-mi duci bagajele, tinere.

Lee reuși cu succes să se strecoare între cei doi.

— În general mi-ar face o deosebită plăcere să car bagajele unui prieten al viitoarei mele soții, dar azi am o mică problemă. Ieri a trebuit să merg pe jos mai bine de patru mile, încălțat în pantofi noi și am prea multe bășici ca să mai pot suporta o greutate în plus. Doctorul meu a insistat să nu mă forțez deloc. Hai, Blair, o să-l conducem acum pe micul tău prieten la trăsură.

— Ăsta-i un cal foarte neobișnuit, spuse Alan, aruncându-și gențile în spate, referindu-se la calul pătat alb cu negru înhămat la trăsura lui Lee.

— Este singurul din zonă, zise mândru Lee. Oriunde merg, oamenii văd calul și-l recunosc, astfel încât, dacă au nevoie de ajutor, mă pot găsi ușor.

— Ce fel de ajutor? întrebă Alan urcând în trăsură.

— Sunt medic, răspuse Lee, pocnind din bici și pornind trăsura cu viteză înainte ca Alan să apuce să se așeze ca lumea lângă Blair.

Fu o călătorie desfășurată cu o viteză care-ți ridica părul pe ceafă, iar locuitorii orașului, crezând că el are vreo urgență, se dădeau deoparte din calea lui. Se opri în fața casei pe care o cumpăraseră pentru Houston.

— Cred că acesta e un loc foarte potrivit pentru a sta de vorbă.

Ochii lui Blair se măriră uimiți. Nu mai văzuse casa din noaptea în care ea și Lee...

— Trebuie să discut cu Alan, nu cu tine și categoric nu aici.

— La locul crimei, ca să spun așa? Ei bine, cred că am putea merge la ceainăria domnișoarei Emily. Are o cameră separată acolo.

— Așa-i mai bine, dar aș vrea să fiu singură cu Alan. Houston și cu mine...

Se opri pentru că Lee pornise ca fulgerul, aruncând-o împreună cu Alan pe pernele din spate ale trăsorii.

* * *

— Iată-i și pe îndrăgostiții noștri. Lee, ar fi trebuit să ne spui și nouă despre tine și Blair, spuse domnișoara Emily. Când Nina ne-a spus că ești îndrăgostit lulea, cu toții am crezut că este vorba despre Houston.

— Cred că e adevărat când se spune că dragostea e oarbă, zise Lee făcându-i cu ochiul femeii. Am putea intra în sufrageria separată, te rog? Un vechi prieten de-al logodnicei mele a venit în vizită și am vrea să stăm de vorbă.

Domnișoara Emily îl aruncă o privire lui Alan.

— Trebuie să faci cunoștință cu Nina, sora lui Leander. E o domnișoară atât de drăguță.

Când se așezară în sufrageria separată, după ce fură aduse ceaiuri și prăjituri, Blair se strâmba, Alan arăta în continuare la fel de nedumerit, dar Lee zâmbea mândru.

— Dacă nu te deranjează am să-i spun adevărul lui Alan, spuse Blair, de îndată ce se închise ușa și rămaseră singuri. Sora mea, Houston, a vrut să meargă undeva și...

— Unde? o întrerupse Lee.

Ea se încruntă către el.

— Dacă vrei să știi, primise o invitație să viziteze clădirea aceea monstruoasă a lui Taggart în seara aceea și voia să meargă, iar singurul mod în care ar fi putut-o face era doar dacă eu eram de acord să-i iau locul și să merg la recepție împreună cu tine. Oricum, zise ea întorcându-se către Alan și renunțând la tonul furios, sora mea a vrut să schimbe locurile în seara aceea, așa cum făceam când eram copii și am făcut-o. Doar că eu n-am știut în ce mă bag pentru că el – ea se uită la Lee – era înfuriat pe mine, adică pe Houston, iar eu am încercat să scap de el, dar el nu m-a lăsat. Și pe urmă, a doua zi a aflat că schimbaserăm locurile și acum crede ca un neghiob că eu vreau să mă mărit cu el.

Alan rămase tăcut câteva clipe.

— Lipsesc câteva date din povestea asta.

— Eu aș spune că lipsește mai mult de jumătate, zise Lee. Adevărul e că gemenele într-adevăr au schimbat locurile și să mă bată Dumnezeu dacă înțeleg cum de nu mi-am dat seama imediat. Eram logodit cu Houston care e o fată destul de rece, așa încât ar fi trebuit să-mi dau seama pe loc că nu era ea, pentru că, atunci când am

atins-o pe Blair, ea pur și simplu a luat foc.

— Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru?

Lee părea complet nevinovat.

— Nu fac decât să spun adevărul, iubito. Am dus-o acasă la mine pentru o cină târzie și, ei bine, hai să spunem doar că ne-am petrecut noaptea nunții cu două săptămâni mai devreme.

— Alan, n-a fost chiar așa. Eu jucam rolul lui Houston, iar ea îl iubește. Dumnezeu știe de ce pentru că mie nici măcar nu-mi place omul ăsta. E bigot, egoist și crede că o femeie n-ar putea fi partenera lui în clinica pe care vrea s-o deschidă. Eu vreau doar să merg acasă și să lucrez la spitalul *St. Joseph* și să mă căsătoresc cu tine, Alan. Crede-mă, te rog.

Alan stătea încruntat în timp ce zgâria cu furculița fața de masă.

— Trebuie să ai niște sentimente față de el, altfel nu ai fi...

— Ți-am spus, îl întrerupse Blair cu o expresie de neliniște întipărită pe chip. Jucam rolul lui Houston. Alan, te rog să mă crezi. Plec cu tine chiar în clipa asta.

— Doar peste cadavrul meu, spuse Lee.

— Ah! În sfârșit o idee încântătoare, zise ea, zâmbindu-i cu ochii îngustați ca două lame de cuțit.

Alan îi întrerupse întorcându-se către Lee.

— Spune-mi, ai de gând s-o tragi de păr până în fața altarului?

— Mai am aproape două săptămâni. Până atunci o voi face să mă implore să mă căsătoresc cu ea.

— Ești sigur de asta? întrebă Alan.

— Absolut, răspunse Lee.

— Facem încercarea? Pe data de 20, ori pleacă împreună cu mine, ori se mărită cu tine.

— De acord.

— De acord? zise Blair, ridicându-se de la masă. Nu cred că vreau să am de-a face cu niciunul dintre voi. N-am de gând să vă las să vă târguiți pentru mine ca pentru o vită.

— Stai jos.

Lee îi puse o mână pe umăr și o așeză la loc pe scaun.

— Spui că îl iubești și totuși mie nu-mi poți rezista, așa că dintre cine altcineva vrei să alegi?

— Nu vreau să aleg. Vreau să mă mărit cu Alan.

— Așa spui acum, dar abia m-ai întâlnit pe mine, spuse Lee îngâmfat. Bineînțeles că a fost o întâlnire de pomină, dar... Hai! Stai jos.

El se uită din nou la Alan.

— Trebuie să stabilim niște reguli. Mai întâi trebuie ca ea să fie de acord să rămână în Chandler până pe 20. Să nu plece din oraș. Și, în al doilea rând, trebuie să-mi accepte invitațiile. Nu are voie să se sechestreze în casa lui Gates sau să iasă numai cu tine. Orice altceva rămâne la latitudinea fiecăruia.

— Mi se pare destul de cinstit. Ce spui, Blair?

Primul ei impuls fu să iasă din încăpere și să-i lase pe amândoi acolo, dar mai întâi voia să știe consecințele acestui gest.

— Și dacă nu sunt de acord?

— Dacă nu ești de acord și înțeleg că ai de gând să părăsești orașul, spuse Lee, îl trimit pe Gates după tine în Pennsylvania și, după ce-o să povestească tot ce s-a întâmplat, poți să-ți iei adio de la cariera de medic. Pe de altă parte, dacă pe 20, ai să-l alegi în mod greșit tot pe Alan, eu îți cumpăr biletul de tren și găsesc un fel de a-l potoli pe Gates.

Ea se gândi o clipă, apoi se uită la Lee.

— Bine, dar te avertizez: nu vreau să mă mărit cu tine și o să te simți bucuros pe 20 când am să plec din orașul ăsta afurisit cu Alan, pentru că am de gând să-ți fac viața cât se poate de mizerabilă în acest interval.

Lee se întoarse către Alan.

— Îmi plac la nebunie femeile focoase. Fie ca acela care va fi mai bun să câștige.

Îi întinse mâna, iar Alan i-o strânse. Înțelegerea fusese încheiată.

CAPITOLUL 9

A doua zi după sosirea lui Alan, Blair stătea întinsă pe spate pe o pătură așezată pe iarbă sub un copac din Fenton Park. Alan îi citea un articol despre ultimele noutăți privind tratamentul difteriei în timp ce ea privea norii ce se mișcau deasupra și asculta bâzâitul albinelor, auzind în același timp și râsul celorlalți oameni aflați în parc în această zi frumoasă.

— Blair, mă auzi? Îți citeam din raportul doctorului Anderson. Ce părere ai?

— Despre ce? întrebă ea visătoare, întorcându-se cu fața în jos. Oh! spuse ea tresărind. Cred că nu ascultam. Mă gândeam la sora mea și la ceea ce s-a întâmplat ieri.

Alan închise cartea.

— Poți să-mi spui și mie?

— Omul acela, Taggert, i-a trimis o trăsură și un cal și odată cu ele și cel mai mare diamant din lume. Houston nici n-a clipit măcar. A strâns doar foarte calmă inelul la piept, s-a îndreptat către trăsură și a plecat, întorcându-se acasă abia după ora nouă. Deja mama era îngrozită că fiica ei se vinde, așa că a trebuit să-mi petrec ore în șir încercând s-o liniștesc înainte de a putea să adoarmă. Iar azi-dimineață, Houston a plecat în zori, ceea ce a făcut-o pe mama să plângă din nou.

— Și de tine nu este îngrijorată? întrebă Alan punând cartea jos și sprijinindu-se de copac.

— Cred că atât ea cât și domnul Gates consideră că eu am parte de un bărbat mai bun decât merit, sau cel puțin asta e părerea lui Gates. Nu sunt sigură de ce crede mama. E prea îngrijorată de felul în care a fost ruinate viața lui Houston.

Alan își trecu degetele peste marginea cărții.

— Și crezi în continuare că eu n-ar fi mai bine să le fiu prezentat mamei și tatălui tău vitreg?

— Nu încă, spuse ea ridicându-se. Nu-ți poți imagina cum este Gates. Dacă ar auzi că eu...

Se opri pentru că nu dorea să-l reamintească lui Alan de ce fusese nevoită să se logodească neapărat cu Lee. Dar știa că, dacă Gates ar auzi că ea s-a culcat cu un bărbat în timp ce era logodită cu altul, viața ei ar fi mai mizerabilă decât era deja.

Omul acela nu pierdea nicio ocazie niciodată să-i spună că ea era cea care-i ruinase viața lui Houston, determinând-o să se mărite cu un bărbat pentru banii lui. Dispusă să facă orice pentru a scăpa de umilință, o umilință cauzată în întregime de Blair și imoralitatea ei. Zi și noapte numai asta auzea de la tatăl ei vitreg.

Îi zâmbi ușor lui Alan.

— Hai să nu vorbim despre lucruri neplăcute într-o zi așa frumoasă. Hai să mergem mai bine la plimbare sau de ce să nu închiriem o barcă să ieșim pe lac? N-am mai făcut nici un fel de mișcare pe apă de când am plecat de la echipa de vâslași în toamnă.

— De acord, spuse el, ridicându-se și întinzându-i mâna ca s-o ajute.

Strânsesă pătura, luă cartea și porni spre micul chioșc de închirieri de lângă lacul Midnight, de unde luă o barcă. Mai erau și alte câteva perechi pe lac care-i salutară cu strigăte de bun venit.

— Bună dimineața, Blair-Houston, spuseră ei privindu-l cu interes pe Alan, iar câțiva dădură chiar de înțeles că ar dori să fie prezentați, dar ea se prefăcu a nu observa. Houston s-ar fi putut să simtă un fel de obligație de a satisface curiozitatea oamenilor din oraș, dar Blair nu consideră că era un gest necesar.

Ea se lăsă pe spate în barcă, în timp ce Alan vâslea, având chipul acoperit de o pălărie cu boruri largi împotriva soarelui de altitudine din Chandler, și-și lăsă mâna în apă; aproape că adormi.

— Bună dimineața! se auzi un glas care o făcu să se ridice imediat.

În fața ochilor îi apăru chipul lui Lee care vâslea într-o barcă alături de ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea cu maxilarele încleștate. Pleacă!

— După cum spune mama ta eu mă aflu împreună cu tine. Ei bine, Hunter nu prea pare a fi în largul tău cu vâslele alea. Poate că e din cauza traiului de la oraș.

— Ce-ar fi să dispari de-aici împreună cu remarcile tale răutăcioase cu tot? Ne simțeam foarte bine până să apari tu.

— Ai grijă cum te porți că au început să se uite oamenii la noi și nu cred că ai dori ca ei să creadă că e ceva în neregulă în paradis, nu-i așa?

— Paradis? Cu tine? Nu ești nimic altceva decât un...

Leander o întrerupse.

— Hunter, vrei să mă ajuți puțin? Cred că mi-am prins piciorul sub scândură și

a început să se umfle.

— Alan, rămâi pe loc, îl avertiză Blair. N-am încredere în el.

Dar era deja prea târziu. Alan, proaspăt absolvent al școlii de medicină și foarte conștient de responsabilitățile sale de vindecător, nu putea rezista unei rugăminți de ajutor. Imediat puse vâsla jos și se aplecă într-o parte ca să-l ajute pe Lee... și de îndată ce se află deasupra apei Lee împinse barca, iar Alan, după o clipă de dezechilibru, ateriză în lac. Blair se aplecă imediat ca să ajute pe Alan, dar Lee o apucă de mijloc și o trase în barca lui.

În jurul lor se auziră râsete și zgomotul făcut de Alan care încerca să iasă din apă și să urce înapoi în barcă, precum și gălăgia pe care o făcea Blair țipând la Lee să-i dea drumul.

El reuși cumva să înainteze aproape un metru către mal, folosindu-se doar de o vâslă, în timp ce cu cealaltă o ținea pe Blair, care se zbătea lovindu-l ori de câte ori putea.

— Pălăria mea, spuse Blair printre dinți, iar Lee, surâzând în continuare voios, merse către barcă să i-o aducă.

Iar când el se află cu spatele la ea, neatent, Blair înșfăcă vâsla de jos și-l împinse în spate cu toată puterea. Spre marea ei satisfacție, Leander ateriză cu fața în noroi la marginea lacului. Dar Blair nu avu timp să se bucure de succesul ei pentru că-l văzu pe Alan zbatându-se în continuare în apă. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru anii petrecuți în echipa feminină de vâslași și se îndreptă către Alan în barca lui Lee.

— N-am învățat niciodată să înot, spuse el când ea se aplecă să-l ajute. Doar să calc apa cu picioarele.

Reuși să-l urce în barcă în timp ce Alan tușea, cu apa curgându-i șiroaie din haine și cu picioarele tremurânde în urma a ceea ce pentru el fusese o experiență chinuitoare. Blair se uită către țărm și-l văzu pe Lee stând acolo plin de noroi, iar asta îi dădu o oarecare satisfacție.

Expertă, întoarse barca și vâsli către malul celălalt, spre chioșcul de închirieri.

Se ocupă de plată, în timp ce Alan stătea alături strănutând, apoi luă o trăsură care-i dusă la hotelul *Imperial* unde stătea el.

Blair era atât de furioasă, încât nici nu se uită la Alan tot drumul până la hotel.

Cum de îndrăzneala Leander să se poarte așa cu ea în public, sau în particular la urma urmei? se gândea ea. Spusese destul de clar și răspicat că nu voia să aibă nimic de a face cu el și totuși el continua să o agaseze.

Merse cu Alan sus până în camera lui.

— Dacă mai pun o dată mâna pe omul ăla îl omor. E cea mai nesuferită creatură pe care mi-a fost dat s-o văd! Gândul că aș putea vreodată să mă mărit cu cineva ca el este doar un exemplu perfect al egoismului său notoriu. Dă-mi cheia.

— Ce? Oh. Stai așa, Blair, crezi că ar fi bine să intri în cameră cu mine? Vreau să spun că nu știu cum ar părea acest lucru.

Blair îi luă cheia din mână și deschise ușa.

— Îți imaginezi cam ce-ar însemna să trăiești alături de un asemenea om? E ca un copil mare și răsfățat care face numai ce vrea el. Acum i-a intrat în cap că mă vrea pe mine, probabil pentru că sunt prima femeie care l-a refuzat și s-a hotărât să-mi facă viața un chin.

Se opri și se uită la Alan care stătea acolo cu apa curgând pe podeaua camerei de hotel.

— De ce stai în hainele astea ude? Ar trebui să te dezbraci.

— Blair, nu cred că ar trebui să te afli aici și cu siguranță că nu am de gând să mă dezbrac în fața ta.

Blair începu să se calmeze și-și dădu seama unde se afla.

— Ai dreptate, bineînțeles. Cred că eram prea furioasă ca să gândesc normal. Ne vedem mâine?

— Dacă nu mor de pneumonie până atunci, spuse el zâmbind.

Ea îi zâmbi de asemenea, dădu să plece, apoi, dintr-un impuls, se întoarse și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l apăsător.

El o ținu la început cu o oarecare rețineră de parcă n-ar fi vrut s-o ude, dar, pe măsură ce Blair deveni mai pățimașă, o apropiere de el, întorcându-și capul într-o parte și participând și el cu mai multă pasiune.

Blair se retrase.

— Trebuie să plec, spuse ea încet, îndreptându-se spre ușă. Ne vedem mâine.

Alan rămase nemișcat o vreme, după ce Blair plecă, deloc grăbit să-și schimbe hainele ude.

— Lui nu i-ai spus „nu”, Blair, șopti el. Și când te sărut eu trebuie să pleci, dar el te poate face să stai toată noaptea.

* * *

Joi dimineată, Blair năvăli val-vârtej în casă, cu lacrimi pe obraji: și fugi sus în camera ei. Trebui să-și croiască drum printre câteva buchete de flori înainte de a putea ajunge la pat. Dând la o parte vreo șase cutii cu bomboane de ciocolată, se aruncă pe pat unde rămase mai mult de o oră plângând. Leander Westfield îi făcea viața un calvar. Ieri îi stricase din nou o după-amiază plăcută alături de Alan. Ea și cu Alan plecaseră la un picnic la țară, iar Lee apăruse din senin, trăgând șase focuri de armă în aer ca să sperie caii și încercând s-o urce pe Blair pe calul lui. Dar din nou reușise să scape de el făcând calul să se ridice în două picioare și fugind.

Alan rămăsese pe loc privind-i, în imposibilitatea de a participa în vreun fel, din moment ce nu știa mai nimic despre temperamentul cailor ce nu erau înhămați la o trăsură. De fapt Blair avusese greutăți în a-l convinge să facă o plimbare călare în loc de a închiria o trăsură, așa cum ar fi vrut el.

Când Blair reușise să scape de Lee și de calul lui ce se ridicase în două picioare, urcase pe unul dintre caii pe care ea și Alan îi închiriaseră, celălalt fugise la zgomotul produs de pistolul lui Lee, și-i trebuiseră câteva clipe bune până să-l convingă pe Alan să urce în spatele ei.

Blair călărise mult în copilărie, iar acum avea nevoie de toată îndemânarea când alerga să scape de Lee. Când se întoarse să se uite la el, Alan urlă de spaimă. Se apropiau tocmai în viteză de un copac, iar calul urma să se lovească de el dacă nu i se oferea suficient spațiu pentru a-l depăși.

Leander văzu în același timp pericolul și cu o mișcare fulgerătoare își întoarse calul atât de brusc, încât animalul se ridicase pe neașteptate în două picioare aruncându-l pe Lee la pământ. Datorită acțiunii lui curajoase, Blair și Alan reușiră să treacă în siguranță.

Din păcate sau din fericire din punctul de vedere al lui Blair, calul lui Lee continuă să alerge îndreptându-se spre grajdurile sale.

Alan se ținea strâns de Blair și de șa, în timp ce ea păstră ritmul unui galop

rapid înapoi către oraș.

— N-ai de gând să te duci să-l iei și pe el? Sunt kilometri întregi până în oraș.

— Nu sunt decât șase mile, îi răspunse ea peste umăr. Și pe urmă ar trebui să fie deja obișnuit cu plimbările astea lungi.

Asta se întâmplase miercuri și comparativ cu astăzi ziua aceea fusese o adevărată sărbătoare. Astăzi, Gates se luase din nou de Blair pentru că în final auzise și el ce se întâmplase pe lac, cum Blair fusese văzută cu un alt bărbat și cum ea îl umilise pe Lee în fața tuturor.

Blair nu voise să se certe cu el, așa încât spusese că merge să-l întâlnească pe Lee la spital în această dimineață. Mințise spunând că Lee voise să discute cu ea niște probleme medicale, dar adevărul era că Blair spera ca Lee să nu fie la spital pentru că nu dorea deloc să-l vadă.

Gates insistase ca ea să meargă împreună cu el când pleca la muncă și când o lăsa în fața spitalului așteptă s-o vadă intrând înăuntru. Ca o prizonieră, se gândi ea.

Interiorul spitalului îi era familiar, iar mirosul de dezinfectant, lemn ud și săpun era ca o revenire acasă. Nu era nimeni prin jur, așa că începu să rătăcească prin saloane, uitându-se înăuntru la pacienți și dorindu-și să se poată întoarce în Pennsylvania înapoi la lucru.

La etajul al treilea auzi ceva de care-și dădu imediat seama ce era: zgomotul cuiva care încerca să respire.

Imediat intră în pielea doctoriței Chandler, alergând în salon și văzând o femeie bătrână care se îneca și începuse să devină vânătă. Blair nu pierdu nicio clipă începând să apese pieptul femeii și apoi folosindu-și propriii plămâni pentru a forța aerul să intre în cei ai femeii. Abia reușise s-o facă de două ori când se trezi împinsă deoparte cu putere.

Leander o împinse atât de tare, încât ea aproape căzu în timp ce el începu să curețe gâtul femeii. În câteva minute, pacienta respira din nou normal, iar el o dădu în grija unei infirmiere.

— Tu vii în biroul meu, îi spuse el lui Blair, aproape fără să se uite la ea.

Ceea ce urmă pentru Blair fură douăzeci de minute de morală cum nu mai avusese parte în toată viața până atunci. Lee considera că ea încercase să intervină în munca lui și că i-ar fi putut omorî pacienta.

Nimic din ce spuse Blair nu reuși să-i potolească furia. Îi spuse că ar fi trebuit să cheme pe cineva în ajutor mai degrabă decât să se apuce singură să se ocupe de un pacient despre care nu știa nimic și că tratamentul pe care l-a încercat putea fi unul greșit, putând face astfel mai mult rău decât bine.

Blair știa că el are dreptate și chiar în timp ce el îi vorbea, ea începu să plângă.

Leander se mai îmbună, își încetă tirada și-i puse un braț pe umăr.

Blair se dădu înapoi strigând că îl ura și că nu mai voia să-l vadă niciodată. Alergă pe scări și se ascunse după o ușă, în timp ce el trecu alergând după ea, căutând-o. Când drumul fu liber, plecă de la spital și luă un tramvai spre casă, unde se afla acum, plângând și nemaidorind să-l vadă niciodată în viața ei pe omul acela îngrozitor.

Pe la unsprezece reuși să-și revină destul cât să plece de acasă pentru a se întâlni cu Alan, îi spuse mamei ei că urma să-l întâlnească pe Lee ca să joace tenis, iar Opal abia dacă dădu din cap în semn de încuviințare, încrezătoare în cele spuse de fiica ei.

* * *

Opal stătea pe veranda din spate, încercând să se bucure de după-amiaza de primăvară, nemaigândindu-se la fiicele ei și cosând la o broderie, când, ridicându-și ochii, îl zări pe Leander stând în ușă.

— Oh, Lee, ce surpriză plăcută. Am crezut că tu și cu Blair v-ați dus să jucați tenis. Ai uitat ceva?

— Vă deranjează dacă stau puțin cu dumneavoastră?

— Bineînțeles să nu.

Ea îl privi atentă. Rareori se întâmpla ca fața cu trăsături frumoase a lui Lee să fie marcată de vreo încruntare, dar astăzi părea să fie îngrijorat foarte tare de ceva.

— Lee, s-a întâmplat ceva?

Leander rămase tăcut câteva clipe, timp în care își scoase un trabuc din buzunarul de la piept, cerându-i printr-un gest permisiunea lui Opal ca să fumeze.

— Ea a plecat cu un bărbat numit Alan Hunter, cu care spune că vrea să se căsătorească.

Mâinile lui Opal se opriră din cusut.

— Oh, Doamne, altă complicație. Ai face mai bine să-mi spui despre ce-i vorba.

— Se pare că ea a acceptat cererea în căsătorie a acestui om în Pennsylvania, iar el urma să sosească aici luni, pentru a vă întâlni pe dumneavoastră și domnul Gates.

— Dar luni, Blair deja... și anunțul căsătoriei voastre fusese deja făcut, așa că...

Glasul ei se pierdu.

— Datorită mie a fost făcut anunțul. Atât Houston cât și Blair doreau să păstrăm tăcerea asupra celor întâmplate și să uităm totul. Aproape că mi-e rușine să recunosc că am șantajat-o pe Blair să rămână în Chandler și să participe la întrecere.

— Întrecere?

— L-am întâlnit luni la gară pe Hunter și l-am convins să facem o întrecere pentru a vedea cine câștigă mâna lui Blair. Aveam timp până pe 20 s-o câștig pentru că pe 20 ea urma să se hotărască dacă vrea să se mărite cu mine sau să plece din oraș cu Hunter.

El se întoarse către Opal.

— Dar cred că am să pierd și nu știu cum s-o câștig. Niciodată n-am mai fost nevoit să fac curte unei femei: așa că nu sunt prea sigur ce anume ar trebui să fac. Am încercat cu flori, cu bomboane și m-am făcut de râs în fața întregului oraș... toate lucrurile ce credeam că fac plăcere femeilor, dar se pare că nimic nu merge. Pe 20 va pleca cu Hunter, repetă el, de parcă ar fi fost cel mai tragic dintre lucruri și cu un oftat îi povesti lui Opal ce se întâmplase în ultimele zile, despre incidentul de la lac și apoi despre cel cu caii și termină cu cel petrecut azi-dimineață la spital când, recunosc eu, fusese destul de dur cu Blair.

Opal rămase gânditoare o vreme.

— O iubești foarte mult, nu-i așa? întrebă ea destul de surprinsă.

Lee se îndreptă în scaun.

— Nu știu dacă este chiar dragoste...

Îi aruncă o privire lui Opal, apoi păru să-și dea seama.

— Ei bine, da, poate că sunt îndrăgostit de ea, atât de îndrăgostit, încât nici nu-

mi pasă că sunt considerat a fi idiotul orașului, numai s-o pot câștiga, încep repede să se apere.

— Dar n-am de gând să mă duc la ea privind-o cu ochi bovini ca să-i spun că am făcut un lucru deloc bărbătesc îndrăgostindu-mă de ea în prima noapte petrecută împreună. Una e să ți se trântescă florile în față, dar nu sunt sigur că aş suporta să se întâmple la fel și cu declarațiile mele de dragoste eternă.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Știi cumva cum îi face curte celălalt?

— E ceva ce am uitat complet să întreb.

— Trebuie să fie „prietenu” acela care-i tot trimite cărți de medicină. Blair citește una și după un ceas pleacă de acasă spunând că se întâlnește cu tine.

— Am o cameră întreagă cu cărți de medicină, dar nu-mi pot imagina să-i trimit vreuna unei femei. Cred că atunci când e vorba de medicină părerile mele coincid cu cele ale domnului Gates. Aș dori din tot sufletul să renunțe la ideea asta absurdă, să ajungă la casa ei și...

— Și ce? Să fie ca Houston? Ai avut de-a face cu o femeie gata să devină casnică și totuși te-ai îndrăgostit de altcineva. Te-ai gândit vreodată că, dacă Blair ar renunța la medicină, atunci n-ar mai fi ea însăși?

Câteva clipe între ei se instalează tăcerea.

— În clipa de față sunt dispus să încerc orice. Deci credeți că ar trebui să-i trimit niște cărți de medicină?

— Lee, spuse Opal blând. De ce ai devenit doctor? Când ai știut prima dată că dorești să-ți dedici viața medicinei?

El zâmbi.

— Când aveam nouă ani și mama era bolnavă. Bătrânul doctor Brenner a stat cu ea două zile și ea a rămas în viață. Atunci mi-am dat seama că asta era ceea ce doream să fac.

Opal privi în grădină câteva clipe.

— Când fetele mele aveau unsprezece ani, le-am dus în Pennsylvania, în vizită la fratele meu, Henry, care este medic și la soția lui, Flo. Abia sosisem când Flo, Houston și cu mine am făcut febră. N-a fost ceva serios, dar ne-a ținut la pat, iar Blair a rămas în grija personalului. Fratelui meu i s-a părut că e prea singură, așa că a invitat-o să-l însoțească în vizitele pe care le făcea pacienților.

Opal se opri ca să zâmbească.

— N-am aflat ce se întâmplase decât după câteva zile, când Henry era atât de încântat, încât n-a mai putut răbda și mi-a spus. Se pare că Blair nu l-a ascultat pe Henry când el i-a spus să stea departe de pacienții pe care îi trata. În prima zi, Blair l-a ajutat pe unchiul ei la o naștere dificilă, cu multe probleme, păstrându-și sângele rece, fără să intre în panică, chiar și atunci când a început o hemoragie puternică. În a treia zi l-a asistat la o operație de apendicită făcută de urgență pe o masă de bucătărie. Henry a spus că nu mai văzuse pe nimeni atât de potrivit pentru medicină ca Blair. Mi-a trebuit o vreme ca să trec peste șocul că fiica mea ar putea deveni doctor, dar când am discutat cu Blair despre asta, în ochii ei apăruse o sclipire pe care n-o mai văzusem până atunci și mi-am dat seama că voi face tot posibilul ca s-o ajut să devină medic.

Se opri și oftă.

— Dar nu mă gândisem și la reacția domnului Gates. Când ne-am întors în Chandler, Blair nu vorbea decât despre faptul că va fi doctor. Domnul Gates a spus că nicio fată aflată sub protecția sa nu va face ceva atât de nepotrivit cu menirea unei doamne. Am așteptat un an și am văzut cum încet-încet spiritul lui Blair începe să se stingă. Cred că picătura care a umplut paharul a fost atunci când domnul Gates a interzis bibliotecii să-i mai împrumute lui Blair cărți de medicină.

Opal râse.

— Cred că a fost singura dată când m-am opus dorinței domnului Gates. Henry și Flo nu aveau copii și m-au implorat s-o las pe Blair să meargă să locuiască la ei, promițându-mi că Henry își va asuma responsabilitatea de a se ocupa ca Blair să primească cea mai bună educație, indiferent de cost, pe care o putea primi o femeie. Nu doream ca vreuna din fetele mele să plece, dar mi-am dat seama că era singura cale. Dacă rămânea aici spiritul ei ar fi fost nimic.

Se întoarse către Lee.

— Deci înțelegi acum cât de mult înseamnă medicina pentru Blair. Reprezintă întreaga ei viață de când era copil și acum...

Se întrerupse și scoase din buzunar un plic.

— Asta a sosit alaltăieri de la Henry. Mi-a trimis-o mie ca eu să-i pot da vestea lui Blair cât mai blând cu putință. Scrisoarea spune că, chiar dacă a obținut calificarea

de a-și face stagiatura la *St. Joseph*, chiar dacă s-a clasat pe primul loc la examenele ce au durat trei zile, reprezentantul guvernamental din Philadelphia s-a opus numirii ei, pentru că, spune el, este impropriu ca o doamnă să lucreze între atâția bărbați.

— Dar asta-i... izbucni Lee.

— Nedrept? Nu e mai nedrept decât dorința ta ca ea să renunțe la medicină și să stea acasă pentru a supraveghea servitoarea dacă ți-a călcat cămășile așa cum vrei tu.

Lee privi spre grădină, fumându-și trabucul și gândindu-se.

— Poate că i-ar face plăcere să vadă câțiva pacienți împreună cu mine la țară.

Nimic prea grav, doar niște consultații de rutină.

— Da, cred că i-ar plăcea.

Își puse o mână pe brațul lui.

— Și, Lee, cred că vei vedea o Blair total diferită de cea pe care ai cunoscut-o până acum. Pentru că uneori Blair este prea directă, oamenii de multe ori nu văd ce suflet mare are. Dacă vei continua să-ți bați joc de Hunter în fața ei nu te va ierta niciodată, cu atât mai puțin să te iubească. Las-o să-l vadă singură pe Leander, cel pe care-l cunoaște acest oraș, cel care sare mereu din pat la trei dimineața ca să o asculte pe doamna Lechner plângându-se de dureri misterioase. Și pe bărbatul care i-a salvat vara trecută pe gemenii doamnei Saunders. Și pe cel care...

— Bine, râse Lee. O să-i arăt că de fapt sunt un sfânt deghizat. Credeți că într-adevăr știe ceva despre medicină?

Fu rândul lui Opal să râdă.

— Ai auzit vreodată de doctorul Henry Thomas Blair?

— Patologul? Bineînțeles. Unele dintre descoperirile sale privind diagnosticarea bolilor au fost...

Se opri brusc.

— El este unchiul Henry?

Ochii lui Opal străluciră încintați.

— Unul și același și Henry spune că Blair e bună, chiar foarte bună. Dă-i o șansă. N-o să-ți pară rău.

CAPITOLUL 10

Blair nu se simți deloc mai bine jucând tenis cu Alan. Pe parcursul studiilor unchiul ei îi vorbise de nenumărate ori despre importanța exercițiului fizic. Spunea că păstrarea unei condiții fizice foarte bune o va ajuta la sporirea capacității de a gândi și a studia. Prin urmare Blair făcuse parte din echipa de canotoare, învățase să joace tenis împreună cu alți câțiva studenți și, când avea timp, făcea gimnastică, ciclism, precum și multe drumeții.

Pe Alan îl bătu la tenis.

Alan părea distrat în timp ce se îndrepta spre partea laterală a terenului de tenis. Pe parcursul meciului, mereu se uitase peste umăr, având pe chip întipărită o expresie ce teamă că în orice clipă ar putea apărea cineva.

Blair era foarte necăjită când se termină meciul, bănuind că, din cauza îngrijorării, Alan nu putuse juca bine.

— Alan, aproape că îmi vine să cred că ți-e frică de el. Până acum, de fiecare dată, am reușit să-l învingem.

— Tu l-ai învins. Eu nu sunt de niciun folos la țară.

Dacă ne-am fi întâlnit într-un oraș, atunci poate că aș fi avut vreo șansă.

— Leander și-a făcut studiile peste tot. Sunt aproape sigură că se simte în largul lui și pe cal, dar și într-o sală de bal, zise ea, ștergându-și racheta.

— Un om al Renașterii? spuse înțepat Alan.

Blair se uită la el.

— Alan, mi se pare că ești supărat. Știi foarte bine ce părere am despre omul ăsta.

— Oare? Nu mă bazez decât pe fapte, că ai ieșit cu el o singură dată și ai sfârșit prin a petrece noaptea împreună cu el și, totuși, cum te ating eu, pari să ai un control deplin asupra ta.

— N-am de ce să ascult prostiile astea.

Ea se întoarse cu spatele. El o prinse de braț.

— Ai fi vrut ca Westfield să-ți spună toate astea? Ai prefera ca el să se afle aici, în locul meu, cu arma lui amenințătoare și capacitatea lui de a înșela un tânăr student naiv?

Ea se uită la el cu o privire de gheață, demnă de sora ei.

— Dă-mi drumul.

El se conformă imediat, iar mânia îi dispăru.

— Blair, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Asta e numai pentru că m-am plictisit să par prost. M-am plictisit să tot stau în camera mea de hotel și să nu-i pot cunoaște pe părinții tăi. Mă simt ca o persoană nedorită, mai ceva decât Westfield.

Ea simți cum i se înmoaie inima. Furia lui era de înțeles. Îi puse o mână pe obraz.

— Am vrut să plec cu tine în ziua când ai venit, dar tu ai vrut o întrecere. Ai fost de acord cu asta, iar acum viitorul meu ca medic este în pericol. Nu pot pleca din Chandler până pe 20. Dar am încredere că voi pleca împreună cu tine.

El o conduse până aproape de casă, iar când se despărțiră ea simți tensiunea din Alan. Era îngrijorat și nimic din ceea ce spunea Blair nu părea să conteze.

Acasă, ea urcase în camera ei, bucuroasă că mama ei nu-i mai dăduse o listă completă a florilor și bomboanelor pe care i le trimitea Leander cât timp fusese plecată. Opal o întâmpinase doar veselă și se reîntorsese la broderia ei, în timp ce ea practic se târi pe scări.

Era hotărâtă să nu-și petreacă și după-amiaza plângând, așa cum făcuse de dimineață, așa că se așeză pe pat încercând să citească un capitol despre victimele arsurilor dintr-o carte trimisă de Alan.

La trei, Susan, fata în casă, intră cu o tavă cu mâncare.

— Doamna Gates mi-a spus să vă aduc asta și să vă întreb dacă mai doriți ceva.

— Nu, zise Blair fără chef, împingând tava deoparte.

Susan se opri la ușă, aranjându-și șorțul.

— Bineînțeles că ați auzit ce s-a întâmplat ieri.

— Ieri? întrebă Blair fără interes.

Cum de putea Alan să creadă că pe ea o interesa Leander? Nu fusese destul de clar pentru toată lumea că nu voia să mai aibă nimic de a face cu el?

— Credeam că, dacă dormeați când a venit aseară domnișoara Houston și apoi ați plecat așa devreme azi-dimineață, n-ați auzit despre domnul Taggart și tărăboiul îngrozitor pe care l-a făcut la petrecerea în aer liber de ieri și cum a luat-o pe domnișoara Houston și apoi s-a întors aici, iar eu cred că într-adevăr mama

dumneavoastră aproape că s-a îndrăgostit de el, iar el o să-i cumpere un tren roz și...

Blair deveni atentă.

— Stai puțin și ia-o de la capăt.

Se așeză pe pat cu picioarele încrucișate și începu să mănânce din mâncarea de pe tavă.

— Păi, spuse Susan mai rar, bucuroasă să fie în centrul atenției, ieri sora dumneavoastră a apărut la petrecerea în aer liber a domnișoarei Tia Mankin, cea la care ați fost invitată și dumneavoastră, dar nu v-ați dus, iar alături de ea era și acest om pe care la început nu l-a recunoscut nimeni. Bineînțeles că știu asta din auzite pentru că eu n-am fost de față, dar am reușit să-l văd mai târziu și tot ce s-a spus despre el era foarte adevărat. Niciodată nu am crezut că omul acela voinic și murdar poate arăta atât de bine. Oricum, el a venit la petrecere și toate femeile s-au strâns în jurul lui, iar apoi el i-a dus mâncare domnișoarei Houston și i-a vărsat-o în poală. Nimeni n-a fost în stare să zică ceva vreun minut, dar apoi cineva a început să râdă, iar, după o clipă, domnul Taggert a luat-o pe sus pe domnișoara Houston din grădină și a dus-o la trăsura aceea nouă pe care i-a cumpărat-o.

Blair avea gura plină cu un sandviș și încercă să-l înghită cu niște lapte.

— Și Houston n-a spus nimic? Nu mi-o pot imagina permițându-i unui bărbat să-i facă așa ceva în public. Ba, mai mult decât atât, nu și-o imagina pe sora el acceptând așa ceva nici în particular.

— Niciodată n-am văzut asta cât timp a fost cu doctorul Leander, dar nu numai că domnișoara Houston i-a permis așa ceva, ci l-a adus și aici, rugând-o pe mama dumneavoastră să-l întrețină în salon.

— Pe mama? Dar ea izbucnește în plâns ori de câte ori aude numele lui Taggert.

— Nu și după ziua de ieri. Nu știu ce-i place la el în afară de modul în care arată, pentru că pe mine una omul ăsta mă sperie de moarte, dar aproape că s-a îndrăgostit de el. Eu am ajutat-o pe domnișoara Houston să-și schimbe rochia și, când am coborât, mama dumneavoastră îl ruga să-i spună pe nume, Opal, iar el o întreba ce culoare de vagon ar prefera să-i cumpere.

Susan luă tava goală de pe pat.

— Dar trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor după ce domnișoara Houston a

plecat împreună cu el pentru că s-a întors acasă azi-noapte plângând. A încercat să se ascundă de mine când o ajutam să se dezbrace, dar eu am văzut că plângea, iar astăzi nu a mâncat nimic și a stat toată ziua închisă în camera ei.

Îi aruncă lui Blair o privire pe sub sprâncene când se opri la ușă pentru o clipă.

— La fel ca și dumneavoastră. Casa asta nu mai este veselă ca înainte, spuse ea, apoi ieși.

Imediat Blair ieși din cameră și merse la sora el.

Houston zăcea în pat cu ochii roșii și umflați ca o întruchipare a deznădejdiei. Primul gând al lui Blair fu că nefericirea surorii ei era din vina ei. Dacă ea nu s-ar fi întors în Chandler, Houston ar fi fost în continuare logodită cu Leander și nu ar fi luat în considerare ideea de a se căsători cu un bărbat care-i pune mâncarea în cap și o bruschează în public.

Blair încercă să-i vorbească lui Houston, spunându-i că, dacă ea era hotărâtă că încă îl mai dorește pe Lee, probabil că încă îl mai putea avea și nu trebuie să se sacrifice pentru acest Taggert. Dar, cu cât Blair vorbea mai mult, cu atât Houston devenea mai închisă în sine. Nu spunea decât că Leander n-o mai iubește și că el o dorea pe Blair, așa cum n-o dorise niciodată pe ea.

Blair ar fi vrut să-i spună surorii ei că, dacă aștepta până pe 20, îl putea avea din nou pe Lee. Ar fi vrut să-i spună despre șantaj și despre Alan, despre cât de mult îl iubea ea, dar îi era teamă că asta o va face pe Houston să se simtă și mai prost, de parcă ea ar fi fost un premiu de consolare. Houston nu putea vorbi decât despre faptul că Lee o respinsese, că el o dorea pe Blair și că Taggert o făcea să se simtă îngrozitor, deși nu-i spunea lui Blair cu exactitate ce se întâmplase, de fapt.

Și cu cât Houston vorbea mai mult, cu atât Blair se simțea mai rău. Ea ieșise cu Leander în primul rând pentru că fusese îngrijorată că el nu era bun pentru sora ei.

Fusese îngrijorată pentru că Houston nu fusese supărată când Lee se înfuriase pe ea. Dar acum, Houston avea de a face cu un bărbat total diferit și-și petrece toată ziua deznădăjduită. Ce bine ar fi fost dacă ea nu ar fi intervenit!

Houston stătea lângă pat, încercând să-și oprească lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

— Chiar dacă crezi că ai dat greș cu Leander să știi că nu-i așa. Și nu trebuie să te autopedepsești acum suportând un tiran arogant. Nu-i în stare nici măcar să

mănânce dintr-o farfurie ca lumea, cu atât mai puțin să...

Blair se opri pentru că Houston îi trase o palmă.

— Este omul cu care mă voi căsători, spuse Houston furioasă. N-am să-ți permit nici ție nici altcuiva să-l denigreze.

Ducându-și mâna la obraz, ochii lui Blair se umplură de lacrimi.

— Ceea ce am făcut eu a provocat asta, șopti ea. Nici un bărbat din lume nu înseamnă mai mult decât două surori, zise ea înainte de a ieși.

Restul zilei fu și mai rău pentru Blair. Dacă mai avea vreun dubiu de ce Houston se mărita cu Taggert acesta dispăru înainte de cină când el trimise acasă vreo douăsprezece inele. Houston le aruncă o privire și chipul ei se luminează ca un far. Aproape că pluti prin aer când ieși din încăperea, iar Blair se întrebă dacă trăsura cumpărată și cele treisprezece inele erau suficiente daruri ca s-o determine pe Houston să trăiască alături de un om ca Taggert. După cum arăta Houston se părea că da.

La cină, veselia lui Houston o făcu pe Blair să se simtă îngrozitor, dar știa că ar fi fost inutil să deschidă vreo discuție cu sora ei.

Când sună telefonul Gates îi spuse servitoarei să transmită indiferent cui se afla la celălalt capăt al firului că nimeni n-o să vorbească de la obiectul acela nou cu mâner de fildeș.

— Ei cred că au dreptul să te facă să le vorbești doar pentru că pot face să sune obiectul acela, bombăni el.

Susan se întoarse și se uită la Blair.

— Este foarte important, mi s-a spus că e o domnișoară Hunter la telefon.

— Hunter, spuse Blair în timp ce ducea lingura de supă la gură. Cred că ar fi mai bine să răspund.

Fără a-i mai cere permisiunea domnului Gates alergă în telefon.

— Nu cunosc niciun Hunter, spuse Gates.

— Ba da, dragă, zise Opal calmă. S-au mutat aici anul trecut din Seattle. I-ai cunoscut la familia Lechner, vara trecută.

— Poate. Cred că-mi amintesc. Houston, mănâncă niște friptură de vită. Trebuie să te mai îngrași puțin.

* * *

— Alo, spuse Blair puțin nesigură.

În locul glasului lui Alan, după cum se așteptase, îl auzi pe Leander.

— Blair, te rog nu închide. Vreau să-ți fac o invitație.

— Și ce mai ai de gând să-i faci lui Alan de data asta? Te-ai folosit de arme, de cai și aproape că l-ai înecat. Știai că am jucat tenis astăzi? Ai fi putut arunca în el cu mingi sau chiar cu racheta.

— Știi că purtarea mea n-a fost cea mai bună, dar aș vrea să mă revanșez. Mâine sunt de serviciu toată ziua la urgență și am câțiva pacienți la țară pe care trebuie să-i văd. M-am gândit că ți-ar plăcea să mergi cu mine.

Blair nu fu în stare să scoată niciun sunet câteva clipe. Să-și petreacă întreaga zi făcând ceea ce învățase? Să nu trebuiască să-și piardă timpul mergând de colo-colo, ci să învețe ceva?

— Blair, mai ești pe fir?

— Da, bineînțeles.

— Dacă nu vrei, înțeleg. Va fi o zi lungă și sunt sigur că vei fi epuizată la sfârșit, așa că...

— Vino să mă iei când vrei. Voi fi gata în zori și mâine vom vedea cine obosește primul.

Închise telefonul și se întoarse la masă. Mâine va fi doctor! Pentru prima dată de zile întregi nu mai simțea povara greutății de a-și fi rănit sora.

* * *

Nina Westfield auzi bătăile din ușă timp de câteva minute până când cineva răspunse.

O servitoare albă ca varul la față intră în salon tremurând.

— Domnișoară, e un bărbat la ușă care spune că e Alan Hunter și zice că a venit să-l omoare pe doctorul Leander.

— Dumnezeule! Pare periculos?

— Nu, doar stă acolo, calm, dar are o privire sălbatică și... e foarte frumos. M-

am gândit că ați putea dumneavoastră să vorbiți cu el. Nu pare a fi un criminal.

Nina puse cartea alături.

— Poftește-l înăuntru, apoi adu-l aici pe domnul Thompson, vecinul de alături, și trimite pe cineva după tata. Apoi trimite pe cineva să-l țină pe Lee la spital. Inventează o boală dacă trebuie, dar ține-l departe de casă.

Ascultătoare, servitoarea plecă și după câteva clipe îl conduse pe domnul Hunter în salon.

Ninei nu i se părea deloc că arăta ca un criminal și-i întinse mâna prietenoasă, neluând în seamă exclamațiile servitoarei când închise ușa camerei. Când după câteva minute sosi domnul Thompson, Nina îl trimise acasă spunând că fusese o greșeală, iar când veni tatăl ei, îl prezentă pe Alan și stătură toți trei de vorbă până târziu.

Din păcate nimeni nu se mai gândi la Leander care încerca să-l ajute pe omul ce fusese majordomul familiei timp de șaisprezece ani. Majordomul se zvârcolea de o durere pe care nimeni nu putea s-o identifice, deși Lee continua să încerce. Și de fiecare dată când Leander ieșea din încăpere, majordomul suna acasă la Westfield și i se spunea că omul acela periculos încă se afla acolo, așa încât majordomul se întorcea în pat din nou având un nou simptom.

Acesta fu motivul pentru care Leander nu dormi decât patru ore până când apărură prima urgență și pentru că nu era decât patru și jumătate dimineața, ezită să trezească toată familia Chandler și preferă să se urce în copac pentru a ajunge în dormitorul lui Blair.

CAPITOLUL 11

Abia se crăpa de ziuă când Leander urcă în copac și traversă acoperișul verandei pentru a ajunge la dormitorul lui Blair. Se simțea ca un școlar pe punctul de a fi prins făcând vreo șotie. Avea acum douăzeci și șapte de ani și era doctor, își petrecuse ani întregi în Europa, fusese invitat în cele mai mari saloane ale vremii și acum urca într-un copac, strecurându-se în dormitorul unei fete de parcă ar fi fost un băiețel obraznic și neastâmpărat.

Dar când intră în încăpere și văzu silueta trupului lui Blair conturată sub cearceaful subțire uită de toate inhibițiile. Ultimele câteva zile fuseseră îngrozitoare. O găsisese și știa că, așa cum își dorea să trăiască, tot așa o dorea pe această femeie, dar simțea cum ea îi scapă din mână. Ceva din comportamentul ei îl făcea să se simtă neîndemânatic și stângaci și tot ceea ce făcea ieșea aiurea. Încercase s-o impresioneze, să apară în fața ei ca un om deosebit față de acel șoarece spălăcit, incompetent, fricos și slab pe care credea ea că-l iubește. Lee știa că Hunter nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Pentru o clipă rămase pe loc privind-o, plăcându-i că era moale și dulce așa cum fusese în singura noapte când nu fusese furioasă pe el.

Noaptea aceea îi schimbase viața și era hotărât să o aibă din nou la fel.

Zâmbind și neputându-se abține, dădu cearceaful deoparte și se strecură în pat lângă ea așa îmbrăcat și încălțat cum era. Nu era suficient timp pentru a face dragoste pe îndelete și acum, înainte ca ea să se trezească, atât timp cât încă mai putea gândi rațional, își dădea seama că etajul al treilea din casa lui Duncan Gates nu era nici pe departe locul potrivit.

O sărută pe tâmplă, luând-o în brațe și, somnoroasă, ea se ghemui lângă el în timp ce Lee o sărută pe pleoape și pe obraji. Când îi atinse buzele începu încet să se trezească, mișcându-și trupul și mai aproape de el, strecurându-și coapsele între ale lui în timp ce mâna lui coborî pentru a-i ridica în sus cămașa de noapte și a-i putea mângâia pielea.

Sărutul lui se adânci, limba lui o atinse pe a ei, iar ea îi răspunse nerăbdătoare, lipindu-se de el pentru a-l simți mai aproape.

Lanțul de la ceasul de buzunar al lui Lee îi atinse abdomenul prin cămașa

subțire și o trezi, dar nu de tot.

— Credeam că ești un vis, murmură ea, mângâindu-l pe obraz.

— Sunt, spuse Lee cu glas răgușit.

Niciodată în viața lui nu fusese nevoit să exercite atâta control asupra propriei persoane. Ar fi vrut să-i scoată cămașa, să-i mângâie trupul cald și moale, să-i simtă pielea lipită de a lui. Ar fi vrut să-și lipească obrazul nebărbierit de pielea moale a abdomenului ei și s-o audă cum geme într-un protest prefăcut.

Blair se ridică brusc.

— Ce cauți aici? țipă ea.

El îi acoperi gura cu palma și o trase înapoi lângă el, unde ea începu să dea din picioare împingându-l.

— Dacă vrei să mergi cu mine, trebuie să mergi acum și pentru că încă nu s-a crăpat de ziuă, n-am vrut să bat la ușă ca să trezesc întreaga casă. Vrei să încetezi să faci atâta zgomot? Acuși o să vină Gates și dacă te găsește așa probabil că o să te plimbe prin oraș îmbrăcată într-un sac și cu cenușă în cap.

Îi luă mâna de pe gură când ea se liniști.

— E de preferat față de ce aveai tu de gând, spuse ea șoptit. Dă-te jos de-aici.

Leander nu se mișcă din loc.

— Dacă aș fi avut timp aș fi urcat fără... hm, pantofi, spuse el, frecându-și piciorul de al ei și continuă s-o ț în aproape de el.

— Ești un ticălos îngâmfat și...

Se întrerupse pentru că el îi pironi brațele deasupra capului și o sărută, blând la început, adâncindu-și sărutul până când ea nu mai putu respira, apoi din nou blând. Când își înălță capul, în ochii ei erau lacrimi și-și întoarse fața într-o parte.

— Te rog, nu, șopti ea. Te rog.

— Nu știi de ce ar trebui să am milă, spuse el, dându-i drumul la mâini, dar continuând s-o țină nemișcată cu greutatea trupului lui.

— Ție nu ți-a fost deloc milă în ultimele câteva zile.

Văzându-i expresia din privire se dădu la o parte.

— Dacă plec pe unde am venit, te îmbraci și ne întâlnim în fața casei?

Din ochii ei dispăru expresia de animal prins în capcană.

— Și mergem să vedem bolnavi?

— Niciodată n-am văzut o femeie atât de nerăbdătoare să vadă sânge și răni.

— Nu-i vorba despre asta, îmi place să-i ajut pe oameni. Dacă pot salva o viață omenească, atunci viața mea...

El o sărută repede și se ridică iute din pat.

— Poți să-mi ții discursul ăsta pe drum. Zece minute, da?

Blair încuviință și se dădu jos din pat aproape înainte ca Lee să iasă pe fereastră. Nu se gândi cât de neobișnuită era purtarea lor, pentru că nimic din viața ei nu fusese obișnuit de când se întorsese în Chandler.

Din micul șifonier din camera ei, de lângă câteva haine de iarnă de-ale lui Houston puse la păstrare, Blair scoase un costum de care era foarte mândră. Îl făcuse în Philadelphia la croitoria de lux a firmei *J. Cantrell and Sons*. Lucrase cu el săptămâni de zile schițând și modificând un costum care să răspundă tuturor nevoilor pe care și le putea imagina că ar putea apărea, când va trebui să meargă la vreo urgență ca doctor, și totuși să rămână modestă. În magazinul unde se afla croitoria îl probase încălecând pe un cal de lemn pentru a se asigura că era destul de scurt pentru a nu o împiedica la călărie, dar și destul de lung ca să fie respectabil.

Jacheta era croită cu o simplitate militărească; fusta părea amplă și feminină, dar era de fapt cusută pe mijloc oferind siguranță și confortul unor pantaloni de călărie. Costumul era făcut din cea mai fină țesătură de serj cu câteva buzunare adânci care dispăreau în faldurile materialului, având câte o clapă cu nasturi deasupra, astfel încât să nu se piardă niciun instrument prețios. Pe mânecă se afla o cruce simplă, roșie, care indica scopul costumului.

Blair se încălță cu o pereche de ghete înalte cu șireturi, din piele neagră, mai degrabă bărbătești în comparație cu pantofii înguști care erau acum la modă și torturau picioarele femeilor, își luă noua trusa medicală și coborî iute pe scări ca să-l întâlnească pe Leander.

El stătea sprijinit de trăsură, fumând unul dintre trabucurile lui subțiri și pentru o clipă lui Blair îi fu teamă să plece undeva cu el. Fără îndoială că-și va petrece toată ziua încercând să scape de mâinile lui care o vor atinge peste tot și nu va ajunge să facă nimic pentru a ajuta vreun bolnav.

El aruncă o privire asupra costumului ei și păru să dea din cap în semn de aprobare înainte de a sări în trăsură, lăsând-o pe Blair să se descurce singură.

De îndată ce urcă lângă Lee el porni în goană, așa după cum Blair se aștepta s-o facă. Ea se ținu strâns.

— Unde mergem în această primă vizită? strigă ea, încercând să se facă auzită peste zgomotul făcut de trăsura ce se îndrepta în goană către sudul orașului.

— De obicei nu mai fac aceste vizite la domiciliu, strigă el drept răspuns, pentru că stau mai mult la spital. Așa că pe unii dintre pacienți încă nu i-am văzut, dar pe acesta îl cunosc. E vorba despre Joe Gleason a cărui soție e bolnavă. Sunt sigur că e vorba despre un alt copil. Într-un fel Effie reușește să facă unul la fiecare opt luni.

Îi aruncă o privire dintr-o parte.

— Ai ținut vreodată în brațe un nou-născut?

Blair zâmbi și încuviință. Pentru că locuise împreună cu unchiul ei, avusese un avantaj pe care alți colegi de-ai ei nu-l avuseseră; putuse lucra direct cu pacienții în loc să se mulțumească doar cu teoria din cărți.

După o călătorie care-i făcu vânătăi lui Blair de la lovirea de marginea trăsurii, Leander se opri în fața unei mici cabane din lemn aflată la poalele munților, cu o curte în față, în care se aflau o mulțime de pui, câini și un număr nesfârșit de copii slăbuți și murdari, fiecare părănd să se lupte cu ceilalți pentru a câștiga un spațiu mai mare.

Joe, un bărbat mărunțel, slab și știrb, alungă copiii și animalele din calea lui cu același dispreț.

— E aici, înăuntru, doctore. Effie de obicei nu stă în pat peste zi și acum stă de patru zile, iar azi-dimineață n-am putut s-o trezesc. Am doftoricit-o și eu cum m-am priceput, dar nu cred că i-a fost de vreun ajutor.

Blair îi urmă pe cei doi bărbați în casă uitându-se la copiii care o priveau cu ochi mari, ascultând în același timp ceea ce spunea Joe.

— Tăiam lemne și capătul securii a zburat, lovind-o pe Effie în picior. Nu s-a tăiat chiar rău, dar a sângerat foarte mult și a avut amețeli, așa că s-a așezat în pat, în mijlocul zilei. După cum v-am spus am doftoricit-o cât m-am priceput, dar acum sunt îngrijorat pentru ea.

Încăperea mică, în care zăcea femeia nemișcată, era întunecată și mirosea urât.

— Deschide geamul și dă-mi o lanternă.

— Căruțașul mi-a spus că aerul nu-i face bine. Leander îi aruncă omului o

privire amenințătoare și Joe alergă să deschidă fereastra.

Când Joe aduse lanterna, Lee se așeză lângă pat și dădu deoparte cuvertura. Pe piciorul ei se afla un bandaj gros, murdar și urât mirositor.

— Blair, dacă sub bandajul ăsta se află ceea ce cred eu, poate că tu...

Blair nu-l lăsă să termine. Ea examina capul bolnavei, ridicându-i pleoapele, luându-i pulsul și, în cele din urmă, aplecându-se să-i miroasă respirația.

— Cred că femeia asta e beată, spuse ea uimită, uitându-se în jur.

Pe masa mică de lângă pat se afla o sticlă goală pe a cărei etichetă se putea citi: „*Dr. Monroe. Elixirul vieții. Garantează vindecarea oricărei dureri*”.

Ea luă sticla în mână.

— I-ai dat din asta soției dumitale?

— Am dat o mulțime de bani pe ea, zise Joe indignat. Doctorul Monroe a spus că o să-l facă foarte bine.

— Și asta e tot opera doctorului Monroe? întrebă Lee arătând către bandajul gros.

— E o atelă împotriva cancerului. M-am gândit că dacă poate vindeca cancerul atunci o să poată vindeca tăietura mică a lui Effie. O să se facă bine, doctore?

Lee nu-i răspunse, începând să arunce bucățile de lemn într-o sobă veche aflată într-un colț al camerei, și puse un ibric cu apă la fiert. În timp ce așteptau să fiarbă apa și mai târziu în timp ce se spălau pe mâini, Blair îl întrebă:

— I-ai mai dat și altceva?

Îi era teamă de ce răspuns ar putea primi.

— Doar puțin praf de pușcă azi-dimineață. Nu se putea trezi și m-am gândit că praful de pușcă o s-o ajute să-și revină.

— La naiba, ai fi putut s-o omori, spuse Lee, apoi fața lui păli puțin când începu să dea deoparte bandajul murdar de pe piciorul femeii inconștiente, chiar deasupra genunchiului.

Privind la rana de sub bandaj, făcu o grimasă.

— Exact la ce mă gândeam. Joe, du-te și mai pune niște apă la fiert. Trebuie să curăț ce-i aici.

Bărbatul mărunțel aruncă o privire sub bandaj și ieși iute din cameră. Lee, cu ochii fixați asupra lui Blair, dădu pansamentul murdar la o parte ca să poată vedea.

Larve mici forfoteau acoperind tăietura umflată în carne vie.

Blair nu se lăsă copleșită de ceea ce văzu, și luând instrumentele din trusa lui Lee i le dădu pe rând. Îi întinse un recipient emailat în timp ce Lee îndepărta cu grijă larvele.

— Chestiile asta sunt de fapt o binecuvântare, spuse Lee. Larvele mănâncă țesutul aflat în stare de putrefacție al răni și o păstrează curată. Dacă chestiile astea – ridică una dintre larve cu penseta – n-ar fi fost aici, probabil că acum ar fi trebuit să-i amputăm piciorul. Am auzit că unii doctori pun larve pe rană ca viermii să o poată curăța.

— Atunci poate că-i bine că locul ăsta e atât de murdar, zise Blair dezgustată privind în jur.

Lee se uită la ea întrebător.

— Credeam că o chestie ca asta ți-ar putea face rău.

— Am un stomac mai puternic decât crezi. Ești gata pentru dezinfectare?

În timp ce Lee curăța mai departe rana, Blair îi dădea la mână tot ce avea nevoie, fiind mereu cu un pas înaintea lui. El îi dădu acele și ața, iar Blair cusu marginile tăieturii în timp ce Lee se dădu în spate urmărindu-i fiecare mișcare. Exclamă mulțumit când termină de cusut și o lăsă să aplice bandajul curat pe rană.

Joe sosi să le spună că apa fierbea.

— Atunci o poți folosi ca să speli zdrențele astea pe care le numești cearceafuri, spuse Lee. Nu mai vreau să intre vreo muscă sub bandajul acela. Blair, ajută-mă să scot cearceafurile astea de sub ea. Și mai vreau și niște haine curate pentru ea. Blair, poți s-o schimbi în timp ce eu o să stau puțin de vorbă cu Joe.

Blair încercă s-o spele, dar era sigură că rana de la picior era cel mai curat loc de pe trupul ei. Reuși să tragă peste corpul voinic al femeii una din cămășile lui Joe, în timp ce femeia se clătina și zâmbea din când în când în starea ei de beție.

Prin fereastra deschisă îi putea vedea pe Lee și pe Joe, lângă cabană, Lee copleșindu-l pe bărbatul mărunțel cu înălțimea sa, strigând la el și lovindu-l în piept cu degetul și în general reușind să-l sperie de moarte pe Joe. Lui Blair aproape că i se făcu milă de Joe care nu făcuse decât ce se pricepuse pentru soția lui.

— Unde-i doctorul?

Ea se întoarse văzând un bărbat ce purta o cămașa de bumbac și niște pantaloni

de cowboy, aflat în prag, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip.

— Eu sunt doctor, spuse Blair. Aveți nevoie de ajutor? Ochii lui adânciți în orbite o măsurară din cap până în picioare.

— Aia nu-i trăsura doctorului Westfield, de afară?

— Frank? întrebă Lee din spatele lor. S-a întâmplat ceva?

Cowboy-ul se întoarse.

— A căzut o căruță în râpă. Erau trei oameni în ea și unul din ei e rănit destul de rău.

Lee îi spuse peste umăr lui Blair:

— Adu-mi trusa!

Apoi se îndreptă grăbit către trăsura ce se afla deja în mișcare când ajunse și ea.

Blair aruncă cele două truse medicale în trăsură, se apucă cu mâinile de margine și puse un picior pe scară, mulțumindu-i în gând domnului Cantrell pentru croiala costumului ce-l oferea o asemenea mobilitate.

Lee o luă cu o mână de braț în timp ce ținea frâul cu cealaltă și o ajută să urce chiar în clipa în care calo începu să galopeze din toate puterile. După ce se așeză, având trusele în siguranță între picioare, se uită la Lee care îi făcu cu ochiul, un gest în care se observa și puțină mândrie.

— Aceasta este ferma „Bar S” strigă Lee, iar Frank este supraveghetorul șef.

Îl urmară pe cowboy în timp ce Lee conduse trăsura cu viteză, aproape paralel cu călărețul singuratic, cam patru mile distanță înaintea de a vedea vreo clădire. Erau patru colibe și un țarc destul de prost îngădit pe una din pantele vârfului Ayers.

Lee luă trusa, aruncă frâul unuia dintre cei trei cowboys aflați în apropiere și intră în prima colibă urmat îndeaproape de Blair, având la rândul ei trusa în mână.

Pe un pat improvizat zăcea un bărbat având mâneca stângă a cămașii îmbibată de sânge.

Lee tăie țesătura cu îndemânare și un val de sânge îl stropi pe cămașă. Crusta de sânge uscat de pe cămașa cowboyului lipise temporar tăietura arterei împiedicând astfel sângerarea care ar fi fost altfel mortală pentru bărbatul rănit. Lee apăsa artera cu degetele împiedicând sângerarea; nu mai era timp să se spele pe mâini.

Ceilalți cowboys stăteau în jurul lor adunați, abia făcându-le loc, în timp ce Blair își turna dezinfectant pe mâini și apoi, cu un gest rapid, de parcă ar fi lucrat ani

de zile împreună, Lee dădu drumul arterei în timp ce Blair o apucă între degetele ei mai mici. După aceea, Lee își dezinfectă mâinile, puse un fir de ață în ac și, în timp ce Blair ținea rana deschisă, cusu artera.

În următoarele câteva minute rana fu închisă. Oamenii se dădură un pas înapoi privind-o pe Blair.

— Cred că o să se facă bine, spuse Lee ridicându-se și ștergându-și sângele de pe mâini cu o cârpă curată din trusă. A pierdut mult sânge, dar, dacă trece de șoc, cred că o să-și revină. Cine mai e?

— Eu, spuse un bărbat aflat pe celălalt pat improvizat. Mi-am sucit piciorul.

Leander îi ridică pantalonul și-i pipăi osul tibiei.

— Să-l țină cineva de umeri. Trebuie să i-l pun la loc.

Blair se uită în jur în timp ce trei bărbați merseră în fața ei pentru a-l ține pe cowboy de umeri. Sprijinit de perete se afla un bărbat uriaș cu niște brațe enorme. Fața lui mare, ce părea să fi fost martoră la multe lupte, era palidă din cauza durerii și Blair văzu că se ținea de un umăr.

Se îndreptă spre el.

— Ai fost și dumneata implicat în accidentul de căruță?

El se uită în jos la ea, apoi în lături.

— Îl aștept pe doctor.

Ea dădu să plece.

— Și eu sunt doctor, dar ai dreptate, s-ar putea să-ți provoc o durere mai mare decât poți suporta.

— Dumneata? spuse bărbatul cel voinic, când Blair se întoarse la el și-l văzu că devine și mai alb la față.

— Stai jos, îi ceru ea, iar el o ascultă, așezându-se pe o bancă de lângă perete.

Cât de atentă putu fi scoase cămașa și văzu ceea ce bănuise, umărul său fusese dislocat în urma căzăturii.

— O să te doară.

El își înălță o sprânceană deasupra căreia se aflau broboane de transpirație.

— Și acum mă doare.

Toți ceilalți erau adunați în jurul lui Lee care puneă în atele piciorul rupt, iar unul dintre cowboys aflat mai în spate avea o sticlă de whisky la gură. Blair i-o luă

din mâini și i-o dădu pacientului ei.

— Asta o să te ajute.

Blair nu era sigură că era destul de puternică, fizic vorbind, ca să facă tot ceea ce știa că trebuie făcut, dar mai știa și că nu putea sta să aștepte ca Leander să termine în timp ce omul acesta suferea.

O singură dată mai pusese la loc o dislocare și asta la un copil.

Trăgând aer adânc în piept și spunând în gând o rugăciune, începu să îi îndoiaie antebrațul, apoi îl apăsă din toate puterile pe pieptul lui masiv. Înșfăcând o cutie de conserve se urcă pe ea și cu mare efort reuși să-i ridice brațul enorm în aer și să-l rotească. Repetă procedeul, încercând să nu-i mai provoace durere. Transpirase și abia își trăgea răsuflarea din cauza efortului de a mișca brațul acela enorm într-o încheietură de mărimea șoldurilor ei.

Brusc osul humerus pocni la loc cu o trosnitură puternică și treaba se termină.

Blair se dădu jos de pe cutie, iar ea și pacientul ei își zâmbiră larg unul altuia.

— Ești un doctor bun, spuse el surâzându-i radios.

Blair se întoarse și, spre surprinderea ei, toți ceilalți din încăperea, inclusiv cei doi răniți, se uitau la ea. Și rămaseră acolo, privind-o în tăcere, în timp ce Blair bandaja umărul rănit cât de bine putu ca să stea bine, dar să și poată fi folosit.

Leander întrerupse liniștea când ea termină.

— Dacă ați terminat să vă felicitați reciproc, mai am și alți pacienți de văzut.

Cuvintele lui însă nu se potriveau cu strălucirea de mândrie din ochi.

— Nu ești una dintre gemenele Chandler? întrebă unul dintre cowboys care-i conduse către trăsură.

— Blair, răspunse ea.

— Și ea e doctor, spuse Frank în timp ce toți o priveau într-un mod ciudat.

— Mulțumim, doctor Westfield. Și doctor Chandler, adăugă bărbatul cu umărul dislocat în timp ce ei urcau în trăsură.

— Poți să-i spui și ei tot Westfield, spuse Leander trăgând de frâu. Se mărită cu mine săptămâna viitoare.

Blair nu putu să spună nimic pentru că era aproape să cadă din căruță când calul lui Leander făcu brusc un salt înainte.

CAPITOLUL 12

Leander încetini calul după ce se îndepărtară de colibe.

— Menajera tatălui meu ne-a pregătit un prânz. Eu am să mă ridic, iar tu ai să-l scoți din ladă și o să mâncăm în drum spre fermă.

Lee se ridică în trăsură ca un gladiator într-un car de luptă, iar Blair ridică scândura.

— Ce loc mare, spuse ea surprinsă, văzând pături, o armă, cutii cu muniție, un harnașament de rezervă și alte multe unelte depozitate sub capacul prins în balamale. Nu cred ca am văzut un compartiment atât de spațios până acum.

Leander se uită la ea încruntat peste umăr, dar ea nu-l observă.

— Așa am cumpărat trăsura, mormăi el.

Blair își băgă capul și mai adânc în compartiment uitându-se la părțile laterale.

— Nu-mi vine să cred. Bănuiesc că a fost modificat, a fost ceva scos de aici pentru a face loc mai mult. Mă întreb de ce.

— Am cumpărat trăsura la mâna a doua. Poate vreun fermier a vrut să-și care purceii acolo. Ai de gând să iei odată mâncarea aia sau așteptăm să murim de foame?

Blair scoase coșul mare de picnic din spațiul ascuns și se așeză.

— E loc suficient acolo să încapă și un om, spuse ea, scoțând din coș o cutie cu carne de pui prăjită, un borcan cu salată de cartofi și un altul cu limonadă.

— Ai de gând să vorbești despre asta toată ziua? N-ar fi mai bine să-ți povestesc despre câteva cazuri de pe vremea când eram intern la Chicago?

Orice, se gândi Leander doar s-o facă să nu se mai gândească la locul acela ascuns. Dacă paznicii de la minele de cărbuni ar fi fost pe jumătate la fel de vigilenți ca Blair, el n-ar mai fi fost în viață astăzi.

Mâncă o bucată de pui cu o mână în timp ce ținea hățul cu cealaltă și-i spuse o poveste lungă despre un tânăr adus de poliție într-o seară, care, pentru că era deja vânăț și nu mai respira, fusese declarat mort, dar Leander considerase că încă mai există o șansă. Încercase manipulări ritmice, dar când nu primise niciun răspuns, îl examinase pe pacient și descoperise că pupilele lui erau mici cât niște ace de gămălie, așa că Leander își dăduse seama că omul fusese victima unui „abuz” de opium.

— Ai de gând să mănânci toată salata aia de cartofi singură? întrebă Lee și

când Blair vru să-i dea borcanul cu furculiță cu tot, el îi zise că n-avea cum să mănânce și friptura de pui și să conducă și trăsura în același timp.

Astfel că Blair trebui să se așeze lângă el ca să-l poată hrăni cu salată.

— Zi mai departe ce s-a întâmplat.

— Mi-am dat seama că singurul mod în care-l puteam ține pe tânărul acela să nu intre în comă era să continui respirația artificială până când își revenea. Niciunul dintre doctori n-a vrut să-și piardă timpul cu el, considerându-l deja mort, așa că s-au dus la culcare, iar eu și asistentele am făcut cu schimbul încercând să-l salvăm.

— Sunt sigură că asistentele au fost de acord să te ajute, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Nu prea aveam probleme cu ele, dacă asta vrei să spui.

Ea îi duse la gură furculița plină cu salată.

— Ai de gând să te lauzi sau ai de gând să spui mai departe ce s-a întâmplat?

Leander continuă să-i povestească despre noaptea lungă petrecută lângă bolnav, încercând să-i salveze viața, cum luase o cârpă rece cu care îl lovise peste stomacul gol și cum îi stimulase inima și-i dăduse să bea kilograme de cafea. El și asistentele munciseră cu schimbul toată noaptea până dimineața plimbându-l pe culoare până când consideră că era în afară de orice pericol și-l lăsaseră în pat să doarmă.

Lee abia dacă dormise două ore în noaptea aceea înainte de a intra din nou în tură și când făcuse vizita de dimineață, mersese în salonul pacientului său: gata să-i oprească șuvoiul de mulțumiri cu care bănuia că va fi întâmpinat.

— Dar omul nu spuse decât: „Uitați, domnule doctor, vedeți, n-au reușit să-mi ia ceasul. Era aici la loc sigur în pantaloni, ascuns de hoții care m-au otrăvit”.

— Nici măcar nu și-a dat seama de tot ceea ce ai făcut pentru el? întrebă Blair nevenindu-i să creadă.

Leander îi zâmbi și în următoarea clipă ea văzu umorul situației. Erau și momente în care a fi doctor nu însemna numai gloria pe care și-o imaginau ceilalți, ci și o muncă grea de rutină.

Terminară prânzul și, pe măsură ce-și continuau călătoria, Blair îl puse pe Lee să-i povestească și alte întâmplări din experiența lui de doctor atât în America, cât și în străinătate. La rândul ei, Blair îi povesti despre unchiul Henry și studiile ei, unde

profesorii fuseseră atât de exigenți spunând că femeile se vor afla în permanență în competiție cu medicii bărbați care se așteptau ca ele să fie prost pregătite din punct de vedere profesional, astfel încât, bineînțeles, ele trebuiau să fie cel mai bine pregătite. Îi povesti despre examenul foarte dificil care durase trei zile și la care reușise, obținând astfel postul de la spitalul *St. Joseph*.

— Și am câștigat! spuse ea, apoi continuă să-i povestească lui Leander despre spital.

Nu-și dădu seama de modul în care o privea Leander continuând să vorbească despre viitorul ei la spital.

La începutul după-amiezei ajunseră la marginea fermei Winter, iar Lee conduse trăsura către clădirea mare și veche a fermei pentru a o vedea pe fiica de opt ani a fermierului, ce se afla în convalescență în urma unei febre tifoide.

Fetița se simțea foarte bine, iar Lee și Blair rămaseră pentru o cană de lapte de vacă proaspăt muls și o bucată mare de turtă de mălai.

— Probabil că asta e singura plată pe care o vom primi, spuse Lee când se întorceau la trăsură. Doctorii nu se prea îmbogățesc la țară. E bine că tu ai să mă ai pe mine care o să te întrețin.

Blair vru să spună că n-are de gând să rămână în Chandler și să se mărite cu el, dar ceva o făcu să se oprească. Poate că acesta era modul prin care el recunoștea că ea era un medic adevărat și că atunci când, și dacă, se vor căsători ea va putea în continuare să-și practice meseria. Și luând în considerare prejudecățile și misoginismul din acest oraș, acest lucru însemna foarte mult.

Abia se îndepărtaseră de fermă, când de ei se apropie un cowboy în goană, oprindu-și brusc calul ce se ridică în două picioare într-un nor de praf.

— Avem nevoie de ajutor, doctore, spuse cowboy-ul.

Spre mirarea lui Blair, Lee nu porni imediat ca de obicei în viteză.

— Nu ești de la „Lazy J”?

Omul încuviință.

— Vreau s-o duc pe doamna înapoi la fermă înainte de a te însoți.

— Dar, doctore, omul a fost împușcat și sângerează. Trebuie ajutat imediat.

Ieri, Blair ar fi fost furioasă dacă Lee ar fi vrut să o excludă de la tratarea vreunui caz, dar acum știa că el nu avea nimic împotriva ei să-l ajute cu pacienții, așa

că trebuie să fi fost vorba despre altceva. Îi puse o mână pe braț.

— Indiferent despre ce este vorba, vreau să merg și eu.

Exista un fel de amenințare ascunsă în glasul ei care-i dădea de înțeles că l-ar urma dacă ar lăsa-o la fermă.

— Acum nu mai trag, doctore, spuse cowboy-ul. Doamna va fi în siguranță cât timp îl coși dumneata pe Ben.

Leander îl aruncă o privire lui Blair, apoi își ridică ochii spre cer.

— Sper să nu regret mai târziu, zise el, pocnind din bici și pornind la drum.

Blair se agăță de marginea trăsurii și spuse:

— Se trage?

Dar nimeni n-o auzi.

Lăsară calul și trăsura la oarecare distanță și cowboy-ul îi conduse către ruinele unei case din chirpici, de pe o coastă abruptă, având o bucată de acoperiș căzută.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Lee, uitându-se printre copaci către o altă ruină.

Blair ar fi vrut să întrebe ce se întâmplă, dar Lee o împinse ușor de spate către dărâmături. Când ochii ei se obișnuiră cu întunericul, văzu un bărbat și o femeie grasă și murdară așezați pe podea sub ceea ce mai rămăsese dintr-o fereastră, având puști pe umeri, pistoale alături și cartușe goale în jur. Într-un colț erau trei cai. Făcând ochii mari ea privi în jur, convinsă că intrase în ceva ce nu-i plăcea deloc.

— Hai să-l coasem și să plecăm de-aici, spuse Lee, aducând-o înapoi cu gândul la sarcina pe care o aveau de îndeplinit.

În colțul cel mai întunecat al colibeii, pe jos, se afla întins un bărbat ce se ținea cu mâinile de stomac, având fața albă ca varul.

— Știi cum se administrează cloroform? întrebă Lee în timp ce-și steriliza mâinile.

Blair dădu din cap încuviințând și începu să scoată sticle și lumânări din geantă.

— Rezistă la băutura? îi întrebă ea pe oamenii din încăpere.

— Păi sigur că da, spuse cowboy-ul ezitând, dar nu mai avem nimic de băut. Ai dumneata ceva?

Blair rămase foarte calmă.

— Încerc să-mi dau seama cât cloroform trebuie să-i administrez. Pentru un

om, care bea mult whisky până se îmbată, este nevoie de mai mult cloroform ca să-l adoarmă.

Cowboy-ul zâmbi.

— Ben poate să bea mai mult decât oricare. Îi trebuie două sticle de whisky doar ca să se binedispună. Nu l-am văzut niciodată beat.

Blair încuviință încercând să estimeze din ochi greutatea omului și începu să toarne cloroform printr-un con. Când începu să-și facă efectul, el începu să se zbată, iar Blair se întinse peste pieptul lui în timp ce Leander îl ținea de picioare. Din fericire nu prea mai avea putere și nu reuși să-și facă prea mult rău.

Când Lee îi dădu deoparte pantalonii și văzu gaura făcută de glonț în stomacul lui, Blair bănuie că nu prea mai avea șanse de supraviețuire, dar Lee nu păru să fie de aceeași părere în timp ce inciza abdomenul rănitului.

Un prieten de-al unchiului Henry, un doctor specializat în chirurgie abdominală, îi vizitase odată venind de la New York și se aflase acolo când fusese adusă o fetiță ce căzuse într-o sticlă spartă. Blair se aflase în sala de operații când medicul îndepărtase sticla din stomacul copilului și-i reparase cele trei găuri din intestine. Această operație o impresionase pe Blair atât de mult, încât se hotărâse să se specializeze în chirurgia abdominală.

Dar acum, când îl privea pe Leander, băgând ață în ac pentru el, era înspăimântată. Glonțul îi pătrunsese pacientului prin șold și-i traversase abdomenul ieșind pe la baza foselor străbătându-i intestinele și perforându-i-le în mai multe locuri.

Degetele lungi ale lui Leander urmăreau traiectoria glonțului, cosând intestinele pe parcurs. Blair numără paisprezece găuri pe care le cusu înainte de a ajunge la suprafața pielii, și a coase și gaura pe unde ieșise glonțul.

— Nu are voie să mănânce absolut nimic patru zile, spuse Leander în timp ce se apropia de finalul operației, în a cincea zi poate să bea lichide. Dacă nu ascultă și mănâncă, moare în două ore pentru că mâncarea îl va otrăvi.

Își ridică ochii spre cowboys.

— E clar?

Nimeni nu-i răspunse lui Lee pentru că în clipa aceea șase gloanțe fură trase în coliba dărăpănată.

— La dracu'! spuse Lee, tăind așa de la ultima cusătură cu foarfeca pe care i-o dădu Blair. Credeam că o să ne lase mai mult timp.

— Ce se întâmplă? întrebă Blair.

— Idioții ăștia, îi explică el, fără a-și coborî glasul, se războiesc între ei. De obicei se desfășoară una sau două lupte de genul ăsta în jurul orașului. Asta însă durează de șase luni. S-ar putea să fim nevoiți să rămânem aici o vreme până când se hotărâsc să facă o nouă pauză.

— Pauză?

Lee se șterse pe mâini.

— Sunt destul de civilizați în general. Când o persoană este rănită încetează focul până când poate fi găsit și adus un doctor care să coasă pe cineva găurit. Din păcate nu simt niciun fel de obligație să aștepte și până când termină doctorul ce are de făcut. S-ar putea să rămânem aici până mâine dimineață. Odată am fost nevoit să rămân așa două zile. Acum înțelegi de ce voiam să rămâi la ferma lui Winter.

Blair începu să curețe și să pună la loc în trusă instrumentele folosite.

— Și acum stăm și așteptăm?

— Da. Acum așteptăm.

Lee o conduse în spatele unui zid jos de chirpici care fusese odată un perete despărțitor dintre două încăperi. Se așeză în cel mai îndepărtat colț și-i făcu semn lui Blair să vină lângă el. Dar ea refuză.

Simțea nevoia să stea cât se putea de departe de el, așa că se sprijini de peretele opus. Când un glonț lovi zidul la nici zece centimetri de capul ei, se aruncă practic în brațele deschise ale lui Lee și-și îngropă capul la pieptul lui.

— Nu mi-am imaginat niciodată că s-ar putea să-mi placă un astfel de război, murmură el și începu să o sărute pe gât.

— Nu începe din nou, spuse Blair, chiar dacă își întoarse capul, ca el să-i poată atinge buzele.

Lui Lee nu-i trebui multă vreme ca să-și dea seama că nu putea continua așa, nu aici și acum, cu atâția oameni prezenți și cu gloanțele ce zburau în jurul lor.

— Bine. O să mă opresc, spuse el și zâmbi văzând expresia întipărită pe chipul lui Blair.

Ea nu se mișcă de lângă el, ci rămase în brațele lui, pentru că apropierea de el o

făcea să se simtă în siguranță, iar zgomotul împușcăturilor părea să fie mai îndepărtat.

— Spune-mi unde ai învățat să coși intestinele așa?

— Deci, vrei să mai facem puțină conversație. Ei bine, să vedem, prima dată...

Blair nu se mai sătura să-l asculte. Ceasuri întregi rămaseră îmbrățișați, Blair punându-i un număr nesfârșit de întrebări în legătură cu cazurile pe care le tratase în trecut, care fusese cel mai dificil dintre ele sau cel mai nostim, de ce dorise să ajungă doctor și tot mereu așa, până când, pentru a lua o pauză, începu el să-i pună tot felul de întrebări.

Soarele asfințise și acum apărea câte un interval mai mare între împușcături, dar oricum schimbul de focuri dură toată noaptea. Lee încercă s-o convingă pe Blair să doarmă puțin, dar ea refuză.

— Văd că-l veghezi, spuse ea făcând un gest către răsărit. N-ai intenția să dormi și nici eu. Care crezi că sunt șansele lui de a supraviețui?

— Totul depinde de infecție, iar asta numai Dumnezeu poate să o controleze. Eu n-am putut decât să-l cos.

Cerul începu să se lumineze, iar Leander spuse că ar trebui să-și examineze pacientul care începuse să se miște.

Blair se ridică să se întindă și în clipa următoare auzi un zgomot care o făcu să uite de orice altceva în afară de profesia ei. Era zgomotul unui glonț care lovise pe cineva.

Blair se îndepărtă de Lee și fugi după colțul zidului exact la timp pentru a vedea ce se întâmplase. Omul care nu vorbise fusese lovit în barbă, iar femeia înșfăcase un pumn de balegă proaspătă de cal vrând să îl pună pe rana deschisă.

Blair nu se mai gândi la gloanțele care-i zburau pe deasupra capului și se aruncă din picioare peste femeia cea voinică.

Speriată și furioasă femeia începu să se lupte cu Blair, iar Blair trebui să se apere de pumnii ei, dar sub nicio formă nu o putea lăsa pe femeia asta să pună bălegar de cal peste o rană deschisă.

Blair era atât de hotărâtă să-și îndeplinească scopul, încât nici măcar nu observă că ea și femeia se rostogoliseră către deschizătura unde fusese ușa.

În clipa în care Blair încerca să scape de mâna femeii care o înșfăcase de păr, se auzi tunetul unei arme ce se descărca deasupra capetelor lor.

Amândouă se opriră din luptă și ridicându-și ochii îl văzură pe Leander stând între ele și coliba de vizavi, cu pușca la șold, încărcând-o cât putea de repede și trăgând.

— Intrați dracului înăuntru, strigă el către cele două femei, iar în clipa următoare dădu drumul unul șuvoi de înjurături adresate celor aflați în coliba cealaltă, spunându-le că el era doctorul Westfield și că știa cine sunt ei și că, dacă vor mai veni la el după ajutor, o să-i lase să sângereze până o să-și dea duhul.

Focul încetă.

Când Leander intră din nou în colibă, Blair îi curăța bărbia rănitului.

— Dacă mai faci așa ceva vreodată, să știi că am să...

Se întrerupse părând să nu poată găsi o amenințare corespunzătoare.

Stătu în picioare privind-o pe Blair în tăcere, în timp ce ea cosea bărbia rănitului și o bandaja, iar când termină de pus ultima bucățică de bandă adezivă peste rană, el o luă de braț și o ridică.

— Plecăm de aici în clipa asta. N-au decât să se împuște cât vor, că nu-mi mai pasă. N-am de gând să-ți risc ție viața pentru niciunul dintre ei.

Blair abia avu timp să-și ia trusa înainte ca Lee s-o tragă afară din colibă.

* * *

— Sindicalistul tău a venit azi-noapte, îl întâmpină Reed pe fiul lui, imediat ce acesta intră în casă.

Lee își freca ceafa care-l dorea în urma nopții petrecute sprijinit de o scândură, dar la vorbele tatălui său își ridică ochii îngrijorat.

— Sper că n-ai lăsat pe nimeni să-l vadă, nu?

Reed îi aruncă fiului său o privire disprețuitoare.

— N-a făcut altceva decât să mănânce și să doarmă, ceea ce mi se pare că tu n-ai reușit să faci de câteva zile bune. Sper că n-ai ținut-o cu tine pe Blair toată noaptea. Gates să știi că te caută.

Lee nu-și dorea nimic altceva mai mult decât să mănânce și să tragă un pui de somn, înainte de a trebui să meargă la spital, dar se părea că nu prea avea timp pentru așa ceva.

— E gata de plecare?

Reed rămase tăcut câteva clipe, privindu-și fiul și simțind că poate asta e ultima dată când îl vede în viață, întotdeauna avea această senzație înainte ca Lee să plece pentru a duce pe vreunul dintre sindicaliști în taberele de muncă ale minerilor.

— E gata, zise Reed, nereușind să spună mai mult.

Obosit, Lee merse la grajduri și-l trimise pe băiatul-îngrijitor să facă un comision, în timp ce el înhămă un cal la trăsură. Calul lui pătat era prea obosit după ce alergase toată noaptea, așa că Lee luă unul dintre caii tatălui său.

Atent să nu-i zărească cineva, merse la ușă pentru a-l lua pe omul ce aștepta lângă tatăl său. Lee aruncă o singură privire către tânăr, dar acesta avea aceeași sclipire în ochi pe care o aveau toți sindicaliștii; o sclipire înfocată, o forță ce iradia o asemenea căldură, încât îți dădeai seama că n-are rost să le vorbești despre pericolele la care se expuneau pentru că lor nu le păsa.

Ceea ce făceau, cauza pentru care luptau era mult mai important decât viețile lor.

Leander scoase majoritatea lucrurilor aflate în compartimentul din spatele trăsurii, acel spațiu mare care-i stârnise curiozitatea lui Blair, și omul se strecură înăuntru. Nu schimbară niciun cuvânt pentru că toți cei trei bărbați erau mult prea conștienți despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla astăzi.

Gărzile înarmate de la taberele de muncă întâi trăgeau și pe urmă întrebau.

Reed îi dădu lui Lee un mulaj de carton care intră în șanțurile laterale ale compartimentului, deasupra omului ascuns înăuntru, un mulaj care la prima vedere părea un teanc de pături, apoi o armă, o frânghie și un ferăstrău, lucruri pe care orice om le putea avea cu el în trăsură. Deasupra, Lee își puse trusa medicală.

O clipă Reed îl atinse pe fiul său pe umăr, apoi Lee urcă și plecă.

Leander conduse cât de repede putu fără a-i produce omului ascuns prea multă durere. În urmă cu două săptămâni, el și tatăl său avuseseră o nouă discuție despre ceea ce făcea Lee, iar Reed îi spusese că Lee n-ar trebui să-și riște viața pentru a-i conduce pe acești sindicaliști în taberele de muncă și că, în eventualitatea în care ar fi fost prins și ar fi reușit să scape cu viață, niciun tribunal din țară nu l-ar fi putut scăpa de pedeapsă pentru ceea ce făcea.

Când Lee se apropie de drumul ce ducea către taberele de muncă, merse mai

încet, uitându-se atent în jur ca să vadă dacă nu cumva se află prin preajmă cineva. Lee își aminti de momentul în care-i luase apărarea proprietarului minelor de cărbuni de lângă Chandler, Jacob Fenton, în fața lui Blair. Îi găsisse scuze lui Fenton spunând că acesta trebuia să dea socoteală acționarilor și că nu el era răspunzător în totalitate pentru situația grea a minerilor. Lee adesea spunea asemenea lucruri pentru a-i înșela pe cei din jur. Nu voia ca ei să știe cât de mult era el impresionat de mizeria în care trăiau minerii.

Aceștia aveau două alternative: fie se supuneau regulilor companiei, fie erau dați afară. Simplu ca bună ziua. Dar aceste reguli nu erau pentru oameni, erau pentru prizonieri!

Tot ceea ce era legat de mine se afla în proprietatea companiei. Oamenii erau plătiți în cartele ce puteau fi schimbate numai la magazinele companiei, iar dacă se afla că cineva a cumpărat ceva de la vreun magazin din oraș, putea fi concediat pe loc. Oricum, oamenilor nu li se permitea să părăsească taberele de muncă.

Proprietarii minelor susțineau că taberele de muncă erau orașe și că minerii și familiile lor nu avea nevoie de nimic din Chandler.

Și tot proprietarii afirmau că gărzile aflate la porți care nu lăsau pe nimeni să intre sau să iasă „îi protejau pe mineri” de hoți și de escroci.

Dar adevărul era că paznicii se aflau acolo pentru a-i ține la distanță pe agitatori. Se aflau acolo pentru a îndepărta orice posibilitate de apariție a organizatorilor de sindicat care să intre în tabere și să le vorbească minerilor.

Proprietarii nu-și puteau permite izbucnirea vreunei greve și aveau dreptul de a posta paznici înarmați la intrare care să controleze vehiculele ce intrau sau ieșeau.

Foarte puține căruțe erau lăsate să intre: bătrâne care aduceau din oraș legume proaspete, vreo doi muncitori ce reparau când și când anumite lucruri, inspectorii de la mine și un doctor al companiei care făcea vizite la bolnavi. Un om care era un doctor atât de sărac, încât nu-și putea deschide propriul cabinet. Compania îl plătea mai mult în whisky și, drept mulțumire, el închidea ochii făcându-se că nu vede nimic din ce era în jur, declarând compania nevinovată ori de câte ori avea loc vreun accident; astfel încât văduva și copiii să nu poată primi despăgubiri.

În urmă cu un an, Lee se duse la Fenton și-i ceruse voie să intre în tabere, fără vreo plată din partea proprietarului companiei, pentru a examina sănătatea

minerilor. Fenton ezitase la început, dar, în cele din urmă, îi acordase această permisiune.

Ceea ce văzuse Lee acolo îl îngrozise. Exista o asemenea sărăcie, încât abia reuși să-și păstreze cumpătul. Bărbații se luptau toată ziua în subterane pentru a-și câștiga salariul, iar la sfârșitul săptămânii abia dacă reușeau să-și hrănească familiile.

Erau plătiți după cantitatea de cărbune pe care o scoteau la suprafață, dar o treime din timpul lor era pierdut cu ceea ce minerii numeau „timpuri morți”, muncă pentru care nu primeau niciun ban. Ei însuși trebuiau să plătească pentru stâlpii de lemn folosiți la susținerea galeriilor de mină pentru că proprietarul spunea că siguranța era responsabilitatea minerilor și nu a sa.

După primele zile petrecute în taberele de muncă, Lee se întorsese acasă și nu fusese în stare să scoată o vorbă zile în șir.

Se uita la micul și bogatul orașel Chandler, o vedea pe sora lui venind acasă de la *The Famous* cu cincisprezece metri de cașmir scump și se gândea la copiii pe care-i văzuse stând în zăpadă în picioarele goale. Își amintea de bărbații ce stăteau la rând pentru a-și primi plata și-l auzea pe casier spunându-le cât aveau de plătit ei pentru săptămâna în curs, și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că trebuia să acționeze. N-avea idee cum anume până când nu văzu articole în ziar despre organizarea unor sindicate pe Coasta de Est.

Cu glas tare îl întrebase pe tatăl său dacă sindicaliștii ar fi putut fi convinși să vină și în Colorado.

Reed, de îndată ce-și dăduse seama la ce anume se gândea fiul său, încercase să-l descurajeze, dar Lee continua să meargă în tabere și cu cât vedea mai multe cu atât știa ce are de făcut.

Luă trenul până în Kentucky și acolo îi întâlni pe primii organizatori de sindicat, povestindu-le despre ceea ce se întâmpla în Colorado. Aflase despre încercările nereușite dinainte de a organiza un sindicat în Colorado și fusese avertizat că implicarea în această problemă i-ar putea cauza moartea.

Leander își aminti cum ținuse o fetiță subțirică de trei ani în brațe care murise de pneumonie și se arătase de acord să dea o mână de ajutor indiferent cum va putea.

Până acum reușise să aducă trei sindicaliști în taberele de muncă, iar proprietarii știau că ei se află acolo și că cineva îi ajută pe mineri, așa că deveniseră

din ce în ce mai prudenți.

Anul trecut, un miner voinic pe nume Rafe Taggert începuse să dea de înțeles că el era cel vinovat, că el era cel care-i adusese pe organizatori în tabere. Dintr-un motiv necunoscut, omul credea că nici paznicii, nici proprietarul nu se vor atinge de el, că nici „un accident” nu va fi pus la cale pentru a scăpa de el. Erau zvonuri că fratele lui Taggert ar fi fost odată căsătorit cu sora lui Fenton, dar nimeni nu era sigur. Pentru că minerii trebuiau să umble foarte mult deoarece minele se închideau una după alta, niciunul dintre oameni nu se aflase în zonă destul timp ca să-și amintească despre ceva ce se petrecuse cu treizeci de ani în urmă.

Dar, indiferent de motiv, bănuiala căzuse asupra lui Rafe Taggert și nimeni până acum nu-l suspectase pe frumosul doctor care cu atâta bunătate își făcea timp să-i ajute pe mineri.

Când Lee ajunsese la poarta zonei în care se afla *Empress Mine* el făcu tot ce-i stătu în putință să se poarte nonșalant, schimbând câteva vorbe cu paznicii. Nimeni nu-l controlă, iar el merse până în celălalt capăt a taberei pentru a-i da drumul omului să se ascundă între copaci, până când Lee, mergând din casă în casă, putea începe organizarea unei întruniri. Doar câte trei oameni se întâlneau deodată cu organizatorul. Tânărul urma să rămână acolo toată ziua până la noapte, riscându-și viața în fiecare clipă. Iar Lee urma să meargă din casă în casă, uitându-se la copii și spunându-le bărbaților unde-l pot întâlni pe organizator și, de fiecare dată, își puna viața în pericol pentru că deja știa că unul dintre acești oameni era informator.

CAPITOLUL 13

Blair se trezi duminică dimineață simțindu-se minunat. Se întinse până îi trosniră oasele, ascultă ciripitul vesel al păsărelelor la fereastră și se gândi că aceasta trebuie să fie o zi foarte bună. Minteă îi era plină de ceea ce făcuse împreună cu Lee cu o zi în urmă. Își aminti cum reparase el intestinele aceluia rănit, cu degete experte și cu siguranța lucrului dinainte știut.

Ar fi vrut ca și Alan să-l fi putut vedea operând.

Brusc se ridică în capul oaselor. Alan! Uitase complet că avea întâlnire cu el ieri la ora patru. Fusese atât de îngrijorată de Houston, de felul în care sora ei se făcuse de răs în legătură cu inelele acelea și apoi venise telefonul lui Lee, iar ea simțise că el o invită să-l însoțească doar dintr-un sentiment al datoriei. Nici prin cap nu-i trecuse că va fi plecată toată noaptea.

Susan veni să-i spună că familia urma să plece la biserică curând după micul dejun și că domnul Gates ceruse ca ea să meargă împreună cu ei. Blair sări din pat și se îmbracă repede. Poate că Alan va fi la biserică și îi va putea explica de ce nu venise și că fusese plecată să lucreze.

Alan se afla într-adevăr acolo la trei rânduri în fața lor și, indiferent cât se chinui Blair să-i atragă atenția, el nu-și mai întoarse capul după o primă privire aruncată în direcția ei. Pentru a o face să se simtă încă și mai prost, el stătea lângă domnul Westfield și Nina. După ce ieșiră din biserică, Blair reuși să se apropie de el pentru câteva minute în mica curte din fața clădirii.

— Deci ai fost cu Westfield, începu Alan în clipa în care rămaseră singuri.

O privea furios.

Blair deveni rigidă în ciuda bunelor ei intenții de a fi umilă.

— Mi se pare că tu ai fost cel care a fost de acord cu o competiție și nu eu, iar înțelegerea a fost ca eu să nu refuz invitațiile lui Leander.

— Toată noaptea?

El reuși să o privească de sus, deși aveau aproape aceeași înălțime.

Blair bătu în retragere.

— Am lucrat și am fost prinși în mijlocul unui schimb de focuri la o fermă, iar Leander spune că...

— Scutește-mă, te rog, de vorbele lui înțelepte. Acum trebuie să plec. Am alte planuri.

— Alte planuri? Dar credeam că poate azi după-amiază...

— O să te sun mâine. Asta numai dacă ai să fii acasă. Spunând acestea se întoarse pe călcâie și o lăsă stând acolo singură.

Nina Westfield veni să-i spună că Lee trebuia să lucreze la spital tot restul zilei. Blair urcă în trăsură cu mama ei și cu tatăl vitreg și aproape că nici nu-și dădu seama că Houston nu era cu ei.

Acasă Opal începu să se agite în sufragerie, aranjând flori pe masă și punând în mijloc cel mai înalt și mai frumos sfeșnic de argint.

— Aștepți pe cineva? întrebă Blair într-o doară.

— Da, draga mea, vine el.

— Cine?

— Kane, al lui Houston. Oh, Blair, e un om atât de drăguț. Simt că o să-ți placă foarte mult.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și intră Houston ducându-l de braț pe milionarul ei, de parcă ar fi reprezentat vreun premiu la vreun joc pe care abia-l câștigase. Blair îl văzuse mai întâi la biserică puțin mai devreme și recunoscuse că e un bărbat bine, nu atât de frumos ca Leander sau ca Alan chiar, dar era mai mult decât prezentabil, dacă agreeai genul de bărbat voinic și musculos.

— Te rog să iei loc aici, domnule Taggert, lângă Houston, vizavi de Blair, spuse Opal.

Pentru o clipă toată lumea, după ce se așeză, rămase pe loc uitându-se la farfuria sau în jur fără a spune nimic.

— Sper că-ți place friptura de vită, zise domnul Gates, începând să taie o bucată mare de carne.

— Sunt sigur că o să-mi placă mai mult decât ce mănânc eu de obicei, sau mai bine zis ce mâncam până când Houston mi-a angajat o bucătăreasă.

— Și pe cine ai angajat, Houston? întrebă Opal cu puțină răceală în glas, amintindu-i astfel fiicei ei că în ultima vreme pleca de acasă, lipsind ceasuri întregi fără ca nimeni să știe unde se află.

— Pe doamna Murchison, în perioada cât familia Conrad e plecată în Europa.

Domnule, domnul Taggert s-ar putea să aibă câteva sugestii pentru investiții, îi spuse ea domnului Gates.

De aici încolo, se gândi Blair, nimic nu-l mai putu opri pe miliardar. Era ca un elefant în mijlocul unor pui de gamă. Când domnul Gates îl întrebă despre acțiunile căilor ferate, Taggert își ridică pumnul și urlă că toate companiile feroviare erau pe moarte, că toată țara era plină de căi ferate și că nu se mai putea scoate un ban ca lumea de pe urma lor doar câteva sute de mii acolo”. Pumnul lui poposi pe masă și totul din jur, inclusiv oamenii, săriră în sus.

În comparație cu temperamentul și glasul lui Taggert, Gates semăna cu un biet pisoi. Taggert nu accepta să fie contrazis; avea dreptate în toate privințele și vorbea despre milioane de dolari ca despre firele de nisip.

Și de parcă urletele și aroganța sa n-ar fi fost destul, manierele sale erau îngrozitoare. Își tăie friptura cu marginea furculiței și când aceasta alunecă pe masă către Blair, el nici măcar nu se opri din discursul pe care i-l ținea lui Gates despre cum să-și conducă fabrica de bere, ci pur și simplu puse carnea la loc în farfurie și continuă să mănânce. Ignorând cele trei feluri de legume servite, își umplu farfuria cu aproape un kilogram de cartofi piure și goli conținutul sosierei peste grămada de cartofi. Înainte de a termina, mâncase jumătate din friptura de cinci kilograme. Lovise ceașca de ceai a lui Houston, dar ea nu făcu decât să-i zâmbească, făcându-i semn servitoarei să aducă un șervețel. Bău șase pahare de ceai cu gheață până când Blair observă că Susan îi turna pe ascuns în pahar dintr-o cană separată. Blair își dădu atunci seama că Houston aranjase ca Taggert să bea bere brună cu gheață. Vorbea cu gura plină și de două ori se trezi cu mâncare pe barbă. Houston, de parcă el ar fi fost un copil, îi atinse mâna și apoi șervețul, aflat încă împăturit lângă farfuria sa.

După o vreme Blair renunță să mai mănânce. Nu-i plăcea deloc ca mâncarea să zboare în jurul ei, ca argintăria să sară de pe masă ori modul în care omul acesta arogant monopoliza conversația.

Conversația, ha! mai degrabă un discurs ținut de el.

Cel mai neplăcut lucru era să vadă cum Houston, mama ei și Gates îi sorbeau cuvintele din gură. Ai fi crezut că din gura lui picură aur. Și poate chiar așa era, se gândi Blair dezgustată. Ea niciodată nu se gândise prea mult la bani, dar poate că banii erau cel mai important lucru pentru alții. Cu siguranță părea să fie foarte

important pentru Houston care dorea de bunăvoie să se supună acestui bărbat îngrozitor și hidos pentru tot restul vieții.

Blair înșfăcă sfeșnicul înainte de a cădea, când Taggert se întinse după sosieră. Bucătăreasa probabil că îl preparase într-o roabă, se gândi ea.

Chiar în clipa aceea, Taggert făcu o pauză în propunerea pe care i-o făcea lui Gates permițându-i să participe la o licitație pentru pământ, aruncându-i o privire lui Blair. Brusc se opri din vorbă și se ridică, împingând scaunul în spate.

— Iubito, ar fi bine să plecăm dacă vrei să ajungem în parc cât timp e încă lumină.

Doamne, Dumnezeule, se gândi Blair, nici măcar nu avea bunul simț să stea până când terminau și ceilalți de mâncat. Era gata să plece și ca un tiran ce era îi cerea și lui Houston să plece odată cu el.

Ascultătoare, Houston îl urmă.

* * *

— Oh, Lee, spuse Opal zâmbind, întorcând capul ca să se poată uita la el și făcând vechiul balansoar de stejar să scârțâie. Nu te-am auzit venind.

Se uită mai bine la el.

— Pari să fii mai fericit decât în urmă cu câteva zile. S-a întâmplat ceva?

Pe chipul lui Opal se putea citi un fel de expresie de parcă i-ar fi spus „Ți-am zis eu!”.

Lee o sărută pe obraz, apoi se așează pe un scaun aflat pe verandă. Se juca aruncând și prinzând în mână un măr roșu.

— Poate că n-o vreau neapărat pe fiica dumitale de soție cât te vreau pe dumneata să-mi fii soacră.

Opal continuă să brodeze.

— Deci astăzi crezi că există o șansă pentru a obține mâna fiicei mele. Dacă mi-amintesc corect, ultima dată când am vorbit, erai sigur că n-ai s-o poți câștiga niciodată. S-a schimbat ceva?

— Dacă s-a schimbat? Absolut totul.

Mușcă din măr cu poftă.

— O să câștig. Nu numai că o să câștig, dar o să fie la un scor net. Bietul Hunter nu mai are nicio șansă.

— Înțeleg că ai găsit cheia către inima lui Blair. Fără a fi nevoie de flori și de bomboane.

Leander zâmbi, apoi se întoarse surâzând spre ea.

— Am să-i fac curte cu ceea ce-i place; cu plăgi împușcate, septicemii, infecții respiratorii, amputări și orice altceva mai pot găsi pentru ea. Probabil că o să-i placă la nebunie să sară în ajutorul celor de aici.

Opal păru de-a dreptul îngrozită.

— Dar este ceva înfiorător. Chiar trebuie să fie chiar atât de drastic?

— Din câte mi-am dat seama, la ea, cu cât cazul este mai grav, cu atât îi place mai mult. Atâta timp cât se află cineva alături de ea ca să n-o lase să i se urce la cap, n-o să i se întâmple nimic.

— Iar tu vei fi cel ce va avea grijă de ea?

Leander se ridică.

— Pentru tot restul vieții. Cred că mi-am auzit iubita coborând. Vezi dumneata, în mai puțin de o săptămână va păși nerăbdătoare alături de mine către altar.

— Lee?

El se opri.

— Și cu *St. Joseph* cum rămâne?

El îl făcu cu ochiul.

— O să fac tot ceea ce-mi stă în putință ca ea să nu afle niciodată. Vreau ca ea să le refuze oferta. Cine sunt ei, la urma urmei, ca ea să nu poată lucra pentru ei?

— E un doctor bun, nu-i așa? zâmbi radioasă Opal plină de mândrie.

— Nu e rea, spuse Lee râzând încet, întorcându-se să intre în casă. Nu e rea deloc pentru o femeie.

* * *

Blair îl întâmpină pe Leander în salon. Ieri se dovedise a fi o zi îngrozitoare. Alan n-o sunase, de Lee nu știuse nimic toată ziua și-și făcuse griji pentru Houston și omul acela îngrozitor căruia i se vindea. Astfel încât acum îl primi pe Lee cu o

oarecare emoție. Oare se va comporta acum ca doctorul Lee sau ca Lee, cel care o insulta la fiecare pas?

— Ai vrut să mă vezi? întrebă ea prudentă.

Leander avea pe chip întipărită o expresie pe care ea n-o mai văzuse niciodată la el. Ceva ce semăna cu timiditatea.

— Am venit să discut cu tine, dacă asta nu te deranjează.

— Bineînțeles că nu, spuse ea. De ce să mă deranjeze să stau de vorbă cu tine?

Ea se așeză pe un scaun tapițat cu brocart roșu.

Leander își ținea pălăria în mână, amenințând s-o facă bucățele de atâta răsucit, iar când Blair îl invită cu un gest să ia loc, el dădu din cap în semn că nu.

— Nu îmi este ușor să-ți spun ceea ce m-a făcut să vin. Nu mi-e ușor să recunosc înfrângerea, mai ales într-o problemă atât de importantă pentru mine cum ar fi dorința de a te câștiga de soție.

Blair dădu să spună ceva, dar el ridică mâinile.

— Nu, dă-mi voie să spun ce am de spus fără să mă întrerupi. Îmi vine foarte greu, dar trebuie s-o spun pentru că numai la asta mă gândesc.

Se îndreptă către fereastră, continuând să-și răsucescă pălăria în mâini. Ea nu-l văzuse niciodată până atunci atât de nervos.

— Sâmbătă, când ne-am petrecut împreună ziua ca medici, a fost o zi formidabilă în viața mea. Până în ziua aceea aș fi pariat pe orice aveam că o femeie nu poate fi un doctor bun, dar tu mi-ai dovedit contrariul. În ziua aceea mi-ai demonstrat că o femeie, nu numai că poate fi un doctor bun, dar poate chiar deveni mai bună decât majoritatea bărbaților.

— Mulțumesc, spuse Blair, simțind cum o străbate un mic fior de plăcere, auzind vorbele lui.

El se întoarse cu fața la ea.

— Și de aceea renunț la întrecere.

— La întrecere?

— La competiție, atunci, sau cum vrei tu să-i spui. Mi-am dat seama ieri, în timp ce lucram singur la spital, că după ziua petrecută împreună m-am schimbat. Vezi tu, eu întotdeauna am lucrat singur, dar în ziua aceea când am lucrat împreună... Ei bine, a fost așa cum am visat și încă mai mult. Ne-am potrivit atât de bine împreună.

Am avut același ritm de lucru, aproape ca și cum am fi fost îndrăgostiți.

Se opri și se uită la ea.

— Vreau să spun asta în sens alegoric, bineînțeles.

— Bineînțeles, murmură ea. Nu sunt sigură că înțeleg ceva din toate astea.

— Nu înțelegi? Poate că am pierdut o soție, dar am câștigat un coleg! Pe o femeie s-ar putea să o tratez uneori cu un respect mai mic sau chiar deloc, s-ar putea să încerc s-o păcălesc încercând să-i demonstrez că prietenul ei e un biet băiețaș care nu știe să vâslească, să înoate sau să călărească un cal, dar niciodată n-aș putea, absolut niciodată, să-i fac asta unui coleg medic pe care am ajuns să-l respect și chiar să-l admir.

Blair rămase tăcută câteva clipe. Era ceva neplăcut în ceea ce spunea el referitor la Alan, dar cuvintele lui de laudă erau prea dulci pentru a o face să se împiedice în amănunte.

— Vrei să spui că nu mai vrei să te căsătorești cu mine?

— Vreau să spun că te respect, iar tu ai spus că vrei să te măriți cu Alan Hunter, așa, că acum nu-ți mai pot sta în cale. Tu și cu mine suntem egali în profesia medicală și nu mai pot acum să umilesc un coleg doctor în felul în care am făcut-o în ultimele câteva zile. Prin urmare, nu mai ești ținută prizonieră aici. Poți să pleci oricând cu omul pe care-l iubești și pot să te asigur că voi face tot ce-mi va sta în putință să-l împiedic pe Gates să spună și altora despre pierderea... castității tale.

Blair se ridică în picioare.

— Nu sunt sigură că am înțeles bine. Sunt liberă să plec? Nu mă mai șantajezi și n-ai să-l mai pui pe Alan în situații jenante? Și faci toate astea pentru că mă consideri un doctor bun?

— Ai perfectă dreptate. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama, dar până la urmă am reușit. Ce fel de căsătorie ar fi fost aceea bazată doar pe dorință? Bineînțeles că simțim o atracție reciprocă unul față de altul și poate că noaptea aceea a fost într-adevăr extraordinară, dar asta nu poate constitui o bază solidă pentru o căsătorie. Ceea ce aveți voi împreună, tu și cu Alan, e ceva real, puteți petrece mult timp împreună stând de vorbă, aveți interese comune și sunt sigur că ai și aceleași... hm, reacții față de atingerea lui pe care le ai și față de mine. Poate că împreună ați făcut chiar și dragoste de câteva ori în ultimele câteva zile, asta n-am de unde să știu.

— Poftim?!

Leander își plecă din nou capul.

— Iartă-mă. N-am vrut să te insult din nou. Întotdeauna reușesc să calc în străchini când mă aflu în preajma ta. Acum, probabil că n-ai să mai asculți ceea ce mai aveam să-ți spun.

— Ba am să te ascult, zise ea. Spune-mi și restul.

Ea se simțea ciudat de dezamăgită. Bineînțeles faptul că el o respecta ca doctor era minunat, dar în același timp și-ar fi dorit parcă și altceva și nu știa ce anume.

Când el se uită din nou la ea, ochii lui erau plini de strălucire.

— Știu că vrei să te întorci în Pennsylvania și nu te învinovățesc pentru asta, dar, lucrând alături de tine, a fost o plăcere pentru mine, și, pentru că știu că niciodată nu voi mai avea această ocazie, întrucât sunt sigur că n-ai să mai vrei niciodată să te întorci în Chandler după toate câte s-au întâmplat în ultimele câteva zile, aș dori să te întreb dacă aș putea avea onoarea să lucrez cu tine în următoarele câteva zile. Tata a fost de acord să-i convingă pe cei din consiliu să te lase să lucrezi la spital sub îndrumarea mea și împreună vom putea munci până când are loc nunta lui Houston. Oh, Blair, ți-aș putea arăta planurile mele pentru clinica de femei. Nu le-am mai arătat nimănui până acum și aș dori foarte mult să ți le arăt ție. Poate chiar mi-ai putea oferi unele sugestii, dar asta numai dacă ai timp.

Blair se îndreptă spre colțul îndepărtat al camerei. Nu credea să trăiască vreo zi mai fericită decât ziua aceea petrecută împreună cu Leander și dacă ei nu mai erau logodiți acum, poate că Houston nu va mai simți nevoia să se mărite cu omul acela, Taggert, și...

— Și Alan poate lucra și el alături de noi. Doamne, dacă e și el măcar pe jumătate la fel de bun ca tine... Este?

Blair reveni în prezent și-și dădu seama, simțindu-se puțin vinovată, că nici măcar nu se gândise la Alan.

— Vrei să spui dacă e la fel de bun ca mine? Cred că da. Bineînțeles că este! Deși nu cred că el a avut ocazia să lucreze alături de alți medici ca mine. Vreau să spun că eu am fost foarte norocoasă. Unchiul meu, Henry, este foarte respectat și, de când eram aproape o copilă, l-am asistat la operații și l-am ajutat la urgențe, având ocazia să-i asist pe mulți medici renumiți, dar...

Ea se opri.

— Bineînțeles că Alan este un doctor excelent, zise ea cu siguranță în glas.

— Și eu sunt sigur că este și cred că va fi o încântare să lucrez cu voi amândoi.

Apropo, Alan a luat examenul acela la spitalul *St. Joseph*?

— Da, dar el nu a...

— Nu a... ce?

Buzele ei erau trasate într-o linie fermă.

— N-au fost acceptați decât primii șase cu mediile cele mai mari.

— Înțeleg. Ei. Poate că n-a avut o zi bună atunci. Pot să vin mâine dimineață la șase? Până atunci să știi că biblioteca mea este deschisă pentru un doctor coleg.

Îi sărută repede mâna și plecă.

CAPITOLUL 14

Blair era îmbrăcată, gata de plecare la cinci și jumătate dimineața, a doua zi. Stătea pe marginea patului nedumerită, neștiind ce să facă. Oare să coboare sau el va veni tot pe geam ca și data trecută?

Când pendula de jos bătea ora șase, deschise ușa și i se păru că aude pe cineva la intrare. Alergă pe scări ajungând chiar în clipa în care Susan somnoroasă îi deschidea ușa lui Leander.

— Bună dimineața, spuse el zâmbind. Ești gata?

Ea dădu din cap.

— Nu puteți pleca, domnișoară Blair-Houston. N-ați mâncat nimic, iar bucătăreasa n-a pregătit încă micul dejun. Va trebui să așteptați până se îmbracă.

— Ai mâncat? îl întrebă ea pe Lee.

— Mă simt de parcă n-aș fi mâncat nimic de zile întregi, răspuse el, zâmbindu-i, și din nou ea rămase impresionată de cât de frumos era el cu ochii aceia verzi.

Și, dintr-un motiv necunoscut, gândurile o purtară către noaptea pe care o petrecuseră împreună. Era ciudat că se gândea la așa ceva acum, pentru că de zile întregi nu-i mai trecuseră prin cap acele momente. Poate că se întâmplă datorită faptului că el nu mai încerca acum s-o enerveze.

— Vino în bucătărie și am să-ți pregătesc eu micul dejun. Până și eu știu să pregătesc ouă și șuncă. Mâncarea pentru domnul Gates va fi pregătită mai târziu probabil și întreg personalul va avea de suferit de pe urma acestui lucru, dar cel puțin noi nu vom fi aici să auzim ce are de spus.

După o jumătate de oră, Lee se sprijini de spătarul scaunului, aflat în fața mesei mari de stejar din bucătărie, și se șterse la gură.

— Blair, nu mi-am închipuit că știi să gătești. Mi se pare prea mult la o femeie să știe să și gătească, să fie și o prietenă adevărată, și o colegă, – ochii și glasul lui coborî – și o iubită.

Oftând se uită la ea.

— Mi-am jurat că am să mă port ca un om care știe să piardă, că am să mă port frumos, fără a-mi arăta părerile de rău.

Îi zâmbi dulce ca un copil.

— Va trebui să mă ierți dacă uit uneori.

— Da, bineînțeles, zise ea nervoasă și-și dădu seama că, din nou, gândurile ei zburau către noaptea petrecută împreună. Către noaptea aceea când fusese liberă să-l sărute, când mâinile lui...

— Nu sunt curate?

— Poftim? spuse ea tresărind când reveni în prezent.

— Te uitai fix la mâinile mele și mă întrebam dacă nu cumva s-a întâmplat ceva cu ele.

— Eu... Ești gata?

— Când dorești, spuse el, ridicându-se și trăgându-i scaunul.

Blair îi zâmbi, gândindu-se la omul acela nepoliticos cu care Houston spunea că o să se căsătorească și consideră că nu încăpea nicio comparație între el și Lee.

În drum spre spital, el o întrebă de Alan, iar ea îi răspunse că el urma să-l întâlnească la infirmerie, într-adevăr se afla acolo, părând somnoros și puțin supărat, văzându-i pe Blair și pe Lee sosind împreună.

Fu o zi lungă și grea. Părea că fiecare pacient era numai responsabilitatea lui Lee, iar ei trei împreună trebuiau să lucreze cât doisprezece. La ora unu sosiră patru oameni ce fuseseră răniți când se prăbușise capătul unui tunel de la mina *Inexpressible*. Doi dintre ei erau morți, unul avea piciorul rupt, iar al patrulea se zbătea între viață și moarte.

— Nu mai are mult de trăit, spuse Alan, să-l lăsăm în pace...

Dar Blair se uita la ochii acelui bărbat, acum închiși, și văzuse că el se lupta să trăiască. Nu-și dădea seama ce-ar fi putut avea în interior, dar se gândi că poate avea o șansă. După cum arăta, ar fi trebuit să fi fost mort deja, dar totuși dorea destul de mult să trăiască, dovadă că încă mai rezista.

Blair se uită la Lee care pentru o clipă își aminti de ochii organizatorului de sindicat.

— Cred că există o șansă, îl putem deschide să vedem? Eu cred că vrea să trăiască, insistă ea.

— Blair, spuse Alan exasperat, oricine își poate da seama că mai are doar câteva minute de trăit. Toate organele lui interne probabil că sunt strivite. Lasă-l să

moară alături de familia lui.

Blair nici măcar nu se uită la Alan, ci continuă să-l privească pe Lee.

— Te rog, șopti ea. Te rog.

— Hai să-l ducem în sala de operații, strigă Lee. Nu! Nu-l mișca. Lasă-l pe masa aceea și-l ducem așa.

Se dovedi că Blair avusese dreptate, dar și Alan. Organele lui interne erau strivite, dar nu atât de rău cum crezuseră la început când îl deschiseseră. Avea splina ruptă și sângera foarte mult, dar reușiră să i-o scoată și să curețe celelalte răni.

Din cauza hemoragiei interne, trebuiră să lucreze rapid și, fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama, Alan fu dat deoparte. Leander și Blair care lucrau atât de bine împreună și care aveau experiență, coseau cât de repede reușea doamna Krebbs să pună ațele în ace. Ea era asistenta preferată a lui Lee și lucra cu el de când Lee se întorsese în Chandler. Alan, dându-și seama că el nu putea lucra atât de repede ca Leander și Blair, se dădu înapoi și-i lăsă pe ei trei să repare organele interne ale rănitului.

După ce-l închiseră, plecară din sala de operații.

— Ce crezi? îl întrebă Blair pe Lee.

— Acum e rândul lui Dumnezeu, dar cred că tu și cu mine am făcut tot ce-am putut.

Îi zâmbi.

— Te-ai descurcat de minune, Nu-i așa, doamnă Krebbs?

Femeia voinică și căruntă pufni pe nări.

— O să vedem dacă pacientul trăiește, spuse ea părăsind încăperea.

— Înțeleg că nu prea face complimente, zise Blair, spălându-se pe mâini de sânge.

— Numai atunci când le meriți. Eu încă le mai aștept pe ale mele. Bineînțeles nu sunt aici decât de doi ani.

În timp ce ei râdeau împreună, nu-și dădură seama că Alan se afla lângă perete privind-i.

După ce ieșiră de la chirurgie, se întoarseră în saloane și către sfârșitul zilei îngrijiră un copil ce fusese opărit. Și, pe măsură ce ziua se scurse, Blair și Leander păreau neobosiți, în timp ce Alan se ținea după ei, simțindu-se tot mai de prisos. De

două ori încercă să-i spună lui Blair să meargă acasă, dar ea nici nu vru să audă. Rămase alături de Leander tot timpul. Pe la zece seara, Alan începu să picotească.

— Haideți în biroul meu, spuse Lee pe la unsprezece. Am niște bere și niște sandvișuri și vreau să vă arăt ceva.

Alan se așază pe un scaun și înfometat își mănca sandvișul în timp ce Lee își desfășură planurile și le întinse pe masă.

— Acestea sunt planurile mele pentru infirmeria de femei, un loc unde o femeie să poată merge pentru orice problemă și să primească un tratament competent. Mi-ar plăcea să fac și un centru de inițiere, unde femeile să fie învățate cum să aibă grijă de sănătatea copiilor lor.

Se opri și-i zâmbi lui Blair.

— Fără balebă de cal și atele împotriva cancerului.

Ea îi zâmbi drept răspuns și-și dădu seama că fața lui se afla la câțiva centimetri de a ei și că se apropia de ea cu o expresie întipărită pe chip pe care n-o mai văzuse decât o singură dată înainte, în noaptea aceea.

Înainte de a-și da seama ce face, se aplecă spre el într-un mod ce i se păru foarte natural și părea ceva foarte normal ca el să o sărute.

Dar, doar la câțiva milimetri de buzele ei, el se dădu brusc înapoi și începu să-și strângă planurile.

— E târziu și ar fi mai bine să te conduc acasă. Se pare că l-am obosit tare de tot pe Alan. Și apoi, e inutil să-ți arăt planurile astea. Nici măcar n-ai să mai fi aici. Ai să fii într-un oraș mare, într-un spital bine pus la punct și n-ai să ai probleme să construiești ceva de la prima cărămidă, să trebuiască să te gândești unde ai să pui echipamentul sau pe cine să angajezi, să te gândești la ce ai să-i înveți pe ceilalți sau pe cine ai să tratezi.

Se opri și oftă.

— Nu, la spitalul acela din oraș, totul este deja planificat, N-o să fie nebunia de aici când se va construi marea clinică.

— Dar nu sună chiar atât de rău. Vreau să spun că poate fi destul de plăcut să hotărâști singur cum vrei fie puse la punct toate lucrurile. Mi-ar plăcea să am o clinică pentru arsuri sau poate măcar un salon special izolat sau...

El o întrerupse.

— E drăguț din partea ta să spui toate astea, dar la un spital dintr-un oraș mare oamenii își plătesc notele de plată.

— Dacă un spital mare e așa de bun, atunci de ce n-ai rămas într-unul ca acesta? De ce-ai plecat? întrebă ea indignată.

Cu un gest de adâncă venerație el băgă planurile la loc în seif.

— Bănuiesc că-mi place mai mult să simt că e nevoie de mine decât îmi place să mă simt în siguranță, spuse el, întorcându-se către ea. Sunt mai mult decât suficienți doctori pe Coasta de Est, dar aici te afli într-o continuă competiție cu tine însuși pentru a reuși să faci față tuturor problemelor ivite. Oamenii de aici au mai multă nevoie de un doctor decât acolo. Aici simt că fac ceva bun, spre deosebire de acolo.

— De aceea crezi că eu vreau să mă reîntorc pe Coasta de Est? Pentru siguranță? Nu crezi că aș face față problemelor muncii de aici?

— Blair, te rog, n-am vrut să te jignesc. M-ai întrebat de ce nu vreau să lucrez într-un spital mare și bine pus la punct din Est și ți-am răspuns, asta-i tot. Asta n-are nicio legătură cu tine. Suntem colegi, ai uitat? Nici prin cap nu mi-ar trece să-ți spun eu ce să faci și ce să nu faci. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, eu sunt acela care-ți netezește calea. Am renunțat la intenția de a mă căsători cu tine, astfel încât să te poți întoarce în Est, să te măriți cu Alan și să lucrezi în spitalul acela exact cum ai spus că vrei. Ce altceva pot face mai mult?

Blair nu știa ce să-i răspundă, dar se simțea tulburată. În momentul acesta, ideea de a lucra la spitalul *St. Joseph* părea egoistă, de parcă ea ar fi căutat să obțină niște avantaje în loc de a-i ajuta pe oameni, așa cum ar fi trebuit să facă.

— Pentru că veni vorba despre Alan, spuse Lee, cred că ar trebui să-l ducem acasă.

Blair uitase complet de Alan și când se întoarse îl văzu rezemat de scaun, picotind.

— Da, cred că așa ar fi mai bine, zise ea absentă. Se gândise prea mult la ceea ce-i spusese Leander. Poate că un spital mare era „sigur”, dar oamenii care ajungeau acolo erau la fel de bolnavi ca aceia din Vest. Bineînțeles că existau mai mulți medici care să-i trateze acolo, iar aici nu exista nici măcar un spital decent pentru femei. În Philadelphia existau cel puțin patru clinici pentru femei și copii și bineînțeles că

existau și femeii doctori acolo pentru că toată lumea știa că uneori femeile sufereau ani de zile de câte o boală înainte de a lăsa un bărbat să le consulte.

— Gata? întrebă Lee, după ce-l trezi pe Alan.

Blair se gândi tot drumul la ceea ce spusese Lee și rămase în pat mult timp trează gândindu-se la asta. Chandler cu siguranță că avea nevoie de o femeie medic, iar ea ar putea lucra alături de Leander, ajutându-l să conducă această nouă clinică a lui în același timp.

— Nu, nu, nu! zise ea cu glas tare, lovind cu pumnul în pernă. Nu voi rămâne în Chandler! Am să mă mărit cu Alan, o să-mi fac stagiatura la spitalul *Sf. Joseph* și o să-mi deschid un cabinet în Philadelphia.

Se așeză într-o poziție mai comodă pentru a adormi, dar când începu să ațipească se gândi la numeroasele femei din Chandler care n-aveau un doctor femeie să le îngrijească. Avu o noapte agitată.

Miercuri dimineață, Lee veni în vizită, iar Blair se bucură foarte mult să-l vadă.

— Nu trebuie să merg la spital până după-amiază și m-am gândit că poate ai vrea să faci o plimbare călare cu mine. M-am oprit pe la hotel și l-am rugat pe Alan să vină cu noi, dar a spus că e obosit după ziua de ieri și că oricum nu-i place să călărească. Nu cred că ai vrea să mergi singură cu mine, nu?

Înainte ca Blair să-i răspundă. Leander continuă:

— Bineînțeles că nu vrei, zise el repede, răsucindu-și pălăria în mâini. Nu poți să mergi singură cu mine, din moment ce ești logodită cu alt bărbat. Numai că tot orașul crede că am să mă însor cu tine peste cinci zile și nicio domnișoară nu vrea să iasă cu mine.

Se întoarse să plece.

— N-am vrut să te împovărez cu problemele mele. N-are de ce să te intereseze singurătatea mea.

— Lee, spusese ea, apucându-l de braț pentru a nu-l lăsa să iasă. Eu... eu chiar voiam să discut cazul acela de septicemie cu tine, poate că...

Leander n-o lăsă să termine.

— E foarte frumos din partea ta, Blair, ești o prietenă adevărată, o asigură el cu chipul luminat de un zâmbet care îi înmuie genunchii lui Blair.

În clipa următoare îi puse mâna pe mijloc și o împinse ușurel către ușa ce

dădea în curtea din spate unde așteptau doi cai gata înșeuăți.

— Dar nu pot să merg îmbrăcată așa, protestă ea, privind în jos către fusta lungă. Îmi trebuie o fustă pantalon și...

— Mie mi se pare că arăți foarte bine și, la urma urmei, ce se întâmplă dacă o să ți se vadă puțin gleznela? Sunt singurul care poate observa și nu uita că eu te-am văzut toată.

Blair nu mai avu timp să replice pentru că el o ridică și o puse pe cal, iar ea începu repede să-și aranjeze poalele fustei ca să păstreze cât de cât o urmă de decență. Se rugă în sinea ei ca Houston să n-o zărească astfel cumva. Houston s-ar putea ca într-o zi să-și ierte sora pentru că i-a furat bărbatul cu care urma să se căsătorească, dar niciodată n-ar ierta-o dacă s-ar lăsa văzută în public, purtând haine nepotrivite.

Leander îi zâmbi, iar ea uită de sora ei și de faptul că se afla cu un bărbat cu care n-ar fi trebuit să fie.

El o conduse departe, în afara orașului. Călări o vreme alături, iar Blair fi puse din nou întrebări despre clinica pentru femei și despre planurile de viitor.

Iar ea îi spuse câteva dintre ideile ei. O singură dată doar în cursul discuției el pomeni nostalgic despre faptul că ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să poată lucra. Prudentă Blair îl întrebă dacă s-a gândit cumva la o femeie medic. Lee spuse că se gândise foarte mult la ea și pe parcursul următoarei jumătăți de oră nu făcu altceva decât să-i explice cum ar lucra ei împreună la această nouă clinică dacă ea ar rămâne în Chandler. Nu dură mult până când Blair se lăsă prinsă în acest joc al imaginației, vorbind despre cum ar putea ei lucra împreună și despre toate miracolele pe care le-ar săvârși. Împreună ar putea face să dispară toate bolile din statul Colorado.

— Și apoi, toți trei ne-am putea muta în California ca să-i facem bine și pe toți bolnavii de acolo, râse Leander.

— Toți trei? întrebă Blair nedumerită.

Lee îi aruncă o privire de reproș.

— Alan. Omul pe care-l iubești, ai uitat? Cel cu care urmează să te căsătorești. Va trebui să facă și el parte din echipă. Va trebui să-și aducă și el contribuția la noua clinică. Și ne va ajuta așa cum a făcut-o și ieri.

Ciudat, dar Blair abia reușea cu mare greutate să-și amintească de ceea ce Alan

făcuse ieri la spital. Își aminti că nu voise să-l ajute pe rănitul ce fusese strivit, dar oare fusese în sala de operații cu ei?

— Uite că am ajuns, spuse Lee în timp ce ea îl urmă către un loc închis între niște stânci gigantice.

El descălecă și scoase șaua de pe cal.

— Niciodată nu credeam că am să mai fiu în stare să vin în locul ăsta, după tot ceea ce s-a întâmplat aici.

Blair făcu un pas înapoi în timp ce el scotea șaua de pe calul ei.

— Ce s-a întâmplat aici?

El se opri cu șaua în brațe.

— Aici mi-am petrecut cea mai rea zi din viața mea. Aici am adus-o pe Houston după noaptea în care noi am făcut dragoste și am descoperit că femeia cu care petrecusem cea mai minunată noapte din viața mea nu era cea cu care eram logodit.

— Oh, spuse Blair cu glas slab, dorindu-și să nu fi pus această întrebare.

Se dădu înapoi în timp ce Leander scotea o pătură de sub șa și o întindea pe jos, apoi adăpă caii la un mic pârlăuș din apropiere și în final începu să așeze mâncarea pe pătură.

— Ia loc, îi spuse el.

Blair începu să se gândească la faptul că n-ar fi trebuit să vină singură cu el aici. Îi venea mai ușor să-i reziste lui Lee când era nesuferit și-l îmbrâncea pe Alan în lac pentru că, ultima dată când Lee fusese la fel de drăguț, sfârșise prin a-și scoate hainele și a face dragoste. Blair se uită în sus la Lee care stătea în picioare, admirând cum soarele îi așezase o cunună de raze în păr și se gândi că, sub nicio formă, nu trebuia să-l lase s-o atingă. Și nici să lase cumva ca din întâmplare conversația să se îndrepte către ceea ce se întâmplase între ei. Trebuia să discute doar despre medicină.

Mâncară ce adusese Lee, iar Blair îi povesti despre cele mai dificile cazuri din cariera ei. Trebuia să-și amintească toate detaliile morbide pentru că Lee își scosese haina și se întinsese la câțiva centimetri de ea. Ochii lui erau închiși și nu făcea altceva decât să murmure câte un răspuns din când în când la ceea ce-i povestea Blair, iar ea bănuia că el era pe punctul de a adormi. Nu se putea stăpâni să nu-l privească în timp ce vorbea, admirându-i picioarele lungi și amintindu-și de senzația

trăită când le simțise pe propria piele. Îi privi pieptul lat și puternic, cu mușchii reliefați prin materialul de bumbac al cămășii, își aminti de senzația încercată când părul lui de pe piept făcuse contact cu sânii ei.

Și, cu cât își amintea mai multe, cu atât vorbea mai repede până când cuvintele i se opriră în gât și fu incapabilă să mai scoată un sunet.

Cu un oftat de frustrare, se opri din vorbit și rămase cu ochii ațintiți la mâinile ei din poală.

Leander nu spuse nimic multă vreme, iar ea crezu că probabil adormise.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, spuse el încet, iar Blair nu se putu abține și se aplecă spre el ca să audă ce spune. Niciodată n-am cunoscut o femeie care să poată înțelege ceea ce simt eu față de medicină. Toate femeile pe care le-am cunoscut urlau la mine dacă întârziam să le conduc la o petrecere pentru că trebuia mai întâi să mă ocup de vreun rănit și nici n-am întâlnit vreo femeie pe care s-o intereseze munca mea. Ești cea mai înțelegătoare și mai iubitoare ființă pe care am cunoscut-o.

Blair fu prea uluită ca să mai poată spune ceva. Uneori se gândea că se îndrăgostise de Alan pentru că fusese primul tânăr care o apreciasse pentru ceea ce era. De multe ori Blair încercase să fie ca sora ei, să fie tăcută și blândă, să nu reacționeze atunci când un bărbat spunea o prostie cu o replică pe măsură, dar nu se putea abține. Și drept rezultat al râsului și sincerității ei, nu avusese prea mulți curtezani. În Pennsylvania bărbații observaseră cât de frumoasă este și fuseseră încântați să o cunoască, dar, când aflaseră că urma să devină medic, interesul lor dispăruse ca prin farmec. Și dacă rămâneau totuși în preajma ei aflau foarte curând că Blair era foarte deșteaptă, iar asta pentru o femeie echivala cu o condamnare la moarte. Nu trebuia decât să bată un bărbat la șah sau să facă o problemă de aritmetică în cap mai repede decât el și interesul lui dispărea brusc. Alan fusese primul bărbat întâlnit care nu arătase repulsie față de calitățile ei, iar Blair considerase că s-a îndrăgostit de el după trei săptămâni de la prima lor întâlnire. Acum, Leander spunea că o place. Și, când se gândea la tot ce-i făcuse în ultimele câteva zile, lăsându-l în plin deșert să vină pe jos în oraș, era uimită că el încă o mai putea suporta. Ori era un bărbat cu totul remarcabil ori era un masochist.

— Știu că peste câteva zile vei pleca din oraș și poate că n-am să te mai văd

niciodată, așa că aș vrea să știi ce a însemnat acea noapte petrecută împreună pentru mine, spuse el cu un glas abia șoptit. În noaptea aceea a fost de parcă nu te puteai stăpâni, de parcă simpla mea atingere te atrăgea către mine. A fost atât de încântător pentru vanitatea mea. Mi-am zis că sunt un om vanitos, dar nu sunt așa decât atunci când sunt cu tine și asta pentru că tu mă faci să mă simt atât de bine. Iar acum, când mi-am găsit femeia vieții mele... care e în același timp și o prietenă, o colegă și o iubită fără egal, am pierdut-o.

Blair se aplecă spre el în timp ce vorbea.

Lee întoarse capul într-o parte.

— Vreau să fiu cinstit în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Vreau să-ți ofer ceea ce îți dorești, ceea ce te va face fericită, dar sper că nu te aștepti să mă aflu în gară atunci când vei pleca împreună cu Alan. Bănuiesc că în ziua în care vei dispărea cu el o să mă îmbăt criță și o să ajung să-mi povestesc necazurile vreunei chelnerițe roșcate.

Blair se îndreptă brusc de spate.

— Asta-ți place? spuse ea înțepată.

El o privi surprins.

— Ce anume să-mi placă?

— Chelnerițele roșcate.

— Oh, prostuță ce ești...

Brusc chipul lui căpătă o culoare stacojie din cauza furiei, în timp ce se ridică și începu să tragă de pătură, scoțând-o de sub ea și băgând mâncarea la loc în săculețul de piele de lângă șa.

— Nu, nu mi plac chelnerițele roșcate. Aș fi vrut să-mi placă. Am fost însă destul de prost ca să mă îndrăgostesc de cea mai încăpățânată, mai oarbă și mai idioată femeie din lume. Niciodată nu am avut probleme cu vreo femeie până când nu te-am cunoscut pe tine, iar acum nu am decât necazuri.

Trânti șaua pe cal.

— Există clipe în care îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată.

Se întoarse cu spatele la ea.

— Poți să-ți înșeuzezi și singură calul și să găsești drumul înapoi către oraș. Asta însă numai dacă nu ești pe de-a-ntregul oarbă ca să vezi cărarea, pentru că, în

privința oamenilor, cu siguranță că nu vezi nimic.

Puse un picior în scară, iar apoi, dintr-un impuls, se-ntoarse la ea. O luă în brațe și o sărută.

Blair uitase complet cam cum e când o săruta Lee, uitase de tot acea senzație copleșitoare. Nu mai știa și nu-și mai dădea seama de nimic când o atingea el pentru că în clipa aceea îi dispăreau toate senzațiile în afară de cea pe care i-o provoca atingerea acestui bărbat.

— Așa, spuse el furios, îndepărtându-se de ea, apoi trebuind s-o scuture nițel ca s-o facă să-și deschidă ochii. Am avut pacienți orbi care vedeau mai multe decât vezi tu.

Plecă de lângă ea și dădu să urce pe cal, apoi bombăni: „La dracu’!” și puse șaua pe calul ei, ajutând-o apoi să urce. O conduse în galop înapoi în Chandler și când se opriră în fața casei îi zise:

— Te aștept la spital mâine dimineață la opt.

Ea abia avu timp să dea din cap în semn de încuviințare, că el dispăru lăsând-o singură.

CAPITOLUL 15

Cel mai bun termen pentru a descrie starea de spirit în care se afla Blair când ajunse acasă era cel de nedumerire totală. Nu știa ce se întâmplase cu Leander și nu înțelegea de ce era atât de supărat.

Mama ei se afla în salon înconjurată de sute de cutii.

— Ce-s astea? întrebă Blair absentă.

— Sunt daruri de nuntă pentru tine și pentru Houston. Vrei să deschizi câteva dintre cadourile pentru tine?

Blair aruncă o privire către cutii și clătină din cap. Ultimul lucru de care dorea să-și amintească acum era nunta care s-ar putea sau nu s-ar putea să aibă loc, și asta în niciun caz pentru că Leander ar mai fi vrut să se însoare cu ea.

Sună la hotel la Alan și lăasă un mesaj că urmau să se întâlnească a doua zi dimineață la opt la spital, apoi urcă sus să-și pregătească o baie. Când coborî după o oră, Houston era acasă, lucru destul de rar în ultima vreme, când era mai tot timpul plecată cu Taggert și se afla într-o stare plină de agitație în timp ce deschidea cadourile și vorbea cu Opal într-o viteză amețitoare despre planurile de nuntă. Houston scoase exclamații de uimire deschizând darurile sosite de pe Coasta de Est de la familiile Vanderbilt sau Astor, nume despre care Blair doar auzise, iar acum Houston se căsătorea cu unul dintre membrii acestei societăți alese.

Fără niciun chef se așeză pe sofa.

— Ai văzut rochia, Blair? întrebă Houston întorcându-se spre ea și ținând în mână un bol de cristal care trebuia să fi costat o avere.

— Care rochie?

— Rochia noastră de nuntă, bineînțeles, spuse Houston răbdătoare. Ți-am comandat-o exact ca a mea.

Blair se simți incapabilă să mai rămână într-o încăpere în care totul deborda de entuziasm. Poate că Houston putea fi încântată ușor de câteva cadouri, dar ea nu era în stare.

— Mamă, nu mă simt prea bine. Cred că o să mă duc în pat, să citesc puțin.

— Bine, draga mea, spuse Opal, în timp ce deschidea o altă cutie. O s-o trimit pe Susan sus cu o tavă. Apropo, a sunat un tânăr și a spus că nu vine mâine la spital.

Un domn Hunter, sau cam așa ceva, zise ea.

Dacă mai era posibil, Blair începu să se simtă și mai rău. Îl neglijase pe Alan, rușinos de mult în ultimele zile.

Dimineața sosi prea devreme pentru Blair a cărei stare de spirit nu se îmbunătățise mai deloc. Cel puțin pacienții de la spital o făcură să uite pe moment de problemele ei, dar asta se întâmplă doar până când sosi Leander. Starea lui de spirit mult mai mohorâtă comparativ cu a ei o făcu să pară pe lângă el cu adevărat radioasă. În două ore reuși să țipe la ea de patru ori, spunându-i că, dacă voia să ajungă un doctor adevărat, atunci ar trebui să învețe câteva lucruri. Blair vru și ea să țipe la el, dar, după o privire aruncată către chipul lui, renunță mulțumindu-se să-l aprobe cu „Da, domnule” și încercă să facă tot ce putea pentru a-l asculta.

La unsprezece tocmai se aplecase deasupra unei fetițe al cărei braț rupt reușise să-l așeze la loc, când Alan apăru în spatele ei.

— Știam că am să te găsesc aici, cu el.

Blair îi zâmbi fetiței.

— Alan, acum lucrez.

— O să stăm de vorbă acum, în clipa asta, în fața întregului personal sau singuri, cum dorești.

— Bine, atunci vino cu mine.

Îl conduse pe un coridor către cabinetul lui Leander. Ea nu cunoștea prea bine spitalul, iar acesta era singurul loc unde știa că nu vor fi deranjați. Spera numai ca Leander să nu vină cumva și să-i descopere acolo.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să vii aici. În biroul lui! Probabil că te simți foarte bine aici. Nu mă îndoiesc că intri destul de des în acest birou.

Spre consternarea lui, Blair se prăbuși pe un scaun, își duse mâinile la obraz și începu să plângă.

Alan îngenunche cât ai clipi în fața ei.

— N-am vrut să te supăr.

Blair încercă să-și controleze lacrimile, dar nu reuși.

— Toată lumea e supărată pe mine. Nu pot fi pe placul nimănui Domnul Gates nu mă slăbește nicio clipă, Houston mă urăște, Leander abia dacă-mi mai vorbește, iar acum și tu...

— De ce e supărat Westfield? Doar e pe punctul de a câștiga detașat.

— Să câștige?

Blair își scoase o batistă din buzunar și-și suflă nasul.

— Nici măcar nu mai participă la competiție. A zis că își dă seama că te iubesc, așa că nu mai are de gând să participe la întrecere.

Alan se ridică, sprijinindu-se de birou.

— Atunci de ce-ți petreci tot timpul alături de el? De o săptămână întreagă ești numai cu el.

— A spus că i-ar face plăcere să lucreze cu mine cele câteva zile care au mai rămas până la plecarea mea. Că niciodată n-a lucrat atât de bine alături de cineva. Și ne-a invitat doar pe amândoi.

— Ei, ca să vezi, începu Alan, agitându-se prin încăpere. E mai meschin decât am crezut. N-am văzut în viața mea un șiretlic mai murdar.

Se uită la Blair.

— Știe că ești infatuată de tot ce ține de medicină, așa că se folosește de asta pentru a intra pe sub pielea ta și bineînțeles că mă invită și pe mine! Omul ăsta are ani de experiență în spate comparativ cu mine, așa că în fața ta el apare grozav, în timp ce eu arăt ca un idiot.

— Nu-i adevărat! Leander a spus că vrea să lucreze cu mine și că într-adevăr lucrăm bine împreună. E ca și cum ne-am citi gândurile unul altuia.

— Din câte am auzit așa s-a întâmplat din prima seară când ați ieșit împreună.

— Acum cine e necinstit?

— Nu sunt mai necinstit decât el, se răsti Alan. Blair, m-am săturat să pic drept prost. Sunt un medic începător care trebuie să fie în competiție mereu cu un om care are ani de experiență în spate. Eu am crescut la oraș și trebuie să fac față unor întreceri care țin de a vâsli pe un lac sau de a merge călare. Este imposibil ca în aceste condiții eu să par mai bun decât el.

— Dar nu înțelegi că Leander nu mai participă la întrecere. Nu mai vrea să se însoare cu mine. Rămân în Chandler până când se căsătorește sora mea, iar apoi tu și cu mine plecăm împreună. Încă mai sper ca Houston să se mărite cu Leander.

El o privi o clipă.

— Cred că o parte din tine este convinsă de ceea ce spui. Dă-mi voie să-ți spun

ceva: Westfield nu a părăsit cursa. Sărmanul se chinuie atât de tare să câștige, încât mă mir că mai poate să răsufle. Și dacă nu crezi că ai să te căsătorești luni, de ce n-ai pus capăt planurilor de nuntă pe care le face sora ta? Ai de gând să stai în primul rând înconjurată de toate lucrurile în dublu exemplar, văzând cum se mărită sora ta? Ce ai de gând să faci cu toate cadourile alea?

Puse mâinile pe brațele scaunului și se aplecă spre ea.

— Iar cât privește faptul ca Houston să se mărite cu iubitul tău doctor, nu cred că ai putea să stai și să vezi așa ceva.

— Ajunge, Hunter, destul, se auzi glasul lui Leander din prag.

— Ba nu-i deloc destul, spuse Alan, înaintând către Leander.

— Dacă vrei să te bați...

Lee se opri când Blair se postă între cei doi bărbați.

— Blair, spuse Alan, e timpul să te hotărăști. Astăzi plec din oraș cu trenul de patru. Dacă nu ești în gară plec singur. Spunând acestea, Alan ieși din încăpere.

Blair rămase acolo, singură cu Leander, preț de câteva clipe fără ca vreunul dintre ei să spună ceva, apoi Lee fi puse o mână pe braț.

— Blair... începu el dar ea se dădu deoparte.

— Cred că Alan are dreptate. E timpul să iau o hotărâre și să încetez cu jocurile astea copilărești.

Spunând acestea, trecu pe lângă el și merse pe jos cele două mile până acasă.

Când ajunse în camera ei, foarte calmă, luă un stilou și o hârtie și începu să facă o listă de motive pro și contra pentru care să plece cu Alan. Existau cinci motive pentru care să plece cu Alan. Existau cinci motive puternice la care se putea gândi și care o îndemneau să plece cu el. Ele variau de la posibilitatea de a pleca din acest oraș provincial până la faptul că, prin plecarea ei, Houston nu s-ar mai fi simțit obligată să se mărite cu milionarul ei.

Singurul motiv care o împiedica să plece cu Alan era faptul că nu îl va mai putea vedea niciodată, pe Leander. Nu va mai putea să lucreze alături de el la noua clinică și, poate că, Alan avea dreptate când spunea că Leander s-ar putea să-i fi arătat acele planuri doar ca un șiretlic pentru a câștiga competiția.

Se ridică de la masă. Dacă nu ar lucra la clinica de aici, spitalul *St. Joseph* din Pennsylvania încă o mai aștepta.

Se uită la uniforma pe care o purta și știi că acesta va fi singurul lucru pe care-l va lua cu ea. Nu putea ieși pe ușă ducând alt bagaj decât trusa medicală, pentru că altfel s-ar fi ivit întrebări. Nu putea să ia decât ce era pe ea. Făcu hârtia din mână mototol și o ținu în pumn. S-ar putea să aibă nevoie de ea ca să-și amintească de ce făcea toate astea.

Jos, mama ei aranja cadourile, iar Houston era plecată. Blair încercă să-i spună mamei ei câteva cuvinte, să-și ia într-un fel rămas-bun, dar Opal era prea ocupată numărând piesele de argintărie.

Cu bărbia ridicată, Blair ieși pe ușă și plecă spre gară. În timp ce mergea, se uită în jur văzând micul orașel, în care activitatea era în toi, cu alți ochi. Poate că nu era chiar atât de rău cum crezuse la început. Nu era Philadelphia, dar avea și el calitățile lui. Trei trăsuri trecură pe lângă ea din care oamenii îi dădură binețe.

— Bună ziua, Blair-Houston, iar pentru prima dată auzind numele dublu nu i se mai păru chiar atât de neplăcut.

În timp ce se apropia de gară se întrebă ce se va întâmpla după ce va pleca: dacă Houston se va mărita cu Lee, dacă mama ei va înțelege dispariția lui Blair, dacă Gates o va urî și mai mult decât o ura deja.

Sosi în gară la patru fără un sfert și văzu imediat că Alan încă nu ajunsese. Rămase în picioare pe peron, cu trusa medicală lângă ea, cu lista făcută ghem în mână și se gândi că acestea erau ultimele minute pe care le petrecea într-un oraș ce purta numele tatălui ei. După scandalul pe care-l provocase, furând logodnicul surorii ei, apoi fugind cu un alt bărbat cu doar câteva zile înainte de nuntă, se îndoia că se va mai reîntoarce în oraș înainte de a împlini nouăzeci de ani.

— Îhm, se auzi un glas pe care-l recunosc și se întoarse brusc văzându-l pe Leander stând pe o bancă în spatele ei. Am zis să vin să-mi iau rămas-bun, spuse el, iar Blair se apropie, rămânând în picioare în fața lui.

Lista îi căzu din mână și, înainte de a apuca să o ridice, o luă Leander și o citi.

— Văd că am pierdut în favoarea lui Henry și a sentimentului de vină pe care-l ai față de Houston.

Ea îi înșfăcă lista din mână.

— I-am făcut surorii mele un lucru de neiertat și, dacă pot îndrepta ceva, voi încerca s-o fac.

— Mie nu mi s-a părut prea nefericită când am văzut-o ultima dată. Se uita la Taggert de parcă ar fi ținut soarele în mâini.

— Lui Houston îi plac banii.

Lee pufni pe nări.

— S-ar putea să n-o cunosc prea bine pe femeia asta. Dar știu că nu e îndrăgostită de bani. Cred că tot ceea ce-i place este puțin mai, hm... personal.

— Ești crud!

— Atunci bănuiesc că e bine că te măriți cu un bărbat perfect, așa ca Hunter și nu cu un om crud ca mine. Doar pentru că provoc trupului tău senzații care te fac să plângi de plăcere, doar pentru că ne simțim bine împreună și lucrăm atât de bine amândoi, acestea nu sunt motive destul de întemeiate ca să te căsătorești cu mine. Am auzit că pe Hunter l-ai bătut și la tenis.

— Mă bucur că nu mă căsătoresc cu tine. Niciodată nu am dorit așa ceva.

Un zgomot o făcu să-și ridice privirea și văzu trenul.

Leander se ridică.

— Afurisit să fiu dacă am să stau aici să văd cum te faci de râs de una singură.

Își băgă mâinile în buzunare.

— Ai să fii nefericită și o meriți din plin.

Se întoarse pe călcâie și plecă.

Preț de-o clipă lui Blair îi veni să alerge după el dar se abținu. Luase o hotărâre și avea de gând să o respecte, Așa era cel mai bine pentru toți cei implicați.

Trenul sosi în gară, dar Alan nu se afla acolo. Merse pe peron înainte și înapoi în timp ce doi bărbați coborâră din tren, iar un bărbat și o femeie urcară.

Conducătorul începu să facă semn trenului să plece.

— Trebuie să mai așteptați. Trebuie să mai sosească cineva aici.

— Dacă n-a venit până acum o să piardă trenul.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Blair văzu cum trenul pleacă din gară. Se așeză pe bancă și așteptă. Poate că Alan întârziase pur și simplu și avea de gând să prindă trenul următor.

Rămase acolo două ore și patruzeci și cinci de minute, dar Alan nu apăru. Întrebă la casă dacă un bărbat ce corespundea descrierii lui Alan cumpăraseră cumva un bilet. El cumpăraseră două bilete devreme dimineață, pentru trenul de ora patru.

Blair mai rămase pe peron încă o jumătate de oră. Apoi se îndreptă spre casă.

Deci așa te simțeai când erai respinsă. Curios, dar ea nu se simțea deloc rău. De fapt, cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simțea mai ușoară. Poate că mâine va putea lucra la spital alături de Leander.

Când Blair intră, în casă era o liniște mormântală și singura lumină aprinsă era cea din salon. Intră și, spre surprinderea ei, mama ei și cu Leander stăteau împreună, vorbind foarte încet de parcă s-ar fi aflat la o înmormântare.

Când Opal o văzu pe fiica ei, foarte calm și foarte încet scăpă broderia din mână și leșină. Leander rămase cu ochii holbați la Blair atât de tare, încât căscă și gura iar trabucul îi căzu pe jos dând foc la franjurile unui taburet.

Blair fu atât de încântată de reacțiile lor, încât rămase pe loc, zâmbind cu gura până la urechi. În clipa următoare intră Susan și începu să țipe. Țipătul ei îi puse pe toți în mișcare. Lee stinse focul, Blair o bătu pe mama ei pe mâini până își reveni, iar Susan plecă să facă un ceai.

De îndată ce Opal își reveni, Leander o înșfăcă pe Blair de umeri, o ridică în picioare și începu s-o sărute.

— Sper să-ți vină afurisita aia de rochie pentru că luni te măriți cu mine. Ai înțeles?

— Leander, îi faci rău, țipă Opal.

Lee nu încetă s-o scuture pe Blair.

— Ea mă omoară! Înțelegi, Blair?

— Da, Leander, reuși ea să spună.

El o împinse spre canapea și ieși valvârtej din încăpere.

Cu mâini tremurânde, Opal își ridică de jos, broderia.

— Cred că am avut suficiente emoții în astea două săptămâni cât să-mi ajungă pentru toată viața.

Blair se sprijini de spătarul canapelei și zâmbi.

CAPITOLUL 16

Timp de trei zile, Leander o ținu pe Blair atât de ocupată la spital, încât ea nu mai avu timp să se gândească la nimic. Venea după ea dimineața devreme și o aducea acasă seara târziu. O duse la depozitul de pe bulevardul Archer și-i povesti despre planurile lui de a transforma clădirea într-o clinică pentru femei. Imediat Blair veni cu niște idei proprii, iar Leander o ascultă tăcut și apoi le discută cu ea.

— Cred că am putea-o termina în două săptămâni pentru că echipamentul e deja pe drum de la Denver, spuse Lee. Voisem să-ți fac o surpriză, un cadou de nuntă, dar în ultima vreme am cam avut parte numai de surprize și m-am săturat.

Înainte ca Blair să apuce să spună vreun cuvânt, el o scoase afară din depozit, o urcă în trăsură și o conduse înapoi la spital. Ea era bucuroasă că tot ceea ce spusese Alan nu era adevărat și că Lee nu mințise în legătură cu clinica doar ca să câștige competiția.

Pe măsură ce orele treceau, iar nunta se apropia, Blair începu să se întrebe de ce Lee voia să se însoare cu ea. Nu făcuse nicio încercare de a o atinge și nu discutau despre nimic altceva decât despre pacienți.

De câteva ori îl surprinsese privind-o, mai ales atunci când ea lucra cu alți doctori, dar întotdeauna întorcea capul când ea se uita la el.

Și cu fiecare zi care trecea Blair ajunse să-l respecte din ce în ce mai mult pe Lee ca doctor, Curând își dădu seama că ar fi rămas într-un spital dintr-un oraș mare, dar el alesese să rămână în Chandler, unde arareori era plătit pentru ceea ce făcea. Își petrecea ore lungi și grele la căpătâiul bolnavilor muncind enorm, iar recompensele primite erau aproape invizibile.

Duminică după-amiază, cu o zi înainte de nuntă, când Blair nu se simțea prea bine în urma petrecerii date cu o seară în urmă în cinstea lui Houston, el o chemă în biroul lui. Fu o întâlnire stingheritoare pentru amândoi. Leander o privea fix într-un mod în care o făcea să-și simtă pielea ca de găină și nu se putea gândi la nimic altceva decât că mâine va păși spre altar alături de el.

— Am scris o scrisoare către spitalul *St. Joseph* anunțându-i că nu poți accepta postul oferit.

Blair trase aer adânc în piept și se așeză pe un scaun. Nu-i trecuse prin cap că

va trebui să renunțe la rezidență.

Lee se aplecă peste birou.

— Mă gândeam că s-ar putea să crezi că am fost puțin cam arogant.

Începu să-și studieze unghiile.

— Dacă vrei să contramandezi nunta, te înțeleg.

O clipă Blair rămase atât de uluită, încât nu putu scoate un cuvânt. Oare încerca să spună că nu voia să se însoare cu ea? Se ridică iute în picioare.

— Dacă încerci cumva să dai înapoi după tot ceea ce ai făcut ca să mă forțezi să mă căsătoresc cu tine, să știi că am să...

Nu mai putu continua pentru că Leander sări din spatele biroului, o înșfăcă de umeri și o sărută lung și apăsător într-un mod care o lăsă fără grai.

— Nu vreau să dau înapoi, spuse el după ce-i dădu drumul, iar Blair reuși să-și stăpânească tremurul genunchilor. Și acum, înapoi la muncă, doctore. Dar, dacă mă gândesc mai bine, du-te acasă și odihnește-te. Dacă o cunosc destul de bine pe sora ta, cred că are trei rochii pentru tine pe care trebuie să le probezi, iar mama ta o sută de mărunțișuri de făcut. Ne vedem mâine după-amiază.

Îi surâse larg.

— Și mâine noapte. Acum, pleacă de aici.

Blair nu se putu împiedica să nu-i zâmbescă și ea, și-și păstră zâmbetul pe buze tot drumul către casă.

Dar zâmbetul îi dispăru de îndată ce intră în casă. Domnul Gates era furios pentru că ea lucrase la spital duminică și nu stătuse acasă s-o ajute pe sora ei la aranjamentele pentru nuntă, mai ales acum, când sărmana Houston nu se simțea deloc bine. Blair era și ea obosită și nervoasă în legătură cu nunta și mai avea puțin și izbucnea în plâns. Când omul acela odios termină de țipat la ea, Opal păru să înțeleagă ce simțea fiica ei și-l trimise repede pe domnul Gates în birou în timp ce ea o luă pe Blair în grădină ca să înceapă să scrie biletele de mulțumire pentru daruri.

Blair încă se mai resimțea de pe urma atacului domnului Gates când se așeză lângă mama ei.

— Cum te-ai putut căsători cu un bărbat ca el, mamă? Cum de-ai putut s-o supui pe Houston unui astfel de trai alături de el? Cel puțin eu am plecat, dar Houston a trebuit să rămână aici toți anii ăștia.

Opal rămase tăcută câteva minute.

— Cred că nu m-am gândit la voi, fetelor, când m-am îndrăgostit de domnul Gates.

— Să te îndrăgostești de el! Dar credeam că familia ta te-a obligat să te căsătorești cu el.

— De unde Dumnezeu ți-a venit o asemenea idee? întrebă Opal uluită.

— Cred că Houston și cu mine am decis asta singure. Nu vedeam niciun alt motiv pentru care să te fi măritat cu el. Poate că ne-a plăcut să credem că, după ce a murit tata, ai fost prea distrusă ca să-ți mai pese cu cine te măriți.

Opal scoase un mic hohot de râs.

— Amândouă erați atât de mici când a murit William și, copiii fiind, sunt sigură că vi-l amintiți ca pe un tată minunat, întotdeauna făcând ceva, creând ceva și provocând agitație oriunde se afla.

— Și nu era așa? întrebă Blair prudentă, fiindu-i teamă să afle lucruri îngrozitoare despre tatăl ei adorat.

Opal îi puse o mână pe braț.

— Era exact așa cum ți-l amintești și mai mult de atât. Sunt sigură că nu-ți aduci aminte nici pe jumătate cât spirit avea, câtă strălucire sau cât curaj și ambiție. Amândouă ați moștenit multe din calitățile lui.

Oftă.

— Dar adevărul e că pentru mine William Chandler a fost cel mai obositor om pe care l-am cunoscut vreodată. L-am iubit foarte mult, dar erau zile în care îmi dădeau lacrimile de ușurare când pleca de acasă. Vezi tu, eu am fost crescută să cred că rolul unei femei este acela de a sta în salon și a da ordine servitorilor în timp ce brodează. Cel mai greu lucru pe care credeam că-l voi avea de făcut era să număr cruciulițele. Adică toate acele pătrățele mici ce trebuiau acoperite!

Ea se sprijini de spătar și zâmbi.

— Apoi l-am întâlnit pe tatăl tău. Dintr-un anume motiv el s-a hotărât asupra mea și nu cred că eu am mai avut ceva de spus în toată povestea asta. A intrat în viața mea cu frumusețea lui exterioară și nu cred că mi-a trecut vreo clipă prin cap să-l refuz. Dar după ce ne-am căsătorit au început să apară tot felul de probleme din cauza dorinței lui de a-și trăi viața din plin. Chiar și când a făcut copii, a avut gemeni; un

singur copil nu era suficient pentru el.

Ea se uită în jos către mâini, cu lacrimi în ochi.

— Am crezut că am să mor și eu când Bill a dispărut. Mi se părea că nu mai am niciun motiv să trăiesc și atunci am început să-mi amintesc de lucrurile care-mi făceau plăcere altădată, cum ar fi de exemplu brodatul și bineînțeles vă aveam și pe voi. Apoi a apărut domnul Gates. Era diferit față de Bill, cum e ziua față de noapte și-i plăcea ceea ce Bill spunea că este „ocupația” mea. Domnul Gates avea idei rigide despre ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie să facă o femeie. Nu voia să-mi petrec duminicile după-amiază urcând pe munte așa cum voia Bill. Nu, domnul Gates dorea să-mi asigure o casă frumoasă, iar eu să stau acolo și să am grijă de copiii mei și să servesc ceaiul după-amiaza în calitate de gazdă. Pe măsură ce l-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că era ușor să-i fac pe plac și că tot ceea ce mie mi se părea normal să fac era adesea exact ceea ce aștepta și el din partea mea. Cu tatăl tău nu eram niciodată sigură de ceea ce urma să fac.

Se uită la Blair.

— Așa că am descoperit că m-am îndrăgostit de ei. Ceea ce voiam eu să fac și ideile lui despre ceea ce ar fi trebuit să fac se potriveau perfect. Mă tem însă că nu m-am prea gândit la voi sau, mai bine-zis, nu mi-am dat seama cât de mult îi semănați voi lui Bill. Știam că tu ești exact ca tatăl tău și de aceea am aranjat să locuiești la Henry, dar am crezut că Houston seamănă mai mult cu mine și așa și este până la un anumit punct. Dar și Houston seamănă cu tatăl ei și asta se manifestă în anumite situații ciudate cum ar fi de exemplu modul în care se îmbracă ca o femeie bătrână și merge în taberele de muncă ale minerilor. Bill ar fi făcut și el la fel.

Blair rămase tăcută, gândindu-se la tot ceea ce-i spusese mama ei și se întrebă dacă ea l-ar putea iubi vreodată pe Leander. Știa sigur că e îndrăgostită de Alan, dar nu fusese chiar distrusă când el o respinsese. Erau prea multe lucruri la mijloc care se întâmplaseră. Nu se putea uita la Lee fără să-și amintească de faptul că sora ei îl iubise atât de mult și atâta timp, iar acum Houston era nevoită să-l vadă căsătorindu-se cu altcineva.

* * *

Blair nu dormi prea mult în noaptea dinaintea nunții și se părea că toți demonii ce-i bântuiseră visele se aflau încă prezenți și la primele ore ale dimineții. Lumina strălucitoare a soarelui nu o putea scăpa de senzația de condamnare pe care o încerca.

În ultimele câteva zile reușise să uite minute în șir că se căsătorea cu logodnicul surorii ei, dar în clipele acelea nu crezuse că așa ceva s-ar putea întâmpla cu adevărat. Se gândise că într-un fel va reuși să scape de Leander, iar Houston îl va lua înapoi.

La ora zece plecară spre casa lui Taggert unde urma să aibă loc nunta, Opal și gemenele aflându-se în trăsura frumoasă a lui Houston, unul din nenumăratele daruri din partea lui Taggert, cu un băiat de la grajduri aflat în spate, conducând o căruță mare pe care o împrumutase Houston și în care se aflau rochiile de nuntă acoperite cu huse de muselină în spate. Rămaseră tăcute tot drumul până la destinație. Când Blair o întrebă pe Houston la ce se gândește, Houston răspunse că spera ca florile să fi ajuns în bună stare.

Blair știa că aceasta era încă o dovadă în plus că principalul interes al surorii ei față de omul cu care se căsătorea erau banii.

Și, de îndată ce Blair văzu casa lui Taggert, fu sigură că sora ei se vânduse unui zeu al banilor.

Casa arăta de parcă ar fi fost sculptată într-un munte de marmură: rece, albă și spațioasă. Holul era mare, dominat de o scară dublă.

— Noi vom coborî pe acolo, spuse Houston arătând către scară. Fiecare dintre noi pe câte o latură.

Înconjurată de un grup de fete frumoase îmbrăcate, ea se depărtă și începu să inspecteze casa, în timp ce Blair rămase pe loc.

— Ți trebuie ceva timp ca să te obișnuiești, îi șopti Opal la ureche.

Exista o senzație ciudată în această casă, de parcă n-ar fi fost reală și ar fi coborât dintr-un basm: urmând să dispară în orice clipă.

— Houston are de gând să trăiască aici? șopti Blair drept răspuns.

— Pare mult mai mică atunci când Kane se află în preajmă, o asigură Opal. Cred că ar trebui să mergem sus. N-avem de unde să știm ce ne-a pregătit Houston.

Blair o urmă pe mama ei pe scara imensă, privind mereu peste umăr în jos. Peste tot în jur văzu numai aranjamente florale și verdeață, iar pe palier se opri să se

uite pe fereastră către curtea din spate. Totul era minunat, o pajiște verde și tufișuri bine îngrijite.

Opal se opri lângă ea.

— Asta-i curtea de serviciu. Ar trebui să vezi grădina.

Blair nu mai spuse nimic, urmând-o sus pe mama ei către al doilea nivel unde se aflau dormitoarele.

— Houston ți-a dat camera asta, zise Opal dezvelind ușa unei încăperi cu tavanul înalt și cu un cămin de marmură având sculptate flori pe margine.

Canapelele, scaunele și mesele din încăpere erau demne de un muzeu.

— Aceasta este camera de zi, iar aici e dormitorul și acolo este baia. Fiecare cameră de oaspeți are o sufragerie și o baie separată.

Blair își trecu degetele peste bazinul de marmură din baie și, deși nu mai văzuse așa ceva niciodată până atunci și nu putea fi sigură, se gândi că robinetele trebuie să fi fost din aur.

— Alamă? o întrebă ea pe mama ei.

— N-ar accepta așa ceva în casa lui, spuse Opal cu mândrie în glas. Acum trebuie să merg să văd dacă Houston are nevoie de ajutor. Mai sunt câteva ore bune până când trebuie să fii gata, așa că ce-ar fi să tragi un pui de somn?

Blair vru să protesteze că nu putea să doarmă, dar apoi se uită către cada enormă de marmură și se gândi că i-ar plăcea s-o folosească.

Imediat ce rămase singură, umplu cada cu apă fierbinte și intră simțind cum apa o relaxează imediat. Rămase mult timp acolo, până când începu să i se încrețească pielea și se șterse folosind un prosop atât de gros, încât semăna cu o pernă. Se înfășură într-un halat roz de cașmir și merse în dormitor unde imediat adormi pe patul mare și moale.

Când se trezi se simți odihnită și cu mintea limpede, amintindu-și în același timp că mama ei îi pomenise ceva despre o grădină din spatele casei. Repede își puse pe ea fusta ei obișnuită și o bluză și ieși din cameră. Nevrând să coboare pe scara principală pentru că auzise glasuri jos, merse pe un coridor pe lângă mai multe uși închise și, în cele din urmă, găsi o scară care cobora într-un labirint de cămăruțe și o bucătărie la etajul întâi. Fiecare centimetru din aceste cămăruțe era ocupat de oameni care se foiau de colo-colo ocupându-se de pregătirea mâncărilor ce răspândeau o

aromă îmbietoare. Blair reuși cu greu să-și facă loc prin mulțime. Câțiva o văzură, dar nimeni nu avu timp să comenteze prezența uneia dintre mirese în bucătărie cu două ore înainte de a începe nunta. Pe Blair n-o interesa decât să n-o vadă sora ei. Fără îndoială că Houston avea un program bine stabilit și se ținea de el, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Houston nu și-ar fi găsit niciodată timp să se strecoare în grădină.

În spatele casei era o pajiște acoperită acum cu niște corturi enorme și cu mese acoperite cu fețe de masă roz și sute de vase cu flori. Bărbați și femei în uniformă se agitau grăbiți intrând și ieșind din casă pentru a așeza mâncarea și condimentele pe mese.

Blair trecu mai departe și merse să vadă cum arăta grădina de dedesubt. Când făcu primul pas către marginea grădinii fu luată prin surprindere. În fața ei se întindeau sute de metri de cărări șerpuitoare ce apăreau și dispăreau printre plante cum nu mai văzuse niciodată. Luându-și inima-n dinți hotărî să o ia pe o cărare.

Agitația pregătirilor pentru nuntă dispăru în spatele ei și, pentru prima dată de zile întregi, se simți liberă să gândească.

Aceasta era ziua nunții ei, dar în clipa de față nu-și putea aduce aminte cum ajunsese aici. Cu trei săptămâni în urmă se afla în Pennsylvania având tot viitorul în față. Dar cât de diferit se dovedise a fi totul! Alan preferase să fugă decât să se însoare cu ea. Sora ei îl pierduse pe bărbatul pe care-l iubea și se căsătorea acum cu unul dintre cei mai bogați oameni din țară, fără niciun pic de dragoste.

Și totul se întâmplase din vina lui Blair. Venise acasă pentru a participa la nunta surorii ei și în loc de asta reușise să o transforme într-o mercenară.

Houston ar fi putut la fel de bine să se așeze pe un pedestal de licitație și să se ofere celui care dădea cei mai mulți bani.

În timp ce Blair se plimba prin grădină, cu gândurile ei, îl zări pe Taggart apărând pe alee. Înainte de a-și da seama ce face, se întoarse și o luă în direcție opusă ca el să n-o vadă. Abia făcuse câțiva pași când zări o femeie înaltă, care-i părea vag cunoscută, mergând grăbită pe aceeași alee ca și Taggart.

Blair nu-și putea aminti unde o mai văzuse. Ridică din umeri, nemaigândindu-se la ea, și-și continuă plimbarea.

Gândurile ei erau pline de ceea ce urma să se întâmple astăzi și încerca să-și dea seama ce se întâmplase exact, când brusc își aminti cine era femeia înaltă.

— E Pamela Fenton, spuse ea cu glas tare.

Houston și Blair fuseseră deseori în vizită la familia Fenton când erau copii pentru a călări pe poneii lui Mare sau ca să ia parte la una dintre numeroasele lui petreceri, iar sora lui mai mare Pam era aproape domnișoară și lor le era teamă de ea. Apoi ea dispăruse brusc de acasă și ani de zile după aceea se șoptise pe la colțuri despre ceea ce se întâmplase.

Deci iată că se întorsese după atâția ani și va fi prezentă la nuntă, se gândi Blair cu plăcere. Într-o doară se întrebă oare ce făcuse Pamela cu atâta timp în urmă pentru a da prilej de bârfă ani de zile după aceea. Parcă fusese ceva în legătură cu un băiat de la grajduri, nu?

Blair rămase pe loc. Scandalul fusese într-adevăr în legătură cu un băiat de la grajdurile tatălui ei. Ea se îndrăgostise de băiat, iar tatăl ei o izgonise de acasă drept rezultat al acelei povești de dragoste.

Iar băiatul de la grajduri fusese Kane Taggert! Apucându-și fustele, Blair alergă pe alee către locul unde se îndreptaseră Taggert și Pam. Se afla la niciun metru distanță când se opri.

Privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor cum Kane îi cuprinse chipul Pamelei Fenton și o sărută cu patimă.

Cu lacrimi fierbinți în ochi, Blair alergă pe alee către casă. Ce-i făcuse surorii ei? Houston urma să se mărite cu acest bărbat monstruos ce săruta o femeie cu două ceasuri înainte de a se însura cu alta.

Iar acest lucru se întâmpla numai din cauza lui Blair.

CAPITOLUL 17

Anne Seabury o ajută pe Blair să îmbrace eleganta rochie de nuntă pe care o crease Houston. Era o rochie simplă din satin de culoarea fildeșului, pe gât, cu mâneci lungi și cât se poate de strâmtă pentru a putea fi purtată peste corset. Sute, poate chiar mii de periute mici, erau brodate în talie și la manșete. Iar voalul era dintr-o dantelă brodată de mână, așa cum Blair nu mai văzuse niciodată.

Privindu-se în oglindă, Blair își dori să fi putut îmbrăca această rochie în împrejurări mai fericite, mergând în fața altarului cu zâmbetul pe buze.

Dar știa că acest lucru era imposibil, din moment ce deja făcuse ceea ce știa că trebuie să facă. De îndată ce-l văzuse pe monstrul acela de Taggert sărutând o altă femeie se întorsese acasă și-i trimisese un bilet.

În el îi scrisese că va purta trandafiri roșii în păr și îi dăduse instrucțiuni servitoarei să-i spună că va trebui să stea în partea stângă și nu în cea dreaptă după cum se stabilise inițial.

Blair nu era prea sigură de legalitatea a ceea ce făcea din moment ce pe actele de căsătorie erau înscrise numele cărei gemene urma să se căsătorească cu bărbatul respectiv, dar poate că în felul acesta sora ei ar avea puțin mai mult timp la dispoziție dacă preotul avea să-i declare pe Leander și Houston soț și soție. În loc să o declare căsătorită cu omul acela îngrozitor, Taggert. Nu-i plăcea să se gândească la consecințe dacă mariajul era legal și se trezea căsătorită cu Taggert.

Îi trimise surorii ei trandafiri roz și o rugă frumos să-i poarte.

În capul scărilor, Blair o trase pe sora ei alături.

— Te iubesc mai mult decât îți dai seama, îi șopti ea înainte de a începe să coboare treptele, apoi cu un oftat adăugă: Hai să terminăm odată spectacolul ăsta.

Cu fiecare pas făcut, Blair simțea că se apropie de propria execuție. Dacă mariajul era legal după aceea și ea se trezea căsătorită cu omul acela înfiorător, obligată să locuiască în mausoleul acesta de casă?

În încăperea imensă, ce s-ar fi dorit să fie o bibliotecă, dar putea la fel de bine să servească și drept teren de baseball, îl văzu pe Taggert alături de Leander pe o platformă căptușită în pluș deasupra căreia atârnavă ghirlande de verdeață și trandafiri.

Blair își ținu capul drept și privirea înainte. Știa că, până acum, Houston trebuia

să-și fi dat seama de ceea ce se întâmpla, că ea, în cele din urmă, avea să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubea.

Blair se uită în față la Kane Taggert în timp ce înainta către el și-l văzu cum se încruntă. Știe! se gândi ea. Știe că eu nu sunt Houston.

O clipă Blair rămase uluită de constatare. În clipa de față se îndoia că până și mama ei și-ar putea da seama care dintre gemene este una și care cealaltă, dar iată că, nu se știe cum, omul acesta știa, îi aruncă o privire lui Leander și-l văzu că-i zâmbește ușor lui Houston, un zâmbet de bun găsit. Bineînțeles că Leander era încrezător, se gândi ea; n-avea niciun motiv să suspecteze pe nimeni de a face vreun rău, atâta timp cât el era incapabil să facă vreun rău cuiva. Dar Taggert, pe de altă parte, era recunoscut ca un om ce făcuse mult rău pentru a-și obține banii, așa că el suspecta pe toată lumea de trădare și deci putea face diferența între gemene, concluzionă Blair.

Blair nu se uită la sora ei când își luară locurile pe platformă. Leander luă mâna lui Houston într-ale sale în timp ce Taggert se întoarse cu spatele către fete și preot.

— Dragi prieteni, ne-am... începu preotul, dar Houston îl întrerupse.

— Scuzați-mă, eu sunt Houston.

Blair își privi sora cu uimire. De ce Houston strica tot ceea ce fusese plănuț cu atâta grijă?

Leander îi aruncă o privire încruntată lui Blair.

— Schimbăm locurile? îi spuse el lui Taggert.

Taggert abia dacă ridică din umerii lui voinici.

— Pentru mine nu contează prea mult.

— Pentru mine, da, spuse Leander și merse să schimbe locurile cu Taggert.

Lee o luă de mână pe Blair și o strânse cât putu de tare, dar ea aproape că nu simți nicio durere. Taggert recunoscuse în public că Houston nu conta pentru el. Că nu-i păsa dacă se însura cu ea sau cu altcineva. Blair nu se întrebase niciodată de ce Taggert voise să se însoare cu Houston, iar acum se întreba dacă nu cumva din cauza faptului că ea era singura care-l acceptase de soț.

Leander o ciupi, iar ea își ridică privirea către el la timp pentru a spune:

— Da.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, ceremonia luă sfârșit, iar Leander o luă

în brațe pregătindu-se să o sărute. Pentru public trebuie să fi părut a fi un sărut foarte entuziast, dar, în realitate, Leander îi șopti la ureche vehement:

— Vreau să te văd afară. Acum!

Călcând peste trena lungă de aproape patru metri a rochiei de satin, Blair încercă să se țină după el în timp ce Leander o duse către o încăpere spațioasă și lambrisată de la capătul culoarului.

— Și mă rog ce-a vrut să fie asta? începu Leander, dar n-o lăsă să-i răspundă. Te îngrozește chiar atât de tare ideea de a trăi cu mine, încât ești capabilă de orice pentru a împiedica acest lucru? Preferi mai degrabă să te măriți cu un om pe care nu-l cunoști, decât cu mine? Cu oricine, dar nu cu mine, asta e?

— Nu, începu ea. Nici măcar nu m-am gândit la tine. M-am gândit pur și simplu doar la Houston, Nu voiam să se simtă obligată să se mărite cu omul acela îngrozitor.

Leander o privi lung și când vorbi glasul lui era liniștit.

— Vrei să spui că erai gata să te măriți cu un om ce nu-ți place deloc, doar ca sora ta să-l poată avea pe bărbatul pe care crezi că și-l dorește?

— Bineînțeles.

Blair era puțin nedumerită de întrebarea lui.

— Ce alt motiv aș fi putut avea pentru a face schimbarea?

— Doar acela că o căsătorie cu oricine altcineva ar fi de preferat unui mariaj cu mine.

O apucă de braț.

— Blair, ai să lămurești problema asta acum. Tu și cu Houston o să stați de vorbă și vreau s-o întrebi de ce dorește să se mărite cu Taggart, și vreau să asculți cu atenție răspunsul ei. Ai înțeles? Vreau să fii foarte atentă la răspunsul ei.

Ignorând sutele de persoane din jur care șopteau și râdeau despre încurcătura de la altar, Leander o trase pe Blair prin mulțime, întrebând unde este Houston. Nu fu greu de găsit pentru că Houston se afla singură într-o încăpere mică plină de hârtii.

— Cred că aveți ceva de discutat împreună, îi spuse Leander lui Blair printre dinți, împingând-o în cameră și închizând ușa în urma ei.

Rămase singure, gemenele nu vorbiră una cu cealaltă. Houston stătea pe un scaun, cu capul plecat, în timp ce Blair își schimba greutatea de pe un picior pe altul,

în dreptul uşii.

— Cred că ar trebui să mergem să tăiem tortul, spuse Blair într-o doară. Tu și cu Taggert...

Houston sări de pe scaun brusc de parcă s-ar fi transformat într-o vrăjitoare.

— Nici măcar nu poți să-i spui pe nume, nu-i așa? zise ea furioasă. Crezi că el nu are niciun fel de sentiment; l-ai dat deoparte și crezi că ai dreptul să-i faci ce vrei.

Surprinsă, Blair făcu un pas înapoi din fața mâniei surorii ei.

— Houston, ceea ce am făcut am făcut pentru tine. Vreau să te văd fericită.

Houston își ținea pumnii strânși pe lângă corp și înainta către Blair de parc-ar fi vrut să o provoace la o luptă.

— Fericită? Cum pot să fiu fericită când nici măcar nu știu unde este soțul meu? Mulțumită ție s-ar putea să nu mai cunosc niciodată înțelesul cuvântului „fericire”.

— Mie? Ce altceva am făcut decât să încerc din toate puterile să te ajut? Am încercat să te ajut să-ți revii în simțire și să vezi că nu trebuie să te măriți cu omul ăla pentru bani. Kane Taggert...

— Chiar nu-ți dai seama, așa-i? o întrerupse Houston. Ai umilit un bărbat mândru și sensibil în fața a sute de oameni și nici măcar nu ești conștientă de ce ai făcut.

— Bănuiesc că vorbești despre ce s-a întâmplat la altar. Am făcut-o pentru tine, Houston. Știu că-l iubești pe Leander și eram dispusă să-l iau pe Taggert numai ca tu să fii fericită, îmi pare foarte rău de ceea ce ți-am făcut. Niciodată n-am vrut să te fac nefericită. Știu că ți-am distrus viața, dar am încercat din răspuțeri să îndrept răul pe care l-am făcut.

— „Eu, eu, eu”. Numai asta știi să spui. Mi-ai distrus viața, dar nu vorbești decât de tine. Tu știi că eu îl iubesc pe Leander. Tu știi ce om îngrozitor e Kane. În ultima săptămână ți-ai petrecut aproape fiecare clipă cu Leander și vorbești despre el de parcă ar fi un zeu. La fiecare două cuvinte spui „Leander”. Cred că într-adevăr azi-dimineață ai avut intenții bune; ai vrut să-mi oferi cel mai bun bărbat.

Houston se aplecă spre sora ei.

— Leander s-ar putea să-ți pună ție trupul pe jar. Dar pe mine m-a lăsat dintotdeauna rece. Dacă n-ai fi fost atât de preocupată de propria-ți persoană în

ultima vreme și te-ai fi gândit că am și eu ceva minte, ai fi observat că m-am îndrăgostit de un om bun, blând și atent, recunosc că uneori e puțin neșlefuit, dar, la urma urmei, nu te-ai plâns tu de-atâtea ori că eu sunt prea moale?

Blair se așeză jos.

— Îl iubești? Pe Taggert? îl iubești pe Kane Taggert? Dar nu înțeleg. Întotdeauna l-ai iubit pe Leander. De când îmi aduc aminte numai pe el l-ai iubit.

Ceva din mânia lui Houston păru să dispară și se întoarse să privească pe fereastră.

— E adevărat, m-am hotărât să mă mărit cu el de când aveam șase ani. Cred că asta devenise un țel pentru mine ca escaladarea unui munte. Ar fi trebuit să-mi propun să ajung pe vârful Rainier. Cel puțin odată ce aș fi ajuns acolo sus totul s-ar fi terminat. Niciodată n-am știut ce urma să fac cu Leander după ce ne-am fi căsătorit.

— Dar cu Taggert știi ce urmează să faci?

Houston se uită la sora ei și zâmbi.

— Oh, da. Știi foarte bine ce am de făcut cu el. Am de gând să fac din casa asta un loc unde să fim în siguranță și el și eu, unde să pot face tot ceea ce doresc.

Blair se ridică și tu rândul ei să-și strângă pumnii.

— Cred că era foarte greu pentru tine să te deranjezi timp de două minute ca să-mi spui și mie asta, nu? Am trăit un adevărat iad în ultimele săptămâni. Mi-am făcut o mulțime de griji din pricina ta, zile întregi am plâns din cauza a ceea ce-l făcusem surorii mele și tu acum îmi spui că ești îndrăgostită de acest rege Midas.

— Să nu îndrăznești să spui ceva împotriva lui! strigă Houston, apoi se calmă. Este cel mai bun și mai blând bărbat și este foarte generos. Iar eu îl iubesc foarte mult.

— Iar eu am trecut prin această agonie pentru că mi-am făcut griji pentru tine. Ar fi trebuit să-mi spui!

Houston își trecu încet mâna peste marginea biroului, apoi se așeză jos în mijlocul camerei.

— Bănuiesc că eram foarte geloasă din cauza căsătoriei tale din dragoste, încât n-am vrut să mă gândesc la tine.

— Din dragoste?! explodează Blair. Cred că eu reprezint vârful Rainier pentru Leander. Nu pot nega că într-adevăr din punct de vedere fizic mă domină, dar numai

asta dorește de la mine. Am petrecut zile întregi în sala de operații, dar simt că există o parte în Leander pe care n-o cunosc. Nu mă lasă să mă apropiu prea mult de el. Știu atât de puține lucruri despre el. S-a hotărât să vrea să mă aibă, așa că s-a ținut de mine, folosind toate metodele pentru a pune mâna pe mine.

— Dar văd cum te uiți la el. Niciodată eu n-am simțit nevoia să-l privesc așa.

— Asta pentru că nu l-ai văzut niciodată într-o sală de operații. Dacă l-ai fi văzut acolo, atunci ai fi...

— Leșinat, probabil, spuse Houston. Blair, îmi pare rău că n-am stat de vorbă cu tine. Probabil că mi-am dat seama că suferi, dar ceea ce s-a întâmplat m-a durut. Am fost logodită cu Leander aproape toată viața, iar tu ai apărut și într-o noapte l-ai cucerit. Iar Lee întotdeauna mi-a spus „prințesa lui de gheață”, iar eu eram atât de îngrijorată că sunt o femeie rece!

— Și acum nu mai ești îngrijorată? Întrebă Blair.

Obrajii lui Houston se colorară ușor.

— Cu Kane, nu, șopti ea.

— Chiar îl iubești așa de mult? Întrebă Blair, incapabilă încă să priceapă acest lucru. Nu-ți pasă când mâncarea zboară în toate părțile? Nu-ți pasă când vorbești tare sau se întâlnește cu alte femei?

Lui Blair îi veni să-și muște limba.

— Ca alte femei? Întrebă Houston, îngustându-și ochii. Blair, ai face bine să-mi spui.

Blair răsuflă adânc. Ar fi fost normal să-i spună lui Houston ce văzuse, înainte de a se căsători cu el, dar acum era prea târziu.

Houston înaintă către sora ei.

— Dacă-ți trece prin cap măcar să-mi conduci viața așa cum ai făcut-o azi în fața altarului, n-am să-ți mai vorbesc niciodată. Sunt o femeie matură, iar tu știi ceva despre soțul meu și vreau să aflu despre ce este vorba.

— L-am văzut în grădină, sărutând-o pe Pamela Fenton chiar înainte de nuntă, spuse Blair dintr-o suflare.

Houston se albi puțin la față, dar păru să nu-și fi pierdut cumpătul.

— Dar a venit la mine oricum, șopti ea. A văzut-o, a sărutat-o, dar s-a însurat cu mine.

Un zâmbet strălucitor îi luminează chipul.

— Blair, m-ai făcut cea mai fericită femeie de pe pământ astăzi. Acum, nu trebuie decât să-mi găsec soțul, să-i spun că-l iubesc și să sper că mă va ierta.

Se opri brusc.

— Oh, Blair, nu-l cunoști deloc. E un om atât de bun și de generos și e atât de puternic, încât oamenii simt că se pot sprijini de el, dar e...

Își îngropă fața în mâini.

— Dar nu poate suporta să se simtă prost, iar noi l-am umilit în fața întregului oraș. Niciodată n-o să mă ierte. Niciodată!

Blair porni spre ușă.

— Am să merg la el și am să-i explic că a fost numai vina mea și că tu n-ai nimic de a face cu ceea ce s-a întâmplat. Houston, nici prin cap nu mi-a trecut că vrei într-adevăr să te măriți cu el. Nu mi-am putut imagina că cineva poate dori să trăiască alături de un om ca el.

— Nu cred că trebuie să-ți mai faci griji din pricina asta pentru că eu cred că m-a părăsit.

— Dar cum rămâne cu invitații? Doar nu poate să dispară așa.

— Și ce-ar trebui să facă? Să stea și să asculte cum râd oamenii că Leander nu se poate hotărî pe care dintre gemene o vrea? Nimeni nu va crede că Taggart Kane ar fi putut alege. Kane crede că încă îl mai iubesc pe Lee, tu crezi că eu îl iubesc pe Lee, iar domnul Gates crede că mă mărit cu Kane pentru banii lui. Cred că mama este singura persoană care vede că sunt îndrăgostită, pentru prima dată în viața mea.

— Ce-aș putea face ca să te ajut? șopti Blair.

— Nu poți să faci nimic. A plecat. Mi-a lăsat banii și casa și a plecat. Dar ce să fac eu cu casa asta mare și pustie, dacă el nu-i aici?

Se așeză jos.

— Blair, nici măcar nu știu unde este. Ar putea fi chiar și într-un tren către New York.

— Cred că mai degrabă s-a dus la cabana lui.

Amândouă femeile ridicară ochii și-l văzură pe prietenul lui Kane, Edan, stând în prag.

— N-am avut intenția să trag cu urechea, dar când am văzut ce s-a întâmplat la

nuntă știam că o să se înfurie cumplit.

Houston, expertă, își ridică trena rochiei, potrivindu-și-o pe braț.

— Mă duc la el să-i explic ce s-a întâmplat. Am să-i spun că sora mea e atât de îndrăgostită de Leander, încât crede că și eu sunt la fel.

Se întoarse Zâmbind către Blair.

— Nu poate decât să-mi pară rău de faptul că tu ai crezut că m-aș putea căsători cu un bărbat pentru banii lui, dar îți mulțumesc pentru dragostea ce te-a determinat să sacrifici ceea ce a ajuns să însemne atât de mult pentru tine.

Repede o sărută pe obraz pe Houston.

Blair se agăță o clipă de sora ei.

— Houston, n-am avut nici cea mai vagă idee că tu simți așa ceva. Imediat ce se va termina recepția, am să te ajut să împachetezi și...

Houston se dădu înapoi râzând încet.

— Nu, draga mea soră care se pricepe la toate, eu plec chiar acum. Soțul meu e mai important pentru mine decât câteva sute de invitați. O să trebuiască să rămâi pe loc și să răspunzi la toate întrebările referitoare la locul unde mă aflu eu și cu Kane.

— Dar, Houston, eu nu mă pricep deloc la recepții de mărimea asta.

Houston se opri la ușă lângă Edan.

— Eu am învățat în timpul educației mele „fără nicio valoare”, spuse ea, apoi zâmbi. Blair, nu-i chiar atât de tragic. Bucură-te, poate că apare vreo toxiinfecție alimentară și atunci ai să știi ce ai de făcut. Îți urez noroc, îi ură ea și ieși pe ușă, lăsând-o pe Blair singură și îngrozită de a trebui să facă față unei recepții de o asemenea mărime și cu asemenea pretenții.

— De ce oare a trebuit să deschid gura în legătură cu școala aceea pe care și-a ales-o Houston? murmură ea, în timp ce-și aranjă rochia, încercând să respire adânc cu corsetul acela strâns în jurul coastelor, apoi ieși din încăpere.

CAPITOLUL 18

Petrecerea fu mai rea decât își putuse imagina Blair. Oamenii aveau nevoie ba de una, ba de alta, iar după ce dispăru Houston, se părea că nimeni nu mai știa ce are de făcut. Și apoi, apărură ca din pământ sute de rude de-ale lui Lee cu care trebuia să facă cunoștință, toate persoanele punându-i întrebări despre neobișnuita schimbare a gemenelor ce avusese loc la altar.

Opal începu să răspândească zvonul că soțul lui Houston o luase pe aceasta pe un cal alb (probabil cu aripi, se gândi Blair) și toate femeile comentau ce bărbat romantic era Kane. Blair în schimb nu se putea gândi decât la faptul că era foarte bucuroasă că încercarea de a schimba locurile eșuase și că astfel nu mai era nevoie să-și petreacă noaptea nunții cu Taggert.

Un om apăru lângă Blair întrebând-o cum să servească o roată de cașcaval ce părea să aibă pe puțin cincizeci de kilograme, când, aruncându-și ochii către musafiri, îl văzu pe Leander urmărind-o cu privirea și simți cum o cuprinde o mică roșeață. Se gândise la o mulțime de lucruri în legătură cu Lee, dar nu și la noaptea ce urmau s-o petreacă împreună.

El își făcu loc prin mulțime, îi dădu câteva indicații scurte omului cu cașcavalul și o trase pe Blair cu el în grădină departe de privirile celorlalți.

— Slavă Domnului că un bărbat nu trebuie să treacă decât o singură dată în viață prin așa ceva. Știai că domnul Gates plânge?

Ea se simțea bine cu el aici în umbră, departe de zgomotul mulțumii și ar fi dorit să o sărute.

— Probabil că e bucuros că în sfârșit a scăpat de mine.

— Mi-a spus că de-acum înainte poate să stea liniștit pentru că știe că ai să fii fericită. Acum ai să faci și tu în sfârșit ceea ce trebuie să facă o femeie. Ai să ai alături un bărbat bun, adică eu, de care să ai grijă și în sfârșit te vei simți împlinită.

O privi într-un fel care o făcu să simtă o căldură foarte plăcută pe dinăuntru.

— Dar tu crezi că te vei simți împlinită alături de mine? întrebă el cu o șoaptă răgușită, începând să se apropie de ea.

— Doctor Westfield! O telegramă! se auzi glasul unul băiat, iar în clipa următoare acesta apăru lângă el, distrugându-le momentul de singurătate.

Leander îi dădu băiatului un bănuț și-i spuse să servească ceva, în timp ce deschidea telegrama, cu ochii ațintiți asupra lui Blair. Dar în clipa următoare atenția i se îndreptă asupra hârtiei pe care o ținea în mână.

— O să-i sucesc gâtul, spuse el în șoaptă, înroșindu-se la față de furie.

Blair îi luă telegrama din mână.

„M-am căsătorit de curând cu Alan Hunter. Stop. Te rog anunță-i tu pe tata și pe Blair. Stop. Mă întorc peste trei săptămâni. Stop. Nu fi supărat. Stop. Cu dragoste, Nina”.

— Fir-ar al naibii să fie... începu Lee. Tata și cu mine o să mergem după ea și...

Blair îl întrerupse.

— Și ce-ai să faci? Deja e căsătorită și pe urmă ce ai cu Alan? Eu am crezut întotdeauna că va fi un soț foarte bun.

Mânia îl părăsi repede pe Leander.

— Cred că la asta se pricepe. Dar de ce ea n-a rămas aici ca să se mărite așa cum trebuie? De ce a trebuit să fugă de parcă i-ar fi fost rușine cu el?

— Nina și cu mine am fost prietene toată viața și cred că i-a fost teamă de mine. În fond nici eu nu m-am măritat cu bărbatul cu care am intenționat de la început, așa că probabil s-a gândit că s-ar putea să fiu furioasă pentru felul în care m-a lăsat în gară. Fără îndoială că m-a părăsit pentru Nina.

Leander se sprijini de un copac și scoase un trabuc din buzunar.

— Mi se pare că privești lucrurile foarte calm. Ți-am oferit șansa de a renunța. Te-ai fi putut întoarce în Pennsylvania. Ai avut această șansă.

Mai târziu în viața ei Blair se gândi că acesta a fost momentul în care s-a îndrăgostit de Leander. Se făcuse atât de tare de râs încercând să o câștige și totuși acum stătea în fața ei ca un copil necăjit spunându-i că nu trebuia să se mărite cu el, că ar fi lăsat-o să plece.

— Și ce-ai fi făcut dacă m-aș fi urcat în tren? Parcă-mi aduc aminte că m-ai scuturat din toate încheieturile și mi-ai spus că o să mă mărit cu tine și că nu mai am niciun cuvânt de spus în această privință, spuse ea blând, așezându-se în fața lui și atingându-i gulerul cu mâna.

Era înconjurată de metri întregi de mătase grea de satin, iar periuțele reflectau

culorile blânde ale grădinii.

El o privi o clipă, apoi aruncă trabucul jos și o luă în brațe, sărutând-o cu patimă, ținând-o strâns la piept și încercând să-și contopească trupul cu al ei. Îi puse capul pe umărul lui, îmbrățișând-o așa cum o mamă își îmbrățișează copilul pe care aproape că-l pierduse.

— L-ai ales totuși pe el, ai plecat la gară ca să mergi cu el.

Blair încercă să-și desprindă voalul lung din strânsoarea lui. Voia să se uite la el.

— Asta a trecut acum, zise ea, privindu-l în ochi și se gândi la omul din spatele acestui chip frumos.

Își aminti de câte ori îl văzuse luptându-se ca să salveze o viață, mai ales în ziua în care fusese adus la spital un cowboy lovit de un taur pe care Lee nu-l mai putuse salva, iar omul murise pe masa de operație. Blair era sigură că în ochii lui Lee apăruseră lacrimi. Spusese că îl cunoștea pe bătrân de ani de zile și că îl durea faptul că el murise.

Acum se afla în brațele lui și știa că se măritase cu bărbatul potrivit. Alan n-o iubise cu adevărat și nici ea pe el. N-o iubise din moment ce fusese în stare să-i ceară să aleagă, iar la câteva ore după asta s-o lase să-l aștepte în gară. Și își aminti cât de ușurată se simțise când el nu apăruse.

— S-au întâmplat foarte multe lucruri între noi, îi spuse ea, mângâindu-l pe obraz.

Era atât de bine să-l poată atinge așa cum își dorise din prima lor noapte petrecută împreună. De acum înainte era al ei, complet numai al ei.

— Dar ziua de astăzi marchează un nou început și mi-ar plăcea să dăm la o parte tot ceea ce s-a întâmplat până acum. Noi amândoi lucrăm bine împreună și avem și... alte lucruri în comun, zise ea mișcându-și ușor umerii către el. Vreau ca această căsătorie să meargă, vreau să avem copii și să lucrăm și mai departe împreună și vreau ca noi doi să... ne iubim.

Spuse aceste ultime cuvinte puțin ezitant pentru că el nu-i spusese până acum altceva decât că o dorește și nu pomenise niciodată de dragoste.

— Copii, murmură el, trăgând-o mai aproape. Mai ales copii, hai să facem copii.

Începu s-o sărute pătimaș de parcă n-ar mai fi putut rezista.

— Iată-l, strigă cineva. Încetați acum. Aveți o viață întreagă înainte pentru așa ceva. Acum trebuie să veniți la petrecere. Trebuie tăiat tortul.

Cu părere de rău, Blair se desprinsese de soțul ei. Încă vreo câteva minute de sărutări și s-ar fi rostogolit în iarbă cu el. Deja dovedise că alături de el își pierdea controlul.

Oftând, Lee o luă de mână și o duse înapoi către mulțimea strânsă pe una dintre mult prea întinsele și mult prea elegantele pajiști ale lui Taggert imediat după ce tăiară tortul, oaspeții se împrăștiară, iar câteva femei începură să-i pună sute de întrebări în legătură cu Houston și încotro plecase.

— Omul acela mi-a amețit pur și simplu fata, spuse Opal într-un mod ce nu mai lăsa loc de îndoială. Amândouă fetele mele s-au căsătorit cu bărbați puternici care știu exact ceea ce doresc și luptă să-și atingă scopul.

Două dintre femeile ce o ascultau pe Opal erau cât pe ce să leșine din cauza romantismului acestor povești.

— Mamă, zise Blair, întinzându-i o farfurie, la o felie de șuncă.

Se aplecă astfel încât să n-o poată auzi decât Opal.

— Acuma știu de unde am moștenit eu și Houston talentul de a juca teatru.

Opal le zâmbi celorlalte femei, luă farfuria din mâna lui Blair și-i făcu cu ochiul.

Râzând, Blair se îndepărtă, lăsând-o pe mama ei să se laude în continuare cu ginerii ei.

La asfințit se organizează un dans în bibliotecă și bineînțeles că Leander și Blair trebuiră să deschidă balul.

Câțiva oameni întrebară dacă nu cumva la recepția guvernatorului din noaptea aceea fusese prezentă ea și nu Houston.

Atât Blair cât și Lee râseră pe ascuns și el o luă din nou în brațe alunecând în pași de dans pe podeaua lăcuită.

— Este timpul să-i lăsăm pe oaspeți și să mergem acasă. Nu cred că mai am răbdare ca să fii a mea, îi șopti Leander la ureche în timp ce o ținea în brațe.

Blair nici măcar nu mai încuviință, ci își strânse trena rochiei și plecă iute din sală pentru a merge sus să se schimbe în costumul de plecare. Mama ei veni să o ajute

și Opal rămase tăcută până când Blair fu gata.

— Leander e un om bun și știu că ați avut niște probleme, dar cred că-ți va fi un soț bun, zise Opal.

— Și eu cred la fel. Spuse Blair, radioasă. Într-un costum albastru pe care Houston îl alesese pentru sora ei. Cred că va fi cel mai bun dintre soți. Și știu că va fi și cel mai bun amant, se gândi ea, apoi o sărută pe mama ei repede și fugi pe scări să-l întâlnească pe Leander.

Printr-o ploaie de orez zvârlită de nuntași, atât de deasă că era cât pe ce să-i înece, plecară de la conacul Taggert către frumoasa căsuță ce urma să fie căminul lor.

Dar, odată ce rămaseră singuri, Blair începu să se simtă timidă și rușinoasă. Ce acum înainte viața ei va fi legată de acest bărbat pe care-l cunoștea doar profesional. Ce știa despre el ca persoană? Ce făcuse el în viață în afară de a studia medicina?

Ajunși acasă, Leander o luă în brațe și o trecu pragul, se uită la chipul ei palid și spuse:

— Nu ești tu cea care ți-ai riscat viața ca să păstrezi curată rana din barba unui om? Sper că nu ție frică de mine, nu-i așa?

Cum Blair nu-i răspunse, el adăugă:

— Ai nevoie de niște șampanie. Și amândoi știm unde va duce asta, nu-i așa?

O lăsă în picioare în holul de la intrare și merse în dreapta către sufragerie. Blair nu văzuse casa în totalitate și acum o luă la stânga către salon.

În spatele salonului se afla un dormitor micuț pentru oaspeți. Mobila părea grea și întunecată, dar încăperea era totuși plăcută, cu un tapet în dungulițe albastru cu alb și un chenar de trandafiri roz-pal aproape de tavan. Se așeză pe canapeaua acoperită cu o cuvertură de mătase.

Leander se reîntoarse cu două pahare de șampanie și o sticlă aflată într-o frapieră cu gheață pe o tavă.

— Sper că-ți place casa, Houston a aranjat-o. Nu cred că mi-a păsat prea mult cum anume a aranjat-o.

Se așeză în capătul celălalt al canapelei, departe de ea, simțindu-i timiditatea.

— Îmi place. Nu mă prea pricep la decorări de interioare, dar Houston se pricepe mult mai bine. Oricum, probabil că aș fi rugat-o pe ea să se ocupe de casă. Dar acum o are pe a lui Taggert.

— V-ați lămurit amândouă?

Șampania o făcu pe Blair să se relaxeze, iar Lee îi umplu din nou paharul.

— Houston mi-a spus că s-a îndrăgostit de Taggert.

Chipul lui Blair oglindea neîncredere.

— Nu mi-o pot imagina deloc pe sora mea alături de țopârlanul ăla arogant și gălăgios. De ce l-a preferat pe el și nu pe tine este...

Se opri jenată.

Leander îi zâmbi.

— Îți mulțumesc pentru compliment.

Se aplecă peste canapea și începu să se joace cu buclele ce scăpaseră din cocul strâns pe care Houston i-l făcuse de dimineață și încet, începu să-i scoată acele din păr.

— Contrariile întotdeauna par să se atragă. Uită-te la noi doi. Eu sunt un bun chirurg, iar tu ai să fii o soție și o mamă bună, ai să-mi așezi ciorapii unde trebuie și o să ai grijă de casă să fie un loc plăcut și confortabil pentru bărbat când vine acasă și...

Blair aproape că se înecă bând șampanie.

— Vrei să spui că eu trebuie să renunț la medicină ca să am grijă de tine? se răsti ea. Dintre toate ideile tâmpite și idioate pe care le-am auzit până acum asta e cea mai rea.

Înfuriată, trânti paharul pe o masă din apropiere și se ridică.

— Întotdeauna am încercat să-i spun lui Houston că ești la fel ca Gates, dar ea n-a vrut să mă asculte. A spus că nu ești ca el. Să-ți spun eu ceva, Leander Westfield, dacă te-ai însurat cu mine, crezând că eu am să renunț la medicină, am putea de pe acum să renunțăm la toată chestia asta.

Leander rămase pe canapea în timp ce ea stătea în picioare în fața lui țipând la el, apoi, pe la jumătatea discursului ei, se ridică în picioare. Și când începu să se mai liniștească, el îi zâmbi.

— Cred că mai ai încă multe de învățat despre mine. Nu știu de ce ești gata să crezi ce e mai rău despre mine, dar sper să-ți dovedesc că nu sunt așa cum crezi. Și intenționez să-mi petrec tot restul vieții demonstrându-ți că te-ai înșelat. Dar lecțiile încep abia de mâine, spuse el, luând-o în brațe și strângând-o la piept.

Blair se agăță de el și, când buzele lui îi atinseră gura, simți că nu mai vrea să-i

dea drumul niciodată. Știa că nu-i cunoștea deloc. Nu știa de ce el dorise atât de mult să se însoare cu ea, dacă doar acceptase într-o doară să lucreze alături de ei ca să câștige competiția, după cum spusese Alan, sau dacă în făcea plăcere timpul petrecut împreună cu ea așa cum simțea ea.

Dar acum nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la brațele ce o strângeau, la trupul lui lipit de al ei și la căldura pe care el i-o provoca, făcând-o să se simtă minunat.

— Am așteptat multă vreme ca așa ceva să se întâmple din nou, spuse el strecurându-și o mână în părul ei, iar cu cealaltă mângâindu-l gâtul și obrazul. Du-te sus și pregătește-te. În seara asta am să tiu un domn, dar n-am de gând să mai fiu vreodată, așa că fă bine și profită de această unică ocazie. Nu te mai uita așa la mine și du-te. Sunt sigur că sora ta ți-a cumpărat ceva formidabil, dar potrivit, o cămașă de noapte pentru seara asta, așa că mergi și îmbrac-o. Ai cam zece minute. Poate.

Blair nu voia să se despartă de el, dar până la urmă urcă pe scara îngustă, în spirală, către dormitor. Sus erau trei dormitoare: cel principal, unul pentru oaspeți și unul mic pentru copil.

Hainele ei erau agățate în șifonier, toți pantofii alături de cei al lui Leander și pentru o clipă acest lucru i se păru ceva foarte intim.

Pe pat se afla într-adevăr un halat frumos de șifon alb tivit cu puf de lebedă la mâneci și la poale și o cămașă de satin alb ce se punea pe dedesubt. Blair clătină din cap văzând această extravaganta, dar în clipa următoare murea de nerăbdare să le îmbrace. Uneori avea un sentiment de frustrare gândindu-se la viața aparent inutilă a lui Houston, dar cu prilejul acestei nunți o admirase pe sora ei, așa cum nu se mai întâmplase niciodată. Nunta necesitase o planificare demnă de un adevărat general și niciun amănunt cât de mic nu-i scăpase surorii el. Își amintise chiar să mute hainele lui Blair în noua ei casă pe parcursul nunții, astfel încât totul să fie pregătit când ea va sosi cu Leander aici. Blair era doar pe jumătate îmbrăcată cu halatul când Lee urcă pe scări și, după privirea din ochii lui, nu părea să-i pese prea mult că acesta îi atârna pe un umăr neglijent. Intră repede în cameră și în câteva secunde ea era în brațele lui. De fapt entuziasmul lui era atât de mare, încât Blair făcu un pas înapoi, se împiedică de tivul halatului și căzu pe pat. Lee căzu odată cu ea pe patul moale și cu fulgi de lebedă plutind în jurul lor începură să râdă, iar Lee se rostogoli cu ea în brațe, sărutând-o, gâdilând-o și făcând-o pe Blair să scoată țipete de plăcere. Halatul căzu,

iar ea rămase în cămașa subțire de satin, în timp ce el începu să-i sărute umerii, mormăind ca un urs și făcând-o să râdă și mai tare. Mâinile lui îi mângâiară coapsele în timp ce ea se împotrivea cu jumătate de gură fără să știe de ce.

Telefonul de jos începu să sune înainte ca Joaca lor să se transforme în ceva serios.

— Ce-l asta? întrebă Blair ridicându-și capul.

— Eu n-aud nimic, murmură Leander cu capul îngropat în gâtul ei și coborând mai jos.

— E telefonul. Lee, trebuie să răspunzi. Cineva s-ar putea să fie bolnav și să aibă nevoie de tine.

— Oricine deranjează un bărbat în noaptea nunții lui merită tot ce-i mai rău.

Blair îl împinse.

— Lee, doar nu ești serios. Când te-ai făcut doctor ai făcut-o pentru că voiai să-i ajuți pe oameni.

— Dar nu în seara asta, nu acum.

Încercă să o ia din nou în brațe, dar ea se opuse și afurisitul de telefon continuă să sune.

— De ce a trebuit să mă însor cu un medic? mormăi el în timp ce se ridică, aranjându-și hainele și privind-o pe Blair într-un fel care o făcu să râdă și să-și lase ochii în pământ. Să nu pleci. Mă întorc imediat, spuse el, apoi coborî. Imediat după ce-lucid pe cel de la telefon.

De îndată ce ridică receptorul, operatoarea începu să vorbească.

— Nu-mi place deloc că trebuie să te deranjez tocmai în noaptea asta, începu ea, dar e tatăl tău și spune că e urgent.

— Sper să fie, zise Lee.

Apoi ea îi făcu legătura lui Reed.

— Lee, îmi pare rău că te deranjez, dar e o urgență.

Elijah Smith e pe punctul de a muri de un atac de cord dacă nu vii imediat.

Leander trase aer în piept. „Elijah Smith” era codul lor pentru cazul în care apăreau necazuri la mină.

Reed îl informa adesea pe Lee la telefon când era la spital și își făcuseră un cod al lor. Sărmanul domn Smith avusese de toate, de la intoxicații cu oțetar otrăvitor

până la vărsat de vânt, dar atacul de inimă era ceva ce hotărâseră să folosească drept semnal pentru cel mai rău lucru ce se putea întâmpla: o răscoală.

Lee își ridică ochii spre tavan către camera în care îl aștepta mireasa lui.

— Cât timp am?

— Era nevoie de tine acum o oră. Lee nu te duce; altcineva poate prelua cazul.

— Da, ca, de exemplu, cine? se răsti Lee răzbunându-se pe tatăl lui. Nimeni din afara taberelor de muncă nu știa ce se petrecea înăuntru. Iar Lee se simțea responsabil pentru tulburările apărute din moment ce fusese cel care-i adusese pe sindicaliști.

— Am să vin cât de repede pot, spuse Lee înainte de a închide telefonul.

În timp ce urca scările, simțindu-se de parcă i s-ar fi întâmplat cel mai rău lucru din viață, își dădu seama că trebuia să-i ofere o explicație lui Blair pentru că pleca. Nu mai era un celibatar care nu trebuia să răspundă în fața nimănui. Avea acum o soție căreia trebuia să-i explice unde mergea. În clipa de față era atât de necăjit, încât nu se putea gândi la o minciună și, Doamne ferește, nu-i putea spune adevărul! Cu lipsa totală a lui Blair de instinct al conservării, fără îndoială că ar insista să-l însoțească. Și atunci în afară de problemele ivite ar mai trebui să aibă și grija ei.

Cel mai bun lucru era să plece repede de-acasă. Niciodată nu se mișcase atât de repede ca acum și, având în vedere că i se înrouraseră ochii de lacrimi când o privi pe Blair cum stătea întinsă acolo în cămășuța aceea subțire prin care se zărea fiecare părticică din trupul ei încântător, ar fi trebuit să primească un premiu. Nu spuse decât că trebuia să plece și că se va întoarce cât putea de repede. Alergă coborând scările în goană și ieși pe ușă înainte ca Blair să facă vreo mișcare.

Când ajunse la tatăl său acasă, se simțea la fel de mizerabil și se gândea că, din partea lui, minerii n-aveau decât să se răscoale toată noaptea.

Reed îi spuse lui Lee că un informator le spusese paznicilor despre sindicalist și că idiotul acela se întorsese în tabără fără Lee. Se strecurase prin spatele munților și o făcea pe curajosul când paznicii aflaseră de existența lui. Acum gărzile înarmate îl căutau în fiecare casă, amenințându-i pe oamenii nevinovați.

Leander trebuia să pătrundă în tabără și, dacă îl putea găsi pe sindicalist înaintea paznicilor, atunci ar putea să-i salveze viața, precum și viața minerilor care erau acuzați pe nedrept că el îi aduseseră în tabără.

Lee știa că el e singurul care poate face acest lucru și începu să-și pregătească trăsura.

— Dacă vine Blair, nici măcar să nu pomeni despre locul unde am plecat. Dacă-i spui că sunt la un bolnav o să vrea să știe unde e și o să vrea să mă ajute. Inventează ceva, dar indiferent ce faci să nu-i spui adevărul. Orice altceva în afară de adevăr pentru că altfel o să mă trezesc cu ea acolo și o să trebuiască s-o salvez și pe ea și pe sindicalist.

Înainte ca Reed să apuce să-i întrebe pe fiul lui la ce anume se gândea de fapt, Lee dispăru într-un nor de praf, îndreptându-se spre taberele de muncă ale minerilor.

CAPITOLUL 19

Blair rămase cu gura căscată câteva minute bune după ce Leander plecă de acasă. Nu-i venea să creadă că într-o clipă fusese aici, iar în următoarea dispăruse.

Prima ei reacție fu de furie dar pe urmă zâmbi. Trebuie să fi fost un caz serios dacă Lee plecase în noaptea nunții, ceva asemănător cu o problemă de viață și de moarte, dar și ceva periculos, se gândi ea ridicându-se în capul oaselor. Dacă n-ar fi fost ceva serios, fără îndoială cu împușcături sau răufăcători terorizând oamenii pașnici, atunci Lee ar fi luat-o cu el.

Blair dădu cuvertura la o parte și se îmbracă repede în uniforma ei de medic. Leander se băgase în ceva periculos și va avea nevoie de ajutorul ei.

Jos, luă telefonul. Mary Catherine era de serviciu la centrală în seara asta.

— Mary, unde a plecat Lee?

— Nu știu Blair-Houston, răspuse femeia. L-a sunat tatăl lui și Leander a spus că vine. Nu știu asta pentru că aș fi ascultat la telefon. Niciodată nu fac așa ceva.

— Dar dacă s-a întâmplat să auzi câteva cuvinte cam care ar fi acestea? și nu uita că nu i-am spus nici acum mamei lui Jimmy Talbot cine i-a spart cea mai frumoasă cană de cristal.

Urmă o scurtă pauză până când Mary Catherine răspuse.

— Domnul Westfield a spus că un om, pe care eu nu-l cunosc, are un atac de inimă. Sărmanul! Aproape de fiecare dată când vorbesc la telefon domnul Westfield și cu Leander pomenesc și despre domnul Smith care are necazuri unul după altul. Luna trecută a avut cel puțin trei boli și Caroline care e în tura de dimineața mi-a zis că domnul Smith a mai fost bolnav de două ori. Nu cred că o s-o mai ducă multă vreme dar pare să se însănătoșească destul de repede după fiecare boală Trebuie să fie o persoană foarte importantă pentru Leander ca să te părăsească tocmai în noaptea nunții Trebuie, Mary Catherine făcu o pauză ca să chicotească nepoliticos, să-ți lipsească foarte mult.

Blair ar fi vrut să-i spună părerea ei despre faptul că trăgea mereu cu urechea la convorbiri dar se mulțumi să șoptească un „mulțumesc” și puse receptorul jos, jurându-și să nu mai spună niciodată nimic personal la telefon.

În grajdul din spatele casei, trăsura lui Lee dispăruse și singurul cal aflat acolo

era un armăsar ce o privea amenințător, iar lui Blair nici prin cap nu-i trecea să-l încalece. Singurul mod de a ajunge acasă la socrul ei era să meargă pe jos. Aerul rece de munte îi dădu energie și aproape că alergă pe străzile înguste până acasă la Westfield.

Trebui să bată cu putere în ușă ca să trezească pe cineva și în sfârșit apără o menajeră somnoroasă bombănind, iar în spatele ei Reed.

— Vino în bibliotecă, spuse Reed cu chipul având o culoare ciudat de cenușie.

Era îmbrăcat, dar părea bătrân și obosit. Blair era sigură că el stătea treaz pentru că era îngrijorat în legătură cu Leander. În ce naiba se mai băgase soțul ei, acum?

— Unde este? întrebă Blair, de îndată ce se aflară singuri în biblioteca bine luminată dar plină de fumul numeroaselor pipe fumate.

Reed stătea pur și simplu acolo, iar trăsăturile lui începuseră să semene din ce în ce mai mult cu cele ale unui bulldog.

— E în pericol, nu-i așa? întrebă Blair. Știam eu că-i așa. Dacă ar fi fost un caz obișnuit, m-ar fi luat și pe mine cu el, dar cu acesta e ceva în neregulă.

Reed continuă să rămână tăcut.

— Telefonista mi-a spus că deseori merge să-l îngrijească pe un anume domn Smith. Cred că aș putea afla unde locuiește omul ăsta și pot să merg și din casă în casă și să întreb dacă cineva l-a văzut pe Leander în seara asta. După cum îi știu eu, a plecat în goană ca de obicei și sunt sigură că trebuie să-l fi văzut cineva.

Chipul lui Blair începu să semene cu cel al lui Reed, având o expresie foarte hotărâtă.

— Soțul meu e pe punctul de a intra în ceva periculos ca în ziua aceea când noi, cu bună știință, am intrat în bătălia aceea de la fermă, numai că, de data asta e singur. Eu cred că-l pot ajuta. S-ar putea să fie și alți răniți și dacă Lee pățește ceva, începu să se bâlbâie, va avea nevoie de ajutor. Dacă dumneata nu vrei să mă ajuți, găsesc eu pe cineva.

Se întoarse cu spatele la ei, dând să plece. Reed rămase uimit câteva clipe. S-ar putea să nu-l găsească pe Lee dar cu siguranță că ar agita apele, stârnind o grămadă de necazuri, confirmând suspiciunile oamenilor că se întâmplase ceva foarte important dacă el își părăsise mireasa în noaptea nunții. Și, bineînțeles, oamenii vor

auzi despre agitația de la mină și nu va dura mult până să înțeleagă legătura dintre Leander și ceea ce se întâmpla acolo. Trebuia să-i spună ceva lui Blair care s-o oprească acum și aici, ceva atât de îngrozitor încât s-o facă să meargă acasă și să nu mai trezească orașul, căutându-l pe Leander. La naiba, de ce nu s-o fi însurat Leander cu Houston? Ea niciodată nu ar fi pus întrebări în legătură cu deplasările soțului ei.

— Există o altă femeie, o trânti Reed înainte de a apuca să se gândească foarte bine la ceea ce face.

Nici propria lui soție nu putuse fi oprită de minte, altceva decât de gândul că dragostea lui ar putea fi îndreptată asupra altcuiva. De ce oare femeile nu se simțeau niciodată în siguranță când erau iubite?

Blair ar trebui cu siguranță să-și dea seama când Lee trecuse prin atâtea pentru a-i dovedi cât de mult o iubește.

— O femeie? întrebă Blair, întorcându-se către el. De ce s-ar duce la o altă femeie? E bolnavă? Cine este domnul Smith și de ce este mereu bolnav? Unde este soțul meu?

— Păi... hm... femeia asta a încercat să se omoare din cauza căsătoriei lui Lee, spuse Reed, dându-și seama că orice relații cu fiul lui se terminaseră pentru că Lee nu-l va ierta niciodată pentru așa ceva cât timp vor mai trăi de acum încolo.

Blair se așeză, sau mai degrabă se prăbuși pe un scaun.

— Deci o femeie de genul acesta, șopti ea.

Cel puțin îi îndepărtase gândurile de la domnul Smith, se gândi Reed, în timp ce blestema toate centralistele din lume.

— Dar cum rămâne cu Houston? A fost logodit cu ea. Cum putea să fie îndrăgostit de altcineva?

— Lee... hm, a crezut că femeia asta murise. Pe masă, în fața lui Reed se afla un ziar, iar pe prima pagină era un articol despre o bandă de răufăcători care operaseră în zona orașului Denver, iar acum începuseră să se deplaseze spre sud. Șeful bandei era o femeie, o franțuzoaica.

— A cunoscut-o la Paris și a fost marea dragoste a vieții lui, dar el a crezut că a fost ucisă. Bănuiesc însă că n-a fost pentru că a venit în Chandler să-l găsească.

— Când?

— Când ce?

— Când a venit femeia asta în Chandler?

— Oh, acum luni de zile, spuse Reed improvizând de zor. Dar cred că ar fi mai bine să-l lași pe Lee să-ți spună restul. Eu cred că dea am spus prea mult.

— Dar dacă a venit acum câteva luni de ce Leander a continuat să rămână logodit cu sora mea?

Reed își ridică ochii spre cer și din nou atenția îi fu atrasă de ziar.

— Ea, femeia asta pe care o iubise el era... implicată în ceva cu care Lee nu era de acord. Trebuia să facă oarece ca să-și ia gândurile de la ea.

— Și sora mea i-a distras atenția iar mai târziu eu însămi.

Trase aer adânc în piept.

— Deci el era îndrăgostit de această femeie, a crezut că a murit și s-a întors în Chandler, cerând-o în căsătorie pe Houston. Și atunci când am apărut eu, o geamănă era la fel de bună ca și cealaltă și bineînțeles că onoarea l-a făcut să se simtă obligat față de mine. Asta explică de ce s-a însurat cu o femeie pe care n-o iubea. Așa este?

Reed își băgă un deget pe sub gulerul cămășii care devenise brusc prea strâmt, încându-l.

— Bănuiesc că e o explicație la fel de bună ca oricare alta, spuse el cu glas tare, apoi mormăi: acum va trebui să-i explic eu fiului meu. Blair își simțea picioarele grele când ieși, îndreptându-se către casă. Reed îl chemase pe băiatul de la el de la grajduri ca s-o conducă pe Blair acasă dar ea îl refuzase. Aceasta era noaptea nunții ei și ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite din viața ei dar, dacă nu o putea petrece cu soțul ei, cu siguranță că nu dorea s-o petreacă cu niciun alt bărbat.

Iar fericirea ei se transformase într-un coșmar.

Cum trebuia să mai fi răs Leander de ea când îi spusese că ea spera ca mariajul lor să meargă. Lui nu-i pășase cu cine se însoară. Houston era frumoasă și ar fi fost o soție foarte bună pentru un medic, dar Houston era prea rece, așa că atunci când Blair sărise în pat cu el din prima seară petrecută împreună, se hotărâse să se însoare cu ea. Ce conta când inima lui era deja dată unei alte femei?

— Iat-o! se auzi glasul unui bărbat din spatele lui Blair.

Tocmai se lumina de ziuă și ea văzu un om scund călare, arătând către ea. Câteva clipe Blair avu un sentiment de mândrie că deja era recunoscută pe străzi ca doctor. Se opri și-și ridică privirea către omul călare și ceilalți trei din spatele lui.

— E cineva rănit? întrebă ea. Nu am la mine trusa medicală, dar dacă mă duceți până acasă o pot lua și apoi vă însoțesc.

Călărețul păru șocat pe moment.

— Dacă îl preferați pe soțul meu nu știu unde este, spuse ea cu amărăciune în glas. Cred că va trebui să vă mulțumiți cu mine.

— Ce tot vorbește asta acolo, Cal? întrebă un bărbat din spate.

Cal ridică mâna.

— Nu, nu-l vreau pe soțul dumitale. Mă mulțumesc cu dumneata. Vrei să mergi călare cu mine?

Blair apucă mâna călărețului și-l lăsă s-o urce în șa în fața lui.

— Casa mea este, spuse ea arătându-i direcția dar el n-o lăsă să sfârșească.

— Știu unde e casa dumitale domnișoară Cu-Nasul-pe-Sus-Chandler. Sau acum ești doamna Taggert, bănuiesc.

— Ce-i asta? spuse Blair uluită. Eu nu sunt...

Dar călărețul îi acoperi gura cu palma și ea nu mai putu să spună nimic.

* * *

Leander își duse mâna la spate și încercă să-și găsească o poziție mai comodă pe capra căruței ce se zguduia la fiecare mișcare. Trebuia să recunoască faptul că începuse să-și cam plângă de milă.

Noaptea trecută ar fi trebuit să și-o petreacă în brațele soției lui, într-un pat moale, făcând dragoste, râzând împreună și căutând să se cunoască mai bine unul pe celălalt. În loc de asta coborâse pe coasta unui munte și apoi o urcase din nou cu un om pe jumătate inconștient purtat pe umeri.

Când ajunsese la mină, noaptea trecută, porțile erau închise și nu se zărea niciun paznic, dar auzise strigăte în tabără și niște femei țipând furioase. Își ascunse calul și trăsura printre copaci și urcă pe munte, coborând apoi pe un povârniș și intră în tabără prin spate. Alergă la adăpostul întunericului printre case până la cea a minerului care știa că și-ar asuma riscul de a-l adăposti pe sindicalist.

Soția minerului era înăuntru frângându-și mâinile de teamă pentru că paznicii căutau în fiecare casă. Iar sindicalistul era ascuns în spatele magaziei, era rănit și

gemea. Nimeni nu îndrăznea să meargă la el pentru că dacă ar fi fost găsit asta ar fi însemnat moarte pentru cel aflat lângă el. Dacă paznicii își continuau căutarea și nu găseau nimic, nicio urmă de agitator, atunci nu le vor face niciun rău minerilor, dar dacă îl găseau... Femeia își acoperi fața cu mâinile. Dacă sindicalistul era găsit fi ci, ea și cu familia ei vor fi aruncați afară din tabără fără niciun ban și fără niciun loc de muncă.

Lee încercă s-o încurajeze cu câteva cuvinte dar nu mai pierdu timpul vorbind. Merse în spatele casei, printre tufișuri, și-l luă în spate pe bărbatul scund și îndesat începând drumul greu și cumplit de dificila sarcină de a-l scoate pe rănit din tabără. Singura cale de a-l scoate era de a urca direct pe coasta muntelui și așa procedă și Lee.

Trebui să se oprească de câteva ori ca să se odihnească dar ca să și asculte în jur. Sunetele de jos păreau să se fi mai liniștit. Întotdeauna în taberele de muncă ale minerilor erau foarte multe localuri, iar deseori bărbații își cheltuiau banii pe băutură. Acum Lee îi auzea pe cei beți cântând, în timp ce se îndreptau pe șapte cărări către casă, fără să știe probabil că toate casele lor erau percheziționate, așa după cum aveau dreptul reprezentării proprietarului minei.

Lee se opri pe creasta muntelui încercând să vadă la lumina lunii rănile sindicalistului. Începuse din nou să sângereze când Lee îl mișcase din loc.

Lee îi pansă rănile cât de bine putu pentru a-i opri sângerarea, apoi trecu muntele, coborând către locul unde-și ascunsese trăsura și calul.

Nu-l putea pune pe rănit în ascunzișul incomod din spate așa că îl sprijini de el, mergând cât de atent putea.

Se îndreptă către nord spre Colorado Spring, Nu se putea întoarce cu el în Chandler unde s-ar fi iscat numeroase întrebări despre cine era și unde fusese rănit. Lee nu dorea să riște să fie descoperit. N-ar mai fi putut ajuta pe nimeni după aceea dacă asupra lui ar fi planat o suspiciune cât de mică.

La periferia orașului, locuia un prieten de-al său. Un doctor care, de obicei, nu punea prea multe întrebări. Lee îl puse pe rănit pe masa de operație a medicului și mormăi ceva despre faptul că-l găsise pe drum. Bătrânul doctor se uită la Lee și spuse:

— Credeam că ieri te-ai însurat. Ai ieșit în noaptea nunții să cauți muribunzi pe

drum? înainte ca Lee să-i poată răspunde, bătrânul continuă: Să nu-mi spui nimic ce nu vreau să știu. Hai să ne uităm la el.

Acum, pe drumul de înapoiere către Chandler, la ora două după-amiază, Lee nu mai simțea oboseala. Nu dorea decât să mănânce. Să doarmă și s-o vadă pe Blair. Câteva ore se tot gândise la o istorie plauzibilă pe care să i-o poată spune despre unde fusese.

Se gândise să-i spună că fusese chemat în urma unor împușcături între membrii unei bande și că nu voise să-i riște viața luând-o cu el ca să nu fie rănită.

Avea un sâmbure de adevăr această poveste și credea că va reuși să scape cu atât. Se ruga numai ca ea să nu înceapă să-l chestioneze de ce nu putuseră să se ducă alți medici din Chandler. De asemenea, în ziare nu se va scrie nimic despre nici un incident cu arme de foc. În cel mai rău caz, intenționa să se arate jignit neîncrederea ei și să-i demonstreze că astfel căsătoria lor va începe cu stângul.

Acasă, aproape că se simți ușurat când n-o găsi pe Blair. Era prea obosit pentru a fi convingător în minciunile lui. Își făcu un sandviș cu șuncă și urcă în dormitor. Camera era deranjată, cu patul nefăcut și hainele lui Blair zvârlite anapoda în jur. Se uită în șifonier, văzu că lipsește uniforma ei și-și dădu seama că plecase la spital. Va trebui să discute cu membrii consiliului din nou ca să-i permită să lucreze acolo. Ultima dată le promisese că va accepta orice tură numai să-l lase s-o aducă în sala de operații. Lucrase aproape non-stop dar meritase efortul, în final o câștigase pe Blair.

Mâncă jumătate din sandviș, se târî în pat, luă în brațe cămașa de noapte a lui Blair și adormi.

Când se trezi era ora opt și-și dădu seama imediat că în continuare casa era pustie, începând imediat să-și facă griji. Unde era Blair? Ar fi trebuit să se întoarcă de la spital până acum. Când Leander se ridică, începând și mănânce cealaltă jumătate de sandviș aflată lângă pat, zări jos în șifonier trusa ei medicală.

Preț de o clipă i se opri inima. Niciodată ea nu ar fi plecat de acasă fără trusă. Era de mirare că nu o luase cu ea și când pășise către altar pentru a se căsători cu el.

Dar acum aceasta era jos pe podea.

Aruncă sandvișul jos și alergă prin casă strigând-o. Poate că se întorsese în timp ce el dormea și i se păruse doar că era pustie casa. Îi trebuiră doar câteva minute ca să-și dea seama că ea nu era nicăieri de găsit.

Merse la telefon și-i ceru centralistei să-i dea spitalul. Nimeni n-o văzuse pe Blair acolo de la nuntă. După ce trebui să îndure câteva glume proaste pe tema faptului că Blair își dăduse seama de greșeală și-l părăsise, Lee puse receptorul jos.

Imediat telefonul începu să sune.

— Leander, spuse Caroline, telefonista din tura de dimineață, Mary Chaterine mi-a spus că Blair l-a sunat pe tatăl tău aseară imediat după ce ai plecat să-l tratezi pe sărmanul domn Smith. Poate că știe el unde este.

Lee își mușcă limba ca să nu-i spună lui Caroline și înceteze a mai trage cu urechea dar poate că de această dată exista un motiv de a-i fi recunoscător.

— Mulțumesc, spuse el, și merse să-și înșeeze armăsarul pentru a ajunge acasă la tatăl său în timp record.

* * *

— Ce i-ai spus?! urlă Lee la tatăl lui.

Reed păru să se facă mic în fața mâniei fiului său.

— Trebuia să inventez ceva imediat. Și singurul lucru la care m-am putut gândi și care garanta faptul că nu se va lua după tine era o poveste în legătură cu o altă femeie. Din câte am auzit în legătură cu ultimele voastre escapade împreună, cred că nici focul nici gloanțele și nici alte necazuri n-ar fi împiedicat-o să pătrundă în miezul problemelor.

— Ai fi putut inventa altceva, orice altceva în afară de așa-zisa mea dragoste adevărată și de faptul că m-am însurat cu Blair pentru că am pierdut femeia iubită.

— Foarte bine, dacă ești atât de deștept, spune-mi tu ce ar fi trebuit să-i spun ca s-o împiedic să te urmeze.

Lee deschise gura dar o închise la loc. Dacă Reed i-ar fi spus despre un dezastru, fără îndoială că Blair i-ar fi venit în ajutor. Știa că gloanțele care ar fi zburat în jurul ei n-ar fi putut-o opri.

— Și acum ce să fac? Să-i spun că tatăl meu e un mincinos și că nu există nicio altă femeie?

— Și atunci unde-ai fost în noaptea nunții? În afară de faptul că te-ai cățarat pe un munte și ai cărat în spinare un sindicalist ducându-l undeva la loc sigur? Ce o să

facă soțioara ta data viitoare când ai să mai fii chemat?

Lee scoase un geamăt.

— Probabil o prostie, ceva de genul de a se ascunde în trăsura mea și de a se alătura oricărui tărăboi iscat. Și acum ce să fac?

— Poate că mai întâi ar trebui să o găsim, spuse Reed. O să începem s-o căutăm cât de discret posibil. Doar nu dorim să afle orașul că a plecat pentru că se vor isca întrebări.

— N-a plecat, se răsti Lee. Ea a...

Dar nu știa unde este.

CAPITOLUL 20

Leander și tatăl său o căutaseră pe Blair toată noaptea. Leander știa că atunci când e supărată Blair se plimbă, așa că măturară străzile de la un capăt la altul dar ea nu era nicăieri de găsit.

Dimineață se hotărâră să răspândească zvonul că plecase pentru o urgență medicală fără să spună nimănui unde anume și că Leander era îngrijorat pentru ea. Cel puțin această poveste le permitea să întrebe de ea pe față.

Apărură câteva ironii la adresa lui Leander că își pierduse soția în prima zi de după căsătorie, dar el reuși să le suporte fără prea mare dificultate. Singura lui grijă era Blair și unde putea ea să fie. Era atât de încăpățânată și aveau atât de puține lucruri în comun pe care să-și poată baza căsătoria încât îi era teamă că s-a întors la unchiul ei din Pennsylvania și că n-o s-o mai poată convinge să se întoarcă niciodată. Trecuse printr-un adevărat iad încercând s-o facă să se mărite cu el și în mod sigur nu mai dorea să mai treacă încă o dată prin așa ceva pentru a o convinge să trăiască alături de el.

Spre după-amiază se simți extenuat și se prăbuși pe patul în continuare nefăcut, adormind. Va trebui să-i telegrafieze doctorului Henry Blair a doua zi dimineață, și să-i transmită s-o țină pe Blair acolo până când ajunge el s-o ia.

Se trezi cu o mână care-l scutura de umeri.

— Westfield! Trezește-te.

Cu greutate, Lee se întoarse și-l văzu pe Kane Taggert stând în picioare lângă el cu o expresie de furie întipărită pe față. În mână avea o hârtie.

— Unde e soția ta?

Lee se ridică în capul oaselor și-și trecu mâna prin păr.

— Cred că m-a părăsit, spuse el.

N-avea niciun rost să mai ascundă adevărul. Curând va afla tot orașul.

— Așa mi-am zis și eu. Ia uită-te la asta.

Îi puse lui Lee în mână o bucată de hârtie ruptă și murdară. Pe ea era scris un mesaj cu litere de tipar.

„O avem pe soția ta. Lasă mâine la Tipping Rock cincizeci de mii de dolari. Dacă nu, ea moare”.

— Au răpit-o pe Houston? întrebă Leander. Îmi iau pușca și merg cu tine. Știi cine sunt autorii? I-ai spus șerifului?

— Stai puțin, spuse Kane, așezându-și trupul voinic pe marginea patului. Houston e bine. Noi am fost plecați de când a avut loc nunta. Doar ce ne-am întors azi-dimineață și asta era pe birou în corespondența mea.

Lee se ridică de parcă ar fi fost lovit de trăsnet.

— Atunci înseamnă că au răpit-o pe Blair. Mă duc să-l iau pe șerif sau... Omul ăla n-o s-o găsească niciodată. Mă duc chiar eu și...

— Ai răbdare puțin. Trebuie să ne gândim. Când m-am întors azi-dimineață mă aștepta un om, venit tocmai de la Denver, care pe drum a fost jefuit de o nouă bandă ce se pare că și-a mutat cartierul general în apropiere de Chandler. Omulețul ăsta era tare necăjit, spunând că toți cei din Vest sunt niște răufăcători și că au ajuns să captureze chiar și femei. Se pare că l-a auzit pe unul dintre bandiți, ce venise călare, în timp ce avea loc jaful, spunând că au pus mâna pe „ea”. Asta s-ar putea să fie soția ta.

Leander se îmbracă punându-și o pereche de pantaloni, o cămașă groasă de bumbac și un pistol în centura de pe șolduri. Ceva din furia inițială dispăruse și începu să se gândească.

— Unde a fost atacat omul acela? Am să încep să caut de acolo.

Kane se ridică iar Lee aruncă doar o singură privire asupra hainelor lui de lucru.

— Bănuiesc că asta e și treaba mea. De fapt banii mei îi vor și cred că o au ostatecă pe soția mea.

El se uită către Lee cu colțul ochiului.

— Când am văzut biletul și mi-am dat seama că o au pe Blair, am crezut că orașul ăsta va fi întors cu susul în jos căutând-o dar, din câte-mi pot da seama, nimeni nu știe că ea lipsește. Cred că ai un motiv întemeiat să păstrezi tăcerea în legătură cu problema asta.

Lee vru să-i spună că nu voia să-i îngrijoreze inutil pe prietenii ei dar renunță la idee.

— Da, spuse el dând din cap, există un motiv. Așteaptă, dar Taggert nu mai spuse nimic.

— Știi să tragi cu arma? Să mergi călare?

Kane scoase un mormăit ca de urs.

— Houston n-a reușit să mă civilizeze chiar atât de mult. Și nu uita că eu am crescut aici. Cunosco zona și cred că știu și unde se ascund. La douăzeci de mile de aici este un intrând în canion care nu se vede din afară. Poți să treci pe lângă el și nici să nu-l zărești. M-am adăpostit acolo odată în timpul unei furtuni.

Pentru o clipă Lee avu un moment de ezitare. Nu-l cunoștea pe acest bărbat, nu știa dacă poate avea sau nu încredere în el. Ani de zile auzise tot felul de zvonuri despre modul ilegal în care Kane acționa pentru a obține bani și că pentru el nimic altceva nu conta decât banii. Dar iată-l acum că venise să-i ofere ajutorul, și mai mult, gata să-i respecte secretul, indiferent care ar fi fost acesta.

Lee își legă cureaua centurii de picior.

— Ai o armă cu tine?

— Am destule pentru o mică armată afară pe cal și mai am și cei cincizeci de mii pe care i-au cerut. Mai degrabă le dau banii decât să risc trăgând cu arma în jurul unei femei, spuse el zâmbind. La urma urmei, acum vreo două zile, era gata să se mărite cu mine.

La început, Lee nu-și dădu seama la ce se referă, dar după aceea îi zâmbi și el drept răspuns.

— Mă bucur că s-a rezolvat până la urmă.

Kane își trecu o mână peste bărbie, părând să se amuze de ceva tainic.

— Și eu. Mai mult decât îți închipui.

După un sfert de oră se aflau în șa cu gețile pline de mâncare pe drumul ce ieșea din oraș.

Lee lăsase un mesaj centralistei să-i spună tatălui său că plecase s-o consulte pe doamna Smith. Nu mai stătuse să asculte murmurele de compasiune ale centralistei în legătură cu sărmana familie Smith.

După ce ieșiră din oraș, porniră în galop, calul puternic al lui Lee înghițind kilometri după kilometri. Armăsarul lui Kane era un animal magnific ce ducea în spinare cele aproximativ o sută douăzeci și cinci de kilograme cu destulă ușurință. Gândurile lui Lee erau îndreptate numai asupra lui Blair, sperând să o găsească teafără și nevătămată.

* * *

Blair se luptă cu frânghiile ce o țineau legată de scaunul masiv de stejar. Reușise să scape o dată astfel încât ei o legaseră de scaun, iar cu o zi în urmă, reușise să răstoarne scaunul dar, înainte de a se putea debarasa de el, femeia aceea intrase în încăpere și ordonase ca scaunul să fie bătut în cuie pe podea. Blair stătu acolo ore în șir privind-o pe femeia ce îi comanda pe bărbați.

Se numea Françoise și era căpetenia bandiților. Era înaltă și drăguță, suplă, cu un păr negru și lung de care era foarte mândră, avea un pistol la centură și era mai deșteaptă decât toți bărbații din bandă luați la un loc.

Iar Blair își dădu imediat seama că aceasta era femeia pe care o iubea Leander.

Tot ceea ce-i spusese Reed se potrivea. Era franțuzoaică și vorbea cu un accent atât de puternic, încât uneori oamenii ei abia reușeau s-o înțeleagă și era implicată în ceva cu care Lee nu putea fi de acord. Blair nu se putu împiedica să nu simtă cum părerea ei despre Lee scăzu pentru că el iubea o femeie capabilă de o asemenea necinste.

Stătea pe scaunul acela tare și o privea pe femeie cu o ostilitate deloc ascunsă. Din cauza ei niciodată soțul ei nu-i va aparține în întregime pentru că niciodată nu-i va putea șterge din minte amintirea trecutului. Poate că bărbaților le plăcea ideea de a iubi o răufăcătoare. Poate că Leander va dori să-și îngrijească inima zdrobită toată viața.

Femeia rămase în picioare în fața ei câteva clipe, privind ochii strălucind de ură ai lui Blair pe deasupra călușului. Apoi trase un scaun de sub o masă veche și se așeză în fața ei.

— Jimmy, scoate-i călușul, strigă ea bărbatului voinic ce se afla în permanență în preajma ei. Bineînțelele cuvintele fură rostite cu un puternic accent franțuzesc.

După ce acesta își îndeplini sarcina, femeia îi făcu semn să plece, rămânând singure.

— Acum vreau să știu de ce te uiți la mine cu atâta ură. La bărbați nu te uiți așa. Asta pentru că eu sunt femeie și tu nu ești de acord ca o femeie să fie atât de pricepută ca mine?

— Pricepută? Asta numești tu pricepere? întrebă Blair, mișcându-și maxilarul înțepenit. Dacă bărbații sunt atât de proști încât nu-și pot da seama ce zace într-o femeie ca tine, asta nu înseamnă că și eu sunt la fel. Știi cine ești.

— Mă bucur că știi, dar nu cred că am mințit pe cineva în legătură cu asta până acum.

— Pentru început ai putea să încetezi să mă minți pe mine. Știi totul despre tine.

Ridică într-un fel capul și reuși să arboreze o expresie de mândrie.

— Sunt soția lui Leander.

Blair trebui să recunoască faptul că femeia era o bună actriță. Pe chipul ei se succedară mai multe emoții de la nedumerire la neîncredere și în final amuzament.

Femeia se ridică cu spatele la Blair.

— Ah, Leander, spuse ea în sfârșit. Drăguțul de Leander!

— N-ai motive să fii atât de arogantă și de trufașă, se răsti Blair la ea. Poate crezi că o să fie mereu al tău, dar eu am să-l fac să uite tot ceea ce s-a întâmplat între voi doi.

Când femeia se întoarse cu fața la Blair, chipul ei era serios.

— Cum ar putea să uite? Nimeni nu ar putea uita așa ceva. Asta se întâmplă doar o dată în viață. Deci s-a însurat cu tine. Acum cât timp?

— Acum două zile. Ar trebui să știi din moment ce și-a petrecut noaptea nunții cu tine. Spune-mi, cum ai încercat să te sinucizi? Pari să-ți fi revenit destul de bine. Poate că a fost doar o înscenare pentru a-i câștiga simpatia și nu o încercare adevărată de sinucidere. Nu-mi pot închipui că ești în stare să renunți atât de ușor atunci când este vorba despre cineva ca Leander.

— Nu, spuse ea încet. N-am vrut să-l pierd pe Leander, dar nici nu voiam să aibă parte de el altcineva. Ți-a spus de ce nu mai suntem împreună?

— Nu mi-a spus niciun cuvânt despre tine. După ce a aflat ce-ar devenit sunt sigură că nici nu mai suportă să se gândească la tine. Reed mi-a spus. Dar probabil că nu-l cunoști pe tatăl lui Lee, din moment ce nu ești genul de femeie pe care un bărbat s-o poată aduce acasă pentru a-i cunoaște familia. Lee a crezut că ai murit și a plecat de la Paris crezând că ești moartă. S-a întors în Chandler.

Blair se gândi la toate întâmplările pe care el i le povestise despre perioada

petrecută în Europa și niciodată nu făcuse nicio aluzie la vreo altă femeie. Poate că era un subiect prea dureros pentru el ca să-l discute.

— Am să-i câștig, spuse Blair. Este soțul meu și nici tu. Nici altcineva n-o să mi-l ia. O să vină după mine și poate ai să-l vezi din nou, dar să știi că n-ai nicio șansă.

— Deci la Paris? spuse femeia zâmbind. Poate că acest Leander Taggart și cu mine...

— Taggart? Pe Leander nu-l cheamă Taggart. Houston s-a măritat cu Tag...

Se opri brusc. Era ceva în neregulă aici dar nu-și dădea seama ce anume.

Françoise își apropie fața de Blair.

— Cum te cheamă?

— Doctor Blair Chandler Westfield, spuse ea încruntându-se.

Imediat, femeia se răsuci pe călcâie și ieși din cabană. Blair se lăsă în scaun. Erau aici deja de două zile și nu prea dormise fără a mai vorbi de mâncare și începea să aibă probleme, neînțelegând ce se întâmplă.

După ce o luaseră, o legaseră la ochi și-i puseseră un căluș, merseseră călare ore în șir. Cea mai mare parte a timpului se concentrase pentru a-i ține departe mâinile cowboyului ce călărea în spatele ei ca să n-o iute. Îl tot șoptea la ureche că îi era „datoare”. Oricât se chinuia, Blair nu reușea să-și amintească să-l mai fi întâlnit vreodată sau să-i fi făcut ceva.

Se mișcase în șa cât de mult putuse pentru a scăpa de el și când calul începuse să devină neliniștit și să se cabreze ceilalți oameni îi spusese celui din șa s-o lase în pace pentru că ea îi aparținea lui Frankie.

Ideea îi dăduse lui Blair fiori pe șira spinării. Cine naiba era Frankie și ce voia de la ea? Încă mai spera că ei să fi avut nevoie de serviciile ei medicale dar, din moment ce n-o lăsaseră să-și ia trusa, se îndoia că aceasta era realitatea.

Când îi scoseseră eșarfa de pe ochi, se afla în fața unei cabane părăsite ce avea veranda laterală distrusă din cauza unui stâlp căzut. În jurul ei se aflau șase bărbați, toți mici de statură și neghiobi, exact ca acela care o luase pe ea. În dreapta ei se afla un mic țarc și încă alte câteva acareturi împrăștiate ici și colo. Și totul era înconjurat de jur împrejur de ziduri înalte de piatră stâncoasă. Acești pereți albi de stâncă îi apărau și îi ascundeau, exact ca un fort. Pe moment Blair nu putu să zărească nici

măcar intrarea în canion dar își dădu seama că trebuie să fi fost foarte îngustă putând fi ușor ascunsă vederii de către cabana din lemn.

Dar curând își pierdu interesul față de împrejurimi pentru că pe verandă apăru Frankie, franțuzoaica care era dragostea vieții soțului ei. Ura, furia și gelozia se combinaseră împreună lăsând-o pe Blair fără cuvinte, în timp ce căsca ochii la această femeie ce era căpetenia acestei bande de netoți.

Cineva o împinse pe Blair în cabană; un loc întunecos și murdar cu două încăperi, într-una aflându-se o masă și câteva scaune rupte, iar în cealaltă un pat. Proviziile se aflau pe jos în încăperea principală.

În primele douăzeci și patru de ore nu o păziseră în mod deosebit pe Blair, dar după patru încercări nereușite de evadare, aproape că reușise una din ele, o legaseră de scaunul pe care-l bătuseră în cuie de podea.

Acum încheieturile mâinilor îi erau rănite de frânghia groasă din cauza încercărilor prelungite de a și-o desface, iar Frankie se gândise că puțină mâncare o va face să stea locului și să nu mai încerce să escaladeze din nou peretele de stâncă ce îi apăra de nepoftiți.

Blair nu era sigură că mintea ei funcționa normal, Era mult timp de când nu mai dormise și nu mai mâncase și mai era și femeia asta îngrozitoare, iubita soțului ei. Pe de o parte considera că și Leander făcea parte din această conspirație, pe de alta însă era de părere că Frankie făcuse totul de una singură pentru că dorea să-l revadă pe Leander. Și dacă Lee o va vedea din nou, o va mai dori pe ea sau de data asta va rămâne alături de femeia pe care Reed o numise adevărata și singura lui dragoste? Bineînțeles, doar Leander o părăsise în noaptea nunții pentru a se duce la această femeie. Deci avea o asemenea putere asupra lui. Deci dacă cumva Leander se ascundea pe undeva prin spatele cabanei și el era cel care aranjase totul astfel încât să poată rămâne împreună cu Frankie?

Pe chipul lui Blair se scurgeau lacrimi când Frankie intră în încăpere cu omul care o răpise pe Blair, ducându-l de urechi de parcă era profesoara lui. Pe fața băiatului se vedeau urme roșii unde fusese palmuit.

— Ea este? îl întrebă Frankie pe băiat. Tu ești cel care spune că știe. O cunoști sau m-ai mințit ca să plătești o poliță veche?

— Ea este. Jur că e ea. Soțul ei m-a aruncat în mizerie și are milioane de dolari.

Frankie dezgustată îl împinse pe băiat deoparte.

— Ce proastă am putut să fiu să trimit un băiat ca să facă o treabă de bărbat!

Vezi asta?

Îi puse sub nas un ziar rupt.

— Sunt gemene identice. Una e măritată cu un bogătaș, cealaltă este...

Se întoarse încruntată către Blair, care asculta cu ochii măriți de uimire.

— Și cealaltă este soția scumpului meu Leander.

Blair era mult prea necăjită, înfometată și obosită, înclinată să creadă ceea ce considera că e adevărat, ca să-și mai poată da seama de sarcasmul din glasul femeii.

— Ieși de aici, țipă franțuzoaica la băiat. Lasă-mă să mă gândesc la ce trebuie făcut.

Poate că s-ar fi gândit mai iute dacă ar fi știut că în clipa aceea un bărbat stătea întins pe burtă pe stânca de deasupra cu pușca îndreptată asupra ei și cu încă trei arme încărcate alături. Iar un alt bărbat aștepta la intrarea canionului pentru a primi un semnal de la cel de deasupra.

CAPITOLUL 21

Blair era sigură că niciodată până acum nu trăise o asemenea stare de disperare. Poate că era o combinație de foame, sete și teamă care însă îi crea o stare ciudată ce o făcea să se gândească la faptul că foarte puțini oameni din viața ei o iubiseră cu adevărat. Tatăl ei vitreg o urâse dintotdeauna, iar la școală singurul bărbat, ce păruse cu adevărat interesat de ea, o părăsise în cele din urmă, pentru a nu mai vorbi despre soțul ei, ce era de fapt îndrăgostit de o altă femeie, și așa fusese întotdeauna. Nici nu mai credea că l-ar putea recâștiga înapoi. Înapoi? De la bun început el nu fusese al ei.

— Trebuie să merg la toaletă, îi spuse ea lui Françoise care îl trimisese pe unul dintre bandiți să o însoțească și Blair îl surprinsese uitându-se înăuntru printr-o gaură.

— De data asta am să merg eu cu tine, spuse franțuzoaica, dezlegându-i mâinile lui Blair.

Când se ridică, pe Blair o apucă amețea și începu să se clatine pe picioare. Lipsa circulației îi amorțise mâinile și picioarele.

— Haide, spuse femeia, împingând-o pe Blair. Nu părei prea obosită când ai încercat să te cațeri pe pantele aceia.

— S-ar putea ca tocmai asta să fie cauza, spuse Blair în timp ce femeia o apucă de braț și aproape că o târî afară din cabană.

Dependințele se aflau lângă intrarea în canion de parcă cineva ar fi avut de gând să facă de pază din locui acela sordid. Blair intră, iar Françoise rămase afară cu pușca pe umăr să facă de pază.

Blair abia închisese ușa când auzi un țipăt înfundat. Curioasă dar și înfricoșată că se întâmplase ceva îngrozitor, se aplecă să se uite prin gaură.

În clipa următoare ușa se zgudui din țâțâni și pentru că era încuiată ea se trezi proiectată în partea opusă de forța unui pumn enorm ce pătrunsese prin scândurile vechi ale ușii. Nu apucă să se ridice și să caute o armă cu care să se apere că de afară se auzi zgomotul împușcăturilor.

Mâna care pătrunsese prin ușă pipăi după zăvor și-l trase, Blair se pregăti să sară asupra bărbatului care încerca s-o scoată de acolo.

Când ușa se deschise, sări aterizând la pieptul uriaș al lui Kane Taggart.

— Oprește-te! strigă el când ea începu să-l lovească cu pumnii. Haide să ieșim

de-aici încă un minut și ei își vor da seama că ai dispărut.

Blair tăcu și se uită la Françoise pe care Taggert o ținea sub braț ca pe un sac de făină.

— E rănită?

— Doar o vânătaie în bărbie. O să-și revină peste puțin timp. Fugi!

Blair alergă prin culoarul îngust, ferindu-se de gloanțele ce păreau să vină de pretutindeni, în spatele ei se afla corpul solid al lui Kane și se întreba oare cine trăgea de pe stâncile de deasupra.

Se rugă să nu fie Houston.

Kano aruncă trupul inert al lui Françoise de-a curmezișul șei.

— N-am socotit-o și pe ea. Urcă, spuse el, ridicând-o pe Blair și așezând-o în șa în spatele trupului femeii.

— Spune-i lui Westfield că eu mai rămân o vreme aici ca să le dau de lucru. Voi trei mergeți la cabană și eu am să vă ajung din urmă.

Spunând acestea, lovi calul peste crupă și Blair porni urcând pe coastă.

Abia înaintase câțiva metri când Lee sări dintr-un copac și apucă frâul calului. Zâmbetul cu care o întâmpină amenința să-i rupă maxilarele.

— Văd că n-ai pățit nimic, spuse el, atingându-i piciorul cu mâna și mângâind-o.

— La fel și ea, spuse Blair pe un ton cât putu de trufaș, apoi îi transmise mesajul lui Kane. Sunt sigură că l-ai pus pe Taggert s-o salveze pentru tine.

Leander scoase un geamăt și privi către femeia din șa de parcă abia atunci ar fi zărit-o.

— Nu-mi place că trebuie să te întreb așa ceva dar ea e franțuzoaica ce conducea banda care te-a răpit?

— Sunt sigură că știi la fel de bine ca toată lumea. Spune-mi, tu ai aranjat ca eu să fiu răpită?

Lee sări de pe cal.

— Nu, dar s-ar putea să aranjez să i se întâmple tatălui meu ceva mortal. Hai să nu mai pierdem timpul. Taggert spune că există o cabană undeva, ascunsă în munți. O să stăm acolo până când el îl aduce pe șerif și o poteră. Hai să mergem și încetează să-mi mai arunci asemenea priviri de parc-ai vrea să mă ucizi.

Blair încercă din răsuputeri să conducă armăsarul pe cărarea îngustă ce urca pe munte ca să-l urmeze pe Lee dar nu era deloc ușor. Françoise începuse să-și revină și gema, iar mișcărilor ei bruște speriau calul. Lee se opri și privi în spate la cele două femei. Cu un oftat de exasperare, își aruncă ochii către chipul lui Blair apoi își mută privirea în altă parte. O luă pe franțuzoaică pe cal în fața lui și-i spuse că, dacă își cunoștea interesul, ar face mai bine să stea liniștită.

Blair strâmbă din nas și se depărtă de ei.

Kane îi ajunse din urmă luând-o pe o scurtătură pe care caii nu puteau urca și le ieși în cale.

Lee descălecă dar rămase lângă cal.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne urmăresc, spuse Kane, bând apă din ploscă. Bănuiesc că o să se țină după noi până când o vor lua înapoi.

Făcu semn din cap către Françoise.

— Nu cred că se descurcă fără ea.

Kane se uită la femeia ce stătea pe cal cu spatele drept.

— Cred că ar fi bine s-o păzești. E destul de isteată.

— O să am grijă de ea, spuse Lee. Bănuiesc că or să ne caute în sud pe drumul către Chandler. Noi o să fim în siguranță, dar pe tine te vor urmări. De ce naiba ai luat-o totuși? O să ne facă mai multe neazuri decât merită.

Kane puse dopul la ploscă și ridică din umeri.

— Eram în spatele ei și la început am crezut că e o altă femeie luată prizonieră. Apoi s-a întors și am văzut că avea o pușcă așa că i-am tras una în bărbie. Mi-am zis că s-ar putea să ne fie de folos.

— Ai dreptate dar nu-mi prea convine să am grijă de ea până te întorci. Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi zece bărbați, dar două femei?

Kane îi puse lui Leander o mână pe umeri.

— Nu te invidiez deloc. Ne vedem peste câteva ore, Westfield. Noroc!

O ajută pe Blair să coboare de pe calul lui, apoi încălecă și dispăru în vale în doar câteva minute.

— De ce nu mergem și noi cu el? întrebă Blair.

— Nu știam ce s-a întâmplat cu tine așa că am hotărât dinainte să stăm

împreună sus în munți, la o cabană, în timp ce Taggert merge să-l aducă pe șerif.

Ochii lui Lee sclipiră și făcu un pas către ea.

— M-am gândit că n-ar fi rău să stăm puțin timp împreună, doar noi doi.

Amândoi păreau să fi uitat de prezența lui Françoise, deși Lee ținea bine în mână frâul calului lui pe care se afla ea. Terenul din jurul lor era prea abrupt și periculos pentru a încerca să scape.

Franțuzaica își dădu drumul de pe cal și se așeză între Blair și Leander care se apropiau unul de altul ca doi magneți.

— Oh, Leander, scumpule, iubitul meu, spuse ea încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și lipindu-se de pieptul lui. Trebuie să-i spui adevărul. Nu mai putem minți în privința sentimentelor pe care le avem unul față de celălalt. Spune-i că pe mine mă dorești și că tu ai plănuit totul. Spune-i.

Blair se răsuci pe călcâie și porni la vale.

Leander trebuia în același timp să scape de femeia brunetă care se lipise de el și s-o împiedice și pe soția lui geloasă să alerge drept în brațele bandiților care-i căutau. Nu-i putea da drumul franțuzaicei, așa că o apucă de mână și înșfăcă cu cealaltă frâul calului, alergând după Blair.

— Iubitule, spuse Françoise când Lee o trase după el, mă doare. Las-o să plece. Știi că ea n-a însemnat niciodată nimic pentru tine. Știe adevărul.

Cu fiecare cuvânt pe care-l auzea, Blair mergea și mai repede, coborând poteca abruptă.

Lee se opri întorcându-se către Françoise.

— N-am lovit niciodată o femeie dar să știi că s-ar putea s-o fac. Blair, strigă el, nu mai alerga. Sunt oameni înarmați care n-o caută.

Françoise se așeză pe o stâncă, își cuprinse fața în mâini și începu să plângă.

— Cum poți să-mi spui asemenea cuvinte? Cum de-ai putut uita nopțile noastre de la Paris petrecute împreună? Dar cele de la Veneția? Și Florența? Îți amintești de luna de la Florența.

— N-am fost niciodată la Florența, spuse Lee, înșfăcând-o de braț și ridicând-o, apoi când văzu că nu vrea să meargă, o aruncă peste umăr și alergă după Blair, reușind s-o apuce de poalele fustei. Mulțumită croitorilor experți al firmei J. Cantrell and Sons, materialul nu se rupse. Continuă să tragă până când Blair, fără să vrea,

ateriză în brațele lui când Lee se așeză pe un bolovan.

Într-adevăr era o priveliște caraghioasă, se gândi el, așa cum stătea acolo cu o femeie în spinare, așezată cu fundul în sus iar cu cealaltă așezată pe un picior. Când Françoise începu să se miște o lovi peste fund.

— Nu te băga în chestia asta!

— Întotdeauna când mă atingi eu te ascult, spuse Françoise cu un glas senzual. Blair dădu să se ridice dar Lee o ținu jos.

— Blair, începu el, dar ea nici măcar nu-l privi. N-am mai văzut-o niciodată în viața mea până azi pe femeia asta. Nu am cunoscut-o la Paris. N-am fost niciodată îndrăgostit de nimeni în afară de tine și m-am însurat cu tine pentru că te iubesc.

— Mă iubești? spuse Blair, întorcându-se să-l privească. Niciodată n-ai mai spus asta până acum.

— Ba da, dar tu nu m-ai ascultat niciodată. Erai mult prea ocupată să-mi spui că o iubesc pe Houston. N-am iubit-o pe ea și cu siguranță că n-am iubit-o niciodată pe această... această...

Se uită la partea cărnosă a spatelui femeii care începuse să-i amorțească umărul. O dădu jos, dar continuă s-o țină strâns de încheietura mâinii.

Blair începuse să se aplece către Lee. Poate că îi spunea adevărul. Dorea atât de mult să-l creadă.

— Minți foarte bine, Leander, spuse Françoise. Niciodată n-am știut că te pricepi atât de bine la minciuni. Bineînțeles că atunci eram preocupați de alte probleme.

Se aplecă spre el.

— Dar de asemenea probleme... Oh la la!

Blair încercă să se ridice din brațele lui Lee dar el o ținu cu putere și, aruncând o privire asupra chipului întunecat al soției sale, oftă din rărunchi și le apucă de mâini pe ambele femei începând să urce din nou coasta.

Blair îl urmă fără nicio tragere de inimă. Urcușul era lung și greu. Trebură să urce printr-o zonă acoperită de frunze căzute și alunecară de mai multe ori. Aerul se rarefia pe măsură ce urcau și era din ce în ce mai greu să-și oxigeneze plămâni pentru a putea urca.

Tot timpul Lee o ținu pe Françoise de mână, dar de câte ori încercă s-o ajute pe

Blair ea îi împinse mâna în lături.

Cabana se afla între două creste muntoase, ascunsă atât de bine încât trecură pe lângă ea de două ori înainte de a o vedea și apoi dintr-o dată se treziră în fața ei de parcă ar fi răsărit din pământ în fața cabanei nu era prea mult loc pentru că peretele de stâncă începea brusc dar priveliștea era minunată. Iarba era înaltă până la glezne presărată cu margarete și trandafiri sălbatici. Pământul era acoperit cu o pătură groasă de frunze uscate astfel încât pașii lor nu făcură niciun zgomot.

Lee nu spuse nici un cuvânt făcându-i doar semn lui Blair să aibă grijă de Françoise în timp ce el verifică interiorul cabanei ca să fie sigur că nu e nimeni înăuntru. Și când fu sigur că se află în siguranță le făcu semn celor două femei să intre.

Era o cabană obișnuită: două încăperi și un pod mic deasupra ușii, murdar și neîngrijit de ani de zile, dar era limpede că locul era izolat și asta era tot ceea ce-și doreau acum.

Blair privi fără prea mare interes cum Lee îi leagă mâinile lui Françoise de un stâlp din interiorul cabanei, lăsându-i oarecare libertate de mișcare și fără să-i pună căluș.

Avea o eșarfă în mână gata să-i astupe gura dar nu se putu hotărî s-o facă.

— Nu cred că oamenii tăi ne vor găsi aici. O să merg afară să trag cu urechea și dacă aud ceva îți astup gura cu asta.

— Iubitule, sper că n-ai de gând să mai lungești șarada asta, nu-i așa? Ea știe despre noi. Mi-a spus totul.

— Bat pariu că știe, spuse Lee, strângându-i legăturile. Ți-a spus suficiente amănunte ca tu să poți continua această minciună. Ce ai de câștigat tu din asta?

Françoise se mulțumi doar să-l privească.

Când Blair se uită la amândoi ei stăteau cu ochii ațintiți unul asupra altuia.

Lee se întoarse de parcă ar fi vrut să-i spună ceva lui Blair dar păru să se răzgândească atunci când îi văzu expresia de pe chip. Își luă pușca.

— Sunt afară dacă ai nevoie de mine. În traistă este mâncare.

Spunând acestea, le lăsă singure pe cele două femei, încet, Blair începu să scoată mâncarea din traista pe care Lee o aruncase pe masa veche de lângă stâlpul de care era legată Françoise. În cabană se afla un cămin, dar numai Dumnezeu știa când

fusesse scuturat hornul ultima oară și apoi nici nu aveau nevoie de fum pentru a-și anunța prezența.

În timp ce Blair puse pe pâine brânză și șuncă, începând să mănânce, Françoise vorbi întruna, neuitând să strecoare mereu declarații despre ceea ce însemnau ea și Leander unul pentru celălalt.

— O să se întoarcă la mine, să știi, spuse Françoise. Întotdeauna face așa. Oricât de mult încearcă să mă părăsească, nu poate. O să mă ierte pentru tot ceea ce am făcut și de data asta va rămâne cu mine. O să plecăm împreună și o să trăim împreună. O să...

Blair luă un sandviș și o ploscă și ieși din cabană.

CAPITOLUL 22

Lee se afla la o oarecare distanță de cabană și era atât de bine ascuns încât Blair nu-l văzu până când el n-o strigă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lee, luându-i sandvișul din mână și reușind să-i mângâie încheietura mâinii în același timp.

— Nu mă atinge, spuse ea, trăgându-și brațul de parcă el ar fi avut de gând s-o rănească.

Lee se înfurie.

— Ți-am explicat totul cât am putut de bine. De ce nu mă crezi când îți spun că n-am mai văzut-o niciodată până acum? De ce nu mă crezi pe mine, soțul tău, în loc s-o crezi pe ea?

— Pentru că tatăl tău mi-a povestit despre ea. De ce nu l-aș crede pe el?

— Tatăl meu te-a mințit pentru că așa i-am cerut eu! se răsti Lee.

Ea făcu un pas înapoi.

— M-a mințit? Deci recunoști? Ce te-ar putea face să pleci de lângă mine în noaptea nunții? N-a fost vorba despre nicio urgență medicală. Eu una mă cam îndoiesc de existența acestui misterios domn Smith, deci unde ai fost?

Leander nu-i răspunse câteva clipe, întorcându-se să se uite către pădurea din apropiere și mâncându-și sandvișul. N-avea de gând să se încurce și mai mult cu o altă minciună.

— Nu pot să-ți spun, zise el încet.

— Nu vrei să-mi spui.

Ea se întoarse pornind către cabană.

El o apucă de braț.

— Ba nu, nu pot să-ți spun.

Pe chipul lui se citea furia.

— La naiba, Blair! N-am făcut nimic până acum ca să merite neîncrederea ta. Nu am fost cu o altă femeie. Doamne Dumnezeule, abia pot face față la o singură femeie, darămite la două. Nu-ți dai seama că trebuie să fi fost ceva important, o situație extremă, ca să fiu nevoit să plec de acasă în noaptea nunții? De ce dracu' nu poți avea încredere în mine? De ce-l crezi pe tatăl meu care a mințit în numele meu și

pe căteaua aia care trăiește din furțișaguri? Îi dădu drumul la mână. Du-te dacă vrei. Mergi înainte și crede ce spune ea. Asta și dorește de fapt. Sunt sigur că nimic nu i-ar face o plăcere mai mare decât să ne vadă cum ne scoatem ochii. Ar fi mult mai ușor pentru ea să scape de un singur om decât de doi. Dacă-i dă înainte așa și tu vei continua să o crezi, peste două ceasuri ai s-o ajuți tu însăși să scape doar pentru a ne despărți.

Simțindu-se slăbită, Blair se așeză jos, în iarbă.

— Nu știu ce să mai cred. Pare să știe atât de multe lucruri despre tine, iar eu de fapt n-am niciun drept să mă aștept din partea ta să-mi fii credincios. N-ai vrut să te însori cu mine de la început. A fost doar o încercare la mijloc.

Leander o luă de mână și o ridică.

— Du-te înapoi în cabană, spuse el cu dinții încleștați, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Blair era complet nedumerită de ceea ce se întâmpla. Cu capul plecat și abia târându-și picioarele, porni înapoi către cabană. Odată, mătușa Flo se plânsese soțului ei că Blair nu știa nimic despre viață.

— Dacă un bărbat i-ar zice că i-a sfâșiat inima, spusese mătușa Flo, Blair ar începe să caute în vreun manual de medicină pentru a vedea cum i-ar putea-o coase la loc. Medicina nu reprezintă totul în viață.

Blair se opri și se întoarse către Lee.

— Chiar n-ai fost niciodată la Florența? Întrebă ea încet, dar glasul i se auzi clar în liniștea din jur.

El rămase cu spatele o clipă, apoi se întoarse către ea. Chipul lui era neîndurător.

— Niciodată.

Cu prudență, Blair făcu un pas către el.

— Ea nici măcar nu e genul tău, nu-i așa? Vreau să spun că e prea slăbănoagă și nu are forme nici sus, nici jos. Nu-i așa?

— Deloc.

Chipul lui rămase la fel pe măsură ce o privea apropiindu-se.

— Și nici nu face diferența dintre o hernie și o durere de cap, nu-i așa?

El o privi până când ea ajunse în fața lui.

— Nu m-aș fi făcut de râs în fața întregului oraș dacă aș fi iubit pe altcineva.

— Nu, cred că nu.

Cu pușca într-o mână, el întinse celălalt braț liber, iar ea se ghemui la pieptul lui. Inima lui bătea sălbatic.

— Îmi datorezi o noapte de nuntă, șopti ea.

Brusc, el o apucă de păr, îi trase capul pe spate și o sărută adânc, atingându-i limba cu a lui.

Când Blair se răsuci în brațele lui. Strecurându-și genunchiul între picioarele lui, el îi dădu drumul, împingând-o ușor.

— Du-te înăuntru, gemu el. Trebuie să stau de pază și să găsesc o soluție, iar cu tine alături în mod sigur nu mă pot gândi.

Cu părere de rău, ea se îndepărtă.

— Blair, spuse el când ea se află puțin mai departe de el, mi-a venit o idee. Încă n-am pus-o la punct – dar n-o lăsa –, făcu semn către cabană, să-și dea seama că tu știi că minte. Prefă-te că o crezi. Cred că m-aș putea folosi de furia ta îndreptățită.

— Mă bucur să-ți pot fi de folos, murmură ea, după care se întoarse în cabană.

Gelozia era un sentiment nou pentru Blair. Nu-l mai încercase niciodată până acum. Rămase în cabana aceea mică și murdară ascultând-o pe Françoise povestind despre marea ei pasiune cu Leander.

Pe de o parte dorea din tot sufletul să-l creadă pe Leander, dar pe de alta era sigură că femeia asta îngrozitoare spunea adevărul. Blair trebui să-și țină mâinile strâns în poală ca să n-o strângă de gât pe femeia aceea. Încercă să se gândească la alte lucruri. După o vreme, Blair își recăpătă cumpătul suficient cât să-și dea seama că tot ceea ce spunea Françoise erau lucruri foarte generale.

— Și sora ta... spunea Françoise, numele ei este...

— Charlotte Houston, spuse Blair absentă, întrebându-se unde ar fi putut dispărea Lee în noaptea nunții dacă nu fusese cu o altă femeie.

— Dar Charlotte, spunea Françoise. A trebuit să mă lupt multe luni de zile cu Charlotte dar după aceea ea s-a măritat cu Taggert... îmi imaginez că Lee s-a simțit obligat...

— Probabil că a discutat mult cu tine despre ea, zise Blair, devenind brusc atentă.

— Când putea să plece. Adevărul e că eu sunt deja căsătorită și am crezut că soțul meu n-o să accepte niciodată divorțul, dar până la urmă n-a fost așa. Vezi tu, am aflat că voi fi liberă în noaptea când el s-a căsătorit cu tine.

— Deci m-a lăsat pe mine ca să vină la tine, spuse Blair. Bineînțeles că acum eu sunt liberă iar tu ești legată de stâlpul acela, dar sunt sigură că, în cele din urmă, situația se va lămurii. Scuză-mă cred că o să ies puțin să respir aer curat.

Când Blair ieși din cabană se simți cu zece kilograme mai ușoară. Se simțea ușurată, fericită și liberă. Indiferent ce spusese Lee, existase o îndoială în legătură cu relația dintre el și această femeie. Dar acum Blair era sigură că el spusese adevărul.

În timp ce stătea pe verandă și respira adânc aerul curat și rece, un colibri irizat veni să cerceteze emblema roșie de pe umărul ei. Blair rămase nemișcată, urmărind cum mica pasăre zboară în jurul ei și zâmbi, văzând-o cum dispărea în noapte, după ce-și dădu seama că nu e nimic comestibil. Încă zâmbind se îndreptă către locul unde se afla ascuns Leander printre ierburi.

Se așeză lângă el fără să spună nimic, ascultând vântul ce adia printre plopilor de deasupra.

— Nu știa numele lui Houston, spuse ea în cele din urmă și când el o privi curios, continuă: Eu nu am făcut parte din viața ta, dar Houston da. Nu cred că există cineva care te cunoaște să nu fi auzit numele ei, dacă nu din întâmplare atunci măcar pentru cantitatea enormă de scrisori pe care ți le-a scris Houston.

Lee îl puse mâna pe umeri, râzând încet și clătinând din cap.

— Pe mine nu mă crezi dar pe ea da. Bănuiesc că o să trebuiască să mă mulțumesc cu atât.

Ea se sprijini de pieptul lui și rămaseră așa împreună, ascultând vântul, fără să spună nimic.

Blair se gândi cât de aproape fusese să piardă acest moment. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aflat acum în Pennsylvania cu Alan. Alan care era atât de mărunț, Alan care nici măcar nu era încă doctor și care probabil că nu va fi niciodată atât de bun ca Leander, Alan care nu știa cum să țină o pușcă în mână, Alan care probabil că ar fi mers la șerif și niciodată n-ar fi îndrăznit să-și salveze singur soția.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea, referindu-se la mai mult decât la salvarea propriu-zisă din mâinile bandiților.

Lee se dădu într-o parte ca s-o privească, apoi o împinse de parcă s-ar fi transformat în ceva otrăvitor.

— Vreau să stai lângă copacul ăla, spuse el cu glasul parcă tremurător. Vreau să vorbesc cu tine și nu pot dacă stai atât de aproape de mine.

Blair se simți atât de flatată încât se mișcă în patru labe și-și apropie fața de fața lui.

— Poate că regreti faptul că ai plecat luni noapte, spuse ea aproape atingându-i buzele.

Lee se dădu înapoi din fața ei.

— Pleacă! îi zise el amenințător. Nu pot să stau de pază și să vreau să-ți fac ceea ce-mi trece prin minte în același timp. Acum, treci acolo și stai liniștită.

Blair îl ascultă, dar cuvintele lui îi dădeau fiori pe șira spinării. În câteva ore Taggart se va întoarce în munți cu șeriful și-i vor prinde pe bandiți, iar Lee o va preda pe Françoise și atunci vor rămâne singuri. Se gândi la singura lor noapte petrecută împreună și când îl privi printre gene îl auzi cum i se oprește respirația.

Se simți foarte încântată când el se uită în altă parte.

— M-am gândit la un plan ce s-ar putea să meargă, spuse el privind către pădure. Vreau s-o ajuți pe femeie să scape. În seara asta voi spune ceva care ar putea însemna că vreau să fug cu Françoise, poate că ne-am putea chiar certa. Sunt sigur că (asta te poți descurca de minune, adăugă el, întorcându-se s-o privească. Ce naiba! exclamă el când se uită la ea.

— Mi se lăsase ciorapul, spuse Blair nevinovată când își ridică piciorul lung, aranjându-și ciorapul negru de bumbac și dorindu-și din tot sufletul să fi fost din mătase.

Poate că ar putea găsi ceva în garderoba lui Houston. Fără îndoială că Houston nu purta nimic altceva decât mătase în luna ei de miere.

— Blair, zise Leander. Îmi pui răbdarea la grea încercare.

— Hmmm, spuse ea, lăsându-și jos piciorul. Ce spuneai despre o ceartă?

Leander privi alături și Blair observă că-i tremura mâna.

— Ziceam că vreau să înscenăm o ceartă și după aceea vreau ca Françoise să observe că-mi pui ceva în cafea. S-o faci să creadă că vrei ca eu să dorm toată noaptea ca nu cumva să mă duc la ea.

— Dar nu vrei să te duci la ea, nu?

— Îmi păstrez energia pentru noi mai târziu, spuse el pe un asemenea ton, privind-o pe sub genele dese, încât inima lui Blair începu să bată năvalnic.

Lee se uită din nou către pădure.

— Vreau să evadeze. O să-i leg mâinile mai puțin strâns ca să se poată dezlega, dar oricum îi va lua vreo două ore. Și, în acest timp, intenționez să fac o mică excursie.

— În timp ce se presupune că dormi?

— Din câte mi-am dat seama e o femeie prudentă. Nu e dispusă să-și riște viața așa că vreau să se simtă în siguranță, știind că eu dorm iar tu vrei ca ea să poată evada. Până acum n-a încercat niciodată să evadeze cât timp am urcat până aici, spuse el de parcă abia acum i-ar fi venit ideea.

— Era prea abrupt. N-ar fi reușit.

— Tu ai încercat să scapi din canionul acela?

Blair îi zâmbi.

— Păi acum ne aflăm aici împreună tocmai datorită talentului meu extraordinar de a juca teatru.

El îi întoarse zâmbetul.

— Du-te acum înăuntru și ascult-o pe Françoise. Fă-o să creadă că îi acorzi toată încrederea în cele spuse. Fă-o să creadă că ești gata să mă omori.

Blair se ridică și se uită în jos la el.

— N-am de gând să las să ți se întâmple nimic până când nu-mi recapăt noaptea nunții pe care am pierdut-o, spuse ea, iar când Lee dădu să se ridice fugi către cabană, ridicându-și fustele cât putu de sus pentru a fi sigură că el vede destul.

* * *

— N-ai decât să rămâi cu ea, din partea mea, țipă Blair la Lee. Puteți să vă petreceți tot restul vieții împreună și sper să fiți spânzurați, strigă ea, fugind afară din cabană și lăsându-i singuri pe Lee și pe Françoise.

Ea continuă să alerge sus pe coastă, fără a se opri să privească înapoi până când dispăru din raza cabanei. Imediat ce ajunsese în spatele copacilor, se lăsă jos să-și

recapete suflul. Jos abia îl putea zări pe Lee care începuse s-o caute.

Zâmbi privind-l. Era convinsă că el nu bănuia nici pe departe cât de bună era ea ca actriță și că acum era îngrijorat că ea s-ar putea să creadă ceea ce îi strigase. Fusesse o ceartă reușită, destul de lungă și agitată, plină de furie. Blair țipase la Lee pomenindu-i despre tatăl lui, despre faptul că o părăsise în noaptea nunții, că o îndepărtase de Alan și că sora lui îi furase bărbatul iubit. Asta îi dăduse gata. Rămăsese în picioare uitându-se la ea de parcă ar fi crezut-o pe jumătate.

Acum, Blair abia își trăgea sufletul și voia să rămână departe de cabană un timp suficient de lung ca să pară că era furioasă de-a binelea, și mai voia să se gândească și unde ar putea să plece Lee în noaptea asta. Oare pleca din nou într-una din vizitele lui secrete? Oare toată viața lor de acum înainte va fi presărată cu aceste dispariții tainice ale lui? Oare îi va spune vreodată ce făcea atât de secret încât nici propria lui soție nu trebuia să cunoască adevărul? În timp ce Blair privea către cabană, văzându-l pe Leander cum o caută, își zise că trebuia să existe o modalitate prin care să-l determine să aibă încredere în ea. Nu voia să rămână pe dinafară în asemenea hal încât orice femeie care nici măcar nu-l cunoștea s-o poată face să creadă că știe ceea ce soția lui habar n-avea.

În timp ce stătea acolo, pierdută în propriile gânduri, nu auzi zgomotele din spatele ei. Când le auzi, rămase aproape paralizată, dându-și seama că era probabil vorba despre banda lui Françoise care reușise în cele din urmă să-i găsească. Foarte încet se întoarse și privi în sus pe creastă. Ceea ce văzu o îngrozi de-a binelea. De pe creastă coborau doi urși mari și negri, îndreptându-se către ea.

Nimeni nu se mișcase vreodată mai repede. Blair sări în sus și o luă la fugă chiar înainte ca picioarele să-i atingă pământul. Ajunse la cabană înainte de a apuca să se mai uite înapoi iar când privi peste umăr văzu că urșii nu se aflau în spatele ei. Prudentă, se opri și privi în jur. Nu se auzeau decât zgomotele obișnuite ale pădurii și nu se vedea nicio urmă de urși. Curioasă, merse până la marginea unei poienițe, în spatele unui copac și se uită în sus spre creastă. În mod normal ar fi căutat să ajungă la loc sigur, dar își aminti că se afla în mijlocul unui joc cu Leander și nu se putea da gol acum alergând în brațele lui.

Încet, se furișă din nou în sus pe creastă, verificându-și mereu spatele. Dacă urșii se aflau pe undeva prin preajmă voia să afle unde anume ca să-i poată spune lui

Lee.

Cam la vreo trei metri de locul unde se afla, la mică distanță de cabană, era o mică peșteră și după urmele ce se aflau în jur Blair își dădu seama că aceasta fusese bârlogul unor întregi generații de urși.

— Deci de aceea cabana este abandonată, murmură ea și coborî creasta.

Se apropia asfințitul și acum trebuia să se prefacă că-i dă lui Lee somniferul care-l va adormi.

Mai târziu se gândi că se descurcase foarte bine și se îndoia că Lee reușise s-o vadă punându-i praful în cafea, dar se asigurase să fie văzută de Françoise. Pentru o clipă fusese tentată să-i strecoare lui Lee în băutură un purgativ după ce-l observase pe Lee uitându-se la Françoise crezând că nu-l vede nimeni.

După câteva minute după ce Lee băuse cafeaua ce fusese fiartă la focul mic pe care el îl făcuse în spatele cabanei, Lee începu să caște și spuse că trebuia să doarmă. Apoi, după ce o instrui pe Blair cum s-o păzească pe prizonieră, merse în cealaltă încăpere și-l auziră amândouă cum se prăbușește pe patul improvizat de alături.

Françoise se uită la Blair într-un fel care o făcu pe Blair să-și dorească să-i poată tăia legăturile și s-o provoace la o luptă cu pumnii. Dar se mulțumi doar să-i verifice legăturile de la mâini.

— Măcar așa nu-și va petrece noaptea împreună cu tine, spuse Blair. Mă duc să mă culc.

O măsură pe Françoise din cap până în picioare așa cum era legată de stâlp.

— Sper că stai bine.

— Și dacă scap? Cum ai să-i explici treaba asta?

— Cu mare plăcere, replică Blair. Ce-mi pasă mie ce faci atâta vreme cât te afli departe de soțul meu. Și pe urmă am învățat și eu câte ceva despre legături la școală. N-ai să reușești să scapi chiar atât de repede.

Blair merse în cealaltă încăpere și se gândi că Lee avusese dreptate când spusese că Françoise nu era dispusă să-și riște viața absolut deloc. Câți prizonieri ar fi cerut permisiunea înainte de a încerca să scape?

Aruncându-și ochii iute către patul improvizat, văzu că deja Lee se strecurase afară din cabană prin fereastra deschisă. Blair făcu o moviliță din pături care spera să arate ca un corp omenesc și ieși pe geam după el.

Merse câteva minute dar nu auzi nimic. El părea să fi dispărut. O luă către răsărit, având cabana în spate, sperând să se îndrepte în aceeași direcție ca și Lee. Bineînțeles că el nu considerase potrivit să-i împărtășească vreunul din planurile sale, dar ea ghicise că aceasta trebuie să fi fost direcția către care se îndrepta el, indiferent ce avea de gând să facă. Se ascunse când auzi un zgomot în spatele ei.

— Haide, ieși afară de-acolo.

Ea îi auzi glasul care semăna cu al lui Lee dar nu era vocea pe care o folosea când i se adresa el. Avea un ton dur și metalic, însoțit de zgomotul unei piedici trase a unui pistol. Stingherită, Blair ieși afară din ascunziș.

Bombănind o înjurătură, Lee își băgă pistolul la loc.

— De ce nu ești la cabană unde te-am lăsat? De ce n-o păzești pe femeia aia?

— Voiam să știu unde mergi.

— Nu ca să mă întâlnesc cu altă femeie. Acum du-te înapoi la cabană. Am de rezolvat o problemă și nu am prea mult timp la dispoziție, iar dacă tu te ții după mine nu pot să fac nimic.

— Dacă nu te întâlnești cu altcineva, atunci unde te duci? Credeam că trebuie să-i așteptăm pe...

— Ce să fac, să te leg și pe tine?

— Atunci înseamnă că am avut dreptate. Ești implicat în ceva împreună cu bandiții și cu femeia aia. Altfel mi-ai putea spune unde te duci. Oh, Leander, cum ai putut?

Dădu să se întoarcă, dar el o apucă de braț și o întoarse cu fața la el.

— Foarte bine, am să-ți spun! Mina "Inexpressible" se află la mai puțin de o milă de aici și vreau să mă strecor până la depozitul de dinamită să fur câteva batoane și să arunc în aer capătul canionului. Nu pot să-i prind pe toți, dar cel puțin îi pot prinde în cursă pe majoritatea în canion, mai ales dacă o folosesc drept momeală pe căpetenia lor.

Blair clipi de câteva ori, apoi făcu un pas către el cu ochii umezi.

— O să-ți ia mai puțin timp dacă mă iei cu tine.

Înainte ca el să-i poată răspunde ea continuă:

— Pot să te ajut. Pot să urc. Aproape că am reușit să urc pe stâncile canionului unde mă țineau prizonieră bandiții. Te rog, te rog, Leander!

Îl luă de gât și începu să-l sărute.

— Am să te ascult și niciodată n-am să-ți mai stau în cale și dacă cineva pățește ceva am să bag ață în ac pentru tine ca să le poți coase rănille.

Leander știu că nu mai are nicio șansă.

— Nu bănuiam că o să pățesc așa ceva când am renunțat la o doamnă atât de cuminte și ascultătoare ca Houston, spuse el mormăind în barbă și pornind înainte cu pași repezi.

Blair își mușcă limba ca să nu-i spună că și sora ei conducea în taină o căruță cu mărunțișuri în taberele minerilor. Se mulțumi doar să-i zâmbească și-l urmă prin pădurea întunecată către mină.

CAPITOLUL 23

Leander imprimă un asemenea ritm alert în deplasarea lor încât Blair aproape că-și dori să nu fi venit cu el. Ar fi putut fi acum în siguranță dormind într-un pat în loc să bâjbâie aproape în patru labe coborând coasta abruptă. De două ori alunecase dar reușise să se oprească la timp. Lee părea să considere că din moment ce fusese destul de neghioabă să vină cu el n-avea decât să-și poarte singură de grijă.

În cele din urmă reușiră să ajungă la poalele stâncii și priviră în vale la tabăra de muncă.

— Cred că e inutil să te rog să rămâi aici, nu-i așa?

— Absolut, replică ea.

— Bine, atunci ține-te aproape de mine. Să nu rămâi la mai mult de o jumătate de metru în urma mea. Vreau să știu unde te afli în fiecare clipă. Ai înțeles? Și dacă-ți spun să fugi, asta ai să faci. Și fără niciun zgomot.

Blair încuviință drept răspuns și începu să meargă în urma lui prin tabără.

Era târziu și majoritatea luminilor erau stinse. Doar câteva localuri mai erau încă deschise și înăuntru era mare aglomerație. Alergară în umbra clădirilor, iar Blair simți cum îi bate inima de emoție.

— Va trebui să dăm o spargere mai întâi la magazinul companiei. Am nevoie de o rangă să desfac lacătul și lanțul.

Se strecurară în spatele unei clădiri mari aflată aproape de centrul orașului. De trei ori trebui să se ascundă de oamenii ce treceau prin apropiere.

— Blair, șopti Lee, trebuie să sparg geamul. Vreau să râzi ca să acoperi zgomotul. Să râzi tare ca o proas... ca o femeie de noapte. Nimeni nu va da atenție unui sunet de genul ăsta, dar vor apărea imediat dacă aud cum se sparge un geam.

— Leander, spuse ea înțepată. Nu sunt atât de experimentată ca tine. N-am idee cum râde o femeie de noapte.

— Sugestiv. Să sune ca și cum ai încerca să mă atragi în pădure ca să-mi poți face lucruri plăcute.

— Asta e ușor, spuse ea, absolut convinsă.

Lee își înfășură mâna în batistă, pregătit să lovească geamul de la ușă.

— Bine. Acum!

Blair își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs răgușit care umplu aerul din jur. Iar când Lee se uită la ea în ochii lui se putea citi admirația.

— O să accept oferta cât pot de curând, spuse el, băgând mâna înăuntru ca să deschidă ușa. Stai aici și fii gata să fugi dacă ne vede cineva.

Blair rămase lângă ușă, uitându-se la Lee care intră în magazin, căutând o rangă de metal. În spatele ei se aflau rafturi cu conserve, saci de făină și șase bidoane mici cu miere de albine. Uitându-se la ele, Blair zâmbi, amintindu-și de urși.

Deodată, fără să gândească prea mult, înșfăcă un rucsac dintr-o grămadă de pe podea, băgă două bidoane de miere în el și-l luă în spate. Lângă sulul de hârtie de pe tejghea se afla un creion așa că repede rupse un colț și scrisese un bilet.

— Ce faci? întrebă Leander.

— Las o chitanță, bineînțeles, Mâine toată lumea va ști că am aruncat în aer muntele și oamenii vor afla că a trebuit să furăm dinamită. Asta, bineînțeles dacă nu cumva de obicei tu cari câteva batoane în trusa medicală. Sper că n-aveai de gând să furi dinamita fără să spui cine a făcut-o, nu? Altfel va pica vina pe altcineva.

Lee se uită la ea lung.

— Te-ai gândit bine, spuse el în cele din urmă. Mâine nu va mai fi nevoie să păstrăm secretul. Dar nu vreau să fiu prins în noaptea asta. Hai să mergem. Stai puțin. Ce-ai în spate?

— Miere de albine, spuse ea, ieșind repede fără a-i mai da timp să mai pună și alte întrebări.

El închise ușa cu atenție și dacă cineva nu privea cu atenție nu observa geamul spart.

Lee o conduse prin tabără până la periferie, iar ea observă că el cunoștea locurile destul de bine. Dar de fapt știa că uneori îi trata pe minerii răniți.

Merseră printr-o zonă acoperită de zgură, iar adierea ușoară a vântului îi băgă praf în ochi.

În spatele șinelor de cale ferată, în spatele unui munte de peste cincisprezece metri înălțime de zgură, și al unui șir lung de cuptoare unde se ardea sulful din cărbune, se afla depozitul cu explozibil.

Frecându-se la ochi, Blair rămase în umbră, în timp ce Lee reuși să deschidă ușa depozitului. Cât de repede putu, înșfăcă niște batoane de dinamită pe care le băgă

sub cămașă și închise ușa depozitului la loc cu o sârmă. Nu voia s-o lase deschisă pentru a nu tenta pe cineva să intre și să se servească cu ce era înăuntru. Cine ar fi încercat să deschidă ușa ar fi avut mult de lucru.

— Hai să mergem, spuse el, și Blair începu urcușul către vârf.

Uneori panta era atât de abruptă încât trebuia să recurgă la toată puterea pentru a o putea escalada.

Lee o așteptă în vârf dar nu-i dădu timp să-și tragă sufletul. Aproape că alerгарă tot drumul până la cabană.

— Am să pun șaua pe cal și-l las în față. Cred că va trebui să te prefaci că mergi să-ți iei ceva de mâncare și să lași uitat un cuțit pe lângă ea. Eu rămân afară ca să mă iau după ea când se întoarce la canion.

— Noi, spuse Blair și când se uită la el îl văzu că oftează.

— Bine, dar acum intră și așteaptă-mă.

— Va trebui întâi să mă ocup de o problemă personală, în tufișuri, spuse ea, și nu-și dădu seama dacă roșise din cauza cuvintelor rostite sau a faptului că spusese o minciună.

Lee nici măcar nu se uită la ea și-și înșeuă calul. Blair fugi sus pe coastă către bârlogul urșilor. Cu multă prudență, se apropie de intrarea neagră a peșterii ascultând dacă se aude vreun zgomot. Ținându-și respirația de teamă, luă o piatră și lovi capacul unuia dintre bidoanele cu miere pe care-l scosese din rucsac, apoi ciuli din nou urechea însă tot nu auzi nimic. Era liniște în continuare.

Întorcând bidonul invers, astfel ca mierea să picure pe jos, începu să coboare pe coastă către cabană, lăsând în urmă o dâră groasă pe frunze și pe iarbă.

Calul lui Lee era gata de plecare în fața cabanei iar Blair reuși să scoată capacul de la cel de-al doilea bidon de miere, fără să facă niciun zgomot și-l legă de șa la spate. Avu un moment de ezitare în legătură cu ceea ce făcea pentru că, dacă lui Françoise îi trebuia prea mult timp să se dezlege iar urșii miroseau mierea mai întâi, atunci urșii s-ar fi luat după cal înainte ca femeia să apuce să-l încalece. Totul ținea de găsirea unui moment potrivit.

Se întoarse pe geam în cabană și chiar prin întuneric îl văzu pe Lee încruntându-se la ea că lipsise atâta vreme. Repede își scoase uniforma de medic ca să pară că tocmai s-a trezit din somn.

Françoise zăcea pe podea și Blair observă că avea răni la mâini cât încercase să se dezlege. Lui Blair i se strânse stomacul. Făcuse un jurământ să ușureze suferința oamenilor și nu-i plăcea deloc să fie ea cauza suferinței cuiva.

Françoise deschise ochii când Blair se apropie.

— Cred că nu mi-am revenit încă de când ai încercat să mă lași să mor de foame, spuse Blair, tăindu-și o felie de brânză din bucata aflată pe colțul mesei.

— Nu mai durează mult și va sosi șeriful.

— Dacă era să vină, venea până acum. Bărbatul care a venit cu Leander e mort deja.

— Păcat, spuse Blair nepăsătoare. Acela e Taggert, omul cu banii.

Căscând de-i trosniră fălcile, Blair puse cuțitul pe masă și luă felia de brânză tăiată.

— Mă întorc în pat. Somn ușor, zise ea râzând și ieși din încăpere.

Imediat ce ieși din raza vizuală a femeii, începu să se îmbrace încet, în liniște, în timp ce cu un ochi o urmărea din umbră pe Françoise. Silueta conturată de razele lunii arăta că femeia nu pierduse timpul degeaba, luase cuțitul și-și tăiasse legăturile, iar în câteva secunde ieșise pe ușă.

— Hai, spuse Lee de îndată ce auzi calul pornind.

— Dă-mi voie să ghicesc, iar mergem pe jos, spuse Blair, simțindu-se foarte obosită.

— Când terminăm treaba asta poți să stai în pat o săptămână, zise Lee. Cu mine.

— Pare destul de odihnit, replică Blair cu sarcasm.

Lee o conduse coborând un perete abrupt de stâncă.

Ea se gândi că la lumina zilei ar refuza categoric să încerce o asemenea escaladare, dar acum nu avea de ales. Trebuiă să ajungă înaintea lui Françoise la canion.

Lee se opri brusc și sub ei se văzu cantonul. În jurul cabanei era liniște, dar ea nu era sigură că nu se afla nimeni acolo.

— O aștepta. Nu cred că sunt în stare de vreo mișcare fără ca ea să le spună ce să facă.

— Lee, e cam mult timp de când a plecat Taggert, nu-i așa? Crezi că a pățit

ceva?

— Nu știu. Erau cam mulți, iar el era singur.

Merse către capătul canionului și începu să plaseze dinamita.

— De îndată ce-l prindem în capcană aici, plec la Chandler călare după ajutor.

— Călare? Pe ce?

— Poftim, ține asta! spuse el dându-i un baton de dinamită. O să-ți arăt mai târziu. Așa, acum totul e pregătit. Nu trebuie decât s-o așteptăm pe doamna noastră bandită.

Rămaseră tăcuți câteva minute.

— Ar fi trebuit să ajungă până acum. Sper că nu s-a rătăcit.

— Sau să plece în altă parte, adăugă Blair. Lee, cred că ar trebui să-ți spun ceva. E în legătură cu mierea de albine. Eu...

— Taci! Cred că se aude ceva.

Începuse să se crape de ziuă și în ceața zorilor zăriră silueta unui călăreț. Calul îi dădea mult de furcă și femeia abia reușea să-l stăpânească.

— Hai, sus! Acum! îi zise Lee lui Blair, iar ea începu să alerge în sus către stânci pentru a fi în siguranță.

În următoarele minute se dezlănțui un adevărat iad. Françoise începu să țipe jos în canion, iar oamenii începură să tragă cu armele fără să-și dea seama ce se întâmplă. Blair se opri din urcuș ca să privească înapoi și o văzu pe franțuzoaică chinându-se din răspuțeri să stăpânească armăsarul, în timp ce în urma ei se aflau doi urși, alergând în salturi și oprindu-se când și când să lingă pietrele din drum.

Blair auzi un strigăt înăbușit al lui Lee și apoi îl văzu năpustindu-se spre creastă, înșfăcând-o în drum de mijloc. Tot timpul fluiera într-un mod ciudat, două fluierături scurte și ascuțite, apoi pauză și din nou fluiera de două ori.

— Lasă-te jos, spuse el, și o împinse pe Blair cu putere, încât își zdrobi coatele de stânci.

Ea se târî înainte până când putu să vadă haosul stârnit dedesubt în canion. Caii aflați în țarc se agitară înnebuniți din cauza urșilor ce intraseră în canion iar oamenii alergau de colo-colo încercând să împuște urșii, să calmeze caii și să liniștească spiritele. Françoise trăgea de hățuri calul lui Lee, țipând și arătând către intrarea în canion, încercând să se facă auzită.

Brusc, armăsarul lui Lee se ridică în două picioare și o trânti la pământ, pornind în goană către intrare, fără să țină seama de urșii aflați în calea lui.

— O să fie prins de explozie, spuse Lee, ridicându-se să vadă mai bine ce se petrece jos.

În glasul lui se simțea o mare tristețe că era pe punctul de a-și pierde calul mult iubit.

Calul continuă să alerge, iar urșii se dădură deoparte din calea lui.

În mai puțin de un minut dinamita explodează închizând intrarea în canion și prinzându-i în capcană pe bandiți.

Lee fu trântit la pământ de suflul exploziei, dar praful încă nu se așezase bine când el o rupse la fugă către intrarea în canion. Când se află la jumătatea drumului, apărură calul lui alergând spre el și rotindu-și ochii speriat. Lee îl luă de gât, îmbrățișându-i capul și vorbindu-i ca să-l liniștească.

— La ce dracu' ți-au trebuit urșii ăia? țipă Lee la Blair care venise jos după el.

Auzeau încă strigăte și împușcături în canion prin praful provocat de explozie.

— Nu ți-am spus pentru că știam că o să mă iei de sus, dar a trecut prea mult timp, spuse Blair, aproape strigând, nelăsându-l să o sperie. Taggert e plecat de mult timp. Știam că bandiții ne vor găsi curând și atunci am fi fost încolțiți în cabană cu doisprezece oameni trăgând asupra noastră. Pot să iasă din canion destul de ușor dar m-am gândit că, dacă lucrurile mergeau bine, urșii i-ar fi putut întârzia. Sper ca nimeni să nu le facă vreun rău urșilor. Ei nu vor decât mierea de albine.

Lee vru să spună ceva dar nu-și putu găsi cuvintele potrivite.

— Niciodată n-am văzut o femeie care să n-aibă simțul pericolului. Nu-ți dai seama că ai fi putut păți ceva?

— Și tu la fel, spuse ea, ridicându-și bărbia în sus. El o apucă de braț, neputând s-o ierte încă.

— Acum, mi-e teamă că am să te las aici cât mă duc după șerif.

Nu mai avu vreme să spună ceva pentru că pe coastă apărură în goană șeriful împreună cu șase oameni după el. Abia își mai trăgeau sufletul.

— Ai pățit ceva, doctore? întrebă șeriful abia răsuflând din cauza efortului.

Deși avea părul cărunț, era într-o condiție fizică bună și ajunsese la canion într-un timp relativ scurt. Știusese exact unde se afla canionul, după ce Taggert îi descrisese

locul și mai știa, mai bine decât oricine altcineva din oraș, despre tendința lui Lee de a rezolva totul de unul singur.

— Taggert mi-a spus că ești în pericol.

În clipa următoare rămase cu gura căscată uitându-se jos, în canion. Oamenii păreau niște jucării, învârtindu-se de jur împrejur și căutând o cale să iasă de acolo.

— Dumneata ai făcut asta, doctore?

— Eu și cu doamna, spuse Lee cu un glas tăgănat care o făcu pe Blair să râdă.

Șeriful se retrase înapoi de la gura văii în timp ce oamenii din poteră continuau să-i țină pe bandiți sub observație.

— Să nu lăsați să vă scape niciunul, le spuse el peste umăr în timp ce se uita la Blair și la Leander.

— Se pare că ți-ai găsit perechea, băiete, îi zise el lui Lee iar în glasul lui se simțea furia. Cum se face că nu m-ai așteptat să ajung aici? De ce trebuie mereu să iei legea în propriile tale mâini? Cineva ar fi putut fi rănit. Oamenii ăștia de jos sunt niște ucigași. Iar franțuzoaica aia e mai josnică decât un șarpe. Te-am mai avertizat în legătură cu astfel de treburi și mai înainte. Odată și odată ai s-o pățești și n-ai să mai scapi întreg dintr-o asemenea chestie.

— Despre ce vorbești? șopti Blair care nu-l mai văzuse niciodată pe șerif atât de furios.

Îl știa dintotdeauna ca pe un om blând și tăcut.

— De ce ți-a trebuit atâta timp? întrebă Lee neluând în seamă întrebarea lui Blair și furia șerifului. Ne era teamă că i s-a întâmplat ceva lui Taggert.

— A fost lovit în cap de un glonț și a rămas leșinat câteva ore. De aceea mi-a luat atât timp să ajung aici. Abia acum câteva ore am auzit că ați capturat-o pe femeia aceea. Dar se pare că am ajuns prea târziu. A scăpat?

— E acolo jos, spuse Lee.

— Nu pentru multă vreme, spuse unul din oamenii puterii. Femeia aia urcă acum peretele canionului. Blair se uită către cel care vorbise și cu coada ochiului zări o mișcare. Îl văzu pe unul dintre oamenii șerifului ascuns după un copac cum duce pușca la umăr și țintește. O s-o împuște, se gândi Blair și în clipa aceea își dădu seama că indiferent cât de rea era o persoană sau cât rău făcuse, ea nu era în stare să

stea și să se uite cum era ucisă. Blair făcu un salt către omul cu pușca și reuși să aterizeze destul de aproape de el pentru a-l lovi în picior și a-l face să-și piardă direcția. Glonțul porni dar ajunse cu mult deasupra capului lui Françoise.

Dar Blair nu se gândise și la consecințele saltului făcut și în clipa următoare încerca să se țină de marginea stâncii cu picioarele atârând în aer.

Șeriful și Lee reacționară imediat, fiecare aruncându-se pe burtă, apucând-o de câte un braț și trăgând-o sus în siguranță.

— E într-adevăr perechea ideală pentru tine, spuse șeriful cu glasul plin de dezgust, ajutând-o pe Blair să ajungă pe stâncă. Ai mare grijă de ea și vezi să nu i se întâmple ceva.

— Fac tot ce pot s-o apăr de ea însăși și de mine, spuse Lee solemn.

Blair rămase la picioarele celor doi bărbați, scuturându-se de praf și privind jos către canionul în care era cât pe ce să cadă.

— Bine, băieți, spuse șeriful. Să rămână cineva să-i păzească cât mă duc eu să aduc ajutor. Și ar fi bine ca toți să fie în viață când mă întorc.

— Domnule șerif, te deranjează dacă nu pomenești numele noastre, sau al lui Taggart, în toată povestea asta? Și ai putea trimite pe cineva la magazinul companiei de la „Inexpressible” să achite chitanța pentru rangă și dinamită?

Lee se opri și zâmbi o clipă.

— Și să-i trimită nota de plată tatălui meu. Îmi este dator.

Se întoarse, având frâul calului într-o mână iar cu cealaltă o luă de mână pe Blair.

— Încotro plecați acum? strigă șeriful după el când începură să urce coasta muntoasă.

— În luna de miere, îl strigă Lee peste umăr.

— Să fii atent. Franțuzaica aia a scăpat și nu cred că încearcă vreun sentiment de dragoste față de voi amândoi.

În timp ce-i făcea semn cu mâna șerifului, Lee șopti către Blair:

— Exact la dragoste mă gândeam și eu.

CAPITOLUL 24

Blair porni la drum dar nu rezistă mult timp. Din cauza lipsei de hrană, de somn și a emoțiilor încercate începu să se resimtă serios. Când începu să se împiedice, Lee o ridică și o puse pe cal, ducându-l de dârlogi. Blair începu să moțăie și de câte ori fu pe punctul de a cădea jos de pe cal, Lee o prinse și o puse la loc în șa.

Călătoria păru să dureze zile în șir și, la un moment dat, Blair deveni sigură că nu mai văzuse un pat toată viața, cu atât mai puțin să fi dormit într-unul.

Soarele era aproape de asfințit când se opriră în cele din urmă și Lee o luă de pe cai. Fără niciun pic de vlagă, Blair deschise ochii și văzu o cabană mare de bușteni cu o fundație de piatră.

— Unde suntem? întrebă ea, deși nu-i prea păsa. Nu voia decât să doarmă.

— E cabana de vânătoare a tatălui meu. O să stăm aici câteva zile.

Blair dădu din cap și închise ochii, iar Lee o luă în brațe și o duse în cabană. Vag își dădu seama că el o ducea sus pe niște scări, dar era prea obosită ca să fie sigură. Când o așeză pe pat deja dormea dusă.

Se trezi datorită unul zgomot ciudat de la fereastră și, clipind de câteva ori ca să-și alunge somnul, deveni curioasă în legătură cu natura zgomotului. Dădu la o parte cuvertura, apoi scoase o exclamație de mirare văzând că era goală. La piciorul patului de pin se afla o cămașă bărbătească și se îmbrăcă cu ea. Privind pe fereastră văzu mai multe vaci, iar sub geam se afla o vacă cu un vițel care rupeau iarba și făcea zgomotul care o trezise.

Cabana se afla pe o mică colină în mijlocul unei poienițe din pădure, fiind înconjurată de munți de jur împrejur, iar la câțiva metri de cabană se afla un pâlț de copaci înalți. Iarba era presărată cu tufe de trandafiri sălbatici care abia începuseră să înflorească. Un sunet pe scara din spatele ei o făcu să se întoarcă. Lee urca, având o tavă în mâini din care răzbăteau arome ce o făcură să-i lase gura apă.

— Mi-am dat seama că te-ai trezit, spuse el zâmbindu-i și uitându-se cu interes la picioarele ei lungi ce se vedeau de sub cămașă.

Blair, rușinată, se băgă înapoi în pat, iar Lee îl puse tava în brațe.

Dădu la o parte șervetul care acoperea mâncarea.

— Mă tem că n-avem nimic proaspăt, dar avem tot ce poate fi conservat și

păstrat.

Pe tavă se aflau șuncă, costiță, brânză, piersici, turte de porumb și o farfurioară cu fragi.

— E un adevărat ospăț, iar eu mor de foame, spuse ea începând să mănânce cu poftă.

Lee se întinse pe marginea patului, privind-o intens, ceea ce o făcu să roșească. Era mai mult decât conștientă că acum toate obstacolele pentru noaptea nunții fuseseră înlăturate.

— Cât am dormit? întrebă ea cu gura plină.

Lee își scoase tacticos ceasul din buzunar făcând-o să se oprească din mâncat. Se uită la el, apoi îi puse pe noptieră de parcă n-ar mai fi avut de gând să-l bage le loc.

— Paisprezece ore, spuse el.

Blair își îndesă o bucată de turtă în gură atât de repede încât aproape că se înecă.

— Ai spus că asta e cabana tatălui tău. Vii des aici?

Lenader începu să-și descheie cămașa, desfăcând încet fiecare nasture și scoțând-o la fel de încet din pantaloni.

— De când eram copil, spuse el.

Ochii lui o priveau intens și serios și felul în care se uita la ea printre gene o făcu nervoasă. Începu să mănânce și mai iute.

— Veneai aici pentru elani?

Lee, fără să-și ia ochii de la ea, începu să-și desfacă cureaua de la pantaloni.

Nu trebui să se uite de două ori ca să vadă că el nu mai avea nimic pe dedesubt. Lui Blair începură să-i tremure mâinile.

Lee se ridică și pantalonii îi alunecară în jos.

Blair se uită la el, cu ochii ațintiți asupra lui și cu mâna în aer în care ținea o bucată de șuncă în timp de el se aplecă, îi luă tava și șunca și le puse jos.

— Acum nu mai ești Houston, spuse el.

O clipă lui Blair îi fu teamă de el. Se certase cu el în fiecare clipă în ultimele câteva săptămâni și se simțise atât de vinovată față de ceea ce îi făcuse surorii ei încât acum nu-i venea să creadă cu adevărat că era normal să-i cedeze.

Lee se aplecă spre ea, iar Blair se dădu înapoi până când atinse cu capul tăblia patului. Pe de o parte voia să se îndepărteze de el, iar pe de alta, cea mai mare de altfel, mai bine ar fi murit decât să mai facă vreo mișcare.

Foarte încet, buzele lui Lee îi atinseră gura. Nu o forță și nici n-o atinse altfel. Nu era decât un bărbat frumos cu un trup superb care se aplecase asupra ei și o săruta.

Blair începu să alunece în pat sau poate că mai bine zis căzu în mijlocul patului, simțind cum se topește. Lee rămase lângă ea, aplecându-se deasupra până când își pierdu echilibrul și căzu peste ea. De aici încolo încetineala dispăru complet. Blair deschise gura, iar Leander o sărută sălbatic, cu o pasiune nestăpânită, înfigându-și mâinile în părul ei, mângâindu-i tot trupul și smulgându-i cămașa de pe ea. Blair fu cuprinsă și ea de pasiunea lui. Săptămâni în șir îl dorise iar acum era al ei, îl putea atinge și-l putea strânge în brațe, o putea ajuta să scape de această durere cauzată de o abținere atât de îndelungată.

Se agățară unul de altul, rostogolindu-se pe pat, cu gurile flămânde, atingând fiecare bucățică de piele pe care o găseau în drum, iar mâinile erau peste tot. Lui Blair îi treceau prin cap imagini cu fiecare moment în care îl văzuse pe Leander și dorise să-l atingă. Își aminti de mâinile lui care lucrau delicat în sala de operații și cum dorise să fie atinsă de acele mâini. Fuseseră momente în care-l văzuse mergând și-și dorise ca trupul lui să se afle deasupra ei. Acum își trecu mâinile pe spatele și pe fesele lui atât de mici și tari care se mișcau într-un mod ce o făcu să se convingă că luase foc.

El păru să simtă când ea era pregătită și când o pătrunse ea scoase un strigăt, iar gura lui Lee o acoperi flămândă pe a ei.

Mișcările lui deveniră rapide iar ea îi răspunse cu aceleași mișcări iuți, agățându-se de el cu mâinile, cu gura și cu picioarele. Și când el începu să se miște mai tare și mai repede, ea rămase nemișcată, ridicându-și șoldurile către el pentru a-i permite și mai mult acces către propriul trup.

Și când terminară, Blair țipă din nou, iar trupul ei se zvârcoli în spasmele pasiunii când Lee se prăbuși peste ea. După câteva minute, Blair se relaxă și o clipă trupul ei tremură, agățându-se de el, ținându-și picioarele strâns încolăcite în jurul lui, hotărâtă să nu-i mai dea drumul niciodată.

Rămaseră îmbrățișați câteva minute până când Blair începu să se relaxeze

slăbind strânsoarea mortală în care îl ținuse pe Lee.

Îi mângâie șuvițele umede de păr de pe gât, trecându-și vârful degetelor peste mușchii umerilor lui și simțindu-i pielea. Era ceva atât de nou pentru el și totuși i se părea că se aflau împreună dintotdeauna. Existau atât de multe lucruri pe care nu le cunoștea despre el și pe care dorea să le afle.

El se ridică într-un cot și o privi.

— Jos am o cadă și niște apă care se încălzește deasupra focului din cămin. Ți-ar plăcea să faci o baie?

O clipă ea îl privi lung în lumina din spatele capului și-și dădu seama cât de prețios devenise acest cap pentru ea. Oare asta era părerea ei numai sau el era cu adevărat cel mai frumos bărbat din lume?

— Mai uită-te așa la mine și n-ai să mai faci baie până marțea viitoare.

Lee ridică dintr-o sprânceană văzând zâmbetul șiret al lui Blair, o înfășură într-o pătură și o duse jos la parter. Într-un capăt al cabanei se afla un cămin uriaș de piatră flancat de două ferestre mari. În celălalt capăt era o bucătărie în care se aflau acum vase murdare, ca niște adevărați supraviețuitori ai încercării lui Lee de a pregăti mâncarea. Pereții lungi erau pe trei sferturi din piatră iar restul din bușteni presărați cu câteva ferestre ici și colo.

În fața căminului se afla o cadă de aramă, mai înaltă într-un capăt decât în celălalt, plină acum cu apă rece pe care Lee spunea că o adusese de la un pârâu din apropiere. În timp ce Blair stătea în picioare simțindu-se pe undeva timidă, Lee turnă apă fierbinte în cadă și apoi o conduse lângă ea. Când ea rămase în continuare pe loc, el trase pătura de pe ea și o băgă în apă.

Apa era minunată și Blair se sprijini de cadă și simți cum se relaxează. Era conștientă că Lee stătea deasupra ei și o privea. Își pusese pantalonii, dar era fără cămașă și arăta superb: toată pielea închisă la culoare stătea perfect întinsă peste mușchii puternici menținuți în formă de o viață petrecută mai mult în aer liber.

— M-am măritat cu băiatul vecinilor, murmură ea zâmbind.

El îngenunche la marginea căzii.

— De ce mi-ai făcut viața un calvar când eram copii?

— Nu-i adevărat, spuse ea începând să-și spele brațele.

— Atunci cum numești tu faptul că-mi aruncai noroi sau bulgări de zăpadă în

față sau că i-ai spus lui Mary Alice Pendergast că eram îndrăgostit de ea? Mama ei i-a arătat mamei bilețelele de dragoste scrise chipurile de mâna mea.

— Pentru că mi-o luai pe Houston, spuse ea încet. Ea era sora mea geamănă, dar când apăreai tu, întotdeauna îți dădea mai multă atenție ție decât mie.

Când Lee nu spuse nimic, ea își ridică ochii și-i văzu privirea scrutătoare. Nu părea s-o creadă. Ea nu se mai gândise la copilăria lor de ani de zile. Era însă adevărat că îl urâse, îl urâse din prima clipă când îl zărise. Dar de ce? El părea să placă tuturor și Houston îl adora, dar ea nu suporta să stea alături de el. De obicei când el intra ea ieșea din cameră.

— Poate că... șopti ea.

— Poate ce?

— Poate că doream să fiu prietena ta.

— Dar nu puteai din moment ce Houston deja pusese ochii pe mine?

El îi ridică un picior din cadă, luă săpunul și începu s-o spele, iar degetele lui lungi alunecară sus, sus de tot pe piciorul ei.

— Vorbești de parcă n-a fi fost implicat deloc dar totuși ai cerut-o în căsătorie. Înseamnă că ai iubit-o.

Blair îi privea mâinile, îi simțea mâinile.

El începu să-i săpunească laba piciorului.

— Bănuiesc că am cerut-o în căsătorie. Uneori nu prea reușesc să-mi aduc aminte că aș fi spus cuvintele acelea cuiva. Cred că a fost o dovadă de bărbăție. Fiecare bărbat din Chandler a cerut-o pe Houston de soție.

— Zău? întrebă Blair cu interes. Houston n-a suflat niciodată nicio vorbă despre așa ceva. Pe mine doar Alan m-a cerut în căsătorie. Toți ceilalți bărbați erau...

— Proști, spuse el repede, spălându-i piciorul cu mare atenție.

— Dar eu sunt atât de diferită, spuse ea, și în ciuda tuturor așteptărilor simți lacrimi în ochi. Întotdeauna am încercat să fiu ca și celelalte femei, ca Houston, bună și blândă dar în loc de asta m-am făcut doctor. Și pe urmă am luat note mai bune decât toți ceilalți studenți, bărbați sau femei și am observat că privirea bărbaților se schimba când se uitau la mine. Și...

— Ai putea să mai faci puțină practică în privința suturării rănilor, spuse el dând drumul piciorului stâng și ridicându-l pe cel drept.

— Și ori de câte ori învingeam un bărbat indiferent la ce, el...

Ochii ei se măriră.

— Ce?

— Cusăturile tale când te grăbești sunt cam mari. Trebuie să mai faci exerciții cu ele.

Blair deschise gura ca să spună ceva dar o închise la loc. Voia să-i spună că suturile ei sunt perfecte dar își dădu seama că nu asta era problema. El nu voia s-o lase să-i fie milă de ea însăși.

Zâmbind, ea se uită la el.

— Vrei să-mi arăți tu cum?

— Am să-ți arăt orice, spuse el cu o privire care o făcu să simtă cald în inimă, apoi continuă să o spele.

— Bărbații aceia erau niște proști. Nici unui bărbat sigur pe el nu-i este teamă de vreo femeie. Doar că ți-a luat ceva timp până când te-ai întors acasă, la mine.

— Acasă. Acasă la logodnicul surorii mele, oftă ea.

Leander rămase tăcut o vreme, spălându-i mâna, dându-i-o cu săpun și strângându-i degetele într-ale lui.

— Cred că dacă aș fi avut un frate după care ar fi umblat toate femeile, iar pe mine nici nu m-ar fi băgat în seamă, aș fi fost și eu gelos.

— Geloasă! Eu nu sunt...

Până acum nu se gândise niciodată la așa ceva, dar poate că într-adevăr era geloasă pe Houston.

— Ea reprezintă tot ceea ce mi-am dorit și eu să fiu. Nu am vrut să fiu doctor, a trebuit să fiu. Ceea ce am vrut a fost să fiu exact ca Houston și să-mi păstrez mănușile curate. Ea are atâția prieteni. Te-a avut pe tine.

El nu-și ridică ochii și începu să-i spele brațul drept.

— Nu, niciodată nu m-a avut pe mine.

Blair continuă să vorbească.

— Houston se descurcă atât de bine în toate. Își face foarte ușor prieteni. Oameni de la kilometri distanță o iubesc și o prețuiesc. Dacă Houston ar fi condus trupele sudiste, atunci ei ar fi câștigat războiul de secesiune. Nimeni nu se pricepe mai bine ca ea la organizare.

— Cu siguranță că pe tine te-a organizat. A făcut în așa fel încât să scape de mine aruncându-mă în brațele tale.

— Ei, na! Oh, nu, asta s-a întâmplat pur și simplu. Asta a fost numai vina mea. Houston e nevinovată.

— Blair, spuse el blând, în noaptea recepției dată de guvernator aveam de gând să-i spun lui Houston că rup logodna.

— S-o rupi? Știu că ai zis ceva în sensul ăsta dar nu cred că ai vorbit serios.

El se opri o clipă din spălat.

— N-o cunosc deloc pe Houston. Nici nu cred c-am cunoscut-o vreodată, dar în tine pot vedea lucruri care cred că-i sunt comune și lui Houston. Houston ascunde bine ceea ce gândește cu adevărat, cu afurisitele alea de mănuși albe ale ei. Dintr-un anumit motiv, când era copil, s-a hotărât să se mărite cu mine. Eu nu eram o persoană pentru ea, ci doar un țel. Poate că a fost așa cum s-a întâmplat la tine cu medicina, numai că țelul tău a fost corect. Cred că Houston dorea un motiv ca să scape de logodna dintre noi, pentru că începuse să vadă că lucrurile nu mergeau bine.

— Dar tu n-ai văzut-o în seara când domnul Gates i-a spus că eu urma să mă mărit cu tine.

— Ce-ar fi să studiezi medicina ani de zile și apoi să descoperi că vederea sângelui te face să leșini? Sau că ai alergie la dezinfectant?

— Aș... muri, spuse ea în cele din urmă.

— Eu cred că i-am provocat o alergie lui Houston. Ajunsesem încât aproape că nu ne mai puteam suferi. Nu vorbeam niciodată, nu râdeam și dacă încercam s-o ating, strângea din buze.

— Nu pot să-mi imaginez așa ceva! spuse Blair sincer îngrozită.

Zâmbind, el începu s-o spele pe gât și pe obraji.

— Poate că pe undeva și-a dat seama că noi suntem potriviți unul pentru celălalt și de aceea te-a trimis împreună cu mine.

— Dar ea dorea numai să vadă casa lui Taggert și...

— Acum chiar că e de râs! Frumoasa domnișoară, Prințesa de gheață Houston Chandler n-a dat înapoi din fața nici unui bărbat în toată viața și de prima dată când l-a văzut pe Taggert a început să se dezghețe. Ți-aduci aminte când ne-am întâlnit cu el în oraș și el s-a oprit și a rânjit la Houston? Atunci nu mi-am dat seama, dar ar fi

trebuit să fiu gelos, dacă aş fi fost îndrăgostit de Houston așa cum ar fi trebuit să fiu. Dar îmi amintesc că acest lucru mi-a stârnit doar curiozitatea.

— Taggert, spuse Blair. Nu-mi pot închipui ce femeie și l-ar putea dori pe omul acela îngrozitor.

— Oricum a fost gata să-și riște viața ca să ne ajute, spuse Lee.

Mâinile lui alunecoase, pline de săpun, se strecurau în jos pe pieptul ei.

— Banda lui Frankie a crezut că tu ești Houston. Au cerut cincizeci de mii drept răscumpărare. Taggert nu a venit numai înarmat, a adus și banii. Blair nu auzea ce spune, pentru că mâinile lui îi atingeau sânii. Își ridică brațele pentru a le cuprinde pe ale lui, sprijinindu-se de cadă și bucurându-se de senzația provocată de atingerea lui.

El se ridică în fața ei, apoi o luă în brațe, așa udă, cu pielea lipindu-se de a lui.

— Am așteptat destul pentru asta, spuse el.

Leander părea să se priceapă de minune în a-și scoate hainele pentru că după cele câteva clipe cât îi trebuiră să ajungă la canapea era deja gol. Acum nu mai avea motive să se grăbească și dorea ca de această dată să facă mai mult decât să-i exploreze trupul. Blair avu senzația că e torturată.

El îi dădu mâinile la o parte când ea vru să-l atingă și-și rezervă doar lui plăcerea de a o atinge peste tot cu mâinile, cu gura și frecându-și pielea de a ei până când ea aproape că-și pierdu cunoștința de dorință.

Când se așeză peste ea, Blair se agăță de el cu toată puterea, dar el se mișca înnebunitor de încet, refuzând să se grăbească și mângâind-o încet cu mișcări lungi și blânde. Când începu să se miște mai repede, Blair era deja dezlănțuită, simțind că explodează, atât îl dorea de tare.

Când în cele din urmă atinse punctul culminant, trăi o asemenea senzație intensă încât preț de o clipă fu sigură că murise. Trupul ei tremura și se agita în timp ce se agăța de Lee.

El se trase înapoi zâmbindu-i.

— Știam că o să facem o echipă grozavă.

Ea era serioasă când îi spuse:

— Singurul motiv pentru care te-ai însurat cu mine este ca să faci dragoste?

Chipul lui deveni de asemenea serios.

— Asta și pentru că te pricepi la cusături.

— Afurisitele! exclamă ea, lovindu-l în coaste cu pumnul.

Dar Lee se dădu deoparte.

— Hai, ridică-te. Hai să ne plimbăm. Vreau să-ți arăt câteva locuri.

Ea nu era obișnuită să-l vadă fără haine. Singurii bărbați goi pe care-i mai văzuse fuseseră cadavrele întinse pe mesele reci de marmură. Lee arăta mai viu decât oricare altul pe care-l văzuse.

— Oh, nu, să nu îndrăznești, răsă el luând-o de mână și trăgând-o de pe canapea. Du-te sus și îmbracă-te. Sunt niște haine vechi în scrinul din spatele scărilor. Pune-le pe tine.

O lovi cu palma pe fundul gol, iar ea urcă.

Blair deschise dulapul și începu să caute haine, dar pe perete se afla o oglindă și se opri să se privească. Pielea îi strălucea, obrajii îi erau îmbujorați iar ochii îl scânteiau. Bineînțeles că părul, de obicei prins strâns la spate ca să nu o deranjeze în timpul muncii, stătea acum zburlit ca o coamă de leu în jurul capului.

Oare putea fi adevărat că Leander o iubea? Cu siguranță că nu-l deranja compania ei și luptase din răspuțeri ca s-o câștige. Sau își dorea doar un partener chirurg și în același timp și o parteneră mai mult decât binevoitoare în pat?

— Ai trei minute, strigă Lee de jos.

— Și care-i pedeapsa dacă nu sunt gata, strigă ea.

— Abstenență.

Râzând, Blair începu să se îmbrace repede într-o pereche de pantaloni de pânză și o cămașă de flanel. Pantalonii erau prea scurți dar reuși să-și acopere de bine de rău cele două jumătăți ale trupului. Talia era atât de mare încât trebui să-i țină cu mâna.

Jos, Lee punea mâncare într-un rucsac.

— Ai o curea? întrebă ea.

Când el se uită către ea, Blair dădu drumul pantalonilor, lăsându-i să cadă jos cu un zâmbet drăcesc. Drept recompensă auzi geamătul lui Lee.

El se întoarse către stiva de lemne, luă o bucată de sfoară, apoi veni către ea, îngenunche și băgă frânghia prin găicile pantalonilor. Când îi ridică pantalonii îi sărută picioarele până sus, astfel încât atunci când pantalonii ajunseră la locul lor, Blair se clătina pe picioare.

— Haide, hai să mergem.

De data asta zâmbetul lui era drăcesc.

Cu genunchii tremurând, Blair îl urmă afară.

CAPITOLUL 25

Blair îl urmă pe Lee de-a lungul unei poteci înguste făcute de elani, printre tufişuri şi copaci, apoi traversară o pajişte şi ajunseră de partea cealaltă a muntelui. Coaja plopilor fusese roasă de elani, ceea ce dusesese la distrugerea multor arbori, așa că ei trebuiră să se strecoare printre buştenii căzuţi. Peste tot se aflau urme ale acestor animale mari ce migraseră spre nord pe perioada de vară.

Lee îi arată un şoim şi-i spuse numele unor flori. Păru să-şi dea seama că mergea prea repede şi încetini ritmul, ridicând crengile lăsate pentru ca ea să poată trece.

În vârf se afla o prăpastie adâncă, cu ambii versanţi abrupti, pe unul dintre ei aflându-se brazi uriaşi iar pe celălalt o privelişte minunată unde se puteau zări în depărtare încetoşaţi munţi albaştri de o rară frumuseţe. Lee se așeză, sprijinindu-se de un copac căzut şi întinse braţele către ea. Ea i se cuibări la piept, mulţumită, ținându-l de mână şi jucându-se cu degetele lui.

— Ce voia să spună şeriful atunci când a zis că suntem la fel? întrebă ea.

Lee stătea cu ochii închişi, bucurându-se de razele calde ale soarelui.

— Când eram copil am intrat în bucluc de vreo două cri. Cred că nu m-a iertat nici acum.

Blair se ridică brusc în capul oaselor.

— Tu?! Tu ai intrat în bucluc? Dar ai fost dintotdeauna întruchiparea virtuţii, visul oricărei mame.

Fără să deschidă ochii, dar zâmbind, o trase la loc lângă el.

— Ştii foarte puţine lucruri despre mine. Nu sunt ceea ce crezi.

— Atunci spune-mi cum ai intrat în bucluc şi de ce n-am auzit nimic despre asta. Sunt sigură că o asemenea ştire ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor din Chandler: „Sfântul Leander a făcut ceva ce nu a fost perfect”.

Lee zâmbi larg.

— N-ai auzit pentru că tata a reuşit să păstreze tăcerea şi pentru că ceea ce s-a întâmplat a avut loc în Colorado Springs. Ceea ce am reuşit să fac a fost să fiu împuşcat de două ori.

— Împuşcat? exclamă ea. Dar n-am văzut nicio cicatrice.

Lee mormăi:

— Mai ai încă timp să te uiți la mine. De câte ori mă apropii de tine te năpustești asupra mea.

— Ba nu fac așa...

Blair se opri deoarece ceea ce spunea el era adevărat.

— Cum ai fost împușcat? întrebă ea blând.

— Am plecat cu tata la Colorado Springs când aveam vreo paisprezece ani. El trebuia să vorbească cu un martor pentru un client de-al lui și trebuia să se întâlnească cu omul acela la un hotel nu departe de bancă. Tocmai terminasem de luat masa și ieșeam din hotel când deodată au început să se audă focuri de armă și cineva a ipat că se jefuiește banca. M-am uitat pe stradă și am văzut vreo șase bărbați cu fețele acoperite care se îndreptau călări spre noi.

Cred că nu m-am gândit, ci doar am acționat. Pe alee se afla o căruță cu patru cai, încărcată cu alimente. Am sărit în ea, am îndemnat caii și am adus-o în stradă, blocând ieșirea bandiților.

— Și ei te-au împușcat.

— N-am avut cum să sar din căruță. Caii ar fi fugit și ar fi lăsat strada liberă.

— Deci ai rămas pe loc și ai ținut caii, spuse Blair cu teamă în glas.

— Am rămas pe loc până când a sosit șeriful.

— Și apoi?

El zâmbi.

— Și apoi tata m-a tras jos din căruță și m-a dus la un doctor care mi-a scos un glonț, celălalt îmi străpunsese brațul. M-a lăsat de asemenea să mă îmbăt și îți jur că mahmureala de a doua zi a fost mai rea decât rănille provocate de gloanțe.

— Dar, mulțumită ție, bandiții au fost prinși.

— Și au petrecut ani de zile în închisoare. Acum au ieșit. Chiar l-ai întâlnit pe unul dintre ei.

— Când? întrebă ea.

— În seara când am mers la recepție. Ți-aduci aminte când am mers la casa de pe River Street? Cazul acela de sinucidere? Ți-aduci aminte de bărbatul de afară? Nu cred că ți-a plăcut prea mult.

— Cartoforul, spuse ea, gândindu-se la felul în care o privise acel bărbat.

— Printre altele, Leqault a fost închis zece ani pentru jaful din Colorado Springs.

— Din cauza ta, spuse ea. Probabil că te urăște din moment ce ești unul dintre cei care l-au prins.

— Probabil, zise Lee fără prea mult interes. Deschise ochii și se uită la ea.

— Dar cred că și tu mă urai.

— Nu te uram chiar... începu ea, apoi zâmbi. Unde te-ai dus în noaptea nunții?

— Vrei să-mi vezi cicatricile rănilor de gloanțe?

Ea intenționează să spună ceva despre refuzul lui de a-i răspunde la întrebare, dar renunță, strângându-și buzele într-o linie fermă.

El îi puse un deget sub bărbie.

— Luna de miere nu e o perioadă pentru furie sau priviri supărăcioase. Ce-ar fi, mai bine, să-ți povestesc despre cazul în care am asistat la o naștere cu trei gemeni?

Ea nu-i spuse nimic.

— Unul dintre ei a venit cu fundul.

Ea rămase în continuare tăcută.

— Și s-au născut cu o lună mai devreme, fiecare la câte o oră distanță față de celălalt și ca să-i ținem în viață a trebuit să...

— Să ce? întrebă ea, după câteva minute de tăcere.

— Oh, nimic. N-a fost nimic interesant. S-a scris despre asta doar în trei ziare. Sau patru?

Ridică din umeri.

— Oricum nu contează.

— De ce s-a scris despre asta?

— Pentru că metoda noastră de a-i salva a fost... Dar probabil că nu te interesează așa ceva.

Căscând, se întinse la loc, sprijinindu-se de buștean.

Blair sări peste el cu mâinile strânse pumn.

— Spune-mi, spune-mi, spune-mi, strigă ea, în timp ce Lee, râzând, începu să se rostogolească pe iarbă cu ea.

Se opri când ea ajunsese dedesubt.

— Am să-ți spun, dar trebuie să-mi spui și tu un secret de-al tău.

— Eu nu am secrete, spuse ea încruntată.

— Oh, ba da, ai. Cine mi-a pus șerpi în coșulețul cu mâncare și greieri în penar?

Ea clipi de câteva ori.

— Nu sunt sigur, dar cred că s-ar putea să fie aceeași persoană care ți-a turnat gem în pantofi, ți-a cusut mânecile jachetei, ți-a pus ardei iute în sandvișuri, ți-a...

— La petrecerea mamei mele! spuse el. Am stat acolo și am mâncat sandvișurile alea, crezând că toate erau iuți și că eram un laș, de-aia mă usturau atât de tare, din moment ce toți ceilalți n-aveau nimic. Cum ai reușit?

— I-am dat un penny lui Jimmy Summers ca să-i dea drumul câinelui când scap eu lingura din mână. Câinele a fugit în grădină, iar tu ca întotdeauna marele salvator, ai alergat să prinzi câinele. Toată lumea se uita la tine, așa că am avut o grămadă de timp să-ți aranjez sandvișurile din farfurie. Credeam că o să pocnesc de râs. Stăteai acolo și transpirai, dar le-ai mâncat până la ultima bucățiță.

El se aplecă spre ea clătinând din cap.

— Și balega de vacă uscată din pălăria mea preferată de pescuit?

Ea încuviință.

— Și pozele domnișoarei Ellison de pe tăblița mea?

Ea încuviință din nou.

— Te-a mai prins cineva vreodată în afară de mine?

— Tatăl tău, o dată. Houston mi-a spus că te duci la pescuit, așa că m-am strecurat acasă la tine, am aruncat râmele pe care le pregătiseși și am pus în cutie un șarpe. Din păcate m-a prins tatăl tău.

— Cred că ți-a zis câteva. Nici Ninei nu-i tolera nicio năzbâtie.

— Mi-a zis că n-am să fiu niciodată o doamnă.

— Și a avut dreptate, spuse Lee solemn, începând să se frece de ea. Nu ești deloc o doamnă. Ești o femeie în carne și oase.

Zâmbi.

— Iar carnea e foarte bine aranjată pe oase.

Ochii ei se măriră.

— Intenționați să-mi luați virtutea, domnule? Oh, vă rog, domnule, e singurul lucru care mi-a mai rămas.

— Nu meriți nici măcar atât pentru ceea ce ai făcut, domnișoară, spuse el printre dinți, coborându-și glasul. Ai fost judecată și găsită vinovată, deci vei fi pedepsită.

— Oh? spuse ea, ridicând dintr-o sprânceană. Cu gem în pantofi?

— Mă gândeam mai mult la posibilitatea de a deveni sclava iubirii mele pentru tot restul vieții.

— Nu-i o pedeapsă prea severă pentru puțin gem?

— E pentru ardeii iute și pentru...

Ochii lui se măriră.

— Tot tu ai pus și praful de strănutat în artificiile mele? Și funinginea de pe binoclul tatei în ziua când l-am adus la școală?

Ea încuviință, începând să se simtă puțin vinovată de nenumăratele feste pe care i le jucase.

El o privea puțin temător.

— Știam că și tu ai făcut unele dintre ele, dar întotdeauna am crezut că John Lechner e autorul principal. Știi, l-am întâlnit acum patru ani la New York și amintindu-mi de tot ceea ce credeam că mi-a făcut, abia dacă i-am răspuns la salut.

El zâmbi.

— Și când te gândești că era nevinovat! Iar în privința festelor pe care știam că tu mi le-ai jucat, ce-aș fi putut face? Erai cu șase ani mai mică decât mine și mă gândeam la bătaia cu biciul pe care mi-a tras-o tata după ce ți-am dat un pumn. Era un motiv suficient să mă gândesc de două ori înainte de a lovi o fată.

— Deci acum trebuie să plătesc pentru niște prostii din copilărie, spuse ea cu un oftat exagerat. Viața e tare grea.

— Nu numai asta e tare grea, spuse el cu un zâmbet șiret.

— E bine că sunt doctor și nimic nu mă mai poate șoca.

— Dar nu faptul că ești doctor m-a atras la tine.

— Nu? Atunci ce te-a atras la mine?

— Tenacitatea ta de a încerca să-mi atragi atenția. Am rezistat cât am putut, dar acum nu mai pot.

— Dacă insiști, spuse ea obosită.

— Îmi plac femeile ascultătoare, murmură el, băgându-i mâna pe sub cămașă și

începând să-i mângâie pieptul și apoi să-i atingă sânii.

Blair era uimită de faptul că îl putea dori din nou, după doar câteva ore, dar când vârful degetelor ei îi atinseră pielea caldă, se simți de parcă ar fi fost prima oară. Nu se mai gândise de ani de zile la fetele pe care i le jucase. Atunci crezuse că le face pentru că-l ura, pentru a se răzbuna pe el pentru că i-o lua pe Houston. Dar acum se întreba dacă nu cumva dorise doar să-i atragă atenția.

Când el își înălță capul și începu să-i descheie cămașa, ea îi cuprinse fața în mâini.

— Nu înțelegi ce însemni tu pentru mine, șopti ea.

Lee îi zâmbi blând.

— Nu încă? Ei bine, rămâi pe lângă mine și ai să-ți dai seama. Un lucru e sigur în privința ta, Blair, știi să te lupți. Crezi că ai să ajungi să lupți pentru mine la fel de tare cât ai luptat împotriva mea?

— Nu știu, spuse ea nedumerită.

Era atât de confuză în privința acestui bărbat.

Fusese dușmanul ei cea mai mare parte a vieții.

Luptase împotriva lui prin toate mijloacele. Și în ciuda celor spuse de Lee, ea reușise efectiv să-i saboteze nunta lui Houston. De ce? De ce se culcase cu un bărbat despre care era în stare să jure că-l urăște?

Lee îl luă mâinile și o sărută în palmă.

— În timp ce cauți răspunsurile la problemele importante ale vieții, pierdem timpul.

Termină de descheiat cămașa.

Făcură dragoste încet, aproape delicat, iar Lee o privi, urmărindu-i reacțiile. Îi sărută fiecare deget pe îndelete iar senzația plăcută pe care o simți în interiorul umed și cald al gurii lui o pătrunse până în străfunduri. Îi sărută sânii și îi mângâie tot trupul.

Iar când o pătrunse o făcu blând, dulce și prelung.

Mai târziu o îmbrățișă strâns, încolăcindu-i picioarele cu ale lui, lipindu-se de ea și încercând să-i acopere întreg trupul cu al lui.

Blair rămase în brațele lui, ascultând greierii și ciripitul păsărilor precum și adierea vântului. Mirosul și gustul lui Lee o învăluiau plăcut. Își dorea ca aceste clipe

să nu se mai sfârșească niciodată.

— Când ajungem acasă va trebui să angajezi pe cineva care să aibă grijă de ciorapii mei, spuse el încet.

— Ce? întrebă ea vag, ținându-l strâns în brațe de parcă viața ei ar fi depins de el.

— De ciorapii și cămășile mele. Și îmi place să am ghetele lustruite. Și va trebui să angajezi pe cineva care să mențină curățenia, să facă paturile și să gătească.

Blair rămase tăcută câteva clipe până când înțelese ce voia el să spună. De când era copil, ei nu-i păsase, sau nu învățase nimic altceva, decât despre medicină. N-avea nici cea mai vagă idee cum se ține o casă.

Oftă adânc.

— Crezi că putem găsi pe cineva dispus să se căsătorească cu noi?

Îl simți pe Lee cum se cutremură de râs.

— Putem întreba. Am cunoscut o femeie bandită care...

Se opri simțind dinții lui Blair pe punctul de a-l mușca.

— Lee, spuse ea, ridicându-se ca să-l poată privi.

Chiar să știi că habar nu am să mă ocup de gospodărie. Mama a încercat să mă învețe dar...

— Tu te urcai în copaci.

— Sau fugeam undeva. Și mătușa Flo a încercat, dar unchiul Henry spunea mereu că mai e timp și pe urmă m-a luat cu el în sala de operații ca să-l ajut. Cred că n-am avut timp. Anul viitor intenționez să mă înscriu la un curs de gospodărie ca să fiu pregătită când o să mă mărit cu Alan.

— Un curs, îhâm? Unul din acelea unde înveți cum să-ți păstrezi curată toaleta și cum să freci dușumelele?

— Crezi că ar fi fost chiar atât de rău?

— Probabil și mai rău.

Ea își puse la loc capul pe umărul lui.

— Ți-am spus să nu te însori cu mine. Acum înțelegi de ce n-a vrut să mă ia nimeni. Houston e atât de bună comparativ cu mine la problemele astea. Ar fi trebuit s-o păstrezi.

— Probabil, spuse el grav. Oricum cu ea eram sigur că n-o să am probleme că-

mi împrumută bisturiul.

— Niciodată nu l-am împrumutat pe al tău, spuse ea indignată. Îl am pe al meu.

— Da, dar Houston știe cum să conducă o gospodărie. Cred că ciorapii soțului ei vor fi întotdeauna curați și puși în ordine.

Blair se îndepărtă de el.

— Dacă asta vrei, n-ai decât să te duci la ea, sau la oricare altă femeie, nu-mi pasă. Dacă crezi că am să-mi dedic viața lenjeriei tale intime te înșeli amarnic.

Se ridică și furioasă începu să-și tragă pantalonii.

— Nici măcar un ciorap? întrebă el cu glas rugător.

Blair se uită la el și văzu că râdea de ea.

— Uriciosule! râse ea și căzu din nou în brațele lui, unde el o îmbrățișă cu pasiune. Tot nu mi-ai spus despre cei trei gemeni.

— Ce gemeni?

— Cei la nașterea cărora ai asistat și despre care s-a scris în patru ziare.

El se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— N-am asistat în viața mea la o naștere cu trei gemeni.

— Dar ai spus... Oh, mincinosule! exclamă ea râzând.

El o mângâie pe picioare și pe spatele gol.

— Ce-ar fi să mergem la râu? Putem mânca acolo.

— Și să vorbim despre clinică, spuse ea, ridicându-se și punându-și cămașa. Când crezi că va sosi echipamentul? Și nu mi-ai spus totuși ce anume ai comandat. Lee, dacă nu vrei să lucrezi acolo tot timpul, cred că i-aș putea scrie unei prietene de-a mea, doctor Louise Bleeker. E destul de bună, iar orașul Chandler se mărește pe zi ce trece, așa că ne-ar prinde bine încă un doctor.

— De fapt mă gândeam s-o angajez pe doamna Krebbs să mă ajute la clinică.

Blair se opri să-și mai încheie nasturii la cămașă.

— Doamna Krebbs? Ai idee cum este? Într-o zi a venit la spital un băiețel înecat cu un os de pui, iar simpatica doamnă Krebbs mi-a sugerat să aștept până vine un doctor adevărat.

— Și încă mai trăiește? întrebă el făcând ochii mari.

Ea se uită la el urât.

— Iar mă tachinezi?

— Nu tachinez niciodată femeii care arată ca tine. Se uită la cămașa ei descheiată până la brâu.

— Hai, zise el, fără a o mai lăsa să-i răspundă. Dacă tot discutăm afaceri, hai măcar să mergem în timp ce vorbim.

Leander și Blair ținându-se de mâini alergară sus la cabană. Se opriră de câteva ori să se sărute, iar Lee începu să tragă de hainele lui Blair și ea de ale lui, astfel încât în apropierea cabanei erau descheiați până la brâu. Dar distracția încetă când își ridicară ochii către cabană și-l văzură pe Reed Westfield stând pe verandă.

Chipul lui Lee deveni pe loc sumbru, se așeză între Blair și cabană și începu să-i încheie cămașa.

— Ascultă, zise el blând. Cred că va trebui să plec din nou. Nu cred că tata ar fi venit altfel până aici dacă n-ar fi fost vorba despre o urgență.

— Urgență? Pot și eu să...

Ceva din ochii lui o făcu să se oprească și-și încheiește maxilarele.

— E vorba despre genul acela de urgență? acela din care eu sunt exclusă pentru că nu se poate avea încredere în mine? Urgența aceea care e doar pentru bărbați?

El îi puse mâinile pe umeri.

— Blair, trebuie să ai încredere în mine. Ți-aș spune dacă aș putea dar pentru binele tău...

— Pentru binele meu trebuie să rămân ignorantă. Înțeleg perfect.

— Nu înțelegi nimic! spuse Lee apăsându-i umerii cu putere. Va trebui să ai pur și simplu încredere în mine. Dacă aș fi putut ți-aș fi spus.

Ea se smulse de lângă el.

— Înțeleg perfect. Ești exact ca domnul Gates. Ai idei rigide în privința a ceea ce poate și ce nu poate face o femeie și nu poți avea încredere în mine destul cât să-mi spui ce faci când dispari atât de misterios. Spune-mi ce intenționezi să-mi permiți să fac, acum că suntem căsătoriți? Asta în afară de a mă ocupa de gospodărie și de a împărți bucuroasă patul cu tine? Pot să continui să practic medicina sau sunt prea incompetentă să fac și asta?

Lee își ridică ochii spre cer, parcă încercând să caute ajutor.

— Bine. Fie cum vrei tu. Se pare că tu crezi că sunt un monstru așa că mă voi

comporta în consecință. Tatăl meu se află aici pentru un motiv important și trebuie să plec. Nu-ți pot spune nici unde mă duc, nici ce fac sau urmează să fac. Acum vreau să te întorc în Chandler cu tatăl meu, iar eu voi veni acasă cât se poate de curând.

Blair nu mai spuse niciun cuvânt, trecu pe lângă el și merse către cabană. Îi era greu și să se uite la Reed. El nu o plăcuse niciodată, de pe vremea de când era copil și o prinsese jucându-i feste iubitului său fiu. Când Lee spusese că vrea să se însoare cu ea, Reed participase și el la interogatoriul acela îngrozitor la care o supusese Gates.

Iar mai târziu Reed pur și simplu o Mintise în față inventând acea poveste despre Lee și franțuzoaică.

Așa că acum când trecu pe lângă el intrând în cabană nu putu să fie nici politicoasă și mai nici cordială. Îl salută rece și intră înăuntru.

Chiar și când rămase singură nu se lăsă copleșită. Oare la ce se așteptase în afară de a fi tratată în acest mod? Lee spunea că o iubește, dar ce bărbat n-ar iubi o femeie care arăta atâta entuziasm în pat? Iar simțul onoarei pe care-l avea Lee îl obligase să se însoare cu ea din moment ce fusese virgină în prima noapte petrecută împreună.

Blair urcă să se schimbe de hainele bărbătești pe care le purta și-și puse la loc uniforma medicală.

Fereastra era deschisă și se auzeau voci. Când se uită afară îl văzu pe Lee și pe tatăl lui la o oarecare distanță de cabană și din gesturile pe care le făceau își dădu seama că erau furioși.

Lee stătea pe vine în iarbă, ronțăind un fir de iarbă în timp ce Reed își folosea fiecare centimetru din trupul lui robust pentru a se apleca deasupra fiului său într-un mod amenințător. Cel puțin așa i se păru lui Blair.

Deși știa că nu face bine, se aplecă peste geam. Câteva cuvinte îi ajunseră la ureche dintre cele pe care le rostea Reed amenințându-l cu un deget pe Lee.

...pericol... să-ți riști viața... Pinkerton.

Se trase înapoi. „Pinkerton”? șopti ea, încheindu-și iute ultimii nasturi ai uniformei. Ce avea de-a face Lee cu agenția de detectivi Pinkerton?

Rămase pe pat câteva clipe. Nu prea avusese timp să se gândească unde se dusesse Lee în noaptea nunții. Reed o mintise, iar ea îl crezuse. Era înclinată să creadă că Lee iubea pe altcineva; crezuse că Lee era în stare să alerge în bârlogul unor

bandiți pentru a o salva pe conducătoarea lor de la moarte. Dar dacă Lee era implicat în altceva, ceva... îi fu teamă să se și gândească în ce ar putea fi implicat. Poate că îi ajuta pe cei de la Pinkerton. Dar după felul cum îl avertiza Reed pe fiul lui, Blair nu prea credea că acesta ar putea fi adevărul.

Leander era implicat în ceva ilegal. Știa și simțea asta. Și de aceea nu-i putea spune ce făcea. Voia ca ea să rămână nevinovată.

Încet, de parcă ar fi avut plumb în picioare, Blair coborî și ajunse la ușă chiar în clipa când intră Lee.

— Trebuie să plec, spuse el privind-o.

Blair își ridică ochii spre el. În ce ilegalitate se băgase Lee? Și de ce? Avea oare nevoie de bani? Se gândi la noul echipament pe care ea îl comandase de la Denver. Trebuie să fi costat o grămadă de bani și toată lumea știa că un doctor nu câștiga atât de mult. Bineînțeles că Lee moștenise niște bani de la mama lui, dar cine știa cât? Oare făcea asta pentru a-și putea deschide clinica? Ca să-i poată ajuta pe oameni?

— Știu, spuse ea, punându-i o mână pe braț.

Uitându-se la ea, Lee păru să ofteze ușurat.

— Nu mai ești supărată?

— Nu, nu cred.

El o sărută dulce.

— O să mă întorc cât pot de repede. Tata o să te ducă acasă.

Fără să mai spună niciun cuvânt, încălecă pe armăsarul lui cel voinic și coborî muntele, dispărând din vedere.

Blair urcă pe calul pe care i-l adusese Reed și porniră spre casă în tăcere. Majoritatea drumului îl parcurseră pe o cărare îngustă ce se strecura printre pini, traversând mici pâraiașe și pe unde erau obligați să meargă unul în spatele celuilalt.

Blair era tot mai nedumerită de disparițiile lui Lee și încerca să se autocompătimească că trăsese o concluzie greșită, rugându-se ca el să nu se afle în pericol.

La câteva mile de oraș, când drumul se lărgi iar terenul era uscat, Reed veni călare alături de ea.

— Cred că tu și cu mine am pornit-o cu stângul, spuse Reed.

— Da, răspunse ea sinceră. Încă de pe vremea când aveam opt ani.

El păru nelămurit pentru câteva clipe.

— Ah, da. Din cauza năzbâtiilor. Să știi că eu n-aș fi aflat despre ele dacă nu afla mai întâi soția mea despre câteva. Lee n-a spus niciodată nimic. Helen mi-a sugerat că erau executate de o fată. Ea zicea că băieții sunt isteți, dar nu atât de deștepți ca fetele și că toate festele astea erau foarte inteligente. S-a arătat foarte interesată când i-am spus că te-am prins schimbând râmele cu un șarpe. „Blair Chandler”, a spus ea. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea este. Întotdeauna a arătat un mare interes față de Lee”. Nu știu ce-a vrut să spună cu asta, dar știu că râdea cu poftă ori de câte ori afla despre o nouă năzbâtie.

— Dacă nu i-a spus Lee, cum de a aflat?

— Uneori de la Nina, alteori de la profesoara lui Lee. Odată Lee a venit acasă cu dureri de stomac și după ce Helen l-a băgat în pat, s-a întors în bucătărie și a văzut cum pachetul cu mâncare al lui Lee se mișca încet pe masă. Mi-a zis că aproape că a murit de frică până când l-a deschis să vadă ce era înăuntru. Era o biată broscuță pe care a dus-o ușurată în grădină.

— Nu-i de mirare că n-ai fost prea bucuros când Lee ți-a zis că vrea să se însoare cu mine, spuse Blair.

Reed rămase tăcut câteva clipe.

— Am să-ți explic ce mă îngrijorează în legătură cu tine și cu Lee și asta n-are nicio legătură cu năzbâtiile din copilărie. Adevărul este că fiul meu muncește prea mult. Încă de pe vremea când era copil se apuca de câte trei lucruri deodată. Nu știu de ce, dar Lee crede că problemele lumii întregi sunt responsabilitatea lui. Am fost mândru când mi-a spus că vrea să devină doctor dar am avut și rezerve. Mi-a fost teamă că va face exact ce face și acum, muncește prea mult. Lucrează la spital dar îl și conduce, deși doctorul Webster este administrator. Lee de asemenea preia toate cazurile din oraș. Patru nopți pe săptămână este de gardă. Și în continuare își vizitează pacienții de la țară.

— Și ți-e teamă că eu voi deveni o povară în plus pentru el? șopti Blair.

— Păi, trebuie să recunoști că în jurul tău are loc destulă agitație. Eu doream ca Lee să se însoare cu cineva total diferit față de el, cineva ca Houston, care seamănă atât de bine cu Opal, cineva care să stea acasă și să coase, ocupându-se numai de

gospodărie. Nu am absolut nimic împotriva ta, dar uită-te și tu ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni de când te-ai întors în Chandler.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Blair în timp ce prin cap îi treceau frânturi din cele întâmplate în ultima vreme. Nu cred că Lee se odihnește prea mult, nu-i așa?

— Aproape că s-a dat de ceasul morții încercând să te impresioneze cu talentul lui de doctor.

Se opri și îi zâmbi.

— Dar undeva pe parcurs am început să văd cât de mult te dorește.

— Da, cred că așa este, murmură ea, întrebându-se dacă asta ar putea fi cauza care-l împingea să facă tot ceea ce făcea în taină.

Intrară în oraș călare fără a mai scoate vreun cuvânt, parcurgând ultimele câteva mile la lumina stelelor. El o lăasă acasă, unde Blair locuia cu Leander, iar ea intră având inima grea. Oare avea datorii și ea acasă?

Făcu repede o baie și obosită se urcă în pat. Se părea că era predestinată să petreacă singură fiecare noapte în casa asta.

A doua zi dimineață la șase fu trezită de sunetul telefonului. Amețită coborî repede pe scări.

Centralista, Caroline spuse:

— Blair-Houston, acum au sosit patru căruțe încărcate cu marfă de la Denver și oamenii îl așteaptă pe Leander la depozitul vechi de pe bulevardul Archer.

— El nu poate să vină, dar ajung eu acolo într-un sfert de oră.

— Dar este echipamentul medical și Leander trebuie să le spună unde să-l pună.

— După diploma pe care o am și eu sunt doctor, spuse Blair glacială.

— N-am vrut să spun asta. Nu am făcut decât să transmit mesajul. De ce nu poate să meargă Leander?

Femeie băgăcioasă! se gândi Blair. N-avea de gând să-i spună că Lee era din nou plecat într-una din misterioasele sale misiuni.

— Pentru că l-am extenuat, spuse ea, și închise telefonul zâmbind. Asta într-adevăr le va da ceva de bârfit.

Blair alergă sus pe scări și după câteva minute fugea pe stradă încă strângându-și părul. Când ajunse în capătul bulevardului Archer îi văzu pe oameni sprijinindu-se

de căruțe și părând nerăbdători.

— Bună ziua, sunt doctor Westfield.

Un bărbat corpulent care mesteca tutun o măsură din cap până în picioare câteva clipe în timp ce ceilalți trăgeau cu ochiul de după căruțe, de parcă încercau să nu arate un interes deosebit față de o curiozitate a naturii. Bărbatul masiv trânti un scuiat de tutun.

— Unde vreți să descărcăm astea?

— Înăuntru, spuse ea arătând către depozit.

Imediat apărură problemele. Ea nu avea cheie și nici nu știa unde ținea Lee cheia depozitului. Oamenii rămaseră în picioare privind-o sceptici, de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva din partea unei femei care își spunea doctor.

— Păcat că nu putem intra, spuse ea tristă, pentru că tatăl meu vitreg este proprietarul fabricii de bere din Chandler și promisese un butoi cu bere drept recompensă pentru cei care mă vor ajuta cu noul echipament. Dar cred că...

Zgomotul unui geam spart o întrerupse.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse unul dintre oameni. Cred că m-am sprijinit din greșeală de geam. Dar poate că cineva mai mic de statură, s-ar putea strecura înăuntru pe aici.

După câteva clipe, Blair era înăuntru, trăgând zăvorul ușilor masive de la intrare. La lumina soarelui ce pătrunsese înăuntru putu vedea ce era în jur: pânze de păianjen atârând pe la colțuri, mizerie pe jos, iar în tavan cel puțin trei găuri.

— Pe aici, spuse ea absentă, arătând către un colț care arăta cel puțin uscat, dacă nu curat.

În timp ce oamenii descărcau ea se învârti prin încăperea spațioasă, încercând să-și imagineze cum va fi aranjată pentru clinică.

Oamenii aduseră înăuntru mese de stejar, dulapuri cu sertare, dulapuri înalte cu uși de sticlă, chiuvete mari, cutii mici cu instrumentar medical, pachete cu bandaje și vată, absolut tot ceea ce era necesar pentru o infirmerie echipată complet.

— E suficient?

Ea se întoarse și-l văzu pe Lee, stând în prag și măsurând din ochi teancurile de pachete și mobilierul.

Se uita la ea cu ochii îngustați și cu un trabuc aprins în colțul gurii. Hainele îi

erau murdare și arăta obosit.

— Mai mult decât suficient, spuse ea, întrebându-se oare cât l-o fi costat. Pari extenuat. Ar trebui să mergi acasă și să te culci. Eu o să aduc niște femei aici să curețe.

Zâmbind, el îi aruncă o cheie.

— Asta ca să salvez restul ferestrelor. Să vii repede acasă, spuse el făcându-i cu ochiul, apoi dispăru.

Preț de o clipă Blair simți lacrimi în ochi. Indiferent ce făcea, făcea pentru a-i putea ajuta pe oameni, de asta era sigură. Indiferent cât îl costase acest echipament era dispus să facă orice pentru a-l putea plăti.

Când oamenii terminară de descărcat, o conduseră acasă, iar ea îi telefonă mamei ei, explicându-i despre bere. Opal spuse că domnul Gates era atât de încântat că Blair era în sfârșit măritată cu un bărbat serios, încât era sigură că va oferi oamenilor un butoi de bere.

După ce vorbi cu mama ei, Blair o sună pe Houston. Houston știa pe cine putea chema să facă ordine în depozit. Și astfel la ora zece depozitul era plin de femei cu baticuri pe cap care mânuiau cu îndemânare măturile, folosind căldări de apă și perii de frecat pe jos.

La unsprezece, Blair deja vorbise cu domnul Hitchman care construisese casa familiei Chandler, aranjând ca fiii săi să înceapă renovarea după planurile lui Lee.

La ora două Lee se întoarse și, prin zgomotul și praful din jur ea îi spuse ce aranjase.

Deși protestă că nu poate pleca, urcă totuși alături de el în trăsură mergând în oraș la ceainăria domnișoarei Emily.

Domnișoara Emily aruncă o privire către Blair și o trimise în spate ordonându-i să se spele peste tot pe unde se putea că era toată murdară. Când Blair se întoarse, Lee se afla în spatele unei mese încărcate cu sandvișuri cu carne de pui și prăjituri cu glazură de căpșuni.

Blair, moartă de foame, începu să mănânce cu poftă vorbind în același timp.

— ...și putem folosi dulapul înalt, acela cu suprafață de lucru în chirurgie, iar chiuveta aceea mare cred că ar merge...

— Stai o clipă. Nu trebuie să facem totul într-o singură zi.

— Nici nu cred că se poate. Mă gândesc doar că acest oraș are nevoie urgent de o clinică pentru femei. Cu ani în urmă, mama m-a luat cu ea să văd infirmeria pentru femei de aici. E tot la fel de rea?

— Mai rea decât îți poți închipui, spuse Lee serios, apoi fi luă mâna și i-o sărută. Deci, ce mai aștepți? Hai să plecăm de aici la treabă. Apropo, am sunat-o pe sora ta și o să angajeze o servitoare și o menajeră pentru noi.

— Două? întrebă Blair, Ne putem permite două angajate?

E1 o privi nedumerit.

— Doar dacă n-ai de gând să mănânci toată marfa domnișoarei Emily.

Rămase uluit de-a binelea când ea puse imediat jos sandvișul pe care-l luase în mână.

— Ce s-a întâmplat? Blair, nu sunt chiar atât de bogat ca Taggert, dar îmi pot cu siguranță permite să angajez două servitoare.

Ea se ridică.

— Hai să mergem, da? Trebuie să sosească un instalator puțin mai târziu.

Nedumerit în continuare, Lee se ridică și o urmă afară din ceainărie.

CAPITOLUL 27

Françoise trânti paharul pe masă și văzu scârbită că era din sticlă prea groasă și solidă ca să se spargă.

— E numai vina ei, murmură ea.

Din spatele ei auzi glasul unui bărbat care o făcu să tresară. Se întoarse și-l văzu pe Legault, înalt, slab și întunecat. El avea obiceiul de a intra și de a ieși dintr-o încăpere pe neauzite. Își răsuci în joacă mustața.

— Iar dai vina pe ea?

Françoise nu se obosi să-i răspundă, se ridică și merse către fereastră. Obloanele erau închise iar draperiile grele de pluș trase. Nimeni nu trebuia s-o vadă pentru că se ascundea. Era deja de o săptămână în această încăpere. Oamenii din bandă erau fie în închisoare fie la spital. Urșii pe care femeia aceea îi ademenise în canion, îi îngroziseră atât de tare pe oameni și pe animale creând o adevărată panică din care unul dintre ei se alesese cu pieptul strivit de copitele cailor. Alți doi fuseseră împușcați, iar piciorul unui al treilea fusese sfâșiat de unul dintre urșii furioși. Deja, când oamenii șerifului reușiseră să elibereze intrarea în canton, bandiții plângeau să fie arestați.

Și totul numai din cauza femeii aceleia.

— Încă o mai învinovățesc de cele întâmplate, spuse furioasă Françoise.

Cel mai mult ura să fie luată drept proastă. Idioții cu care se înhăitase n-avuseseră destulă minte s-o găsească, deși fusese ținută prizonieră practic sub nasul lor.

În ultima săptămână avusese timp să mediteze la toate amănuntele celor întâmplate și acum își dăduse seama că femeia o dusesese de nas. Își dădu seama că Blair se prefăcuse că e furioasă pe soțul acela frumos al ei, se prefăcuse că-l adoarme și apoi „uitase” cuțitul, astfel încât Françoise să poată fugi.

— Bănuiesc că nu te-ai gândit că nici doctorul nu e străin de toate astea, spuse Legault cu o strâmbătură. Numai femeia e vinovată, nu-i așa?

— Ea a fost instigatoarea, ridică din umeri Françoise. Ei aș vrea să i-o plătesc.

— Iar eu aș vrea să i-o plătesc lui Westfield, spuse Legault.

— Dar ce ți-a făcut?

Legault își frecă încheieturile mâinilor. Era atent să-și acopere cicatricile, cicatrici făcute de cătușele de fier pe care le purtase în închisoare, unde ajunsese din cauza lui Westfield.

— Să spunem doar că am destule motive ca să doresc să pățesc ceea ce am pățit și eu din cauza lui.

Se opri o clipă.

— În seara asta sosește mesagerul cu vești. Sper să fi aflat ziua expedierii.

— Și eu la fel, spuse Françoise cu obidă. După ce se rezolvă problema asta, plec către est în Texas.

— Și îți lași de izbeliște credincioșii tăi oameni? întrebă ironic Legault.

— Idioții! Le-ar prinde bine să putrezească în pușcărie câțiva ani, în legătură cu seara asta; crezi că aș putea merge și eu cu tine? Aș face orice să ies și eu puțin de aici.

— Orice?

— Orice care să nu ne strice prietenia, spuse ea zâmbind și gândindu-se că mai degrabă ar intra într-un cuib de șerpi decât să se culce cu Legault. O să fie noapte și n-o să mă vadă nimeni. Vreau să respir aer curat și așteptarea asta mă omoară.

— Sigur că da. De ce nu? Trebuie să mă întâlnesc cu omul acela pe undeva prin spatele minei Little Pamela. Dar dacă te recunoaște cineva să nu te aștepți să-ți iau apărarea. Pe mine nu mă caută nimeni și n-am de gând să intru în vreun necaz.

— Nu-ți face griji din pricina mea în seara asta. Gândește-te mai bine cum scoatem din oraș cutiile pe care le furăm din Chandler, în timp ce eu mă ascund și tu stai la vedere.

— Nu-ți face griji din pricina asta. Găsesc eu ceva, spuse el la ușă. Mă întorc să te iau la miezul nopții.

Câteva ore mai târziu, ieșiră călare din oraș, evitând luminile caselor și chiar ale felinarelor trăsurilor. Françoise stătea cu capul aplecat, acoperit de o pălărie, iar cu haina groasă și pantalonii largi nimeni n-ar fi bănuțit că este femeie.

Se întâlniră cu mesagerul și primiră vești bune, Zâmbind, porniră către vale unde aveau ascunși caii.

— Liniște? Am auzit ceva, spuse Legault, sărind în spatele unui bolovan pentru a se ascunde.

Françoise se ascunsese și ea, chiar în clipa în care dintre copaci apărură doi bărbați ale căror siluete se vedeau clar conturate la lumina lunii. Unul dintre ei, un bărbat scund și îndesat, părea puțin nervos, în timp ce al doilea, înalt și suplu, al cărui pistol strălucea la lumina razelor de lună, era calm și atent.

Se opri în timp ce celălalt mai scund se urcă într-o trăsură bine ascunsă în spatele unui pâlc de pini. Atent în continuare în jur, aprinse un chibrit pentru un trabuc.

— Westfield! exclamă Frankie, iar Legault îi făcu semn să tacă.

Se uitară cum bărbatul înalt, Leander, urcă și pleacă cu trăsura, dar celălalt bărbat nu se mai afla în trăsură cu el.

— Unde a dispărut? întrebă Françoise, când trăsura pieri din vedere, întorcându-se ca să se sprijine cu spatele de peretele stâncos.

— S-a ascuns, spuse gânditor Legault. Acum stau și mă întreb de ce simpaticul și bunul nostru doctor ar ascunde un bărbat în trăsură în miez de noapte?

— Acolo jos nu e o mină de cărbuni?

— Sigur că da, dar ce importanță are? Crezi că intenționează să fure vreo două tone de cărbune?

— El și cu afurisita aia au furat dinamită de undeva, probabil de la mina de cărbuni.

Legault își răsuci colțul mustății.

— Cunoaște foarte bine minele de cărbuni.

— Poți să rămâi din partea mea toată noaptea aici să stai să te gândești, dar pentru mine e prea frig. Mai avem încă multe de stabilit și timpul ne presează.

Legault nu mai spuse nimic, mergând alături de Françoise către cai.

— Femeia asta cu care s-a însurat Westfield, spuse el cu mâna pe șă, e din familia Chandler, nu?

— Da, are același nume ca și orașul.

— Da, într-adevăr, același nume. Cel mai respectabil nume, asupra căruia nu planează nicio bănuială.

— La ce te gândești?

— I-ai văzut pe Westfield și pe mireasa lui împreună. Ce crezi că ar fi ea în stare să facă pentru el?

— Să facă?

Françoise se gândi la felul în care se uita femeia la doctor, de parcă el ar fi fost gata să dispară în orice clipă și, dacă ar fi dat semne că așa ceva s-ar putea întâmpla, cu siguranță că ea l-ar fi apucat ținându-l strâns de haine.

— Cred că ar face orice, totul, pentru bărbatul ei. Legault zâmbi arătându-și dinții albi, perfecți.

— Nu știu ce s-a întâmplat aici, în noaptea asta, dar am de gând să aflu. Și atunci am să văd cum mă pot folosi de această informație. Trebuie să găsim o cale pentru a scoate transportul ăla din Chandler.

Françoise începu și ea să zâmbească.

— Păi, cine ar putea-o face mai bine dacă nu cineva din familia Chandler?

* * *

Leander și Blair lucrau la clinică timp de trei zile împreună cu câteva echipe de muncitori și o terminară, în seara celei de-a treia zile, Lee urcă pe o scară și puse firma: *Infirmeria pentru femei Westfield*.

Când coborî de pe scară, o văzu pe Blair zâmbind ca un copil care a gustat pentru prima oară o înghețată.

— Vino înăuntru, îi spuse el. Am pregătit ceva ca să sărbătorim.

Când văzu că Blair nu se mișcă din loc, o luă de mână și o trase înăuntru.

Sub un capac de lemn, într-o chiuvetă, se aflau două sticle de șampanie la gheață.

Blair făcu un pas înapoi.

— Lee, știi foarte bine ce mi se întâmplă când beau șampanie.

— Nici n-am cum să uit, spuse el scoțând dopul unei sticle și umplând un pahar de cristal pe care i-l întinse.

Blair luă prudentă o înghițitură, se uită la el peste buza paharului, apoi îl goli și i-l întinse pentru a fi din nou umplut.

— Nu mai ești supărată pentru „Sf. Joseph”? N-ai vrea să-ți poți face stagiul acolo?

Ea rămase cu ochii ațintiți asupra șampaniei pe care Lee i-o turna în pahar.

— Și să pierd ocazia de a lucra alături de bărbatul pe care-l iubesc? Hei! spuse ea, văzându-l pe Lee că uitase să se mai oprească din turnat și șampania curgea pe jos. Își ridică privirea spre el și-l văzu privind-o cu ochii strălucitori.

— De cât timp? șopti el.

Blair încercă să pară nonșalantă. Cuvintele pe care le rosti îi ieșiră pe neașteptate din gură.

— Poate dintotdeauna. Poate că te-am iubit de când te-am văzut prima oară. Poate că am încercat să fac tot posibilul ca să te urăsc, probabil din cauza faptului că Houston te-a dorit prima, dar se pare că nu mi-a reușit nimic. Indiferent ce ți-am făcut, tu întotdeauna ai ieșit deasupra.

Lee se afla la o jumătate de metru de ea, dar căldura din ochii lui o atrăgea ca un magnet.

— Deci am trecut toate testele tale, nu-i așa? Ca Hercule cu cele douăsprezece munci ale sale.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Nu? Oamenii încă mă mai întreabă dacă nu mi-ar plăcea să mai merg la o partidă de vâsliț. Și, bineînțeles, a mai fost și schimbarea aceea de ultim moment din fața altarului și toată lumea vrea să afle dacă știu totuși cu care dintre gemene m-am însurat.

— Dar nu mai găsești șerpi în locul gustării de prânz, spuse ea serioasă.

Leander puse paharele pe marginea chiuvetei și făcu un pas către ea.

— Mai ai încă multe de făcut ca să-ți îndrepti greșelile.

— Am să-ți ascut întotdeauna bisturiurile, spuse ea făcând un pas înapoi.

Leander rămase pe loc, fără să spună niciun cuvânt, dar fără să-și ia ochii de la ea. Afară era aproape întuneric, iar în sala de operații a spitalului se întunecase de asemenea. Cu ochii pironiți asupra ei, Lee începu să-și dezbrace hainele, scoțând la iveală centimetru cu centimetru pielea sa întunecată și caldă pe sub care se vedeau mișcându-se mușchii puternici.

Blair rămase transfigurată, cu ochii hipnotizați, urmărindu-i mișcările degetelor care deschideau nasturii pe măsură ce el se expunea în fața ei cu o încetineală încântătoare. Picioarele lui erau lungi, cu coapse puternice și musculoase și cu pulpe tari și pline. Respirația ei deveni greoaie iar gâtul i se uscă atunci când îl văzu stând

în fața ei gol, cu dorința față de ea manifestată vizibil.

Privind-o în continuare, se așează pe o bancă joasă, cu picioarele desfăcute pregătit pentru ea.

— Vino la mine, șopti el cu un glas ce venea de undeva, din adâncul lui.

Blair nu se mai deranjă să-și scoată hainele de pe ea, ci doar își desfăcu șnurul pantalonașilor, pășind peste ei când se îndreptă către el. Fusta ei amplă de pânză groasă îl acoperi când ea se așează călare în brațele lui, cuprinzându-i cu ușurință bărbăția în interiorul ei umed și catifelat. Își încolăci picioarele încălțate în ghete de piele în jurul pulpelor lui preț de câteva clipe, împingându-se în jos, mai aproape de el, pentru a-l simți lipit de ea.

Apoi, ridicându-se pe vârfuri, începu să se miște în sus și în jos, la început încet, urmărindu-i reacția. Chipul lui era lipsit de expresie, cu trăsăturile destinse, arătând aproape angelic când plăcerea începu să-l copleșească. După câteva clipe, ea se arcui către el ridicându-și genunchii pe bancă. Mâinile lui Lee se strecurară pe sub fusta ei, începând să-i mângâie coapsele, susținând-o și ajutând-o să se miște.

Lee închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, își dădu capul pe spate și se lăsă mai în jos. Blair își luă mâinile de pe umerii lui, cuprinzându-i gâtul și începu să se miște mai tare și mai repede, încordându-și coapsele când Lee îi cuprinse fesele în mâini, ajutând-o.

Se mai arcui odată cu putere, cât putu de tare, agățându-se de Lee, iar trupul ei încordat îngheță pentru o clipă într-un extaz final.

Lee o ținu aproape, chiar dacă ea parcă i se opuse, nelăsând-o să cadă, el însuși scuturat de fiorii pasiunii.

Câteva clipe Blair nu știu unde se află când se destinse din arcuirea puternică, agățându-se de Lee.

După o clipă, el se trase înapoi și îi zâmbi.

— E plăcut să avem interese comune.

— Bună ziua. E cineva aici?

— E tatăl tău, strigă Blair îngrozită.

Lee o ridică.

— Du-te și stai cu el cât mă îmbrac eu.

— Dar nu pot, începu ea, gândindu-se că el își va da seama ce făcuse după cum

arăta.

— Du-te! Îi ordonă Lee și o împinse ușor către ușă.

— Aici erai, o întâmpină Reed, apoi, privind chipul îmbujorat al lui Blair, începu să zâmbească. Cred că și Lee e aici.

— Da, spuse ea iar glasul i se înecă. O să... o să vină și el într-o clipă. Pot să-ți ofer ceva răcoritor?

Se opri, amintindu-și că singurul lucru pe care-l aveau era șampania.

Ochii lui Reed străluciră.

— Vino afară. Vreau să-ți arăt ceva.

Aruncându-și o privire peste umăr, văzând că Lee nu era gata încă, îl urmă pe Reed afară. În fața clinicii se afla o trăsură mică și frumoasă, neagră, cu scaune de piele neagră și o cutie neagră în spate pentru provizii. Blair atinse suportul de alamă ce susținea partea de deasupra.

— E frumoasă.

Se gândi că era puțin ciudat că Reed își cumpărase o asemenea trăsură deoarece aceasta avea un aer foarte feminin.

— Uită-te în față, spuse Reed, cu chipul lui de bulldog în continuare radios.

Ea își ridică ochii și-l văzu pe Leander apărând pe ușă, părând la fel de nedumerit de trăsură ca și ea.

Blair se aplecă să vadă plăcuța de alamă așezată sub micul loc de pe capră. Pe ea scria „Dr. Blair Chandler Westfield”. Îi trebui un moment până să priceapă.

— Pentru mine? Trăsura e pentru mine?

— Doar n-o să-mi las nora să bată străzile orașului pe jos, iar băiatul ăsta al meu știu că n-are de gând să renunțe la trăsura lui, așa că m-am gândit să ai și tu una a ta. Îți place?

Blair se dădu un pas înapoi, privind trăsura. Se părea că acesta era ultimul lucru care-i lipsea care să o consacre drept medic.

— Da, strigă ea. Oh, da!

Iar în secunda următoare, alergă să-l îmbrățișeze pe Reed, sărutându-l pe obraz și, nedându-i timp să se simtă stingherit, sări în trăsură, începând să o examineze pe toate părțile. Deschise și cutia de lemn din spate.

— Nu-i chiar atât de mare ca a ta, Lee. Poate că o vom putea mări cumva. Sunt

sigură că voi avea multe de cărat.

— Ca de exemplu niște puști? Uite care-i treaba, dacă tu crezi că am să te las să mergi singură la țară cu trăsura asta nouă a ta, te înșeli amarnic. Tată, aș fi vrut să-mi ceri și mie părerea în legătură cu treaba asta. Dacă-i dai libertate, e ca și cum ai dezlănțui un uragan al autodistrugerii. O să alerge de la un caz la altul și o să sfârșească prin a fi ucisă.

— Iar tu cred că nu faci deloc așa, zise ea, uitându-se în jos la el de pe capră. Te bagi în mijlocul gloanțelor. Cel puțin eu am intrat în lupta aia fără să știu în ce mă bag.

— Asta-i și mai rău, spuse Lee. Nu trebuie decât să auzi că cineva are nevoie de ajutor și tu sari imediat. N-ai nici un pic grijă de tine. Uite ce s-a întâmplat cu bandiții ăia care te-au răpit. Ai sărit pe cal lângă omul ăla fără să-l întrebi măcar unde te duce.

— Stai puțin, spuse Reed râzând. Cred că, într-adevăr, nu m-am gândit nicio clipă la așa ceva. Poate că am învățat de la tine, Lee, că indiferent ce-aș face, nu te pot împiedica să faci ceea ce vrei. Poate că Blair este exact ca și tine.

— Ea nu știe absolut deloc să aibă grijă de siguranța ei, zise Lee încruntat.

— Iar tu știi?

Privirea lui Reed îl sfredeli pe fiul lui.

Blair se uita la ei și era din ce în ce mai convinsă că Lee făcea ceva periculos, dar era sigură că era ceva prin care încerca să-i ajute pe alții.

Reed se uită la calul murg înhămat la trăsură.

— Am trimis după unul pătat ca al lui Lee, dar mânzul încă nu s-a născut. Sunt convins că și tu dorești să fii recunoscută ca și Lee.

— Va fi recunoscută pentru că eu mă voi afla în permanență alături de ea, spuse Lee hotărât.

Blair nu spuse nimic ci se mulțumi doar să-l privească ridicând ușor din sprâncene, gândindu-se că el va sări pe capră alături de ea și nu-i plăcea să se gândească la ce avea de gând să-i facă.

Reed scoase un hohot de râs și-l lovi cu putere peste umeri pe Lee.

— Sper să-ți dea tot atât de lucru cât ne-ai dat și tu mie și mamei tale. Poate atunci ai să înțelegi prin ce-am trecut noi.

Întinse mâna, ajutând-o pe Blair să coboare.

— Ți-am spus vreodată cum Lee a înlocuit otrava de șoareci din pod cu firimituri de pâine? Până să ne dăm seama ce se întâmplă, toți șoarecii din oraș veniseră la noi în casă.

— Oh, nu, nu se poate, zise ea uitându-se la Lee când intrară din nou în clinică. Și tare mi-ar plăcea să mai aflu și altele.

CAPITOLUL 28

Blair și Leander erau căsătoriți de trei săptămâni când clinica Westfield fu deschisă oficial. Bineînțeles că ea nu-și terminase încă stagiatura, dar atât Blair cât și Lee știau că asta era doar o formalitate. Blair avea ani de zile de practică în spitale.

În ziua în care se deschise clinica, Blair era atât de nervoasă încât își vărsă cafeaua și-și scăpă pe jos cornul în sufragerie. Simțindu-se vinovată, luă repede cornul de jos și se uită iute spre ușa bucătăriei.

Lee îi acoperi mâinile cu ale lui.

— Să știi că nu mușcă.

— Poate pe tine nu te mușcă, dar de mine sunt sigură. Cu câteva zile în urmă, menajera-bucătăreasă pe care o angajase Houston venise la ei și Blair descoperise că era o femeie formidabilă: era micuță de statură, cu un păr cărunt, cu ochi negri, pătrunzători, și o gură mică, cu buze subțiri. Doamna Shainess abia dacă îi ajungea la umăr lui Blair, dar ori de câte ori intra în cameră, Blair se încorda. Femeia mărunțică, finuță, o făcea pe Blair să se simtă total neîndemânică și nesigură de ea. În prima zi când sosise, făcuse un amplu inventar prin mica și cocheta garderobă a lui Blair spunându-i înțepată că de fapt căuta articole de îmbrăcăminte ce trebuiau cusute sau spălate. Oftase în timp ce luase câteva lucruri de-ale lui Blair și ore în șir după aceea casa păstră mirosul chimicalelor pe care femeia le folosi la spălat.

În seara aceea, când Blair și Lee se întoarseră de la spital doamna Shainess îl trase deoparte pe el pentru o discuție între patru ochi. După aceea, zâmbind, Lee îi spuse lui Blair că doamna Shainess nu considera că ea are o garderobă potrivită unei doamne și că Blair trebuia ca a doua zi să meargă la croitoreasa lui Houston.

Blair încercă să protesteze, dar Lee nici nu vru să audă. Ea era și așa destul de îngrijorată că Lee avea datorii, la care nu voia să mai adauge și ea cheltuieli în plus. Așa că a doua zi când merse la croitoreasă avea intenția să comande cât se poate de puțin, dar acolo află că Lee deja sunase și comandase de două ori mai mult față de cât se gândise Blair că o să-i trebuiască vreodată.

Cu toate acestea se bucură de hainele frumoase și în timp ce se întorcea repede cu trăsura acasă se gândi să-i mulțumească în cel mai frumos mod pe care-l știa.

Dar când intră în sufragerie, Lee era absorbit de o scrisoare pe care o ținea în

mână, și când Blair apăru el o mototoli, aprinse un chibrit și-i dădu foc în cămin.

Blair nu-l mai întrebă de scrisoare pentru că nu voia să audă din nou spunându-i-se că nu poate înțelege despre ce este vorba. Tot entuziasmul în legătură cu noua garderobă o părăsi și-și petrecu restul serii încercând să găsească o explicație plauzibilă pentru ceea ce făcea Lee: ajuta pe cineva; avea nevoie de bani; era un răufăcător; era un agent al agenției Pinkerton.

Toată noaptea făcură dragoste încet și Blair se agăță cu disperare de Lee. Ajungea în punctul în care nu-i mai păsa ce făcea el. Ar fi putut avea toate casele de jocuri de pe River Street că tot nu i-ar mai fi păsat.

În prima zi când se deschise oficial clinica Westfield, Lee fu chemat să dea o mână de ajutor la mina Windlass, unde se prăbușise capătul unui tunel. Blair vru să meargă și ea cu el, dar Lee o trimise la clinică să se ocupe de pacienți.

Când deschise ușa la opt în dimineața aceea, asistenta lui Lee, doamna Krebs, și trei paciente deja așteptau. Doamna Krebs, glacială ca întotdeauna, înclină ușor din cap către Blair și merse în sala de operații să verifice pansamentele și instrumentele.

— Pe aici, spuse Blair, conducând-o pe prima pacientă către cabinet.

— Unde este doctorul? întrebă femeia, strângând geanta la piept, de parcă cineva ar fi intenționat să i-o fure.

— Și eu sunt doctor. Acum, dacă vreți să vă așezați și să-mi spuneți ce s-a întâmplat, o să...

— Vreau un doctor adevărat, zise femeia, dându-se cu spatele înapoi către ușă.

— Vă asigur că sunt doctor cu diplomă. Dacă o să-mi spuneți...

— Nu rămân aici. Am crezut că ăsta o să fie un spital adevărat cu doctori adevărați.

Fără ca Blair să mai apuce să răspundă ceva, femeia ieși pe ușă și de acolo repede pe stradă. Blair își înghiți mânia și o pofti pe următoarea pacientă.

Cea de-a doua femeie îi zise pe șleau că lui Blair îi era absolut imposibil să-și dea seama ce-i cu ea, pentru că boala ei nu însemna că era însărcinată.

Blair nu prea înțelese la început ce voia să spună până când își dădu seama că femeia credea că Blair este moașă. Femeia plecă înainte ca Blair să-i poată explica. Cea de-a treia pacientă plecă după ce află că frumosul doctor Westfield pe care ea îl

cunoscuse la Denver vara trecută n-o poate consulta.

Ore în șir după plecarea celei de a treia paciente, nu mai veni nimeni la clinică, iar Blair își imagina deja cum luau foc firele de telefon din cauza bârfei ce se transmitea de la un capăt la celălalt al orașului. La ora patru apăru un comis voiajor care făcea reclamă la un lichid roz, pentru „probleme femeiești”. Blair îi vorbi politicos, dar îl trimise repede la plimbare. Se întoarse să aranjeze prosoapele care erau deja aranjate.

— Vor un bărbat, spuse doamna Krebbs. Vor un doctor profesionist ca doctorul Leander.

— Și eu sunt un doctor profesionist, spuse Blair printre dinți. Doamna Krebbs pufni pe nări, își ridică bărbia și plecă în cealaltă încăpere.

Blair încuie la ora șase și merse acasă.

Acasă nu-i spuse nimic lui Lee despre lipsa pacienților. El se chinuse atât și cheltuisese atâția bani ca să facă această clinică încât ea nu voia să-l supere. Și apoi avea el singur suficiente necazuri.

Umplu cada pentru el, apoi se pregăti să iasă când el începu să se dezbrace.

— Nu pleca. Stai aici și hai să stăm de vorbă.

Ea se simți puțin rușinată la început, când el se dezbracă și intră în cadă. Pe undeva, asta era ceva mai intim decât atunci când făceau dragoste.

Lee se întinse în cadă cu o privire pierdută în ochi și începu să-i povestească tot ce făcuse în acea zi. Îi povesti că scosese două cadavre de sub dărâmături și că trebuise să amputeze piciorul unui om aflat încă în galerie. Ea nu-l întrerupse când el continuă să-i descrie sentimentul pe care-l avusese când coborâse în mină; cum simțise că îl apasă pereții cum nu exista aer proaspăt, cât de întuneric era și cum nu era loc nici să te ridici, nici să te miști.

— Nu știu cum pot ei s-o facă, cum pot să coboare acolo în fiecare zi. În orice clipă se poate prăbuși tavanul peste ei. În fiecare zi pot muri într-o mie de feluri.

Ea îi scoase piciorul din apă și i-l spălă.

— Houston spune că singurul mod în care ar putea rezolva ceva ar fi dacă s-ar uni cu toții într-un sindicat.

— Și de unde știe Houston așa ceva? se răsti Lee.

— Doar trăiește aici, spuse Blair surprinsă. Aude și ea ce se vorbește. Mi-a

spus că cineva aduce activiști sindicali în tabere și că în curând va izbucni o revoltă. Și...

Lee îi înșfăcă buretele din mână.

— Sper că nu stai să asculți prostiile astea. Nimeni, nici minerii, nici proprietarii nu vor necazuri. Sunt sigur că lucrurile se pot rezolva în liniște.

— Și eu sper. Nu știam că îți pasă atât de mult de minerii.

— Dacă ai fi văzut ce-am văzut eu astăzi, sunt sigur că ți-ar păsa și ție.

— Am vrut să merg cu tine. Poate data viitoare...

Lee se aplecă și o sărută pe frunte.

— N-am vrut să mă răstesc la tine. Oricum, n-aș vrea să mergi acolo pe urmă ai destui pacienți la clinică de care să te ocupi. Mă întreb oare ce ne-a pregătit drăgălașa noastră menajeră pentru cină în seara asta?

Blair îi zâmbi.

— Sper că nu crezi că am avut curajul să întreb. Merg cu tine în cea mai adâncă mină și fac față la toate tavanele aflate în pericol de prăbușire, dar scutește-mă de bucătăria doamnei Shainess.

— Tavane în pericol de prăbușire, asta mi-a adus aminte de ceva. Cum te împaci cu doamna Krebbs?

Blair gemu, și în timp ce Lee se îmbrăca, ea se lansă într-un monolog despre doamna Krebbs.

— În sala de operații e un înger, dar în afară e o vrăjitoare.

Când Lee fu gata să coboare la cină, zâmbea din nou și încerca să-i demonstreze cu blândețe ca doamna Krebbs avea mai multe calități decât defecte.

În noaptea aceea se cuibăriră unul în brațele altuia și adormiră împreună.

În a doua zi de la deschidere, la clinică fu și mai rău; nu veni nimeni. Și când Blair ajunse acasă, Lee primi unul din enigmaticele lui telefoane și plecă, întorcându-se abia la miezul nopții. Se strecură în pat lângă ea, murdar, obosit fiind și pentru prima dată auzi și ea cum sforăie un bărbat. Îl atinse de vreo câteva ori ușor pe umăr și când văzu că asta nu are niciun efect, îl împinse cu putere în stomac și el tăcu.

În a treia zi, pe când se afla la biroul ei mult prea ordonat, Blair auzi sunând clopoțelul de la intrare și când merse în sala de așteptare o văzu pe prietena ei din copilărie Tia Mankin. Tia suferea de o tuse uscată persistentă.

Blair îi ascultă păsul, îi prescrie un sirop de tuse și zâmbi bucuroasă când sosi următoarea pacientă, o altă prietenă din copilărie. Pe măsură ce trecea ziua și sosiră prietene una după alta cu diverse probleme vagi, nu era sigură dacă trebuie să râdă sau să plângă, Era bucuroasă că aceste femei tinere se considerau încă prietenele ei, dar în sinea ei se simțea frustrată de lipsa unor pacienți adevărați.

Târziu după-amiază, la clinică apără Houston, conducând trăsura ei frumoasă și-i spuse lui Blair că ea crede că e însărcinată și ar vrea ca Blair să o consulte să vadă dacă e adevărat. Houston nu era însărcinată și după consultație Blair îi arătă clinica. Doamna Krebs plecase deja acasă și gemenele erau singure.

— Blair, întotdeauna te-am admirat așa de mult. Ești atât de curajoasă.

— Eu? Curajoasă? Nu sunt deloc curajoasă.

— Dar uită-te la toate astea. Se află aici pentru că ai știut întotdeauna ce vrei și te-ai zbatut să răzbești. Ai vrut să fii doctor și nimic nu ți-a putut sta în cale. Și eu am avut visurile mele, dar am fost prea lașă ca să lupt pentru ele.

— Ce visuri? Vreau să spun, în afară de Leander. Houston făcu un gest cu mâna.

— Cred că l-am ales pe Lee pentru că era un vis respectabil. Mama și domnul Gates îl apreciau atât de mult astfel că, în schimb, am obținut și eu aprecierea lor.

Se opri și zâmbi.

— Cred că pe undeva mă amuzam copios de toate festele pe care i le jucai lui Lee.

— Știai de ele?

— De majoritatea. După o vreme am început chiar să le urmăresc. Eu sunt cea care i-am sugerat lui Lee că John Lechner ar fi autorul.

— John a fost întotdeauna un necioplit și sunt singură că a meritat indiferent ce i-a făcut Lee. Houston, n-am știut că te-ai considerat o lașă. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu perfectă ca tine.

— Perfectă! Nu, eram doar speriată, mi-era teamă să n-o dezamăgesc pe mama și să nu-l enervez pe domnul Gates sau să nu trăiesc așa după cum se așteaptă oamenii din partea unui membru al familiei Chandler.

— În timp ce eu se pare că enervez pe toată lumea fără ca măcar să încerc. Tu ai atâția prieteni, atâta lume te iubește.

— Sigur că mă iubește, zise Houston cu un ton puțin furios. Și pe tine te-ar „iubi” dacă ai face atâtea câte fac eu pentru toți. Cineva spune: „Hai să facem o întrunire”, apoi altcineva zice: „O s-o punem pe Blair-Houston să se ocupe de tot”. Am fost prea lașă ca să-i refuz vreodată. Am organizat întruniri la care nici măcar n-am participat. Cât de mult am visat să le pot spune nu. Îmi imaginam cum am să-mi fac bagajul și am să cobor de la fereastra dormitorului nostru printre ramurile copacului și am să fug pur și simplu. Dar am fost mult prea lașă. Mi-ai spus odată că duc o viață inutilă și așa era.

— Eram geloasă, șopti Blair.

— Geloasă? Pe ce? Desigur nu pe mine.

— Nu mi-am dat seama că sunt până când nu mi-a deschis ochii Lee. Am câștigat premii, am primit note mari la examene, am primit multe laude, dar știu că întotdeauna am fost singură. M-a durut când domnul Gates a spus că nu mă vrea pe mine, dar pe tine te acceptă. M-a durut când îmi scriai despre toți tinerii cu care dansai seară de seară. Citeam câte un capitol despre modul corect în care se amputează un picior și mă opream ca să recitesc una dintre scrisorile tale. Bărbații nu m-au plăcut niciodată așa cum te-au plăcut pe tine și mă gândeam să renunț la medicină și să fiu o femeie normală care miroase a parfum și nu a dezinfectant.

— Iar eu de câte ori mi-am dorit să pot face ceva important în afară de a-mi alege culoarea viitoarei rochii, oftă Houston. Bărbaților le plăceam, pentru că mă considerau, așa cum mi-a spus și Leander odată, că sunt maleabilă. Le plăcea ideea de a avea alături o femeie pe care s-o poată dirija încrețind dintr-o sprânceană. Pentru majoritatea bărbaților eram ca un fel de câine uman, cineva care le putea aduce papucii la pat. Voiau să se însoare cu mine pentru că știau la ce să se aștepte: Houston Chandler nu le oferea surprize.

— Crezi că de aceea te-a cerut Lee în căsătorie?

— Uneori nici nu sunt sigură dacă m-a cerut. Ne-am văzut de câteva ori, după ce el s-a întors, și cred că eu eram atât de sigură că am să mă mărit cu el, încât atunci când a intervenit cuvântul căsătorie, am spus da. A doua zi dimineată, domnul Gates m-a întrebat dacă era momentul potrivit ca știrea să apară în ziar. Eu am înclinat din cap și următorul lucru pe care-l știu e că dintr-o dată casa s-a umplut de oameni care-mi urau viață lungă și fericire.

— Îi cunosc pe locuitorii din Chandler și curiozitatea de care dau dovadă. Dar tu l-ai iubit totuși pe Lee în toți acești ani.

— Cred că da, dar adevărul e că niciodată nu am avut prea multe să ne spunem. Tu și cu Lee vorbiți mult mai mult decât am făcut-o eu cu el vreodată.

Blair rămase tăcută multă vreme. Părea o ironie a sorții că în toți acești ani ea o invidiase pe sora el în timp ce aceasta o invidiase pe ea.

— Houston, mi-ai spus că ai avut visuri pe care ți-a fost teamă să și le îndeplinești. Care sunt?

— Nimic deosebit. Nimic asemănător cu ceea ce simți tu față de medicină. Dar m-am gândit totuși că aș putea să scriu, nu un roman sau altceva măreț, dar m-am gândit că aș fi putut scrie articole pentru reviste de femei. Poate ceva de genul cum se curăță bine mătasea sau cum să-ți faci o mască pentru ten.

— Dar domnului Gates i-ar dispăcea profund așa ceva. Nu?

— El a spus că femeile care scriu așa ceva sunt probabil adulterine care au fost părăsite de soți și trebuie să se întrețină acum singure.

Ochii lui Blair se măriră.

— Nu e deloc zgârcit în aprecieri, nu-i așa?

— Nu, și ani de zile l-am lăsat să mă terorizeze.

Blair își trecu degetele ușor pe marginea dulapului.

— Și soțul tău nu te terorizează? Știu că mi-ai spus că-l iubești dar acum e... adică după nuntă, trăiești cu el.

Indiferent de câte ori îi spusese Houston că-l iubește pe bărbatul acela, Blair nu era în stare s-o creadă niciodată. Cu o zi în urmă, îl văzuse pe Taggert în fața Băncii Naționale Chandler. Președintele băncii, un ins mărunț, jumătate cât Taggert, se uita în sus către el și vorbea cât de repede putea. Taggert părea plictisit, uitându-se peste capul omului, undeva pe stradă, apoi își scosese din buzunar ceasul masiv de aur, se uitase la el și apoi din nou la funcționarul băncii.

— Nu, îl auzise Blair spunând, apoi plecase.

Fuse absolut nepăsător la insistențele omului de a sta și a-l asculta.

Și așa îl considera și Blair: nepăsător față de problemele altuia. Cum putea Houston să iubească un asemenea om?

Când Blair își ridică ochii, Houston zâmbea.

— Îl iubesc mai mult cu fiecare zi care trece. Dar tu cu Lee? La nuntă spuneai că nu crezi că te iubește.

Blair se gândi la dimineața acelei zile, la dragostea pătimașă pe care o făcuseră, cum căzuseră jos din pat și cum mai târziu, doamna Shainess aproape că trântise micul dejun pe masă. Când menajera se întorsese cu spatele, Lee își ridicase ochii, dându-i peste cap atât de caraghios că ea izbucnise în râs.

— Mă împac bine cu Lee, spuse ea în cele din urmă și o făcu pe Houston să râdă.

Houston începu să-și tragă mânușile.

— Mă bucur că a ieșit așa până la urmă. Acum trebuie să plec. Kane și restul familiei vor avea nevoie de mine.

Se opri o clipă.

— Ce cuvânt faimos! S-ar putea să nu am o diplomă în medicină dar e nevoie de mine.

— Și eu am nevoie de tine, spuse Blair. Tu sau mama ați organizat această paradă de „pacienți”?

Houston făcu ochii mari.

— N-am idee ce vrei să zici. Eu am venit doar pentru că am crezut că sunt însărcinată. Intenționez să vin de-acum înainte o dată pe lună sau ori de câte ori nu mă simt bine.

— Cred că ar trebui să-l vizitezi mai des pe soțul tău și nu pe mine, dacă vrei un copil.

— Așa cum am auzit că-l extenuezi tu pe Lee în fiecare seară și dimineață?

— Ce fac? Începu Blair, dar apoi își aminti de telefonul la care se lăudase cu asta.

Bineînțeles că acum știa tot orașul.

— Apropo, cum te descurci cu doamna Shainess?

— Îngrozitor. Nu mă are în grații.

— Prostii. La toată lumea se laudă cu doamna ei doctor.

O sărută pe obraz pe Blair.

— Trebuie să plec. Te sun mâine.

CAPITOLUL 29

A doua zi dimineață devreme, Blair ridicându-și ochii de la birou o văzu în fața ei pe Nina Westfield, acum Hunter.

— Bună ziua, spuse Nina, cu glas blând și cu ochi rugători. Așteaptă, spuse ea când Blair dădu să se ridice. Înainte de a spune ceva dă-mi voie să-ți explic. Adineauri am coborât din tren și am venit direct aici. Nu l-am văzut încă pe tata și nici pe Lee dar, dacă ai să-mi spui că nu suporti să mă vezi, mă urc în următorul tren și n-ai să mă mai vezi niciodată.

— Și să pierd astfel ocazia de a-ți mulțumi în fiecare zi pentru tot restul vieții? întrebă Blair cu ochi strălucitori.

— Să-mi mulțumești? zise Nina, apoi își dădu seama ce anume voia să spună Blair și în clipa următoare se afla în brațele cumnatei ei, înlănțuind-o și plângând pe umărul ei.

— Oh, Blair, am fost atât de îngrijorată încât nici măcar nu m-am putut bucura pe deplin de ceea ce am făcut. Alan îmi tot spunea că tu îl iubești pe Lee dar că, pur și simplu, nu-ți dădeai seama. Spunea că tu și cu Lee sunteți mult mai potriviți unul pentru altul decât erai tu și cu el. Dar eu nu eram sigură. Pentru mine Lee este fratele meu. Nu-mi puteam imagina că l-aș alege să trăiesc alături de el. Vreau să spun că...

Se trase înapoi, suflându-și nasul și oftând.

Blair îi zâmbea.

— Ți-aș oferi un ceai, dar nu avem aici. Ce-ai zice de o ceșcuță cu untură de pește?

Aceasta o făcu pe Nina să zâmbească, apoi se așeză oftând pe un scaun din lemn de stejar.

— Cred că ăsta e cel mai fericit moment din viața mea. Mi-a fost atât de teamă că ai să fii supărată, că tot orașul o să mă vorbească de rău.

— Dar nimeni din oraș n-a știut că eu eram logodită cu Alan. Toată lumea credea că eu și cu Lee ne vom căsători.

— Dar tu îl voiai pe Alan, insistă Nina. Știu sigur asta. Știu că te-ai dus la gară să te întâlnești cu el.

Curiozitatea lui Blair fu stârnită.

— Vreau să aud toată povestea.

Nina își privi mâinile din poală.

— Îmi displace profund să-ți spun totul.

Își ridică ochii din nou înlăcrimați.

— Oh, Blair, am fost atât de îngrozitor de necinstită și de vicleană că am făcut tot ce-am putut să pun mâna pe Alan. N-ai fi avut nicio șansă.

— Dacă te împușc, promit să-ți cos rana cu mâna mea.

— Poți să glumești acum dar o să-ți piară cheful când ai să auzi ce-am făcut.

Își suflă din nou nasul, apoi își aținti ochii asupra mâinilor și începu.

— L-am cunoscut pe Alan în noaptea când se hotărâse să-l ucidă pe Lee.

— Ce? Pe Leander? Avea de gând să-l omoare pe Leander?

Nina ridică din umeri.

— Era doar furios și am înțeles foarte bine ceea ce simțea. Lee îi făcuse atâtea. Când eram mică Lee hotăra ce era bine și ce era rău pentru mine. Asta mă enerva așa de tare că-mi venea să-l sugrum.

— Cunosc sentimentul, spuse Blair. El nu s-a schimbat prea mult.

— Când l-am văzut pe Alan, știam că n-o să omoare pe nimeni ci doar cocheta cu ideea. L-am invitat în salon și a fost destul de ușor să-l fac să vorbească și să aflu despre ce era vorba. Mi-a spus că te iubește dar eu știam deja că Lee era hotărât să se însoare cu tine, așa că nu am crezut că Alan mai avea vreo șansă. Știam că Lee va câștiga.

— Cum e posibil să fi știut asta?

Nina păru surprinsă.

— Eu am trăit toată viața alături de Lee. El câștigă întotdeauna. Dacă se hotărăște să joace baseball echipa lui va câștiga. Dacă va participa la alergare cu obstacole va câștiga. Tata spune că uneori îi forțează chiar și pe pacienții muribunzi să trăiască.

Așa că, bineînțeles că știam că va câștiga această competiție, chiar dacă premiul dorea sau nu să fie câștigat. Dar oricum – Nina ignoră privirea uluită a lui Blair –, știam ce simte Alan și am început să ne plânceam unul altuia, comparând modurile în care eram dominați de Lee. Apoi a venit și tata acasă. I l-am prezentat pe Alan și am stat apoi de vorbă până târziu despre medicină și viața din Chandler

comparativ cu viața de pe coasta de est. A fost o seară foarte plăcută.

Nina se opri o clipă.

— După asta, Alan a început să mă caute ori de câte ori Lee făcea ceva deosebit de necinstit, ca de exemplu să-l dea afară pe Alan din sala de operații, făcându-l să arate ca un incompetent. El o să fie un doctor foarte bun; îi mai trebuie doar să facă mai multă practică.

— Și eu cred la fel, spuse Blair cu blândețe. Deci tu și cu Alan v-ați îndrăgostit unul de altul.

— Eu m-am îndrăgostit. Cred că și el a simțit același lucru dar încă nu-și dădea seama. Nu vreau să par lipsită de respect dar cred că, după ce Alan te-a văzut aici, a început să-i fie puțin frică de tine. Mi-a spus că în Pennsylvania, voi amândoi aveți o relație foarte calmă și liniștită, vă țineți de mână în parc, învățați împreună, dar când a venit aici...

Ochii Ninei se luminară veseli.

— Zău, Blair, cred și eu că s-a întors către altcineva, când te-a văzut aici sărind de pe un cal pe altul ca o acrobată de circ, întinzând vesel intestinele unul om pe masă, ca să te poți apleca să iei ceva de dedesubt, bătându-l la tenis și multe altele.

— Dar Lee nu a renunțat la mine totuși, spuse Blair bătând în retragere.

— Exact ce voiam să-ți spun! Tu și cu Lee sunteți la fol, întotdeauna săriți de la una la alta. Pe noi, muritorii de rând, asta ne obosește. Oricum nu cred că Alan s-a gândit vreo clipă că nu ar trebui să se căsătorească cu tine. După ce ți-a spus să vii la gară, a venit la mine și mi-a spus ce a făcut. Deja știam atunci că m-am îndrăgostit de el și eram convinsă că tu nu-l iubești, dar că erai prea încăpățânată ca să recunoști asta sau poate că toți trei erați atât de obsedați să câștigați întrecerea asta aiurită încât nu mai puteați judeca normal.

Nina trase aer adânc în piept.

— Așa că m-am hotărât să-mi iau soarta în mâini. M-am gândit că, din moment ce fratele meu poate recurge la șiretlicuri necinstite pentru a obține ce vrea, pot să fac și eu la fel. La trei și jumătate, înainte ca el să ajungă la trenul de la ora patru, l-am rugat pe Alan să vină în bucătărie cu mine. Am încălzit niște melasă, nu prea fierbinte ci doar calduță ca să poată curge ușor, apoi în timp ce el stătea acolo jucându-se cu afurisele alea de bilete de tren, eu m-am împiedicat și am vărsat cam un sfert de

tigaie peste el. Trebuie să recunosc că am făcut o treabă foarte bună. Am reușit să-l murdăresc din cap până în picioare.

Blair rămase mută câteva clipe.

— Dar eu am stat în gară ore întregi, reuși ea să șoptească.

— Eu...

Nina se ridică.

— Blair, dacă ar trăi mama, n-aș fi în stare să mai dau ochii cu ea.

Se uită la Blair cu chipul îmbujorat, își îndreptă umerii sfidător și spuse dintr-o suflare:

— El a intrat în baie, mi-a dat mie hainele, dar i-am scăpat ceasul pe jos, acesta s-a rostogolit în baie, eu am fugit după el, ușa s-a trântit în spatele meu și cheia de afară a căzut pe jos.

Blair cugetă câteva clipe apoi începu să zâmbească.

— Te-ai încuiat în baie cu un bărbat dezbrăcat?

Nina strânse din dinți, își ridică bărbia în aer și încuviință scurt cu o înclinare a capului.

Blair nu spuse nimic dar merse către un dulap alăturai, scoase o sticlă de whisky și două pahare. Turnă puțin în fiecare și-i dădu unul Ninei.

— Pentru frăție, spuse ea golind paharul.

Nina cu un zâmbet larg îl bău și ea pe al ei.

— Deci chiar nu ești deloc supărată? Adică nu-ți pare rău că te-ai măritat cu Lee?

— Cred că sunt în stare să suport acest chin. Acum stai jos și spune-mi ce ai de gând și ce mai face Alan. Ești fericită cu el?

Odată pornită, Nina nu mai putu fi oprită. Nu-i plăcea în Pennsylvania și spunea că aproape l-a convins pe Alan să se întoarcă la Chandler după ce-și termină stagiatura.

— Mă tem că nu nutrește sentimente prea prietenești față de tine și de Lee dar sper să-i schimb părerea. M-am întors ca să văd dacă te pot convinge să mă ierți și să plec capul în fața acuzațiilor pe care mi le vor aduce tata și Lee.

— Nu cred că Lee... începu Blair, dar Nina o întreruse.

— Oh, ba da, o va face. Așteaptă să-l cunoști cât timp l-am cunoscut eu. E un

mieușel când i se face pe plac, dar când o femeie aflată în grija lui întreprinde ceva cu care el nu este de acord, atunci păzeai și Blair, spuse ea jucându-se cu umbrela, am nevoie de cineva ca să ducă manifestele minerilor imediat Blair deveni foarte atentă.

— Vrei să spui hârtii care să-i incite pe mineri la revoltă, la grevă?

— Nu sunt decât niște informații despre drepturile pe care le au pentru a sublinia faptul că, dacă se unesc, pot să reușească multe lucruri împreună. Houston și ceilalți care transportă căruțe cu alimente le duc la minele pe care le aprovizionează cu legume, dar asta înseamnă doar patru mine. Mai sunt încă treisprezece. Ne trebuie pe cineva care are acces la toate minele.

— Știi foarte bine că taberele sunt închise. Chiar și trăsura lui Leander este verificată, Nina! Doar nu te gândești să apelezi la Lee pentru a duce manifestele!

— Nici prin cap nu-mi trece! Dacă el ar bănuși măcar că eu știu de existența minelor m-ar încuia în casă. Dar m-am gândit că tu, fiind doctor și purtând numele de Westfield, le-ai putea face vizite unor femei din taberele de muncă.

— Eu? exclamă Blair, apoi se ridică.

Asta implica o gândire profundă. Dacă era prinsă cu manifestele acelea în trăsură era împușcată pe loc. Dar pe urmă se gândi la sărăcia din taberele de muncă ale minerilor și la modul în care oamenii trebuiau să renunțe la toate drepturile garantate prin constituție ca să-și poată câștiga existența.

— Nina, nu știu, șopti ea. Asta e o hotărâre serioasă.

— E o problemă serioasă. Și, Blair, tu ești aici acasă la tine. Nu mai ești o necunoscută într-un oraș mare. Ești cetățean al orașului Chandler din Colorado. Se ridică. Mai gândește-te. Acum mă duc să-l văd pe tata și poate că tu și cu Lee puteți veni mai târziu la cină. Am doar două săptămâni până când trebuie să mă întorc la Alan. Nu aș fi apelat la tine dar nu cunosc pe nimeni altcineva care să aibă acces în taberele de muncă. Să-mi spui doar repede dacă te hotărăști sau nu.

— Bine, spuse Blair absentă, preocupată complet de ideea de a duce niște manifeste agitatoare într-o tabără de muncă păzită de oameni înarmați.

Toată după-amiaza se învârti de colo până colo în clinica pustie și când încercă să citească o revistă medicală pe care i-o împrumutase Lee se trezi cântărind posibilitățile de a îndeplini sarcina pentru care fusese solicitată. Nina reușise să-i stârnească ceva în suflet lui Blair: ea nu se mai considera cu adevărat un cetățean al

acestui oraș. Când plecase din Chandler, în mintea ei crezuse că o face pentru totdeauna. Niciodată nu avusese intenția să se întoarcă, dar acum trebuia să facă față realității; ori se considera un cetățean al comunității ori nu. Putea să stea ea mult și bine în clinica ei curată și din când în când să așeze la loc oase rupte sau să ajute la prevenirea unor boli.

Dar dacă ea însăși pătea ceva?

Se tot gândi și se răzgândi dar nu ajunse la nicio concluzie.

Împreună cu Lee luă masa cu sora și cu tatăl lui și când Nina o trase deoparte s-o întrebe, Blair spuse că nu s-a hotărât încă. Nina zâmbi și zise că o înțelege, ceea ce o făcu pe Blair să se simtă și mai prost.

A doua zi dimineață, Blair se trezi cu dureri de cap. Clinica pustie o deranja prin liniștea profundă din jur, iar doamna Krebs, spunând că are de făcut niște cumpărături, plecă. La ora nouă se auzi clopoțelul de la intrare, iar Blair se grăbi să răspundă sperând că e un pacient.

La ușă se aflau o femeie și o fetiță de vreo opt ani.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Dumneavoastră sunteți doctoriță?

— Da, sunt medic. Pofțiți vă rog în cabinet.

— Da, imediat.

Îi spuse fetiței să rămână pe loc, iar ea o urmă înăuntru pe Blair.

— Ce probleme aveți?

Femeia se așeză.

— Nu mai sunt atât de puternică cum eram și din când în când am nevoie de ajutor. Nu mult, ci doar puțin.

— Cu toții avem nevoie de ajutor din când în când. De ce fel de ajutor aveți nevoie?

— Poate că ar fi bine să vă spun direct. Unora dintre fetele mele, știți cele de pe River Street... li s-a vândut opiu impur. M-am gândit că poate dumneavoastră fiind doctor ați putea obține o marfă curată de la San Francisco. Bănuiesc că voi, doctorii, aveți metode de a verifica pentru a vedea dacă e pur sau nu și poate că ați putea să cumpărați o cantitate mai mare ca să-l vindeți. Vă pot găsi cumpărători pentru tot...

— Vă rog să ieșiți afară, spuse Blair calmă.

Femeia se ridică.

— Așa, deci. Tot cu nasul pe sus umbli? Te crezi prea bună pentru cei de teapa noastră, nu? Știai că tot orașul râde de tine? Spui că ești doctor și stai aici în locul ăsta pustiu unde nu vine nimeni. Și nici n-o să vină nimeni vreodată.

Blair se ridică și-i deschise ușa.

Cu bărbia ridicată, femeia luă copilul de mână și plecă, trântind ușa cu putere încât clopoțelul căzu pe jos cu zgomot.

Fără nici cea mai mică umbră de enervare, Blair se așeză la birou și luă o hârtie în mână. Era un total al cheltuielilor de acasă pe care i-l dăduse doamna Shainess în dimineața aceea. Blair trebuia să adune cele douăzeci și două de cifre și să verifice dacă suma scrisă de doamna Shainess era corectă.

Se uită la hârtie când, deodată, ochii i se încețoșară și apoi își puse capul pe birou și izbucni în lacrimi. Plânse încet, suspinând adânc, apoi întinse mâna după o batistă.

Scoase o exclamație când, ridicându-și capul, îl văzu în fața ei stând pe scaun pe Kane Taggert.

— Îți place să spionezi oamenii?

— N-am făcut-o prea des ca să-mi pot da seama, spuse el privind-o îngrijorat.

Ea căută prin mai multe sertare și negăsind nicio batistă o luă pe cea pe care i-o oferii Kane.

— E curată. Houston nu-mi dă voie să ies pe ușă până nu trec inspecția.

Ea nu răspunse la încercarea lui de a destinde atmosfera, ci doar se întoarse cu spatele și își suflă nasul.

El întinse mâna peste birou și luă hârtia în mână.

— Asta te-a făcut să plângi?

Abia dacă-i aruncă o privire.

— Lipsesc șapte cenți, spuse el punând hârtia alături. Plângi pentru șapte cenți?

— Dacă vrei să afli, sunt supărată din alte motive.

— Nu vrei să-mi spui și mie?

— De ce? Ca să râzi și tu de mine? Știu ce fel de om ești. Nici tu nu te-ai duce să te consulte un medic dacă e femeie. Ești la fel ca toți bărbații și gândești la fel ca

majoritatea femeilor! Niciodată n-ai avea încredere să te opereze o femeie.

Chipul lui era serios.

— N-am fost niciodată la doctor, așa că nu știu pe cine aş accepta să mă opereze. Cred că dacă aş fi cu adevărat suferind, nu mi-ar păsa cine mă tratează. De-aia plângeai? Pentru că nu vine nimeni aici?

Blair își sprijini brațele de birou, secată brusc de orice energie și furie.

— Lee mi-a spus odată că toți doctorii sunt niște idealști la început. Eu cred că am fost mai mult decât alții. Am crezut că oamenii din oraș vor fi încântați să aibă o clinică pentru femei. Și sunt dacă se află Leander aici. Când mă văd pe mine încep să întrebe de un doctor „adevărat”. Mama a fost aici pentru trei probleme în două zile și alte câteva femei pe care le cunosc de când eram copil au venit și ele. Și acum, pentru că niciun necaz nu vine niciodată singur, consiliul de administrație al spitalului din Chandler a hotărât că nu au destul de lucru pentru încă un doctor.

Kane rămase pe gânduri privind-o. Nu știa prea multe despre cumnata lui, dar știa că ea de obicei avea energie cât pentru doi oameni iar acum se afla în fața lui cu o față lungă și cu ochii lipsiți de strălucire.

— Ieri, începu el, am intrat în grajd fără o cămașă pe mine, să nu-i spui asta lui Houston, și m-am zgâriat de peretele de scânduri, așa că am o grămadă de așchii pe spate. Nu pot ajunge să mi le scot singur.

Se uită la ea când își ridică ochii spre el.

— Nu-i cine știe ce, dar asta-l tot ce-ți pot oferi.

Încet, Blair începu să zâmbească.

— Bine, vino în cabinet și am să mă uit.

Așchiile nu erau mari și nu intraseră prea adânc, dar Blair le trată cu multă atenție.

În timp ce Kane stătea pe burtă, lungit pe masa lungă, spuse:

— Cum a căzut clopoțelul? S-a supărat cineva pe tine?

Lui Blair atât îi trebui și începu să-i povestească despre femeia care voia opiu și care-i spusese că tot orașul râde de ea.

— Iar Lee a muncit atât de mult pentru clinica asta, a fost visul lui de ani de zile, iar acum e mereu plecat pentru diverse cazuri la mine iar eu, care-i țin locul, nu sunt în stare să fac nimic.

— Mie mi se pare că oamenii bolnavi nu sunt în stare să facă nimic. Ei sunt în pierdere nu tu.

Ea zâmbi.

— E plăcut să te aud vorbind așa dar nici tu n-ai fi venit aici, decât dacă... De ce ai venit totuși?

— Houston îmi redecorează biroul.

O spuse cu atâta resemnare, încât Blair începu să râdă.

— Nu-i nimic de râs. Așază peste tot niște scaune mici și caraghioase și-l place dantela. Dacă mă întorc și-mi găsesc biroul zugrăvit în roz o să...

— Ce-ai să faci?

El își întoarse capul și se uită la ea.

— O să plâng.

Ea îi zâmbi.

— Dacă-l zugrăvește roz, mâine vin la tine și-l văruim din nou. Ce zici?

— E cea mai bună idee pe care-am auzit-o azi.

— Gata, spuse ea după câteva minute și începu să-și curețe instrumentele, în timp ce el își puse cămașa și haina.

Ea se întoarse spre el.

— Mulțumesc, spuse ea. M-ai făcut să mă simt mult mai bine. Știu că nu m-am purtat prea bine cu tine înainte și-ți cer scuze.

Kane ridică din umerii lui masivi.

— Tu și cu Houston sunteți surori gemene, așa că trebuie să semănați pe undeva și dacă tu te pricepi pe jumătate la medicină pe cât se pricepe ea să se ocupe de toate, atunci înseamnă că ești cea mai bună în meserie. Și am senzația că lucrurile se vor schimba în curând pentru tine. Destul de repede, femeile se vor îngrămădi la ușa ta cu tot felul de boli. Ai să vezi. Tu stai aici și vezi-ți de treabă ca locul ăsta să arate ca lumea și mâine bat pariu că o să ai niște pacienți.

Ea îi surâse larg.

— Mulțumesc. Venirea ta m-a ajutat mult.

Dintr-un impuls, se înalță pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

El îi zâmbi.

— Știi, pentru o clipă, ai semănat foarte bine cu Houston.

Blair râse.

— Cred că asta-i cel mai grozav compliment pe care l-am primit vreodată. Cred că am într-adevăr ceva treabă de făcut. Dacă te mai deranjează umărul, să-mi dai de știre.

— Am să vin la tine pentru toate oasele rupte, doctore Westfield, și pentru toți pereții roz, zise el și plecă.

Blair începu să fluiere veselă, începând să-și facă ordine pe birou și imediat își dădu seama că nu știa dacă la lista de cheltuieli lipseau sau mai trebuiau adăugați șapte cenți pe care să-i pună ea la socoteală.

În restul zilei se simți mai bine decât în ultimul timp.

Pentru câteva clipe se opri gândindu-se cât de bun fusese Kane că încercase s-o înveselească după felul cum fi tratase ea. Poate că într-adevăr existau motive pentru Houston ca să-l iubească.

Acasă, în biroul său lambrizat, Kane se întoarse către mâna sa dreaptă, Edan Nylund.

— Săptămâna trecută, după ce-am cumpărat Banca Națională Chandler nu ne-au trimis niște acte?

— Ba da, un teanc de vreo zece kilometri, spuse Edan: arătând către el fără a-și ridica ochii... în timp ce Kane luă actele și începu să le răsfoiască.

— Unde a plecat Houston?

Edan deveni atent.

— La croitoreasă, cred.

— Bine, spuse Kane. Înseamnă că avem la dispoziție toată ziua, poate chiar toată săptămâna.

Ieși cu pași mari din încăpere, având actele în mână.

Edan deveni curios și-l găsi pe Kane în bibliotecă, la telefon.

Pentru că sistemul telefonic lega doar casele din Chandler unele de altele și pentru că afacerile lui Kane erau de obicei în afara statului, Edan nu-l mai văzuse niciodată până atunci folosind telefonul.

— Ai auzit ce ți-am spus, zicea Kane către persoana de la celălalt capăt al firului —, ipoteca pe ferma ta expiră săptămâna viitoare și am tot dreptul să-ți cer banii. Așa este. Îți extind perioada de achitare a datoriei cu nouăzeci de zile dacă

nevasta dumitale apare mâine la clinica Westfield și e consultată de doctorița Blair. Urmează să aibă un copil? Cu atât mai bine! Dacă merge la cumnata mea și naște acolo îți dau o sută optzeci de zile amânare. Da, bineînțeles că poți să-ți trimiți și fetele. Da. Bine. Te mai amân cu încă treizeci de zile pentru fiecare fată care apare mâine la clinică având vreo boală. Dar dacă află Blair ceva, anulez totul. Ai înțeles?

— La dracu'! îi spuse el apoi lui Edan punând receptorul jos. O să mă coste ceva chestia asta. Uită-te acolo și vezi cine mai are de achitat vreun împrumut sau i-a fost refuzată vreo prelungire și apoi vreau să aflî cât cere, indiferent cine-i proprietarul spitalului din Chandler, ca să-l vîndă. Atunci să vedem dacă directorii din consiliul de administrație vor mai avea curajul să n-o angajeze pe cumnata proprietarului.

Până a doua zi dimineată, lui Blair îi dispăru cu totul buna dispoziție și făcu eforturi considerabile să meargă totuși la clinică. Încă o zi lungă în care nu va avea nimic de făcut, se gândi ea, în timp ce străbătea distanța până la clinică pe jos, renunțând să mai meargă în noua trăsură pe care o primise în dar. Dar când mai avea doar câțiva zeci de metri până la clinică, apăru alergând doamna Krebbs.

— Unde-ai fost? Sala de așteptare geme de pacienți.

O clipă, Blair nu fu în stare să se miște dar pe urmă alergă până la ușă. În sală era un adevărat haos: copiii țipau, mamele încercau să-i potolească, iar o femeie gemea de ceea ce păreau a fi durerile nașterii.

După un sfert de oră, Blair tăia cordonul ombilical unei fetițe nou-născute.

— 180, murmură mama. O cheamă Mary 180 Stevenson.

Blair nu mai apucă s-o întrebe ceva pentru că pe ușă apăru următorul pacient.

* * *

A doua zi după-amiază, o femeie aduse un băiețel la clinică, un copil subponderal de opt ani care arăta de șase, un băiețel care deja petrecuse doi ani muncind într-o mină de cărbuni. Muri în brațele lui Blair, cu trupușorul lui plăpând strivit de cărbunele ce căzuse peste el dintr-un vagonet.

Blair o sună pe Nina și spuse:

— Am s-o fac, apoi închise.

CAPITOLUL 30

Blair plecă în trăsură, lăsând în urmă mina *Inexpressible* și îndreptându-se către oraș. Nina nu pierduse deloc timpul, aranjând astfel încât ea să aibă manifestele la mână, grăbindu-se poate și pentru că îi era teamă ca nu cumva Blair să se răzgândească. Așa că în acea dimineață Blair îl sunase pe doctorul Weaver, un tânăr pe care-l cunoscuse la clinica din Chandler, și-l rugase să vină să aibă grijă de pacienții ei pentru că ea fusese chemată la o urgență într-una din mine. Tânărul fusese bucuros să accepte.

Acasă la familia Westfield, Nina făcuse tot ce putuse pentru a ascunde cât mai bine manifestele sub o bucată de lemn aparentă ce urma să servească drept fund fals la compartimentul din spate al trăsurii lui Blair. Pe parcursul instrucțiunilor ce i le dăduse Nina, Blair era atât de înspăimântată încât aproape că nu vorbi deloc.

La poarta de intrare în mină, paznicii o tachinaseră spunând că doctorul Westfield se schimbase cam mult de la ultima sa vizită, dar o lăsară să intre. Trebui să întrebe câțiva copii murdari de praf de cărbune ca să găsească locuința femeii care urma să o ajute iar când o găsi, aceasta zăcea în pat, prefăcându-se bolnavă și fiind la fel de nervoasă ca și ea.

Femeia ascunse manifestele sub o scândură din dușumea, iar Blair părăsi tabăra cât de repede putu.

Paznicii, simțind că ea era nervoasă și datorită vanității masculine crezând că prezența lor îi provoca o asemenea stare, o tachinară și mai multă când plecă.

Se afla cam la o milă distanță de mină când începu să tremure și în douăzeci de minute se zguduia atât de tare încât nu mai putea ține hățurile în mâini. Se opri pe marginea drumului, ascuzându-se printre niște stânci, coborî din trăsură și când i se înmuiară genunchii, se lăsă jos pe pământ și începu să plângă de ușurare că totul se sfârșise.

Umerii încă i se mai scuturau înfiorați, când brusc două brațe puternice o apucară, ridicând-o în picioare.

Se uită drept în ochii scăpărând de furie ai lui Leander.

— Să te ia naiba, spuse el, înainte de a o strânge în brațe cu disperare.

Blair nu-l întrebă cum de știa ce făcuse ea, era mult prea recunoscătoare pentru

prezența lui aici. Se agăță de gâtul lui și, deși el o ținea strâns aproape sfărâmându-i coastele, ea dorea s-o strângă și mai tare la pieptul lui.

— Mi-a fost atât de frică, spuse ea cu capul îngropat în umărul lui, ridicându-se pe vârfuri ca să-și lipească obrazul de gâtul lui cu pielea caldă și delicată. Am fost atât pe înapoi.

Îi curgeau lacrimi pe obraz care i se adunau în colțul gurii.

Lee o ținu strâns lipită la pieptul lui, mângâind-o pe păr, fără să scoată un cuvânt cât timp ea plânse.

Dură ceva timp până când i se opriră lacrimile, iar corpul încetă să-i mai fie scuturat de spasme. Când avu curajul să-și slăbească strânsoarea din jurul gâtului lui Lee, se dădu înapoi și începu să se caute în buzunare după o batistă. Lee i-o dădu pe a lui iar ea își suflă nasul și-și tamponă obrații apoi își ridică ochii spre el. Ceea ce văzu o făcu să se dea cu un pas înapoi.

— Lee, Lee... începu ea, făcând încă un pas înapoi, până când se opri într-un bolovan.

Ochii lui scăpărau. Lee, bărbatul calm, tolerant și zâmbitor pe care-l cunoștea dispăruse complet, înlocuit de un bărbat furios la culme.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, reuși el să rostească printre dinții încleștați. Niciun cuvânt. Vreau să juri că n-ai să mai faci așa ceva niciodată.

— Dar eu...

— Jură! spuse el, înaintând către ea și apucând-o de braț.

— Lee, te rog, mă doare.

Voia să-l calmeze și să-l facă să vadă importanța a ceea ce făcuse.

— De unde ai știut? Era secret.

— Eu sunt în taberele de muncă în fiecare zi, spuse el, uitându-se la ea încruntat. Aud ce se întâmplă. Să te ia naiba, Blair, când am auzit că tu vei fi cea care va aduce manifestele, la început nu mi-a venit să cred.

Făcu semn cu capul către batista umedă din mâna ei.

— Cel puțin ți-ai dat seama de pericolul la care te-ai expus. Ai idee ce ți-ar fi putut face oamenii ăia? Te-ai gândit măcar puțin? S-ar fi putut să-i implori tu să te ucidă după ce terminau cu tine. Iar legea e de partea lor.

— Știu, Lee, spuse ea cu patimă. Au dreptul să facă tot ceea ce vor. Și de aceea

cineva trebuie să-i informeze pe mineri despre drepturile lor.

— Dar nu tu! urlă Lee la ea.

Ea clipi de câteva ori în fața mâniei lui și-și sprijini spatele de peretele de stâncă.

— Eu am acces în tabere. Am o trăsură. Deci sunt logic persoana nimerită pentru a face așa ceva.

Fața lui Lee se înroși atât de tare încât ea crezu că o să explodeze când își ridică mâinile către gâtul ei, dar se opri la timp și făcu câțiva pași înapoi. Când se întoarse cu spatele, ea îl văzu cum respiră adânc de câteva ori. Când se întoarse din nou părea să-și fi recăpătat cât de cât controlul.

— Acum, vreau să ascuți ce-ți spun și să fii foarte atentă. Știu că tot ceea ce ai făcut servește o cauză nobilă și știu că minerii trebuie informați. Apreciez chiar faptul că ești gata să-ți riști viața pentru a-i ajuta pe alții, dar nu te pot lăsa să faci așa ceva. Ai înțeles?

— Și dacă n-o fac eu, cine o s-o facă?

— Și ce-mi pasă mie, la dracu'? urlă el, apoi respiră din nou de câteva ori adânc. Blair, tu ești cea de care îmi pasă. Pentru mine tu ești mai importantă decât toți minerii din lume. Vreau să juri că n-ai să mai faci niciodată așa ceva.

Blair își privi mâinile. În dimineața asta îi fusese atât de frică cum nu-i mai fusese niciodată până atunci. Și totuși simțea că astăzi făcuse cel mai important lucru din viața ei.

— Ieri, un băiețel a murit în brațele mele, șopti ea. A fost strivit de...

Lee o înșfăcă de umeri.

— Mie nu trebuie să-mi spui nimic. Știi câți copii au murit în brațele mele? Câte mâini și câte picioare am tăiat oamenilor prinși sub dărâmături și grinzi? Tu n-ai fost niciodată într-o mină. Dacă ai fi intrat vreodată... E mai rău decât crezi.

— Atunci trebuie făcut ceva, spuse ea încăpățanată.

El își lăsă brațele în jos, vru să spună ceva, dar renunță, apoi continuă:

— Bine, hai să încercăm altfel. Tu nu ești făcută pentru așa ceva. Acum câteva minute erai distrusă din cauza nervilor. Nu ai personalitatea necesară pentru a face asemenea lucruri. Ești foarte curajoasă când e vorba să salvezi o viață omenească, dar când intri în ceva care ar putea duce la un adevărat război și la pierderea de vieți

omenești, nu rezști.

— Dar trebuie făcut, insistă ea.

— Da, poate că trebuie, dar trebuie făcut de către altcineva, nu de tine. Ceea ce simți și se citește cu prea mare ușurință pe față.

— Dar cum vor afla minerii? Cine mai are acces în tabere în afară de tine și de mine?

— Nu noi, explodează Lee din nou. Eu! Eu am acces în taberele de muncă, nu tu. Nu știi de ce și s-a dat voie să treci de paznici. Nu vreau să vii aici. Nu vreau să intri în mine. Anul trecut am fost prins sub dărâmături șase ore după ce a cedat o grindă. Nu pot permite ca un lucru asemănător să ți se întâmple și ție.

— Să permiți? întrebă ea simțind cum îi dispare teama. Ce altceva nu mai ai de gând să „permiți”?

El ridică dintr-o sprânceană.

— N-ai decât să iei cum vrei ceea ce ți-am spus dar rezultatul este același: nu mai poți să intri în tabere vreodată.

— Cred că tu ai dreptul s-o ștergi oriunde vrei în miez de noapte dar eu trebuie să fu o nevestă drăgălașă și docilă care să stea acasă.

— Asta-i absurd. Niciodată nu mi-am impus punctul de vedere până acum în fața ta. Ai vrut o clinică pentru femei, ți-am dat-o. Iar acum poți să rămâi acolo.

— Iar pe tine să te las să intri în tabere, nu-i așa? Bănuiesc că mă crezi prea lașă ca să intru în mine. Poate crezi că o să-mi fie frică de întuneric?

Lee nu spuse nimic câteva clipe iar când vorbi glasul îi era aproape șoptit.

— Nu tu ești lașă, Blair, ci eu. Ție nu ți-e frică să faci ceva care te înspăimântă dar eu sunt prea îngrozit că aș putea să te pierd ca să te mai las vreodată să faci așa ceva. Poate nu-ți place modul în care ți-o spun, dar în final e același lucru: trebuie să stai la distanță de taberele de muncă.

Lui Blair i se păru că dintr-o dată trăiește toate emoțiile posibile în același timp. Era înfuriată de aroganța lui Lee. Așa cum spusese Nina, când îi interzicea să întreprindă ceva, ea se simțea cuprinsă de furie. Dar se mai gândi și la ceea ce îi spusese el, că nu era făcută pentru o asemenea treabă pur și simplu.

Houston mergea în tabere dar, chiar dacă era percheziționată, în căruță nu se aflau decât ceai și pantofi pentru copii. Nu era același lucru cu ceea ce ducea Blair.

Iar Lee mai spusese că era îngrijorat de necazurile pe care le puteau provoca acele manifeste. Citise și ea unul dintre ele și într-adevăr era plin de o ură acerbă, folosind cuvinte care-i făceau pe oameni întâi să acționeze și apoi să se gândească la consecințe.

Își ridică ochii către Lee care o privea atent.

— Eu... eu n-am vrut să te sperii chiar atât de tare, se bâlbâi ea. Eu...

Nu mai spuse nimic pentru că Lee își desfăcu brațele, iar ea alergă la pieptul lui.

— Îmi promiți? întrebă el îngropându-și obrazul în părul ei.

Blair vru să spună că nu poate dar pe urmă se gândi că eventual există și un alt mod de a duce informațiile în tabere, un mod mai subtil, prin care nimeni să nu riște să fie împușcat.

— Promit că nu voi mai duce niciodată manifeste sindicaliste în taberele de muncă.

El îi dădu capul pe spate ca să se uite în ochii ei.

— Și dacă cineva mă cheamă la o urgență în urma unui dezastru apărut la o mină și răspunzi tu la telefon?

— Păi, Lee, atunci va trebui să...

Mâna lui își întări strânsoarea pe ceafa ei.

— Uite ce este, mie îmi place foarte mult orașul ăsta și nu mi-ar plăcea deloc să mă mut de aici, dar s-ar putea să fiu obligat s-o fac, să zicem undeva în estul Texasului unde nu există pericole. Undeva unde soția mea să nu poată intra în necazuri.

Își îngustă ochii.

— Și am să le iau și pe doamna Shainess și pe doamna Krebbs împreună cu noi.

— O pedeapsă crudă și inumană. Bine, am să stau departe de mină, dacă nu ești și tu lângă mine. Dar dacă ai vreodată nevoie de mine...

El o sărută acoperindu-l vorbele.

— Dacă am să am vreodată nevoie de tine, vreau să știu unde te afli, întotdeauna. În fiecare clipă, zilnic. Ai înțeles?

— De multe ori eu nu știu unde ești. Cred că nu e deloc cinstit să...

El o sărută din nou.

— Când am plecat de la spital, fuseseră aduse două căruțe cu cowboys răniți, în urma unei încăierări stârnite, cred. Cred că acum ar trebui să...

Ea se desprinse de el.

— Atunci de ce mai stăm aici? Hai să mergem!

— Așa da, bravo, zise Lee îndreptându-se către locul unde se aflau trăsura ei și calul lui.

* * *

— Deschideți poarta!

Pamela Fenton Younger se afla pe cal în fața porții de la intrarea în mina *Little Pamela*, uitându-se încruntată către cei doi paznici.

Amândoi oamenii își ridicară capetele către ea. Era ceva care-i intimida în atitudinea femeii înalte de aproape un metru optzeci aflată în spatele unui armăsar negru înalt și puternic care se cabra nervos, arătându-și copitele proaspăt potcovite.

Chiar dacă erau separați de animal de o poartă grea de lemn, oamenii se dădură un pas înapoi când calul scutură din cap, întorcându-se pe jumătate.

— N-ați auzit? Deschideți poarta.

— Stați puțin, spuse unul dintre paznici.

Celălalt îl lovi în coaste.

— Desigur, domnișoară Fenton, spuse el, deschizând poarta și apoi dându-se repede înapoi când ea porni cu calul în galop.

— E fiica proprietarului, îl explică paznicul celuilalt bărbat.

Pamela merse direct către intrarea în mină, copitele calului stârnind un nor de praf de cărbune în jur.

— Vreau să-l văd pe Rafferty Taggart, zise ea, ținând strâns frâul calului ce privea speriat în jur. Unde e?

— La muncă, spuse cineva. Tunelul șase.

— Atunci, aduceți-l aici. Vreau să-l văd.

— Păi să vedeți, spuse un om, făcând un pas înainte. Un altul, mai vârstnic, își făcu loc, apropiindu-se de calul agitat.

— Bună dimineața, domnișoară Fenton. Taggart e jos în mină, dar sunt sigur că pentru dumneavoastră îl poate aduce cineva afară.

— Atunci fă-o, spuse ea, trăgând cu putere de hățuri pentru a-și putea stăpâni în continuare calul.

Făcând o grimasă, privi în jur la tabăra de muncă, la mizeria și la sărăcia de acolo. Când era copilă, tatăl ei insistase ca ea să-l însoțească aici, ca să-i arate de unde venea bogăția lor. Pam se uitase în jur și spusese:

— Cred că suntem săraci.

Locul încă o dezgusta.

— Pune șaua pe un cal pentru el ca să fie pregătit. Îl aștept la colțul râului Fisherman's Creek.

Trebui să aștepte până când calul se întoarse complet ca să-l poată privi pe supraveghetor.

— Și dacă i se reține măcar un penny, o pățești.

Spunând acestea, dădu frâu liber calului care porni în forță, galopând în viteză.

Nu trebui să-l aștepte mult timp pe Rafe. Numele Fenton însemna pentru unii oameni o adevărată întruchipare a râului, dar, cel care lucra pentru firma *Fenton Coal and Iron* săreau în sus ori de câte ori vorbea un Fenton.

Rafe stătea în spatele unui cal prăpădit mult prea mărunț pentru trupul lui masiv. Fața și hainele îi erau murdare de praf de cărbune dar ochii îi erau furioși.

— Tot ce vrei tu trebuie să se afle pe primul plan, nu? Prințesa Fenton obține tot ce vrea, spuse el descălecând și privind-o drept în ochi.

— Nu-mi place locul ăla.

— Nimănui nu-i place, numai că unii dintre noi mai trebuie să-și câștige și existența.

— N-am venit să mă cert cu tine. Am ceva important să-ți spun. Poftim.

Îi întinse o bucată de săpun și o cârpă de spălat.

— Nu fi surprins. Am mai văzut praf de cărbune.

Aruncându-i încet o privire încruntată, el luă săpunul și cârpa și îngenunche pe marginea râului începând să se spele pe față și pe mâini.

— Bine, acum spune-mi ce vrei de la mine.

Pam se așeză pe un bolovan, întinzându-și picioarele lungi către el. Pălăria ei

neagră, înaltă și tare o făcea să pară și mai înaltă decât era, dar vălul mic și negru îi dădea un aer de mister și de feminitate.

— Când aveam șapte ani, tata și-a pierdut a doua cheie de la sertarul biroului său. Eu am găsit-o și am pus-o în cutia mea cu bijuterii. Când aveam doisprezece ani, am descoperit ce anume deschidea cheia.

— Și de atunci ai început să spionezi.

— Să zicem că m-am menținut la curent cu informațiile.

El așteptă dar ea nu mai spuse nimic. Când se întoarse, cu fața curată, ea îi dădu un prosop.

— Deci ce-ai descoperit?

— Tata i-a angajat pe detectivii de la Pinkerton în urmă cu câteva luni de zile pentru a descoperi cine îl aduce pe sindicaliști în taberele de muncă.

Rate își șterse bine brațele cu mușchi puternici datorită mânăuirii barosului ani de zile.

— Deci ce-au descoperit oamenii tăi?

— Nu ai mei ci ai tatălui meu.

Smulse o floare de alături și se jucă cu ea.

— Mai întâi de toate au descoperit că patru tinere din Chandler, toate din familii proeminente, se deghizează în bătrâne și aduc mărfuri ilegale în taberele de muncă. Ilegale fiind toate acele mărfuri de pe urma cărora tatăl meu nu scoate niciun profil.

Își ridică ochii spre el.

— Una dintre femeii este soția nepotului tău.

— Houston? Fata aia gingașă și fragilă...

Se întrerupse.

— Kane știe?

— Mă îndoiesc, dar de fapt eu n-am de unde să știu, nu-i așa?

Ea îl privi stăruitor. Când ea și Kane fuseseră foarte tineri avuseseră o aventură pe care o consideraseră dragostea lor tainică, dar care de fapt constituise bârfa cea mai picantă din oraș. Când îl întâlnise pe unchiul lui Kane, Rafe, cu câteva săptămâni în urmă la nunta gemenelor, el părea să aibă toate calitățile care-i plăcuseră la Kane, dar Rafe mai avea în plus o latură blândă pe care ea n-o mai întâlnise la un bărbat de

vârsta ei. Zile în șir după nuntă, sperase că o va suna sau îl va trimite vreun bilet, dar el nu făcuse niciun efort pentru a lua legătura cu ea. Afurisita asta de mândrie a celor din familia Taggart! blestemă ea în gând. Oricum se întreba oare de ce un bărbat ca Rafe lucra într-o mină de cărbuni. Nu avea niciun motiv. Nu era căsătorit, n-avea nicio greutate în familie.

— De ce stai aici? întrebă ea. De ce suportă așa ceva?

Făcu semn din cap către drumul ce ducea la mină.

Rafe luă o piatră și o aruncă, uitându-se către râu.

— Frații mei au fost și ei aici, iar Sherwin era pe moarte. Avea soție și o fetiță de hrănit, dar nu accepta ajutor din partea mea sau a altcuiva.

— Mândria familiei Taggart, murmură ea.

— M-am dus la tatăl tău și am fost de acord să lucrez cu condiția ca salariul meu să-i fie dat lui Sherwin. Tatălui tău îi place ca oamenii din familia Taggart să se târască prin tunele pentru banii lui.

Ea nu luă în seamă remarca lui.

— În felul ăsta Sherwin își păstrează mândria, iar tu trebuia să-ți ajuți fratele. Ce mai câștigi în afară de o durere de spate pentru că trebuie să stai încovoiat într-o galerie de un metru înălțime?

El își ridică ochii spre ea.

— Este doar pentru câțiva ani, sau, mai bine zis, era. Fratele meu și cu fiica lui s-au dus să locuiască cu Kane și cu Houston.

— Dar tu ai rămas.

Rafe se uită din nou la apă și nu răspunse.

— Raportul Pinkerton spunea că sunt trei suspecti care i-ar putea aduce pe sindicaliști în tabără. Unul e un om numit Jeffrey Smith, al doilea e doctorul Leander Westfield, iar ultimul ești tu.

Rafe nu se uită la ea și nici nu spuse nimic, dar mâna lui strângea spasmodic piatra din palmă.

— N-ai nimic de spus?

— Detectivii ăștia de la Pinkerton lucrează ca mineri?

— Mă îndoiesc că poartă uniforme, spuse ea sarcastică.

El se ridică.

— Dacă asta e tot ce-ai avut să-mi spui, mă întorc la lucru. Cred că nu știi cine sunt detectivii?

— Nici măcar tata nu știe, zise ea, ridicându-se alături de el. Rafe, nu poți continua să faci asta. Nu trebuie să mai rămâi aici. Pot să-ți găsesc o slujbă mai bună dacă vrei, orice fel de slujbă.

El o privi, îngustându-și ochii.

— Spune-i mândria familiei Taggert, zise el, pornind către calul împrumutat.

— Rafe! îl apucă ea de braț. Am vrut să te avertizez. Poate că nu-ți place modul în care am făcut-o și poate că nu-ți place numele tatălui meu, dar am vrut să-ți ofer o șansă ca să te hotărăști ce vrei să faci. Tata poate fi total lipsit de scrupule când dorește ceva.

El nu se mișcă și nu spuse nimic, dar când ea se uită la el îl văzu privind-o într-un fel care o făcu să-și simtă inima bătând cu putere. Fără să se gândească, făcu un pas, ajungând în brațele lui.

Sărutul lui fu blând și încet, iar ea se simți de parcă toată viața l-ar fi căutat pe acest om.

— Vino aici la miezul nopții, îi șopti el. La douăsprezece. Să-ți pui ceva ușor de scos.

Spunând acestea, Rafe încălecă pe cal și plecă.

CAPITOLUL 31

După emoțiile îngrozitoare trăite în acea dimineață și după șapte ore petrecute la spital îngrijindu-i pe tinerii răniți în încăierare, Blair era extenuată. Era atât de obosită încât nici nu se mai înfurie când Lee, primind un telefon, încălecă și plecă fără să spună nimănui unde.

La asfințit porni cu trăsura spre casă, oprindu-se în drum pe la poștă pentru a-i trimite prietenei ei, doctorița Louise Bleeker o telegramă.

„Am nevoie de tine. Stop. Foarte mult de lucru și nu mă descurc singură. Stop. Vino imediat. Stop. Te rog, Blair”.

Acasă, ignorând protestele doamnei Shainess, Blair refuză cina și se prăbuși pe pat îmbrăcată, la ora opt seara.

Se trezi auzind pe cineva la ușa dormitorului.

— Lee? strigă ea dar nu primi niciun răspuns. Se ridică din pat, merse la ușă și o deschise. Leander se afla acolo cu cămașa murdară, ruptă și plină de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu toate simțurile brusc în alertă. Cine a fost rănit?

— Eu, spuse Lee răgușit, clătinându-se pe picioare. Blair simți cum i se face stomacul ghem și câteva clipe rămase pe loc, privindu-l cum merge, pășind cu greutate, către pat.

— O să trebuiască să mă ajuți, continuă el, încercând să-și scoată cămașa. Nu cred că e grav dar sângerează foarte mult.

Blair își reveni brusc. Luă trusa medicală din dulap, scoase foarfecel și începu să-i taie cămașa lui Lee. Îi sprijini mâna de umărul ei și se uită la răni. Erau două dungi însângerate apropiate una de alta pe partea dreaptă, unde pielea fusese sfâșiată, una chiar destul de adânc încât i se vedeau coastele.

Ea văzuse destule răni provocate de gloanțe, ca să le poată recunoaște ca atare. Pentru că sângeraseră foarte mult, nu credea că se vor infecta.

Când vorbi, avea gura uscată.

— Trebuie dezinfectate, zise ea, scoțându-și instrumentele și spirtul.

Mâinile îi tremurau puternic.

— Blair, spuse Lee și singurul semn că avea dureri era doar respirația greoaie.

Va trebuie să mă ajuți mai mult decât atât. Cred că aceia care m-au împușcat bănuiesc cine sunt. Cred că s-ar putea să vină aici să mă aresteze.

Blair era atât de concentrată asupra rănilor încât nu prea înțelese exact ceea ce spunea el. Era pentru prima dată când se ocupa de cineva pe care-l iubea, dar spera să nu mai fie nevoită să o mai facă vreodată. Începuse să transpire, iar părul i se lipise de frunte.

Lee îi ridică bărbia ca s-o facă să se uite la el.

— Ai auzit ce ți-am spus? Cred că vor veni niște oameni în câteva minute iar eu vreau ca ei să creadă că am fost aici toată noaptea. Nu vreau să știe că s-a tras asupra mea.

— Și că ai fost lovit, reuși ea să zică, terminând de dezinfectat rănilor și începând să-l bandajeze. Cine sunt oamenii ăștia?

— Eu... prefer să nu-ți spun.

Ea era îngrijorată și înspăimântată că el era rănit, dar pe de o parte începuse să se înfurie că el o ruga să-l ajute dar nu voia să-i spună pentru ce.

— Sunt detectivii de la Pinkerton, nu-i așa?

Cel puțin avu satisfacția de a vedea o surpriză totală întipărită pe chipul lui Lee.

— Poate crezi că nu știu nimic, dar află că eu cunosc mai multe lucruri decât crezi tu.

Puse ultimul bandaj, înfășurându-i coastele.

— Dacă te miști prea mult, o să înceapă să sângereze din nou.

Fără să mai spună nimic, Blair scoase din dulap halatul și cămașa de noapte pe care le purtase în noaptea nunții, apoi se dezbracă repede și le puse pe ea.

Lee stătea pe marginea patului, uitându-se la ea nedumerit, fără să știe ce va face în continuare.

— O să vedem cât timp avem la dispoziție, zise ea, dându-i o cămașă curată. Poți să ți-o pui singur? Eu trebuie să stau cu capul în jos.

Lee, având dureri prea mari și fiind prea șocat de ceea ce Blair îl spusese deja, nu o întrebă nimic, ci încercă să se îmbrace singur, în timp ce Blair se așeză pe pat cu capul în jos și cu picioarele în sus.

Amândoi rămaseră nemișcați când auziră bătăi în ușa de la intrare.

Blair se ridică în picioare.

— Nu te grăbi. O să-l rețin eu cât pot de mult.

Repede, se uită în oglindă și-și zburli părul într-un mod cât se poate de atrăgător.

— Cum arăt? întrebă ea întorcându-se către el.

Fața îi era roșie pentru că stătuse cu capul în jos, iar părul îi atârna pe umeri, ciufulit dar frumos. Arăta pentru toată lumea ca o femeie care doar ce făcuse dragoste.

Blair era surprinzător de calmă când ajunse la ușă. Când o deschise, văzu trei bărbați voinici, cu figurile încruntate care năvăliră în casă.

— Unde e? întrebă unul dintre ei.

— Pot merge eu cu dumneavoastră, zise Blair. Doar să-mi iau trusa.

— Nu de dumneata avem nevoie, spuse cel de-al doilea. Îl vrem pe doctor.

Blair urcă pe a doua treaptă a scării, așa că se afla la același nivel cu cei trei bărbați.

— Trebuie să vă mulțumiți cu ce vi se oferă, spuse ea furioasă. M-am săturat până-n gât de orașul ăsta. Fie că mă credeți sau nu, și eu sunt doctor la fel ca și soțul meu și dacă aveți nevoie de ajutor, vi-l pot oferi. Leander e foarte obosit și are nevoie de odihnă și vă asigur că și eu pot să cos o rană la fel de bine ca și el. Acum dacă am lămurit problema asta, mă duc să-mi iau trusa.

Se întoarse să urce pe scări.

— Stați așa, doamnă, n-am venit pentru consultații medicale. Am venit să-l arestăm pe soțul dumitale.

— Pentru ce? întrebă ea? întorcându-se către ei.

— Pentru că se afla acolo unde nu trebuia să fie, de-aia.

Blair făcu un pas către el.

— Și când s-a întâmplat asta? întrebă ea gingaș.

— Cam acum un ceas.

Încet, cu accente dramatice, Blair începu să-și aranjeze părul ca să-l pună într-o oarecare ordine. În majoritatea timpului, nu-i păsa cum arăta, dar acum dorea să arate cât mai seducătoare cu putință. Lăsă cămașa să-i cadă puțin de pe un umăr și începu să le zâmbească celor trei bărbați.

— Domnilor, acum un ceas, soțul meu se afla cu mine.

— Aveți vreo dovadă în privința asta? Întrebă unul dintre ei.

Ceialți doi se uitau la ea cu gurile căscate.

— Absolut niciuna.

Zâmbi grațios.

— Bineînțeles, îmi dau cuvântul meu de onoare, într-un oraș ce poartă numele tatălui meu. Poate dacă doriți să puneți la îndoială cele ce v-am spus.

Clipi de câteva ori cu inocență, în timp ce oamenii se uitau la ea.

— Nu cred că vor dori să facă așa ceva, draga mea, spuse Lee din spatele ei.

Fața îi era roșie și părea obosit, dar așa ar fi arătat orice bărbat care doar ce făcuse dragoste pătimaș cu soția lui.

— Cred că v-am auzit spunând că am fost în altă parte acum o oră.

El făcu un pas lângă Blair și pentru oamenii din fața lor părea că ea se sprijină de el. Când de fapt îl susținea pe el.

Preț de câteva clipe, se așternu tăcerea în căsuța întunecată, iar Blair și cu Lee își ținură respirația în timp ce oamenii îi priveau tăcuți și încruntați.

În cele din urmă, cel care părea să fie șeful, oftă.

— Poate-ți închipui că ne-ai păcălit, Westfield, dar n-ai reușit. Tot punem noi mâna pe tine.

Se uită către Blair.

— Dacă vrei să-l ai viu, ar fi bine să-l ții acasă. Nici Blair, nici Lee nu scoaseră nici un cuvânt până când oamenii nu plecară trântind ușa. Blair alergă iute să închidă ușa și când se întoarse îl văzu pe Lee cum se albește la față. Urcă repede, ajutându-l să meargă în pat.

Blair nu mai dormi deloc în noaptea aceea. După ce-l așeză pe Lee în pat, rămase lângă el, veghindu-l, atentă la fiecare respirație, de parcă el ar fi putut înceta să mai tragă aer în piept, dacă ea nu se afla alături să-l protejeze. Ori de câte ori se gândea cât de aproape îi trecuseră gloanțele pe lângă inimă, începea să tremure și-l strângea și mai tare de mână.

El dormi dus, deschizându-și ochii doar de două ori, privind-o și zâmbindu-i, apoi adormi la loc.

Sentimentele lui Blair erau amestecate, variind de la groaza că el se aflase atât

de aproape de moarte până la faptul că își dădea seama cât îl iubea de mult, și apoi la furia că el făcea ceva atât de periculos care-i amenința viața.

Când începu să se lumineze de ziuă, Lee se trezi și încercă să se ridice în capul oaselor. Blair trase draperiile.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

— Țeapăn și înfometat.

Ea încercă să-i zâmbească dar nu reuși. O dureau toate oasele pentru că stătuse încordată toată noaptea.

— O să-ți aduc ceva de mâncare.

Strânse bandajele pline de sânge și cămașa lui Lee, luându-le jos cu ea. Era ceva bun în privința casei unde locuia un medic și anume că nimănui nu i se părea ciudat să existe la gunoi câteva cârpe murdare de sânge.

Era încă prea devreme pentru doamna Shainess, așa că Blair prăji șase ouă pentru amândoi, tăie felii groase de pâine și umplu două căni cu lapte rece. Luă tava sus și-l găsi pe Lee pe jumătate îmbrăcat. Fără să spună nimic, puse masa lângă fereastră.

Lee se așeză pe scaun strâmbându-se de durere și începu să mănânce în timp ce Blair stătea vizavi de el, jucându-se cu mâncarea în farfurie.

— Bine, zise Lee. Spune-mi ce te frământă.

Blair sorbi din paharul cu lapte.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

El o luă de mână.

— Uită-te la tine. Tremuri la fel de rău ca ieri.

Ea își smulse mâna din a lui.

— Bănuiesc că ai de gând să te duci la spital azi.

— Trebuie să apar. Trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Nu trebuie ca oamenii să afle unde am fost azi-noapte.

— Absolut nimeni, se răsti ea la el, lovind cu pumnul masă. Apoi sări în picioare. Uită-te la tine, abia poți să stai jos, dar să mai stai în picioare toată ziua în sala de operații. Și ce faci cu pacienții? Poți să mânuiești un bisturiu ca lumea? Unde-ai fost azi-noapte? Ce e atât de important ca să-ți riști viața?

— Nu pot să-ți spun, zise el întorcându-se la ouăle din farfurie. Aș vrea dar nu

pot.

Ea simți cum o podidesc lacrimile.

— Ieri ai fost furios pe mine că mi-am riscat viața. Mi-ai cerut să n-o mai fac, dar acum este exact pe dos, iar eu nu am același drept. Același! Nici măcar n-am voie să știu pentru ce ar putea să-mi pierd soțul. Trebuie să fiu fată ascultătoare, să stau acasă și să te aștept, iar dacă vii acasă rănit, va trebui să te îngrijesc. Am voie să flirtez cu cei de la Pinkerton în miez de noapte, fără să știu măcar de ce. Am voie să te văd suferind dar fără să știu pentru ce. Spune-mi, Lee, tragi și tu cu arma în aceste încăierări? Te afli în situația de a ucide sau de a fi ucis? Omori la fel de mulți oameni câți salvezi?

Lee rămase cu capul plecat, mâncând încet în mod intenționat.

— Blair, ți-am spus tot ce pot. Va trebui să ai încredere în mine.

Pentru o clipă, ea se întoarse cu spatele încercând să-și stăpânească lacrimile.

— Așa face o nevastă cuminte, nu? Stă acasă, așteaptă și nu pune niciun fel de întrebări. Ei bine eu nu sunt așa! Întotdeauna am fost o răzvrătită. Am preferat să particip în loc să observ doar. Iar acum vreau să știu la ce particip.

— La naiba, Blair, țipă Lee, apoi strânse din ochi de durere.

Se uită din nou la ea.

— Poate că măcar o dată ar trebui să rămâi și tu pe post de observator. Ți-am spus tot ce pot. Nu vreau să fii mai implicată decât ești deja.

— Deci, eu trebuie să rămân nevinovată, nu-i așa? La procesul tău pot spune cu toată sinceritatea că nu știu nimic și că deși soțul meu a venit acasă cu două răni de gloanțe, eu sunt nevinovată.

— Cam așa ceva, murmură Lee, apoi puse furculița jos și se uită la ea. Spuneai că mă iubești și că poate m-ai iubit dintotdeauna; ei bine acum ești supusă la o încercare. Dacă mă iubești într-adevăr, va trebui să ai încredere în mine. Măcar o dată în viață va trebui să renunți la atitudinea ta de rebelă și la participarea directă. Am nevoie de tine acum nu ca o egală sau ca o colegă, ci ca o soție.

Blair rămase în picioare privindu-l lung.

— Cred că ai dreptate, Lee, spuse ea blând. Cred că s-ar putea ca până acum să nu-mi fi dat seama cum trebuie să fie o soție. Glasul ei scăzu. Dar am să învăț, să am încredere în tine și n-o să te mai întreb vreodată unde te duci. Dar dacă ai să vrei să-

mi spui, să știi că sunt aici.

Durerea începu să dispară de pe chipul lui Lee, când se sprijini cu mâna stângă de masă, ridicându-se. Blair veni să-l ajute.

— Lee, spuse ea. Ce-ar fi să mergi azi la clinică? N-ai să ai de făcut nicio operație, doamna Krebs te poate ajuta și îți va fi mult mai ușor. Și apoi un angajat al agenției Pinkerton va sări în ochi printre atâtea femei.

— E o idee bună, spuse el sărutând-o pe frunte. Așa îmi place când vorbești.

— Încerc doar să fiu o soție bună. Hai, lasă-mă să te ajut să te îmbraci.

— Dar tu? Nu trebuie să te îmbraci și tu?

— Ca să-ți spun adevărul, cred că sunt puțin cam obosită astăzi. După experiența îngrozitoare pe care am trăit-o ieri și după noaptea trecută, ca să nu mai vorbesc de astăzi, cred că mi-ar plăcea să stau acasă și să mă relaxez un pic.

— O, desigur, spuse Lee.

Era adevărat ceea ce spunea dar n-o mai auzise niciodată pe Blair spunând așa ceva.

— Stai acasă și odihnește-te; mă ocup eu de clinică. Ea îi zâmbi, privindu-l printre gene.

— Ești cel mai drăguț soț din lume.

La cinci minute după ce Lee plecă, Blair vorbea la telefon cu sora ei.

— Houston, de unde pot cumpăra o cutie cu săruri de baie de zece kilograme? Și unde pot găsi o manichiuristă, un magazin care să-mi trimită bomboane de ciocolată și unul de unde să pot cumpăra mărunțișuri? Nu râde. Am să devin întruchiparea unei soții perfecte în seara asta. O să-i ofer dragului meu soț ceea ce crede că vrea. Acum, ai de gând să râzi toată ziua sau îmi răspunzi la întrebări?

CAPITOLUL 32

Când Leander se întoarse la șase seara, o găsi pe Blair întinsă pe canapeaua din salon cu o cutie cu bomboane de ciocolată alături și un teanc de reviste împrăștiate. Blair păru să nu-l audă când intră, continuând să sugă o bomboană și citind concentrată un roman. Când se îndreptă către ea, Lee observă cuvântul „seducție” în titlul cărții.

— Asta e ceva nou, spuse el, zâmbindu-i.

Blair își întoarse încet capul să se uite la el, cu un zâmbet ușor întipărit pe buze.

— Bună, dragul meu. Ai avut o zi reușită?

— Până acum nu, spuse el cu ochii strălucitori și se aplecă spre ea. Dar Blair își întoarse capul astfel încât sărutul lui îi atinse obrazul.

Ea își băgă în gură o bucată întreagă de ciocolată și din greutatea cu care o mesteca, trebuie să fi fost umplută cu caramel.

— Vrei să fii drăguț și să-mi mai aduci puțină limonadă cât termin eu capitolul ăsta? și pe urmă ar fi bine să te îmbraci pentru cină. Doamna Shainess și cu mine am pregătit ceva deosebit.

El se ridică și-i luă paharul gol din mână.

— De când ați început tu și cu menajera să faceți ceva împreună?

— Este într-adevăr o femeie foarte pricepută, dacă știi cum s-o iei. Acum Leander, te rog, du-te. Mor de sete, iar ție nu-ți place să faci o femeie să aștepte, nu-i așa?

Nedumerit, el se retrase.

— Sigur că da. Mă întorc imediat.

După ce el plecă, Blair își termină de mestecat bomboana, zâmbind în sinea ei și continuând să citească. Spera ca eroina să-i rupă în cap un scaun „sardoniciului” erou și să-i spună să se ducă la dracu’.

— Oh, Lee, spuse ea când el reapăru cu limonada, încă nu te-ai schimbat pentru cină.

— Am fost prea ocupat să-ți aduc limonada ca nu cumva să mori de sete, se răsti el.

Imediat ochii lui Blair se umplură de lacrimi, iar ea și-i tamponă la colțuri cu

batista brodată pe care o ținea în mână.

— Îmi pare atât de rău că te-am deranjat, Leander. M-am gândit doar că din moment ce tot erai în picioare, iar eu... Oh, Lee, am muncit atât de mult astăzi și...

Lee se simți vinovat și îngenunche lângă ea, luându-i mâna, în timp ce împingea revistele ca să poată ajunge la ea.

— Iartă-mă că m-am răstit. Dar n-ai de ce să plângi.

Blair suspină delicat.

— Nu știu ce am în ultima vreme. Parcă toate mă necăjesc.

Lee îi sărută mâna și o mângâie.

— Nu-i nimic serios probabil. Toate femeile pățesc așa uneori.

El stătea cu capul plecat și nu văzu ochii scăpărători al lui Blair.

— Probabil că ai dreptate. Sunt sigură că nu sunt decât probleme femeiești, amețeli sau știu eu ce.

— Probabil, spuse el zâmbind și mângâind-o pe frunte. Stai liniștită cât mă schimb eu. O cină plăcută te va face să te simți mai bine.

— Ești atât de înțelept, murmură Blair. Am cel mai deștept soț din lume.

El se ridică zâmbindu-i, apoi îi făcu cu ochiul și ieși din încăpere.

Când îl auzi urcând, Blair sări de pe canapea, stând cu spatele la cămin, cu mâinile în șolduri și cu sprâncenele încruntate în direcția dormitorului lor.

— Fir-ai să fii de îngâmfat și de... spuse ea cu glas tare. „Toate femeile pățesc așa uneori!”. E mai rău decât am crezut.

Furia o făcu să se plimbe ca un leu în cușcă.

— Lasă că-ți arăt eu probleme femeiești”, Leander, spuse ea. Așteaptă numai să vezi. Am să fiu mai femeie decât ți-ai închipui vreodată că poate fi o femeie.

Până când Lee se spală și se îmbracă, Blair reuși să se calmeze, fiind în stare să-i zâmbească din nou.

El era foarte atent. Îi ținu scaunul să se așeze. Îi tăie friptura și o servi.

Blair era tăcută și calmă, fără să vorbească prea mult, doar zâmbindu-i cuminte în timp ce-și tăia carnea din farfurie în bucățele cât se poate de mici.

— Azi am avut un caz interesant la clinică, spuse Lee. O femeie care credea că este însărcinată dar eu bănuiesc că este vorba despre un chist. Aș vrea să o vezi și tu mâine.

— Oh, Lee, nu pot. Houston mi-a stabilit o oră la croitoreasă și apoi am o întâlnire cu Nina la prânz, iar după-amiază trebuie să mă întorc să supraveghez treburile gospodăriei. Zău că nu am timp deloc.

— Ei, nu-i nimic atunci, cred că poate aștepta până la sfârșitul săptămânii. Deci nu vii la clinică mâine?

— Nu văd cum aș putea.

Îl privi printre gene.

— Îmi ia mai mult timp să fiu soție decât am crezut. Sunt atâtea lucruri de făcut. Și acum pentru că m-am întors în Chandler definitiv, trebuie să mă gândesc foarte bine cum pot să ajut acțiunile de caritate. Există Societatea de ajutor” și „Misiunea creștină” și...

— Clinica Westfield, adăugă el. Mi se pare că tot ceea ce faci acolo ajută foarte mult orașul.

— Păi da, bineînțeles, spuse ea înțepată, dacă tu insiști, o să vin mâine la clinică. O să anulez întâlnirea de la croitoreasă și sunt sigură că și celelalte soții se pot descurca fără mine. Vor trebui să înțeleagă că tu vrei ca eu să lucrez. Sunt sigură că o să le pot face să înțeleagă conceptul de femeie care trebuie să muncească pentru a câștiga ceea ce pune pe masă.

— Să câștige pentru! exclamă Lee. De când te-am pus eu să plătești pentru ceva ce există în casa asta? Când oare nu mi-am îndeplinit obligațiile de a te întreține? Nu mai trebuie să lucrezi nici mâine, nici altădată. Eu credeam că tu vrei să lucrezi!

Blair părea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Am vrut, vreau. Dar n-am știut că îndatoririle de soție îmi vor ocupa atâta timp. Astăzi a trebuit să stabilesc meniurile, fata cea nouă e de-a dreptul imposibilă și când au sosit panglicile pentru noua mea rochie erau de altă culoare! Vreau să arăt bine pentru tine, Lee! Vreau să ai un cămin frumos și să fiu cea mai bună și cea mai frumoasă soție pe care a avut-o vreodată un bărbat. Vreau să fii mândru de mine și e atât de greu când sunt toată ziua la clinică. N-am știut că...

— Bine, o întrerupse Lee, aruncând șervetul pe masă. N-am vrut să țip la tine. Doar că am înțeles greșit ceea ce vrei. Nu mai trebuie să mergi la clinică mâine sau altădată.

O luă de mână și-i mângâie degetele.

Ea își trase mâna și începu să-și împătorească șervetul.

— Azi-dimineață a sunat John Silverman și m-a rugat să-ți transmit că în seara asta are loc o întrunire importantă la clubul tău. Nu mi-a spus mai mult și nici eu nu l-am întrebat.

— Știi despre ce e vorba și se pot descurca și fără mine. Dar să știi că am într-adevăr vreo doi pacienți despre care aș fi vrut să-ți vorbesc. E un om la spital care are mâna infectată. Mă gândeam să te uiți și tu la el. Mi-ar prinde bine o părere.

— A mea? flutură Blair din gene. Mă flatezi, Lee. Nici măcar nu mi-am terminat stagiatura încă. Ce-aș putea să-ți spun eu în plus, la experiența pe care o ai tu?

— Dar în trecut...

— În trecut nu eram soție. Nu știam care-mi sunt responsabilitățile. Lee, cred că ar trebui să te duci totuși la club. M-aș simți îngrozitor dacă aș ști că din cauza mea nu te mai vezi cu prietenii. Și apoi, chiar aș vrea să-mi termin romanul.

— Oh, spuse Lee rece. Cred că m-aș putea duce totuși.

— Da, dragul meu, sigur că poți, zise ea ridicându-se. N-aș vrea să se spună că eu am intervenit în viața ta. O soție trebuie să-și sprijine soțul în tot ceea ce face, nu să-i submineze autoritatea.

Lee dădu să se ridice de pe scaun. Îl dureau coastele și ar fi vrut să stea acasă și să citească ziarul, dar era adevărat că nu mai fusese la club de când se însurase. Poate că Blair avea dreptate și ar trebui să meargă. Putea să stea și acolo jos la fel ca acasă și poate că va afla ce se vorbește în legătură cu împușcăturile de la mină de noaptea trecută.

— Bine, spuse el. Mă duc dar nu stau mult. Poate că vom putea vorbi când mă întorc.

— Una dintre datoriile soției este să-și asculte soțul, zise Blair zâmbind. Acum du-te, dragul meu, la club. Eu am ceva de cusut, apoi am să mă culc devreme. Îl sărută pe frunte.

— Ne vedem mâine dimineață.

Dispăru din încăpere înainte ca Lee să mai apuce să spună ceva.

Blair se uită după el de sus de la una dintre ferestre. El mergea puțin cam greoi

și ea știa că-l dureau coastele dar nu se simțea prea vinovată că-l trimisese singur de-acasă. Merita cu siguranță o lecție.

Când trăsura dispăru, Blair coborî și o sună pe Nina.

— Hai să facem o plimbare călare mâine, spuse Blair, altfel simt că înnebunesc din cauza lipsei de exercițiu Crezi că tatăl tău mă poate băga mâine în spital să văd un pacient? Pe ascuns, fără să știe nimeni că am fost acolo?

Nina rămase tăcută câteva clipe.

— Sunt sigură că poate, și, Blair, bine-ai venit acasă.

— E bine să fii din nou acasă, zise ea zâmbind. Ne vedem mâine la nouă la intersecția Tijeras.

O auzi pe Nina închizând, apoi spuse răstit:

— Și, Mary Catherine, dacă aud un singur cuvânt, am să știu de unde a pornit.

— Eu nu fac așa ceva, Blair-Houston, spuse centralista. Eu niciodată nu trag cu ure...

Își dădu seama ce recunoștea și întrerupse imediat legătura.

Blair merse în bucătărie și-și făcu un sandviș cu friptură de vită. La cină mâncase o porție atât de mică, așa cum se cuvenea unei doamne, încât acum era moartă de foame.

Când Lee se întoarse acasă, ea era deja în pat prefăcându-se că doarme. Iar când el începu s-o mângâie pe coapsă și să-i ridice cămașa de noapte, ea spuse că e obosită și că are o cumplită durere de cap.

Când el se întoarse cu spatele, Blair se răzgândi în privința a ceea ce făcea. Oare nu cumva își făcea mai mult rău ei decât lui?

* * *

— Este osteomielită, îl spuse Blair lui Reed, punând jos cu grijă mâna pacientului. Data viitoare când mai lovești pe cineva în gură ai grijă să găsești un tip care se spală pe dinți, îi zise ea pacientului.

— Cred că la asta s-a gândit și Lee, spuse Reed. Dar mai voia încă o părere.

Ea își închise trusa medicală și se îndreptă către ușă.

— Sunt măgulită că m-a ales pe mine ca să mă întrebe. Dar rămâne cum am

stabilit, nu-i spui că am fost aici. Reed își încruntă sprâncenele, iar chipul lui urât făcu niște cute adânci.

— Da, dar nu-mi place treaba asta.

— Doar ai fost de acord să-l ajuți și pe Lee să facă Dumnezeu știe ce, de vine acasă găurit de gloanțe.

— Lee a fost împușcat? exclamă Reed.

— Câțiva centimetri mai la stânga și glonțul i-ar fi străpuns inima.

— N-am știut. Nu mi-a spus că...

— Se pare că nu spune nimănui mare lucru despre el însuși. Unde merge de vine acasă rănit?

Reed se uită la nora lui, îi văzu ochii scăpărând de mânie și-și dădu seama că nu-i putea spune despre deplasările lui Lee în taberele de muncă ale minerilor. Nu numai că trebuia să respecte dorința fiului său, dar nu avea încredere în personalitatea lui Blair care voia să salveze întreaga lume. Ar fi fost în stare ca și ea să facă un lucru prostesc, poate la fel de prostesc ca și Lee.

— Nu pot să-ți spun, zise el în cele din urmă.

Blair abia dacă dădu din cap și ieși din salon. Afară o aștepta un cal înșeuat și porni cu toată viteza pentru a ajunge la intersecția Tijeras unde trebuia să se întâlnească cu Nina.

Nina se uită la Blair și apoi la cal, amândoi transpirați și respirând greu.

— Fratele meu te-a făcut să gonești așa?

Blair descăleca.

— E cel mai secretos, îngrozitor și imposibil bărbat de pe suprafața pământului.

— Sunt de acord, dar ce a făcut mai exact?

Blair începu să scoată șaua pentru a-l lăsa pe bietul cal să se odihnească.

— Știai că tatăl tău îl sună zi și noapte indiferent unde se află și că Lee dispăre după aceea ceasuri întregi fără să spună nimănui unde a fost? acum două zile a venit acasă rănit de două gloanțe în coaste și cu oamenii agenției Pinkerton urmărindu-l până în pragul ușii. Ei au tras în el. Ce face? țipă ea: trântind șaua la pământ.

Ochii Ninei erau măriți de uimire.

— N-am idee. De mult se întâmplă asta?

— Nu știu. Sunt considerată prea proastă ca să știu. Nu mi se permite decât să cos răni, fără să întreb de proveniența lor. Oh, Nina, ce-am să mă fac? Nu pot să stau și să-i văd cum pleacă, fără să știu dacă se mai întoarce.

— Cei de la Pinkerton l-au împușcat? Atunci ceea ce face trebuie să fie...

— Ilegal? întrebă Blair. Cel puțin la limita legalității. Și știi ceva, pe undeva nici măcar nu-mi pasă. Nu vreau decât ca el să fie în siguranță. Nu cred că ar conta prea mult pentru mine dacă în timpul lui liber jefuiește bănci.

— Să jefuiască?

Nina se așeză pe o piatră.

— Blair, să știi că n-am absolut nicio idee ce face. Tata și cu Lee întotdeauna m-au ținut departe de lucrurile neplăcute. Iar mama și cu mine i-am ferit la rândul nostru de neplăcerile pe care le vedeam. Poate că mama și cu mine eram prea preocupate cu ceea ce ne ocupam în taină ca a ne mai gândim că și bărbații din familia noastră au secrete.

Oftând, Blair se așeză lângă cumnata ei.

— Lee a aflat că eu am dus manifestele la mină.

— Mă bucur că încă mai ai capul pe umeri. A fost prima dată când ai făcut cunoștință cu temperamentul lui?

— Și ultima sper. Am încercat să-i spun că și eu sunt la fel de îngrijorată de disparițiile lui. Așa cum e și el de ale mele, dar nici n-a vrut s-audă.

— Are cap de catâr, zise Nina resemnată. Acum ce facem? Nimeni nu are acces în mine și dacă Lee a aflat atât de ușor, mi-e teamă să mai trimit manifestele cu Houston sau cu ceilalți căruțași.

— Ieri, am avut timp să mă gândesc și ceva din ce mi-a spus Houston mi-a dat o idee. Mi-a zis că dintotdeauna și-a dorit să scrie la o revistă pentru femei. Ce-ar fi să edităm o revistă și, din caritate, să oferim exemplare și femeilor din taberele de muncă? Le-am putea supune aprobării consiliului de conducere al minei, înainte de a le publica și sunt sigură că ne-ar lăsa să le distribuim din moment ce ar cuprinde doar articole ne semnificative.

— Ca de exemplu despre ultimul stil de coafură? întrebă Nina ai cărei ochi începură să strălucească.

— Cea mai militantă pledoarie a noastră va fi să oprim uciderea păsărilor

colibri din America de Sud pentru penele de la pălăriile doamnelor.

— Și nu vom sufla niciun cuvânt despre organizarea unui sindicat?

— Niciun cuvânt care să poată fi văzut.

Nina zâmbi.

— Cred că o să-mi placă explicația ta. Oh, Alan, termină mai repede școala ca să ne putem întoarce acasă. Cum o să includem informațiile?

— Printr-un cod. Am citit despre folosirea unui cod în timpul revoluției americane. Era alcătuit dintr-o serie de numere și litere care se refereau la anumite pagini dintr-o anumită carte. Numerele se refereau la litere și cu puțină socoteală descifrai mesajul. Îmi imaginez că fiecare are acasă o Biblie.

Nina se ridică strângându-și mâinile extaziată.

— Am putea face o referire la un psalm pe prima pagină și apoi... Dar cum ascundem numerele? Consiliul de la mină nu va deveni suspicios dacă va vedea o pagină de numere într-o revistă pentru femei? În fond, noi, doamnele, nu ne pricepem la matematică.

Blair îi zâmbi cu șiretenie.

— Modele pentru croșetat, spuse ea. Vom avea pagini cu modele de croșetat pline de numere. O să adăugăm din când în când cuvinte de genul „pentru mâneca stângă” dar totul va fi codificat și vom da astfel de știre minerilor ce se întâmplă în țară cu sindicatele.

Nina închise ochii și-și lăsă capul pe spate o clipă.

— E absolut genial, Blair, și mai important, cred că o să mergă. Tu ești la clinică tot timpul, așa că eu o să merg la bibliotecă să studiez acest cod și...

— N-o să mai fiu la clinică vreo câteva zile, spuse Blair fără să zâmbească.

— Dar ultima dată am auzit că ai atâția pacienți încât coada ajunge în stradă.

Blair se uită către râu.

— Aveam, spuse ea încet, apoi se ridică brusc. Uneori îmi vine să-l strâng de gât pe fratele tău! spuse ea pătimaș. Încerc să-i dau o lecție dar s-ar putea să fie prea greu de cap ca să priceapă. Crede că e tatăl meu! Ieri face cadouri, o clinică pentru femei, îmi dă ordine, supraveghează tot ceea ce fac și când îndrăznesc să întreb despre el, e de-a dreptul scandalizat, de parcă aș fi un copil care-l întreabă pe tatăl lui cât câștigă. Știu atât de puține lucruri despre Leander. Nu-mi împărtășește absolut

nimic din viața lui, dar eu nici n-am voie să ies pe ușă fără ca el să știe unde plec. Nu mai vreau un al doilea tată, sunt mulțumită cu cel pe care l-am avut. Dar cum să-l învăț că nu sunt o puștoaică?

— Eu n-am reușit niciodată, spuse Nina. E o minune că tata nu-mi mai cumpără și acum păpuși de ziua mea. Spuneai că vrei să-i dai o lecție lui Lee. Cum?

— Eu... Blair se uită în altă parte. Îmi tot spune că vrea o doamnă, așa că încerc să fiu cum vrea el.

Nina rămase o clipă gânditoare.

— Vrei să spui așa, stând toată ziua într-o baie cu spumă, arătând neajutorată și plângând când spargi o farfurie?

Blair se întoarse surâzând către ea.

— Și cheltuind prea mult și mâncând ciocolată și având dureri de cap noaptea.

Nina începu să râdă.

— Te avertizez că lui Lee s-ar putea să-i trebuiască zece ani ca să-și dea seama că i se dă o lecție. Ar trebui să exagerezi în tot ce faci. Păcat că nu poți să leșini când vezi un cui.

Blair oftă.

— Până acum, în afară de durerea de cap, îmi place ce fac. Nu-i pasă că stau toată ziua acasă și-i dau indicații doamnei Shainess.

— Dar îți vine să înnebunești, nu-i așa?

— De acum înainte nu, zâmbi Blair. De azi după-amiază am să încep să lucrez la codul pentru manifestul sindical. Cel puțin o să am ceva de făcut. Dacă mai stau mult acasă, mama o să înceapă să-mi trimită coșulețe cu fructe de pădure ca să mă apuc de conserve.

— Eu am o rețetă de gem de prune care...

— Care face să-ți lase gura apă, încheie Blair. Am auzit de ea, spuse ea, punând din nou șaua pe cal. Încă nu am ajuns să fac colecție de rețete, dar dacă mai văd încă o broderie în fața ochilor s-ar putea să leșin cu adevărat. O să te sun mâine ca să-ți spun cum mă descurc cu modelele de croșetat. Aș vrea să le termin înainte de a ne apuca de restul revistei și înainte de a spune și altora de planul nostru. O să le tipărim, o să le arătăm și la ceilalți ceea ce am discutat. Când trebuie să te întorci la Philadelphia?

— Mai am zece zile. O să mi se pară o eternitate până termină Alan școala.

— Aș vrea să-i cunoști pe unchiul și pe mătușa mea din Pennsylvania. O să-ți dau adresa lor și o să le scriu despre tine. Și am și câțiva prieteni acolo. N-ai să mai fii singură.

— Mulțumesc. Poate că mă vor ajuta să-mi treacă timpul mai ușor. Îți urez succes cu Lee, strigă ea când Blair încăleacă și porni la drum.

CAPITOLUL 33

După patru zile, timp în care fusese o doamnă, Blair nu știa dacă va mai putea suporta multă vreme acest stres. Faptul că se ocupa aproape în exclusivitate de îndatoririle gospodărești o enerva și o obosea peste măsură. Iar cel mai grav lucru era că omul căruia intenționa să-i dea o lecție habar n-avea că era pe post de elev. El trecuse prin patru zile în care-și văzuse soția semiinvalidă, nu făcuseră deloc dragoste, iar Blair nu auzise din partea lui decât o remarcă sumară de genul „Bănuiesc că luna de miere s-a încheiat”.

În cursul zilei lucra la cod până când aproape că nu mai vedea nimic în fața ochilor, numărând cuvinte, notându-și și traducând manifestul Ninei într-o bizară combinație de cuvinte și de numere.

În dimineața celei de-a cincea zile își dădu seama că nu o mai putea duce așa multă vreme. Plecă de acasă cu intenția de a merge la cumpărături și de a-și lua ceva frivol pe care i l-ar fi putut arăta lui Lee, dar sfârși prin a intra în librăria domnului Pendergast căutând ceva despre medicină.

Nici măcar nu observă că se află cineva lângă ea decât când acesta îi vorbi.

— Trebuie să livrez marfa joi noaptea.

Blair își ridică ochii și-l văzu pe bărbatul pe care i-l arătase Lee, spunându-i că se numește Legault. Trebui să-și stăpânească un tremur interior. Dacă individul ar fi zăcut pe un pat, sângerând, atunci s-ar fi apropiat de el fără probleme dar așa cum stătea lângă ea, teafăr și nevătămat, nu suporta să se afle în preajma lui. Înclinând scurt din cap către el, făcu câțiva pași, îndepărtându-se.

Tocmai se uita pe coperta cărții *Ea* de H. Rider Haggard când își ridică brusc privirea. Ce-i spusese?

Se uită prin magazin după el și-l zări când se pregătea să plece.

— Domnule, strigă ea, conștientă de privirile curioase pe care i le aruncară librarul și cele două cliente vârstnice aflate în spate, am găsit cartea pe care o căutați.

Legault îi zâmbi.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse el cu glas tare, înainte de a se apropia de ea.

Blair știa că acum trebuia să se gândească cât de iute putea. Nu voia ca el să-și

dea seama că ea nu știa nimic în legătură cu ce-i spusese el. Și. În același timp, voia să afle cât mai multe.

— Trebuie s-o livrez în același loc ca și data trecută?

— Exact.

El răsfoia cartea părând fascinat de conținutul ei.

— Nu vor fi probleme, sper, nu?

— Absolut niciuna.

Ea avu un moment de ezitare.

— Numai că de data asta o voi livra eu.

Legault puse cartea la loc în raft.

— Nu pe asta o căutam, spuse el cu glas tare. Bună ziua, doamnă.

Își ridică pălăria și ieși din magazin.

Blair așteptă cât de mult putu, apoi plecă după el. Din moment ce nimic din ceea ce făceau gemenele Chandler nu mai constituia o noutate pentru nimeni, Blair aproape că simți privirile oamenilor din librărie urmărind-o atunci când ieși din magazin. Rămase pe loc, punându-și mânușile fără să se grăbească, urmărindu-l în același timp cu coada ochiului pe Legault care se îndrepta către magazinul de confecții pentru femei *Parker's*, mergând pe Second Street. Blair o luă către nord, prin spatele hotelului Denver, traversând strada Lead prin spatele clădirii Raskin și ieși din nou pe Second Street, departe de privirile iscoditoare ale clienților din librăria domnului Pendergast.

Legault mergea cu pași mari, cu bastonul pe braț, arătând pentru toată lumea ca un om ce admiră vitrinele magazinelor fără să aibă nicio grijă.

Blair traversă strada și merse să privească în vitrina magazinului *Parker*.

Simțea că nu are timp să converseze cu Legault.

— Știu totul.

— Bănuiam că știi altfel nici nu ți-aș fi spus.

El privea drept în vitrină.

— Dar acela nu e un loc pentru femei.

— Îmi închipui că nu-i un loc plăcut nici pentru bărbați.

El se uită la ea.

— Îți închipui? Credeam că știi.

— Știu. Și mai știu că e ultima dată când soțul meu mai face așa ceva. Încă nu și-a revenit de pe urma rănilor primite ultima dată, așa că îi voi lua eu locul. După asta va trebui să te descurci singur. Niciunul dintre noi nu va mai participa.

El păru să cugete asupra cuvintelor ei.

— Bine atunci. Joi noaptea la zece. Ne întâlnim la locul obișnuit.

El dădu să plece.

— Unde să-mi las trăsura? Nu vreau s-o recunoască cineva.

El se întoarse.

— Încep să mă îndoiesc de înțelepciunea acestei alegeri. Ești sigură că te poți descurca? Că știi exact care sunt riscurile?

Blair își zise că e mai bine să tacă, așa că se mulțumi doar să dea din cap în semn de încuviințare.

— O să avem nevoie de trăsura dumată, așa că las-o în spatele barului Aztec pe Bell Lane. Așteaptă acolo și va veni cineva să-ți aducă un cufăr. Să nu mă tragi pe sfoară. Dacă nu apari, soțul dumată o pățește.

— Înțeleg, șopti ea.

Timp de două zile până joi, Blair se purtă prosteste. Părea să uite totul, nu mai știa ce are de făcut și nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce urma să se întâmple joi noaptea. În seara aceea va afla ce anume făcea soțul ei în taină. Îi spusese Ninei că nu-i păsa dacă el era sau nu un criminal și că îl iubea la fel de mult. Dar curând va trăi momentul adevărului. Era sigură că Lee era implicat în ceva ilegal iar acum urma să se implice și ea pentru a-l ține pe Lee departe de așa ceva. Spera ca tot ceea ce va face să-l determine să se oprească din activitățile sale.

Joi noapte se îmbracă în uniformă medicală. Lee fusese chemat la spital să panseze niște răniți ce fuseseră împușcați la granița cu New Mexico, așa că Blair rămăsese singură. Era speriată și agitată când coborî și merse în grajd să-și ia trăsura.

O singură dată mai fusese în partea aceea a orașului unde o aștepta Legault, și asta se întâmplase în noaptea când fusese cu Lee, iar el alergase să salveze o prostituată ce încercase să se sinucidă. Fără să ia în seamă fluierăturile cu care era întâmpinată o fernetă singură în această zonă, Blair opri trăsura în spatele localului Aztec și începu să aștepte.

* * *

Kane Taggert se trezi încet, simțind că nu era ceva în regulă dar neștiind ce anume. Patul se scutura cu el și îi era frig. Speriat, se întoarse către Houston. Ea tremura și deși era acoperită cu plapuma avea corpul rece. El o luă în brațe și, spre nedumerirea lui, ea continuă să doarmă.

— Houston, iubito, spuse el blând dar cu glas nerăbdător. Trezește-te.

În clipa când Houston se trezi, începu să tremure și mai tare în brațele lui Kane.

— Sora mea e în pericol. Sora mea e în pericol, repetă ea. Sora mea...

— Bine, spuse Kane, dându-se jos din pat. Rămâi aici, iar eu mă duc să dau un telefon acasă la ei să văd ce se întâmplă.

Kane coborî câte două trepte odată și alergă în bibliotecă. Acasă la familia Westfield nu răspunse nimeni. Centralista i-o spuse că Lee fusese chemat la spital pentru că avuseseră loc niște schimburi de focuri și era nevoie de el. Kane ceru legătura să-l aducă pe Lee la telefon.

— Nu-mi pasă ce face, oricum nu-i atât de important ca asta. Spune-i că soția lui e în pericol.

Leander ajunse la telefon în mai puțin de un minut.

— Unde-i Blair?

— Nu știu. Houston e sus. Tremurând din toate încheieturile, aproape să rupă patul sub ea și e rece ca un cadavru. Spune încet că Blair e în pericol. Nu știu nimic altceva dar m-am gândit că trebuie să știi. Când Blair a fost răpită de franțuzoaica aia nu s-a manifestat așa. Astfel încât poate că de data asta e într-adevăr în pericol.

— Aflu eu, spuse Lee, punând receptorul jos pentru a întrerupe legătura, apoi îl ridică din nou.

— Mary Catherine, îi spuse el centralistei, vreau s-o găsești pe soția mea. Sună pe cine crezi tu, dar găsește-o cât se poate de repede. Și nu lăsa pe nimeni să afle că o cauți.

— Nu cred că ar trebui să fac asta, după ce mi-a spus săptămâna trecută. M-a acuzat că trag cu urechea.

— Găsește-o, Mary Catherine, și-ți promit că o să te ajute să-ți aduci pe lume

toți copiii pe gratis și nu numai pe ai tăi, ci și pe ai surorii tale. Iar eu o să te scap de negii ăia de pe mâna dreaptă.

— Lasă-mă o oră! zise centralista și întrerupse legătura.

Lee era sigur că aceasta era cea mai lungă oră din viața lui. Se întoarse în sala de operații și fu bucuros să vadă că doamna Krebs terminase de cusut rănile pacienților. Ea avea să-i spună câteva cuvinte în legătură cu părăsirea sălii de operație în felul ăsta, dar el n-o ascultă. Nu se putea gândi decât la faptul că o va omorî pe Blair când va ajunge să-i cuprindă gâtul cu mâinile. Nu era de mirare că în ultimul timp fusese atât de docilă; probabil că plănuia ceva care-i va pune viața în pericol.

Se întoarse în holul mare de la intrare al spitalului unde se afla telefonul și fumă trabuc după trabuc până când câteva dintre infirmiere începură să se plângă de fum. El mârâi într-un asemenea hal încât ele se retraseră timid. Se foi de colo până colo pe lângă telefon, iar când un proaspăt tată mândru vru să pună mâna pe receptor, Lee îl amenință că-l omoară și pe el și pe urmașii lui dacă se atinge numai cu un deget de aparat.

La două-trei minute ridică receptorul ca s-o întrebe pe Mary Catherine ce-a aflat. După a cincea încercare ea îi spuse că nu poate afla nimic dacă el o tot bate la cap.

Lee reuși să stea departe de telefon cinci minute întregi, apoi ridică din nou receptorul. Când puse mâna pe el, telefonul începu să sune.

— Unde e? întrebă el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama. Cineva, și nu pot să spun cine, pentru că altfel reputația acestei persoane ar fi distrusă pentru totdeauna, mi-a spus că Blair a fost zărită dincolo de calea ferată, oprind în spatele localului Aztec. Nu că eu aș ști unde se află, pentru că în mod sigur n-am fost niciodată acolo, așa cum nici Blair n-ar trebui să se afle acolo...

— Mary Catherine, te iubesc, spuse Lee dând drumul la receptor pe biroul asistentelor și fugind pe ușă afară.

Calul lui pătat era antrenat să meargă foarte repede, iar oamenii erau obișnuiți să se dea la o parte din calea trăsurii lui Lee, dar în seara asta Lee se depăși pe el însuși gonind cu o viteză aproape să-și frângă gâtul pe străzi, trecând peste podul Tijeras către cartierul în care Blair nu ar fi trebuit să se afle.

Se gândea că poate venise cineva acasă la ei după ajutor și că Blair plecase prostește împreună cu persoana respectivă, dar Lee simțea că ea se băgase în ceva mai mult decât un simplu caz medical.

La barul Aztec, își lăsă calul afară, nelegat așa cum era învățat să stea și intră înăuntru. Unul dintre avantajele de a fi modic era că îl cunoștea toată lumea și că în general fiecare îi era dator cu câte o favoare acum sau pe viitor.

— Vreau să-ți vorbesc, îi spuse Lee bărbatului voinic din spatele barului.

Fără să-l ia în seamă pe unul dintre clienți care tocmai ceruse o bere, omul ieși din spatele tejghelei și-i făcu semn lui Lee să vină după el în încăperea din spate.

— Așteaptă o clipă! strigă un cowboy care-și desfăcea cureaua de la pantaloni.

O femeie nespălată și părând foarte plictisită zăcea pe o saltea murdară.

— Ieși afară, îi ordonă barmanul. Și tu, Bess. Obosită, femeia se ridică și porni către ușă.

— Credeam că, de data asta, o să am noroc și că ai să vii tu la mine, spuse ea zâmbindu-i lui Lee și mângâindu-l pe obraz cu vârful degetelor, înainte de a ieși din cameră.

Când rămaseră singuri, Lee se întoarse către barman.

— Am auzit că soția mea a așteptat aici, în spate, în seara asta. Bănuiesc că tu trebuie să știi de ce. Bărbatul își trecu o mână peste barba nerasă de trei zile, apoi își mângâie gușa proeminentă.

— Nu-mi place să mă amestec în așa ceva. Legault și femeia aia a lui...

— Ce are de a face escrocul ăla cu toate astea? întrebă Lee.

— Păi ea pe el îl aștepta.

Lee se întoarse o clipă cu spatele. Sperase că s-a înșelat și că Blair mersese să îngrijească pe cineva, dar dacă se întâlnește cu Legault...

— N-ai de ales, îl spuse el bărbatului voinic. Nu vreau să te șantajez sau să-l aduc pe șerif, dar intenționez să folosesc orice mijloc să-mi găsesc soția.

— Șeriful știe deja despre toată chestia asta și îi urmărește pe Legault și pe femeia aceea. Bineînțeles că ei par nevinovați pentru că toată treaba murdară o face soția dumitale pentru ei.

Lee se aplecă spre barman.

— Ar fi mai bine să-mi spui despre ce-i vorba, dar repede.

— Nu mă interesează ce fac ei. Eu doar le vând puțin whisky și-mi văd de treaba mea. Bine, stai așa, nu te enerva, îți spun. Legault a închiriat o cameră de la mine ca să poată ascunde o femeie. Nu știu cine e și n-am văzut-o decât o singură dată. Vorbește puțin ciudat. Cred că e străină.

— Franțuzoaică? întrebă Lee.

— Da, poate. Oricum, arată bine.

— Deci Legault plănuiește ceva împreună cu Frankie, zise Lee gânditor. Ce altceva mai știi?

— Din întâmplare, i-am auzit spunând ceva despre faptul că trebuie să scoată marfa din oraș și că erau în căutarea cuiva pe care să nu-l suspecteze nimeni. Au vorbit mult despre asta.

Lee se întoarse și izbi cu pumnul în peretele de lemn. Durerea îi făcu bine.

— Deci au găsit pe cineva destul de prost care să intre în jocul lor. Unde s-au dus și ce voiau să scoată din oraș?

— Nu știu. Cred că-l poți întreba pe Legault. Stă într-un bar de vizavi, i-am spus să plece de-aici, că nu vreau femei pe-aici fiindcă n-aduc decât necazuri.

Lee nu mai spuse niciun cuvânt și ieși din încăperea, iar de acolo repede în stradă. Se năpusti în trei baruri înainte de a-l găsi pe Legault. Nu zise nimic ci doar se îndreptă direct spre el, îl înșfăcă de piept și-l ridică de pe scaun.

— Vrei să vie cu mine în liniște sau mai întâi îți rup oasele?

Lui Legault îi căzură cărțile din mână și dădu din picioare ca să-și recapete echilibrul. Mișcă din cap în semn de încuviințare, în timp ce Lee îl împingea către ieșire. Nimeni nu veni după ei pe alee, fie că nu le păsa, fie că nu voiau să-l supere pe doctor, nu prea era clar.

Leander era atât de furios încât abia putea să vorbească.

— Unde e?

— E prea târziu acum. Ar fi trebuit să fii aici acum două ore.

Lee îl înșfăcă de piept și-l trânti cu spatele de peretele localului.

— Niciodată n-am omorât un om în viața mea și am jurat să salvez vieți omenești dar, Dumnezeu să m-ajute, Legault, dacă nu-mi răspunzi acum, îți frâng gâtul ăsta slăbănog.

— Acum e deja în mâinile șerifului fără îndoială, arestată pentru că a furat

bonuri de tezaur în valoare de un milion de dolari.

Lee rămase atât de uluit încât îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Unde? Cum? reuși ei să șoptească.

— Ți-am zis că am să mă răzbun pentru toți anii pe care m-ai făcut să-i petrec în închisoare. A fost ușor s-o păcălesc. Crede că-ți salvează viața, în timp ce, de fapt, scoate din oraș marfa furată, iar șeriful a fost informat de ceea ce face, iar până acum trebuie s-o fi arestat deja. Sper c-o să-ți placă ce vezi în pușcărie.

Când Lee ridică mâna să-l lovească, Legault mârâi:

— N-aș încerca să fac asta dacă aș fi în locul tău. Am un pistol ațintit către tine. Acum, ce-ar fi să fii băiat cuminte și să mergi să-ți vizitezi nevasta aia frumoasă în celulă? Sunt sigur că va fi prima din multe alte asemenea vizite.

Lee nu mai pierdu timpul cu el și nu credea că Legault avea curajul să-l împuște, așa că se dădu înapoi pe alee, nevrând să-i dea ocazia escrocului să-i vadă spatele.

Lee alergă pe stradă către locul unde își lăsase trăsura, dar se răzgândi și confiscă un armăsar mare și negru legat de un stâlp din apropiere, sări în șauă și porni către sud-est. Singurul loc unde s-ar fi putut afla bonuri de tezaur în valoare de un milion de dolari era gara.

Ajunse pe o înălțime și la lumina lunii văzu o trăsură în dreapta și ceea ce părea a fi un grup de bărbați înarmați în stânga. Se părea că Blair se îndrepta către oamenii care urmau să o aresteze, iar el se afla la o jumătate de milă distanță.

CAPITOLUL 34

Lee lovi calul cu pintenii, începu să urle, trase cu pistolul în aer și, înșfăcând o pușcă ce se afla legată de șa, începu să tragă cu ea, toate în același timp. Sărmanul cal, îngrozit de ciudatul călăreț ca și de zgomotul asurzitor și de mirosul prafului de pușcă, porni într-o goană nebună, traversând zona la lumina lunii cu o viteză aproape de a-și frânge gâtul. Lee voia să atragă atenția puterii înarmate asupra lui. Reuși.

Când câteva dintre gloanțe aterizară „întâmplător” la nici metru de primul cal al grupului înarmat, toți oamenii se opriră încercând să-și calmeze caii și oferindu-i astfel lui Lee minute prețioase pentru a ajunge lângă Blair înaintea lor.

În felul acesta se întâlniră cu toții în același loc. Aruncând o singură privire către chipul întunecat al șerifului, Lee își dădu seama că era adevărat ceea ce îi spusese Legault: venise în mod special să vadă dacă într-adevăr un membru al familiei Chandler era implicat într-un jaf.

— Să te ia naiba! urlă Lee la Blair, descălecând și lovind calul peste crupă să plece înapoi către oraș. Nu pot avea încredere în tine nici măcar un minut atunci când nu sunt cu ochii pe tine.

Urcă în trăsură, luă hățurile în mâini și se uită către șerif.

— Uite ce se întâmplă când îi dai unei femei o trăsură, niciodată nu poți știi în ce bucluc intră. Și asta e cel mai rău. Întotdeauna gata să-i ajute pe ceilalți, fără să țină cont nici cât negru sub unghie de propria-i siguranță.

Șeriful îl măsură lung cu privirea pe Lee până când acesta începu să transpire.

— Băiete, ar trebui să ai grijă de nevasta ta, spuse șeriful încruntat. Astfel s-ar putea să aibă altcineva.

— Da, domnule, zise Lee. Am să am grijă de ea până mâine dimineată.

— Șase ore, Leander. Îți dau șase ore și după aceea s-ar putea ca eu să fiu acel altcineva.

— Da, domnule, spuse Lee, simțind că-i vine să plângă, atât era de recunoscător. N-o să dureze chiar atât, domnule.

Trase de hățuri și porni trăsura întorcând-o și îndreptându-se din nou către biroul de mesagerie.

Când se aflară pe drum, Blair vorbi pentru prima dată.

— Deci ai venit, totuși, până la urmă. Cum de-ai aflat că transportul trebuia să aibă loc în noaptea asta?

Lee nu se uită la ea.

— Dacă-ți cunoști interesul, ar fi bine să taci din gură. Tăcerea s-ar putea să mă oprească să-ți trag o mamă de bătaie până îți înroșesc fundul și să te țin legată în casă până la sfârșitul vieții.

— Pe mine? Pe mine! exclamă ea, ținându-se cu mâinile de marginea trăsurii. N-am făcut decât să-ți țin locul. Speram că dacă am să merg o dată în locul tău ai să înțelegi și tu suferința prin care trec eu.

— Să mergi în locul meu!

Se întoarse către ea cu ochii scăpărând de furie.

— Ai crezut că eu fur bonuri de tezaur? Că eu lucrez cu Legault?

— Ce altceva puteai să faci? Ca doctor nu câștigi niciun ban, dar îți poți permite să-ți cumperi tot echipamentul medical, casa, să mă întreții pe mine și să vii acasă rănit de gloanțe și...

Tăcu când Lee opri trăsura destul de aproape de mesagerie.

Sări jos.

— Coboară și hai să vedem ce ți-a pus aici Legault. Când Blair se dădu la o parte, Lee deschise compartimentul din spatele trăsurii și scoase un mic cutăr de lemn pe care-l deschise și înăuntrul căruia se aflau mai multe hârtii mari gravate. Se ridică la lumina unuia dintre cele două felinare ale trăsurii.

— Nu numai că furai, dar astea îi aparțin lui Taggert și Băncii Naționale din Chandler. Ai fi putut falimenta jumătate din oraș.

Lui Blair îi trebuia câteva clipe să înțeleagă ce spunea el și când își dădu seama se așeză pe treaptă trăsurii.

— Oh, Lee, n-am știut. Am crezut doar că...

El o apucă de umeri și o ridică.

— N-avem timp de remușcări acum. Trebuie să vedem ce-a făcut Legault înăuntru acolo, ia-ți trusa.

El luă un felinar de la trăsura și începu să alerge cu Blair după el cărând geanta grea în mână.

Biroul întunecat de mesagerie avea o singură intrare, iar când pătrunseră

înăuntru văzură în față un seif mare și gol cu ușile deschise iar în fața lui jos un trup inert. Pentru că în această parte a orașului nu exista nici lumină electrică și nici telefon, trebură să lase felinarul aprins.

Lee ajunse primul la omul întins pe jos.

— E Ted Hinkel. Trăiește, dar a fost rău lovit la cap.

Blair băgă mâna în trusă după săruri.

— Dacă nu lucrai cu Legault atunci ce făceai?

Lee oftă adânc luându-i sărurile din mână.

— Credeam că te pot feri de tine însăși, dar bănuiesc că n-am reușit. Nu ți-am spus ce fac tocmai pentru că mă temeam că ai să faci o prostie ca asta. Adevărul e că de câțva timp îi strecor pe sindicaliști în taberele de muncă ale minerilor.

— Sindicaliști? zise ea cu glas lipsit de emoție. Dar Legault...

— Cum de-ai putut să crezi că eu pot să am de-a face cu un criminal ca el? Tu singură ai spus că mă urăște. Cred că a aflat de sindicaliști, și-a dat seama că eu n-am să-ți spun niciodată ce fac și s-a folosit de asta ca să te facă să lucrezi pentru el. Dacă reușeai să ieși cu bonurile de tezaur foarte bine; dacă nu și mai bine; mi-ar fi plătit pentru că l-am băgat în închisoare.

— Dar banii... încep Blair în timp ce apropia felinarul de capul lui Ted.

Era incapabilă să înțeleagă ceea ce îl spunea Lee.

Lee stătea încruntat deasupra corpului inert al lui Ted, încercând să-l facă să-și revină.

— Cum de-a putut un om ca mine să se îndrăgostească de o femeie ca tine? Am fost crescut în ideea că indiferent cât câștigă un bărbat asta e treaba lui și numai a lui. Mama mea era dintr-o familie foarte bogată și desigur că nu sunt unul dintre cei mai bogați oameni din America, așa cum este Taggert, dar am mai mult decât suficient. Doar ți-am spus asta.

— Da, dar clinica a costat atât de mult.

Lee strânse din dinți și-l ridică pe Ted în capul oaselor.

— Dacă scăpăm nevătămați din toată povestea asta am să-ți arăt toată averea mea. Mi-aș fi putut permite douăzeci de clinici, nu una.

— Oh, spuse Blair, dându-i dezinfectantul și un pansament ca să curețe rana de pe capul lui Ted.

— Deci. Eu practic am furat... Cât de mult am furat?

— Un milion de dolari.

Sticla cu spirt îi căzu din mână, dar Lee o prinse.

— De unde ai știut și de ce se afla șeriful acolo și despre ce e vorba cu cele șase ore?

— Houston a simțit că ești în pericol, iar Mary Catherine a aflat unde-ai fost văzută ultima dată. Legault i-a spus șerifului despre tine, iar șeriful mi-a dat șase ore ca să pun bonurile de tezaur la loc înainte ca și altcineva să afle că au fost furate. Haide, Ted, trezește-te!

Blair își cuprinse fața în mâini.

— Oh, Lee, am făcut o încurcătură îngrozitoare.

El abia dacă-i aruncă o privire, pentru că era acum mai mult preocupat de soarta omului din fața lui.

— Da, iubito, asta ai făcut.

— Crezi că am să ajung în închisoare?

— Nu dacă punem la loc bonurile.

— Și cum crezi că putem face asta? Să spunem: „Hei, Ted, apropo, am găsit asta afară”?

— Nu, eu...

Ochii lui se luminară.

— Își revine. Dă-mi pantalonii tăi de dedesubt.

— Lee! Nu este momentul acum...

— Am niște frânghie și o să folosesc pantalonii tăi ca un laț pentru a putea coborî cufărul pe coș. Va trebui să-l convingi pe Ted că el l-a salvat și că hoții n-au putut să-l ia.

Fără să mai spună nimic, Blair se ridică, își scoase pantalonășii și-i dădu lui Lee, apoi se așeză și-i luă capul lui Ted în poală, în timp ce Lee ieși afară.

— Ted! Ce s-a întâmplat? întrebă ea punându-i sărurile sub nas.

— Gara a fost jefuită, spuse el ridicându-se și ducându-și mâna la cap. Trebuie să-l sun pe domnul...

— Trebuie să stai jos, spuse ea ajutându-l să se ridice și apoi împingându-l pe un scaun. Trebuie să văd ce-i cu rana asta.

— Da, trebuie să spun...

— Uite-așa! zise Blair punând un antiseptic usturător pe rană, iar durerea îl făcu pe tânăr să-și piardă puterile și să se sprijine cu spatele de scaun.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise ea.

— Au intrat doi oameni și mi-au pus un pistol la tâmplă. Unul dintre ei, cel mărunțel, știa cifrul de la seif.

Cu colțul ochiului, Blair zări apărând ceva alb deasupra căminului.

— Întoarce-te cu fața la lumină. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Am stat pe loc în timp ce mărunțelul a deschis seiful și a scos un cufăraș. Nu știu ce era în el. Apoi cineva m-a lovit în cap și după aceea m-am trezit cu dumneata aici. Blair-Houston, trebuie să anunț...

— Nu se poate să se fi întâmplat doar atât. Trebuie să te fi opus din răspuțeri.

— Dar nu, eu...

— Ted, vreau să te așezi câteva clipe pe podea. Mă îngrijorează rana asta. Ai pierdut mult sânge. Da, așa, întinde-te în spatele dulapului aceluia. Trebuie să-mi dezinfectez instrumentele.

Blair alergă la cămin, înșfăcă pantalonașii albi și frânghia de pe cufăr, îngrămădindu-le în trusa medicală.

— Cred că n-ai să mai pățești nimic, acum, Ted. Ce-ar fi să vii aici ca să-ți iei pistolul și să te duc eu la șerif?

Ted, ținându-se cu mâna de cap, merse până în dreptul dulapului, apoi rămase cu gura căscată.

— Ăla e.

— Ce vrei să spui?

— Cufărul pe care l-au furat. E cel de acolo. De când e aici?

— Era aici când am venit eu. Vrei să spui că hoții nu l-au luat până la urmă? Doamne, Ted, știu că mi-ai spus că te-ai împotrivit, dar ai fost foarte modest. Vrei să spui că i-ai împiedicat să fure cufărul?

— Eu... nu știu. Credeam că...

— Iată dovada. Trebuie să-l fi salvat, Ted, ești un adevărat erou.

— Nu sunt chiar așa de sigur. Parcă îmi amintesc că...

— Cu o asemenea lovitură la cap e normal să fii amețit, dar dovada se află aici,

în fața ochilor noștri. Ce-ar fi să-l încuiem în seif, iar pe urmă te duc la cel mai apropiat telefon ca să-l anunți pe șerif să vină aici? Și pe cei de la ziar. Vor dori să știe totul în legătură cu asta.

— Eu... cred că da.

Își îndreptă umerii.

— Sigur că da, de ce nu?

Blair puse cufărul în seif, închise ușa, îl ajută pe Tod să se așeze pe un scaun, apoi fugi afară.

Lee o luă de mână și alergară împreună la trăsură. Până la cel mai apropiat telefon era doar o milă distanță, iar Lee bănuia că șeriful așteaptă.

Lee puse receptorul jos, îi mulțumi barmanului și apoi ieși afară mergând către trăsura în care îl aștepta Blair.

— S-a terminat de-a binelea? întrebă ea sprijinindu-se cu spatele de trăsură.

— Șeriful mi-a spus că Legault și un bărbat mărunțel, care bănuiesc că e Françoise, au urcat într-un tren pentru Denver, acum o oră. Nu cred că-i vom mai vedea o vreme.

— Și tot timpul fusese vorba doar despre sindicaliști, murmură ea. Știi, Lee, am niște idei despre sindicatele de la minele de cărbune. Poate că am putea să...

— Doar peste cadavrul meu! spuse el smucind de hățuri.

— Iar eu ce trebuie să fac? Să stau acasă și să-ți cârlesc ciorapii?

— Nu te descurci prea rău la cârplitul ciorapilor și îmi place să știu unde ești.

— Așa cum ai știut în ultimele două săptămâni?

— Da, mi-ar plăcea mai degrabă o soție care...

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule doctor, dacă tu crezi că eu o să mai citesc o singură carte despre o eroină care o face pe mironosița sau am să mai pregătesc o singură cină, înseamnă că nu ești în toate mințile. Sâmbătă dimineață mă întorc la clinica mea, să văd de pacienții mei.

— Sâmbătă? De ce nu azi? Ce-ar fi să te las în drum aici ca să te poți întoarce mai repede la lucru?

— Pentru că ziua de azi o să mi-o petrec în pat cu soțul meu. Am de recuperat multă vreme.

Lee îi aruncă o privire scurtă, nedumerită, apoi surâse larg.

— Dii! își îndemnă el calul. Lecția s-a terminat și profesoara vrea să se joace.
Fu rândul lui Blair să-l privească uimită.
— Deci ai știut tot timpul !
Dar Lee se mulțumi doar să-i zâmbească și să-i facă cu ochiul.

SFÂRȘIT